PHILIP PULLMAN

Seria Sally Lockhart #4

PRINŢESA DE TINICHEA

Traducere din limba engleză Lingua Connexion

bibliotecă rao

Editura RAO
Bucureşti, 2012, 2014

ISBN 978–606–609–551–8

PHILIP PULLMAN
The Tin Princess
© Philip Pullman, 1994

Pentru Gordon Dennis,
Cu afecţiune şi recunoştinţă

Mii de mulţumiri lui Tom pentru că m-a ajutat cu arborele genealogic

Cuprins

Personajele principale 9
Capitolul 1 – Maşinăria infernală 11
Capitolul 2 – Doamna Goldberg 26
Capitolul 3 – Gărzile Irlandeze 40

Capitolul 4 – Teatrul Alhambra 57
Capitolul 5 – Eticheta de la Curtea Regală. 66
Capitolul 6 – Vulturii şi cleiul de prins păsări 75
Capitolul 7 – Vârtejul 96
Capitolul 8 – Încoronarea 118
Capitolul 9 – Dispoziţiile 136

Capitolul 10 – Sala hărţilor 146
Capitolul 11 – în Grotă 162
Capitolul 12 – Arta guvernării 175
Capitolul 13 – Micul glob de sticlă 187
Capitolul 14 – Trădarea 203
Capitolul 15 – Tigăiţă 215
Capitolul 16 – Firul de lână. 232
Capitolul 17 – Funicularul 250
Capitolul 18 – întunericul de dinaintea zorilor.268
Capitolul 19 – Fantomele 285
Capitolul 20 – Clinica elveţiană 293
Arborele genealogic al familiei regale din Razkavia... 314
Hartă 315

PERSONAJELE PRINCIPALE ALE ROMANULUI
Prinţesa de tinichea

Rebecca Winter (Becky), în vârstă de şaisprezece ani
James Taylor (Jim), detectiv particular
Domnişoara Adelaide Bevan, o tânără din cartierul St. John’s Wood
Herr Strauss, prinţul Rudolf al Razkaviei
Sally Goldberg, consultant financiar
Daniel Goldberg, soţul lui Sally jurnalist politic
Liam, Gharlie, Sean şi alţi membri ai unei găşti de cartier cunoscute sub denumirea de „Gărzile Irlandeze”
Contele Thalgau, ambasadorul Razkaviei la Curtea St. James (Marea Britanie)

Contesa Thalgau
Frau Winter, mama lui Becky, grafician
Carmen Isabella Ruiz y Soler, actriţă
Prinţul Otto von Bismarck, cancelarul Germaniei
Herr Gerson von Bleichröder, bancher din Berlin
Julius, secretarul lui Bleichröder
Regele Wilhelm al Razkaviei. Tatăl prinţului Rudolf
Baronul Gödel, lordul şambelan, administratorul Casei Regale
Karl von Gaisberg, student, membru al Richterbund
Glatz, student foarte pasionat de politică

Contele Otto von Schwartzberg, vărul prinţului Rudolf, vânător
Anton, Friedrich, Fritz, Hans, Heinrich, Jan, Michael, Willi, studenţi, membri ai Richterbund
Herr Alois Egger, negustor de trabucuri
Arhiepiscopul Razkaviei
Frau Busch, văduvă de vânător
Herr Bangemann, funcţionar la Ministerul Afacerilor Externe al Razkaviei
Prinţul Leopold
Matyas, proprietar al Café Florestan
Soldatul Schweigner, membru al Gărzii Vulturului
Caporalul Kogler, membru al Gărzii Vulturului
Miroslav şi Josef, doi fraţi mai vârstnici tâlhari de râu…
Şi mulţi alţi servitori, soldaţi, cetăţeni, diplomaţi, doctori, controlori de bilete, ingineri mineri, oficialităţi ale palatului, ajutoare de măcelar, conductori de funicular, funcţionari, muzicieni, operatori de telegraf, proprietărese şi asasini.

CAPITOLUL 1
Maşinăria infernală

Până să împlinească şaisprezece ani, Rebecca Winter, o fiinţă talentată, veselă şi săracă, nu văzuse niciodată cum

explodează o bombă. Asta nu era ceva foarte neobişnuit; în Londra anilor 1882, nu aveau loc mai multe explozii decât în zilele noastre; dar nici mai puţine, de altfel, dinamita fiind deja un puternic instrument politic.

Oricum, în această dimineaţă frumoasă de mai, Becky nu se gândea deloc la bombe. Soarele strălucea, cerul era presărat cu nori mici şi pufoşi, ca nişte pete albe de omăt pe suprafaţa unui lac de azur, iar ea mergea pe strada mărginită de copaci din cartierul St. John’s Wood, în nordul Londrei, gândindu-se la verbele din limba germană.

Urma a se întâii cu noua ei elevă – prima ei elevă, de fapt – şi îşi dorea din tot sufletul să se descurce şi să facă o impresie bună.

Avea o manta cam ponosită, boneta ei părea demodată, iar talpa botinei din piciorul drept era găurită. Dar asta nu avea importanţă. Din fericire, drumul era uscat, aerul proaspăt, iar tânărul cu pălărie din pai îi aruncase ceea ce s-ar fi putut numi o privire plină de interes, şi de aceea Becky se simţea minunat, pentru că era o femeie independentă sau, oricum, ceva de genul ăsta.

12

Trecu mai departe, cu capul sus, ignorându-l pe tânărul îndrăzneţ cu pălărie din pai. Aruncă o privire spre indicatorul stradal şi se văzu în capătul unui bulevard mărginit de vile confortabile.

Pentru Becky, germana era prima limbă, de fapt, limba ei maternă. Cea de-a doua era engleza, a treia italiana, a patra franceza, iar a cincea spaniola; era în plin proces de studiu al limbii ruse şi ştia să înjure în polonă şi lituaniană. Locuia împreună cu mama şi bunica ei într-o pensiune modestă din cea mai sărăcăcioasă zonă a cartierului Maida Vale, unde mama ei lucra ca ilustrator de romane ieftine şi reviste de scandal.

Toate trei locuiau acolo încă de când fuseseră nevoite să

părăsească Europa Centrală şi să plece în exil atunci când Becky avea doar trei ani. Întotdeauna se susţinuseră reciproc cu hotărâre şi curaj, având parte, în acelaşi timp, şi de susţinerea celorlalţi oameni care le împărtăşeau soarta – atât compatrioţi de-ai lor, cât şi alţi străini care luaseră drumul exilului: o mână de oameni săraci, gălăgioşi, certăreţi, generoşi, deosebit de talentaţi din aproape toate ţările Europei. De aceea, pentru Becky era cât se poate de firesc să gândească în mai multe limbi, la fel cum i se părea firească şi ideea de a-şi câştiga cumva existenţa; singurul lucru înţelept, din acest punct de vedere, ar fi fost să le îmbine pe cele două.

În acelaşi timp, se simţea stânjenită de limitele care păreau să o ţină în frâu. Ca toţi oamenii cu o înfăţişare lipsită de romantism (uşor plinuţă, cu nişte ochi negri, ageri şi pătrunzători, obraji care roşeau cu uşurinţă şi un păr negru răzleţ, greu de aranjat), ea avea – şi era sigură de asta – suflet de aventurieră. Tânjea după o aventură. Singura aventură de până atunci fusese o legătura cu un băiat de la măcelărie, pe când avea doisprezece ani. Acesta îi vânduse o ţigară în schimbul unui sărut – o ţigară pe care nici măcar nu o fumase până la capăt, fiindcă el îi spusese că nu era bine ca femeia să fumeze, pentru că putea duce la nebunie.

13

Aşa că se ascunseseră într-un tufiş şi împărţiseră ţigara, iar ei i se făcuse rău şi vomase pe bocancii lui, nu că ar fi meritat mai mult. Şi totuşi, asta nu reuşise să o mulţumească. Ea tânjea după pumnale, pistoale şi whisky; în schimb, trebuia să se mulţumească doar cu cafea, creioane şi verbe.

Verbele erau, de altfel, singurele care o puteau consola într-o oarecare măsură. Era cu adevărat fascinată de felul în care funcţionau limbile şi, dacă tot nu putea trăi alături de o

bandă de hoţi în vreo peşteră din Sicilia, era pregătită să studieze lingvistica şi filologia la universitate. Dar pentru asta avea nevoie de bani. Aşa că procedase la fel ca mulţi alţi compatrioţi de-ai ei care luaseră drumul exilului: publicase un anunţ în care îşi oferea serviciile ca meditator specializat în limbile germană şi italiană.

Primise un răspuns în cel mai scurt timp.

Şi încă un răspuns ciudat. Cel care voia să o angajeze era un domn tânăr, care insistase să vorbească în engleză, deşi atât Becky, cât şi mama ei considerau că acesta s-ar fi descurcat mult mai bine în germană. Tânărul o rugase să vină în fiecare dimineaţă la vila lui de la numărul 43, strada Church Road, din cartierul St. John’s Wood, pentru a-i da meditaţii unei anumite domnişoare Bevan. Bărbatul îi oferise o sumă deosebit de generoasă, iar stânjeneala lui (firească, de altfel, fiind vorba despre un bărbat foarte tânăr) era evidentă. Becky şi mama ei petrecuseră ore întregi după aceea făcând tot felul de presupuneri în legătură cu cel care o angajase. Becky era sigură că era vorba despre un anarhist; mama ei era la fel de sigură că era vorba despre un nobil sau chiar de un prinţ.

— Ţine cont că eu am mai văzut prinţi la viaţa mea, spre deosebire de tine, îi spuse ea fiicei sale. Crede-mă, este un prinţ. Cât despre *ea…*

În legătură cu domnişoara Bevan nu aveau prea multe indicii. Să fi fost tânără? Bătrână? Un copil? O frumoasă şi periculoasă spioană?

14

Ei bine, se gândea Becky, avea să afle asta cât de curând. Ajunse pe strada Church Road şi tocmai se pregătea să deschidă poarta de la casa cu numărul 43 – o vilă cu ziduri albe, având în faţa uşii de la intrare o alee mărginită de dafini înalţi – când auzi o voce;

— Scuzaţi-mă, domnişoară.

Se opri surprinsă. Era tânărul cu pălărie din pai. Dar cum ajunsese în faţa ei?

Acesta avea vreo douăzeci de ani, cu o privire vivace, inteligentă şi ochi verzi. Părul său avea aceeaşi culoare cu pălăria pe care o purta. Atitudinea bărbatului o deruta: la prima vedere părea un gentleman, dar ceva din înfăţişarea lui – poate siguranţa pe cam o afişa – trăda o oarecare familiaritate cu grajdurile, culisele şi cu tavernele.

— Da? răspunse ea.

— O cunoaşteţi cumva pe tânăra domnişoară care locuieşte în această casă?

— Domnişoara Bevan? De fapt, nu, încă nu am avut plăcerea să o cunosc. Am fost angajată să-i dau lecţii de limba germană. Dar cine sunteţi? Şi ce treabă aveţi cu domnişoara?

Tânărul scoase din buzunarul jiletcii sale o carte de vizită. Pe aceasta scria:

„J. Taylor, Detectiv particular”, şi era trecută adresa unei firme de grafică şi fotografie din Twickenham. Becky fu uşor surprinsă.

— Sunteţi *detectiv?* Şi ce Dumnezeu investigaţi?

— Cred că această domnişoară Bevan de care aţi pomenit ar putea fi persoana pe care o caut, spuse el. Îmi cer scuze că v-am reţinut. Pot să vă întreb cum vă numiţi?

— Sunt domnişoara Rebecca Winter, îi răspunse Becky cu răceală în glas. Vă rog să mă scuzaţi acum.

El se trase într-o parte, schiţând o plecăciune satirică, îşi rearanjă şmechereşte pălăria din pai şi se îndepărtă. Becky clipi de câteva ori, inspiră adânc, apoi străbătu aleea din faţa casei şi sună la uşă.

15

O servitoare drăguţă o pofti pe Becky înăuntru, dându-i de înţeles dintr-o privire ce impresie îi făcuse. Becky ştia să

ridice cu dispreţ din sprânceană atunci când era cazul, şi aşa făcu şi acum, însă stricând oarecum efectul când se împiedică de covoraşul de la capătul scărilor.

— Aşteptaţi aici, îi spuse servitoarea după ce o conduse într-un mic salon, după care se retrase şi închise uşa în urma ei.

Becky constată că se afla într-o mică încăpere drăguţă, cu vedere spre partea din faţă a casei. Fereastra era deschisă, aşa că Becky putea vedea cerut albastru şi frunzele verzi ale copacilor, şi mirosi aerul proaspăt. Mobila era scumpă, dar mult prea masivă şi încărca inutil camera. Nicăieri nu se vedeau cărţi, iar tablourile de pe pereţi erau destul de anoste; singurul lucru interesant din încăpere fiind un stereoscop1. Becky îl ridică de pe masă şi se uită la primul cadru. Imaginea înfăţişa o fetiţă în zdrenţe şezând pe genunchii unui bărbat foarte slab cu o mustaţă uriaşă. Pe fundalul imaginii erau tipărite versurile unui cântec sentimental.

— Ce naiba crezi că faci?

Becky aproape că scăpă obiectul din mâini. Se întoarse şi văzu o femeie tânără care stătea în prag, privind-o cu suspiciune. Aceasta părea foarte ţeapănă şi severă.

— Îmi pare rău, bâigui Becky. Domnişoara Bevan, să înţeleg.

— Dar cine eşti dumneata?

— Domnişoara Winter. Becky Winter. Am venit pentru meditaţii.

— Ce faci cu obiectul ăsta? întrebă tânăra privind încruntată stereoscopul.

— Îmi plac la nebunie stereografiile. Îmi cer scuze, ştiu că nu ar fi trebuit să-l ating.

— Hmm, făcu domnişoara Bevan intrând în cameră.

1 Dispozitiv optic care redă în relief imaginile obiectelor, (n.tr.)

16

Mai întâi o măsură pe Becky din cap până-n picioare, apoi se aşează într-un fotoliu de lângă fereastra deschisă. Se afundă languros în spătar, fixând-o pe Becky fără prea mare interes, cu amuzament şi suspiciune.

Tânăra nu era nemaipomenit de frumoasă; era prea slabă, iar chipul ei avea trăsături dure, ascuţite şi o atitudine uşor provocatoare. Era îmbrăcată pompos şi fără prea mult gust, iar vocea ei fermă avea un puternic accent cockney. Cu toate acestea, tânăra avea o anumită nobleţe pe care Becky nu o putea ignora, o urmă de vulnerabilitate şi de fineţe sub tot acel dispreţ pe care-l afişa ostentativ; se mişca cu graţia unei feline, iar ochii ei erau minunaţi, negri şi enormi.

— Este cumva o glumă povestea asta cu meditaţiile? întrebă ea.

— Herr Strauss m-a angajat să vin şi să vă învăţ limba germană.

— Ai cum să dovedeşti toate astea?

Becky clipi nedumerită.

— Dar nu v-a anunţat nimeni că urmează să vin?

— Oricine ar putea veni aici să îndruge verzi şi uscate. Ai putea fi vr'un asasin periculos. Poate că în geanta aceea a dumitale se ascunde o armă. De unde să ştiu cine eşti cu adevărat?

— Oh, zău aşa – în geantă am nişte cărţi, priviţi. El nu v-a spus că trebuie să vin astăzi?

— Poate.

Domnişoara Bevan se întinse uşurel, apoi se relaxă din nou. De fapt, ea nu era cu adevărat suspicioasă – îşi spuse Becky; probabil că era doar plictisită. Părea să aibă vreo nouăsprezece sau douăzeci de ani, iar acum că Becky o văzuse, putea ghici ce tip de relaţie exista între tânără şi misteriosul Herr Strauss. Cartierul St. John's Wood era bine cunoscut ca un loc unde domnii înstăriţi îşi instalau

amantele.

— De ce te-ai înroşit? o întrebă domnişoara Bevan.

17

— Nu m-am înroşit. Ştiţi, mai bine am începe lecţia. Aţi mai luat lecţii de germană…

Da’ de unde! Cine era individul acela de la poartă?

— Tânărul cu pălărie de pai? Un detectiv. Mi-a dat cartea lui de vizită.

Becky îi întinse cartea de vizită domnişoarei Bevan, care o privi încruntată, ca mai apoi să o arunce indiferentă pe măsuţa din bambus de lângă fotoliul în care stătea.

Lin detectiv, repetă ea plictisită. Ce prostie! Probabil un reporter. Uite, ştii să joci Halma?

— Da, dar…

Sau ce spui de jocu’ ăsta? L-am primit luni şi nu l-am mai jucat până acum. Am uitat cum se numeşte…

Sări dintr-odată în picioare şi se repezi la un raft plin cu o mulţime de cutii din carton cu jocuri pentru copii.

— Ue joc împreună cu Herr Strauss aproape în fiecare seară, zise ea. La ăsta cum îi zice?

Îşi mijea ochii încercând să distingă cuvintele, de parcă ar fi fost prea vanitoasă ca să poarte ochelari.

— Se numeşte „Ludo” sau „Parcheesi”, îi spuse Becky. Dar nu ar trebui să…

— Ştii cum se joacă?

— Ei bine. Am putea citi instrucţiunile, dar nu credeţi că ar fi mai bine să începem lecţia de germană? La urma urmei, Herr Strauss mă plăteşte să fac asta.

— Cu cât?

— O jumătate de coroană pentru o oră.

— Ei bine, am să-ţi dau dublu dacă joci Halma cu mine. Să începem.

— Nu. O să joc cu dumneavoastră gratuit, dar trebuie să-mi fac datoria. Am o înţelegere cu Herr Strauss.

18

Domnişoara Bevan o privi încruntată şi se prăbuşi îmbufnată pe sofa. Fără să o scape din ochi pe Becky o întrebă:

— Eşti sinceră, nu-i aşa?

— Nu ştiu. Nu m-am simţit niciodată tentată să fiu necinstită.

De ce?

— Pot să-ţi spun un secret?

— Dacă vreţi. Dar abia dacă mă cunoaşteţi.

— Nu cunosc pe nimeni altcineva, îi mărturisi domnişoara Bevan cu amărăciune. Îi ştiu doar pe bucătar, pe valet şi pe menajeră – o scorpie băgăcioasă şi vicleană de nu i-aş spune nici măcar cât e ceasu', chiar dacă aş şti. Nu, nu, asta mă scoate din sărite, să stau închisă aici, între patru pereţi, ca o găină. Şi nu ştiu nici să scriu, nici să citesc…

— Acesta e secretul?

— O parte din el.

— Prinţul ăsta ar fi trebuit să te pună să mă înveţi, în loc de germană.

— Prinţul? întrebă Becky. Vă referiţi la Herr Strauss? Acesta e restul secretului?

— O parte din rest. Ai ghicit oricum, nu-i aşa?

— Mama mea a ghicit, de fapt. Dar despre ce prinţ e vorba, de unde?

— Prinţul Rudolf al Razkaviei. Pun pariu că nu ai auzit niciodată de el.

Befky clipi de două ori, cu răsuflarea tăiată.

— Ba da, am auzit de Razkavia. Dar de ce… vreau să spun… am crezut…

— Şi trebuie să-ţi mărturisesc că este în mare pericol. Nici măcar nu ştiu dacă ar fi trebuit să aibă încredere în *dumneata.* Poate nici eu nu ar trebui să am încredere. Ai putea fi o simpatizantă a socialiştilor sau mai rău.

— Dar care-i problema cu socialiştii? întrebă uluită Becky.

19

— Îi urăsc. Eu am convingeri conservatoare – de fapt, le-am avut de când mă ştiu.

— Dar nici măcar nu aveţi drept de vot!

— Ei şi? Nu ai nevoie de vot ca să-ţi dovedeşti loialitatea. Dacă oamenii votează pentru socialism, atunci cu siguranţă că nu ştiu ce e mai bine pentru ei. Avem nevoie de regi şi regine şi, bineînţeles, de prinţi. Şi să nu uităm de conservatori. Şi de prinţese. Chiar dacă acestea nu pot nici măcar să citească, nenorocitele…

Becky era sigură că înţelesese greşit.

— Staţi puţin. Aţi spus *prinţesă?*

— Da. Suntem căsătoriţi, prinţul şi cu mine. Eu sunt prinţesă.

Becky rămase cu gura căscată.

Domnişoara Bevan chicoti uşurel.

— Uite, am să-ţi dovedesc, îi spuse ea şi se ridică de pe sofa ca să deschidă un sertar al biroului masiv din lemn de nuc.

Scoase o foaie de hârtie pe care o despături şi i-o arătă lui Becky. Într-adevăr, era un certificat de căsătorie. Cununia avusese loc la Biserica Catolică St. Patrick, din Hickson Street, Manchester.

Mireasa se numea Adelaide Bevan, iar mirele era Alteţa Sa Regală Prinţul Rudolf Eugen Wilhelm August Josef von und zu Eschten und Rittersthal. Martorii fuseseră un oarecare domn Albert Suggs şi o domnişoară Emily Thwaite.

Prinţul se semnase simplu: „Rudolf1, iar domnişoara Bevan se semnase şi mai simplu: doar cu un „X”.

— Asta e? Sper că nu ţi-am dat din greşeală o listă de la curăţătorie?

Părea tristă. Becky îi înapoie certificatul, întrebându-se dacă nu ar fi trebuit să-i facă o reverenţă.

— Nu-mi vine să cred, pur şi simplu, îi mărturisi Becky.

— Cred şi eu. Ei bine, mie-mi vine să-mi iau câmpii. Chiar nu ştiu ce am să fac în continuare.

— Dar cum… de ce…?

20

— El a insistat. Şi e un bărbat atât de drăguţ! Atunci când ai trecut prin atâtea şi ai văzut aşa de multe ca mine, nu dai cu piciorul la o şansă ca asta. Şi totuşi, n-ar fi trebuit să o fac, sunt sigură de asta.

— Dar… de ce Manchester?

— Departe de ochii lumii, înţelegi. Trebuia să ne cununăm la o biserică catolică, fireşte, iar el nu voia să afle nimeni, ca să nu împiedice cununia, aşa că nu o puteam face în Londra. Ne-am cununat deci la această bisericuţă prăfuită şi pricăjită din spatele unei fabrici. Cât despre martori – i-am luat de pe stradă, la întâmplare –, ei nu ştiau nimic în legătură cu asta. Iar preotul era un moş ramolit care duhnea a whisky. Îşi tot ştergea nasul cu mâneca hainei sperând ca noi să nu observăm nimic. Dar totul a fost legal. Ca la carte. Am devenit prinţesă, Becky! Pot să-ţi spun Becky? Nu trebuie să-mi zici „Înălţimea Ta”. Poţi să-mi spui pe nume, Adelaide.

— Dar… mai ştie cineva despre asta? Familia regală nu ştie nimic? Nici Curtea? Dar oamenii? Ce vor spune toţi când vor afla adevărul?

Domnişoara Bevan ridică mâinile şi se aruncă din nou pe sofa.

— Nu ştiu, spuse ea.

Becky rămase uimită. Cu cât se gândea mai mult la povestea asta, cu atât era mai uimită. Căsătoria unui prinţ era o chestiune de politică exernă. O mulţime de regi, regine şi înalţi demnitari de stat erau implicaţi; aceştia trebuiau să consulte ambasadori, să încheie anumite tratate, să ia în calcul toate implicaţiile diplomatice şi

dinastice. La ce s-o fi gândit acest prinţ când hotărâse să-şi ducă amanta analfabetă de neam prost la Manchester, ca să se însoare cu ea în secret? Probabil că era la fel de naiv cum fusese Becky pe vremuri, când trăgea din prima ei ţigară printre tufe, împreună cu iubitul ei vânjos de la măcelărie.

Şi în afară de asta…

— Aţi crezut că nu am auzit niciodată de Razkavia, spuse ea cu oarecare rezervă în glas. Ei bine, am auzit de Razkavia pentru că m-am născut acolo. Sunt cetăţean al Razkaviei.

21

Domnişoara Bevan îi aruncă o privire pătrunzătoare. Apoi izbucni cu furie:

— Eşti o spioană nenorocită! ţipă ea şi sări în picioare, bătând mânioasă din picior. Ai venit aici ca să-ţi bagi repede nasul unde nu-ţi fierbe oala, nu-i aşa? Cine te plăteşte, ai? De partea cui eşti? A nemţilor? A ruşilor? Dacă aş avea o armă, te-aş împuşca drept în şezut, ştoarfă, scârbă ipocrită ce eşti! Pe toţi dracii! Cum îndrăzneşti să apari aici şi să faci pe mironosiţa, când în tot acest timp…

Tacă-ţi fleanca! se răsti Becky cu însufleţire.

Era o expresie pe care o mai auzise, dar pe care nu o folosise niciodată, şi era mulţumită să constate că funcţiona. Domnişoara Bevan clipi de câteva ori şi tăcu, contrariată. Becky continuă:

— Să nu îndrăzneşti să te înfurii pe mine. Eu *sunt* din Razkavia, e adevărat, şi habar nu aveam cine este prinţul, dar cu siguranţă nu sunt o spioană. Crezi că aş fi în stare să-mi trădez principele tocmai acum, când am aflat cine este?

— Atunci, ce cauţi în această ţară?

— Eu şi familia mea suntem în exil.

— Dar de ce?

— Nu te priveşte pe dumneata.

— Ba eu cred că da, din moment ce sunt prinţesă, ce mama naibii? Am dreptul să ştiu cine este cea care mă meditează. Stai jos şi continuă. Nu te mai zgâi la mine. Ce-i drept, nu cred că eşti spioană, pentru că roşeşti mult prea uşor.

Becky pufni şi se aşeză ţeapănă, plină de demnitate; nici nu îşi dăduse seama când se ridicase în picioare.

— Prea bine, spuse ea. Am să-ţi spun de ce a trebuit să plecăm în exil. Tatăl meu era avocat şi iniţiase o mişcare pentru democraţie, iar autorităţile l-au arestat şi l-au aruncat în închisoare. A făcut febră tifoidă şi a murit. Aşa că mama împreună cu mine şi cu bunica mea am ajuns aici, unde ne-am stabilit în cele din urmă. Asta-i tot.

— Probabil că nu eşti de partea prinţului, în acest caz.

22

— Tata nu a fost închis de către cei din Familia Regală. Curtea a decis acest lucru. Personal, nu am nimic împotriva prinţului Rudolf.

Domnişoara Bevan sau prinţesa Adelaide ridică elegant din sprânceană, dar în cele din urmă încuviinţă din cap şi se aşează, trăgând tăcută de un fir răzleţ al rochiei. Îi aruncă apoi lui Becky o privire neajutorată.

— Ce pot *să fac?* întrebă ea.

Becky pufni, uluită:

— Ei bine… pentru început ar fi mai bine să înveţi să citeşti. Şi să scrii, bineînţeles. Nu poţi continua să semnezi tot felul de acte cu „X”.

— Cre’ că nu, zise şi se ridică. În regulă. Când vrei să începem?

Becky aruncă o privire în jur. În încăpere nu se zărea nicio carte, dar planşa jocului Ludo rămăsese deschisă în faţa lor.

— Poţi începe învăţând să citeşti regulile jocurilor. Ştii deja cum se joacă, aşa că o să-ţi fie mai uşor să înţelegi. Iar

culorile – iată – sunt nostime şi foarte uşor de învăţat. Aici scrie „ROŞU”…

Petrecură o jumătate de oră în acest fel, timp în care Adelaide învăţă să citească START, ACASĂ, FINAL şi denumirea celor patru culori.

— Va trebui, de asemenea, să înveţi să scrii, îi spuse Becky. O să caut un caiet de caligrafie după-amiază. Vei putea învăţa cel mai elegant stil de caligrafie. De fapt, va trebui să înveţi tot felul de lucruri, nu-i aşa? Vei avea nevoie de ceva mai mult decât un profesor care să te înveţe să scrii şi să citeşti. Ţi-ar trebui…

Dar nu apucă să termine fraza, că în momentul următor explodă bomba.

Se auzi un bubuit puternic, iar suflul exploziei umflă draperia şi închise brusc fereastra, care se făcu ţăndări. Amândouă fetele se ghemuiră instinctiv, Becky lângă masă, iar Adelaide după sofa, cu ochii mari de uimire.

23

După primul şoc, Becky sări în picioare. Nu înţelegea ce se întâmplase, aşa că se apropie de fereastră urmată de Adelaide. Cu o secundă înainte de explozie, Becky auzise clar roţile unei trăsuri care se apropia de casă, apoi fornăitul puternic al unui cal care scutura din cap. În timp ce praful stârnit de explozie formase un nor uriaş care se ridica deasupra drumului uscat şi a dafinilor de pe marginea aleii, ea văzu trăsura – era distrusă.

Calul se zvârcolea în agonie, iar vizitiul zăcea nemişcat, întins la pământ. La jumătatea aleii din grădină se afla un bărbat nevătămat, împietrit de uimire.

Era Herr Strauss, prinţul Rudolf al Razkaviei.

Preţ de o clipă nimeni nu făcu nicio mişcare. Apoi prinţul se întoarse şi ridică ochii spre fereastră, căutând-o cu privirea pe Adelaide, şi toată strada fu cuprinsă de forfotă: uşile caselor se deschideau, servitorii se iţeau, o doică cu

doi bebeluşi în braţe îşi lungea gâtul încercând să vadă ce se întâmplase, un domn trupeş, cu baston, se apropia stângaci în grabă; un băiat de la măcelărie cu un coş mare de carne în braţe privea cu interes profesional calul pe moarte – şi apoi, ca din senin, detectivul cu pălărie din pai, J. Taylor, apăru lângă prinţ şi începu să-i vorbească.

Acela e detectivul, zise Becky cu o voce tremurătoare.

Adelaide nu spuse nimic.

Privea foarte concentrată scena dezastrului.

J. Taylor aruncă o privire spre drum şi pocni din degete ca să-i atragă atenţia băiatului de la măcelărie. Acesta îşi lăsă coşul în curte, lângă poartă, şi îşi scoase şapca de pe cap.

— Du-te să cauţi un poliţist, îl auziră pe J. Taylor spunându-i băiatului. Cât poţi de repede. Vom avea nevoie şi de un doctor, pentru a constata moartea acestui bărbat. Încearcă să faci asta în zece minute şi ai de la mine o jumătate de coroană. Du-te.

L-am mai văzut pe acest om, rosti încetişor Adelaide. Sunt *sigură* de asta.

24

J. Taylor părea să ştie cum să se descurce în situaţii-limită. Îl rugă pe cel trupeş să stea de pază lângă trăsura distrusă şi smulse draperia de la uşa stricată a trăsurii, apoi acoperi cu grijă trupul bărbatului mort. Scoase din buzunar un briceag, cu care îi făcu ceva calului. Animalul îşi găsi sfârşitul. Bărbatul îşi şterse cu grijă briceagul şi se ridică, iar ochii lui întâlniră privirea lui Becky. Se uită impasibil la Adelaide, apoi intră în casă împreună cu prinţul.

— Te-ai albit la faţă, zise Adelaide.

— Nu e de mirare, după aşa ceva, răspunse Becky.

— Asta nu prea ţi se potriveşte. Ascultă, când Rudi – adică prinţul o să intre în salon, vreau să te prefaci că nu ştii cine este.

Becky se pregătea să riposteze, dar în secunda

următoare auzi o bătaie în uşă, şi prinţul îşi făcu apariţia.

Draga mea… începu el.

Adelaide alergă spre el cu o atitudine protectoare, dar se opri brusc, în spatele prinţului se ivi figura jovială a detectivului cu pălărie din pai – foarte serios, de această dată – care tocmai intra în salon.

Becky fu cuprinsă de senzaţie atât de ciudată: J. Taylor şi Adelaide se priveau cu o intensitate aproape electrizantă. Momentul însă trecu.

Prinţul – care părea de-a dreptul năucit şi care nu observase ceea ce remarcase Becky (acel schimb feroce de priviri), se concentră şi spuse:

Draga mea, îmi pare rău că te întrerup în timpul lecţiei, dar trebuie să o rog pe domnişoara Winter să plece. După cum aţi văzut, domhişoară Winter, sunt în pericol. Cred că momentan a trecut, dar nu aş vrea pentru nimic în lume să vă expun. Acest domn vă va conduce până acasă.

Adelaide protestă:

— Nu, Becky, aşteaptă o clipă. Va coborî într-un minut, Rudi. Spunând aceste cuvinte, îi împinse pe cei doi bărbaţi afară din încăpere şi le închise uşa în nas. Apoi o întrebă în şoaptă pe Becky:

25

— Cum îl cheamă? Băiatu’ ăla cu pălărie din pai, cum a spus că se numeşte?

— Ţi-am dat cartea lui de vizită – oh, desigur, nu ai avut cum să citeşti ce scria acolo, spuse Becky şi se îndreptă spre măsuţa din bambus pe care lăsase cartea de vizită a detectivului.

Citi cu voce tarei

— J. Taylor, Detectiv particular, firma de grafică şi fotografie *Garland şi Lockhart,* Orchard House, Twickenham… Dar ce s-a întâmplat?

Eleva ei îşi dusese o mână la inimă şi se făcuse albă ca

varul.

Minunaţii ei ochi ei negri erau măriţi de groază. Îi smulse lui Becky cartea de vizită şi se prăbuşi pe un scaun. Obrajii ei îşi recăpătaseră culoarea, semn că se mai liniştise.

Ai face mai bine să pleci, rosti cu voce scăzută. Hai, du-te. Probabil că te aşteaptă. Dar să vii înapoi, bine?

Promit, o linişti Becky.

Destul de contrariată, Becky părăsi încăperea şi cobori în holul de la intrare, unde prinţul o aştepta nerăbdător. Înainte de a ieşi, ea se abţinu cu greu să facă o reverenţă în timp ce el o saluta respectuos cu un semn din cap. În grădină o aştepta J. Taylor, misteriosul detectiv particular.

CAPITOLUL 2
Doamna Goldberg

Când Becky ajunse la poarta grădinii, se trezi faţă-n faţă cu băiatul de la măcelărie, roşu la faţă şi gâfâind. Acesta se opri surprins când o văzu.

— A! Tu erai! exclamă el. Ai văzut explozia? Ai văzut cum a murit omul ăla? Cu maţele şi pipota pe-afară?

— Te rog, eşti dezgustător.

— Uite, ai chef de nişte ţigări? Ţi-ar plăcea să mai tragem câte un fum în tufişuri, ca-n vremurile bune? Ce spui?

Becky îi întoarse spatele. J. Taylor ajunse lângă ei, iar băiatul de la măcelărie îşi concentră atenţia asupra lui.

— Am găsit un poliţai, zise el. Unu’ gras de tot. Va ajunge aici într-un minut. Juma’ de coroană aţi spus, nu?

J. Taylor îi dădu câteva monede şi se îndepărtă împreună cu Becky.

— Nu ar trebui să-i aşteptaţi pe cei de la poliţie? îl întrebă fata.

— Herr Strauss va discuta cu ei. Oricum, i-am lăsat cartea mea de vizită; vor putea să mă găsească dacă o să vrea să discute cu mine. Sper să nu creadă cineva că i-am văzut pe cei care au pus bomba; nimeni nu a văzut nimic.

Au folosit probabil o maşinărie infernală.

— Ce anume?

27

— Un dispozitiv cu ceas pentru detonarea dinamitei. În acest fel nu mai este nevoie să arunce cu bombe – asta e o procedură demodată. Acum unde mergeţi, domnişoară Winter? Vă pot însoţi?

Ajunseseră pe la jumătatea străzii Church Road, iar Becky realiză că tremura încă.

Se simţea neajutorată. Nu ştia dacă putea să aibă sau nu încredere în el; dar totuşi era evident că prinţul avea încredere şi…

Deodată i se păru că pământul îi fuge de sub picioare, iar el o prinse de braţ.

— Uşurel, aşezaţi-vă pe banca asta şi puneţi capul jos pentru câteva clipe. E din cauza şocului; se înţelege. O să vă simţiţi mai bine după un minut sau două.

— Mulţumesc, murmură Becky. Mă simt ca o proastă.

— Ei bine, nu păreţi a fi aşa ceva. Nu vă mai faceţi atâtea griji.

— Bietul vizitiu…

Tot mai mulţi oameni se adunau în stradă, la locul exploziei. Cineva se apucase să taie hăţurile calului ca să elibereze animalul mort din atelaj, iar un poliţist se apropia greoi de mulţime din celălalt capăt al drumului.

— Chiar sunteţi detectiv? întrebă Becky.

— Da. Printre altele. O caut pe acea tânără domnişoară de… oh, de vreo zece ani de zile; de când eram copii, mai bine spus. Am crezut că a dispărut pentru totdeauna. Dar acum o lună am zărit din întâmplare un chip care mi-a amintit de ea şi am urmărit-o pe femeia în cauză de la distanţă până ce a ajuns acasă. Aveam de gând să o strig pe nume şi să-i fac o surpriză, dar m-am hotărât să fiu discret. I se spunea Adelaide…

— Aşa se numeşte şi acum…

— Dar cum a ajuns să stea cu un prinţ?

Becky tresări şi ridică privarea.

— De unde ştiţi că e prinţ?

28

— Nu e prea greu de aflat. Servitorii vorbesc; în plus, mai e şi blazonul de la intrare. Am făcut cunoştinţă în urmă cu o săptămână sau două; de aceea ştia cine sunt în această dimineaţă. Vezi dumneata, am vrut doar să mă asigur că o tratează pe Adelaide aşa cum trebuie. E îndrăgostit de ea, bietul naiv; e la fel de inocent ca un copilaş. Sunt îngrijorat, pentru că, dacă este vreun scandal politic, nu vreau să o tragă şi pe ea după el.

— Ea este deja implicată, îi spuse Becky. E căsătorită cu el.

— *Cum?*

— Mi-a arătat certificatul de căsătorie… presupun că nu mai contează dacă divulg acest secret din moment ce o cunoaşteţi, adăugă Becky destul de nesigură.

Ochii îi scăpărară de mânie.

— Ce idiot iresponsabil! Chiar *trebuie* să-i poarte cineva de grijă! Să o expună astfel… ştiind care este situaţia… Ar fi greu chiar şi pentru o prinţesă de neam. Dar ce aşteptări are de la ea, pentru numele lui Dumnezeu?

— El nu a obligat-o să-l accepte drept soţ. Presupun că a fost alegerea ei. Apropo, ea ştie cine sunteţi.

El o privi pătrunzător. Becky îi descrise reacţia lui Adelaide atunci când auzise numele de pe cartea lui de vizită, iar el încuviinţă încet din cap.

— Ar fi trebuit să-şi amintească şi de Lockhart şi Garland, spuse el. Nu mai am nicio îndoială că este cea pe care o caut. După atâta timp… să fiu al naibii.

— Dar cine sunt Lockhart şi Garland?

Bărbatul aruncă o privire spre drum, îşi consultă ceasul, îl

închise şi se ridică.

— Ascultaţi, domnişoară Winter! Cred că ar fi mai bine să lucrăm un timp împreună. Dacă nu sunteţi prea ocupată pentru o oră sau două, aţi putea veni cu mine în Twickenham ca să vă prezint o veche

prietenă? Ea garantase pentru mine şi pentru Adelaide. De asemenea, cu această ocazie o să aflaţi întreaga poveste.

Becky nu era sigură că ar fi fost tocmai cuviincios, dar părea totuşi sincer, iar ea era foarte intrigată; la urma urmei, nu-i strica să afle mai multe detalii. Aşa ar fi putut să o ajute mai mult pe Adelaide.

— Prea bine, încuviinţă ea.

În tren el îi povesti că în urmă cu mai mulţi ani fusese curier în City of London şi o ajutase pe o tânără pe nume Sally Lockhart să rezolve misterul legat de moartea tatălui ei. Era o poveste încurcată, cu nişte societăţi secrete chinezeşti, opiu şi un rubin de dimensiuni impresionante.

Adelaide fusese servitoarea (mai mult sclava, de fapt) unei scorpii bătrâne, doamna Holland, care fusese implicată în povestea lui Sally Lockhart.

După elucidarea misterului şi pedepsirea criminalilor, Adelaide dispăruse fără urmă. Toţi se temeau să nu fi murit, dar J. Taylor o zărise în urmă cu o lună şi reuşise să îi dea de urmă până la casa cu numărul 43 de pe strada Church Road. Acolo îl întâlnise pe prinţ.

Becky spuse:

— Această domnişoară Lockhart este prietena cu care mă voi întâlni acum?

— Da. Ea este doamna Goldberg acum.

Din câte auzise, Sally (domnul Taylor îi spunea aşa) era foarte pricepută în mânuirea pistolului. De profesie consultant financiar, aceasta era măritată cu un jurnalist

politic, Daniel Goldberg, care o ajutase să-şi salveze fetiţa atunci când aceasta fusese răpită cu un an în urmă.

El îi povestise toate aceste detalii într-o manieră cât se poate de simplă, de parcă răpirile şi localurile unde se fuma opiu ar fi fost nişte lucruri cât se poate de fireşti. De fapt, Becky era mult mai impresionată de aerul lui degajat cu care privea el aceste aspecte

decât dacă ar fi încercat să facă pe grozavul. Apoi îşi dădu seama că domnul Taylor menţionase un copil.

— Aţi spus că doamna Goldberg a avut un copil? înainte... înainte de a se căsători?

— Da. Se mai întâmplă, ştiţi? Micuţa Harriet era fiica lui Fred Garland; el a murit într-un incendiu.

Fred era cu mine în noaptea în care a dispărut Adelaide. Ea îşi va aduce aminte de el, sunt sigur de asta.

Acest lucru o convinse pe deplin: Becky era de-a dreptul fascinată. O femeie singură avea nevoie de o mare tărie de caracter ca să facă un copil şi să rămână în acelaşi timp o persoană respectabilă. Oh, avea nevoie şi de un iubit, bineînţeles, dar asta nu era o problemă: iubiţi se găseau pe toate drumurile: Becky ştia foarte bine acest lucru de la băiatul de la măcelărie. Murea de nerăbdare să o cunoască pe acea femeie-pistolar, rebela doamnă Goldberg, ca să-şi dea seama cum reuşise această performanţă.

Orchard House din Twickenham se afla la capătul unui drum liniştit mărginit de copaci, pe malul unui râu: era o vilă impunătoare stil Regenţă, cu ziduri albe, tencuită cu stuc. În faţa casei era o alee cu pietriş mărunt, iar în partea stângă, ceva mai în spate, se zărea clădirea grajdului, în lateral se vedea o verandă de sticlă, cu vedere spre o grădină spaţioasă, iar balconul de la primul nivel avea o balustradă fină din fier foyjat.

Părea un loc ciudat pentru sediul unei agenţii de

detectivi.

— Ei bine, suntem o echipă ciudată, spuse J. Taylor. Eu am un birou în Edgware Road, dar încă nu am reuşit să trec această adresă pe cărţile mele de vizită. Aici e mai degrabă acasă decât locul de muncă.

O conduse pe Becky într-o încăpere confortabilă care părea să aibă mai multe întrebuinţări: era un soi de studio, atelier şi salon toto-

dată. Ferestrele franţuzeşti erau larg deschise pentru a lăsa lumina soarelui să pătrundă din plin. În încăpere se aflau mai multe piese de mobilier: o vitrină cu vase din porţelan albastru, mai multe rafturi pentru cărţi, de-a lungul unui perete întreg, şi un pian cu coadă; iar pe un şevalet, chiar lângă uşă, era ceva care o atrase pe Becky ca un magnet – o schiţă în ulei a unui drum suburban într-o dimineaţă însorită un lucru absolut încântător: luminos, primăvăratic, ca o gură de aer proaspăt.

— Pissarro! exclamă ea, fără să-şi poată stăpâni entuziasmul. Oh! îmi cer scuze…

Pe sofaua din dreptul ferestrelor franţuzeşti stătea o femeie tânără cu părul blond şi ochi negri-căprui care tocmai încerca să rupă cu dinţii un fir subţire de lână bleumarin dintr-un tricotaj voluminos pe care-o ţinea în poală.

— Bună, Jim, îl salută ea pe detectiv. Cine e domnişoara?

— Se numeşte Becky Winter. Pot să spun că mi-a purtat noroc. Domnişoara Winter, aceasta e doamna Goldberg.

Doamna Goldberg se ridică de pe sofa şi îi strânse mâna fetei, lira zveltă, drăguţă şi mult mai tânără decât se aşteptase Becky.

Femeia privea cu aceeaşi curiozitate directă, agilă, prietenoasă ca şi J. Taylor, ca şi cum cei doi ar fi fost frate şi soră.

— Da, trebuie să recunosc, este un tablou de Pissarro, spuse doamna Goldberg. L-am cumpărat săptămâna trecută. Credeţi că am făcut o alegere bună?

E minunat. Monsieur Pissarro locuieşte la nişte prieteni de-ai mamei atunci când vine la Londra, aşa că îl cunoaştem oarecum. De aceea îi recunosc stilul…

Doamna Goldberg ţinea în continuare tricotajul în poală, iar Becky rămase cu privirea aţintită asupra lui, un gest destul de nepoliticos, de altfel, pentru că femeia despre care auzise în tren – acea aventurieră îndrăzneaţă care trăgea cu pistolul, cea care avea curajul

să se mărite cu socialişti şi să facă un copil în afara căsătoriei – cu siguranţă nu era genul care *să tricoteze.*

Doamna Goldberg înţelese la ce se gândea fata, zâmbi şi îi aruncă împletitura lui J. Taylor.

— Nu-mi vine să cred, zise el ridicând-o şi lipind-o pe lângă corp. E un jerseu de pescar. Şi mi se potriveşte perfect.

Doamna Goldberg începu să râdă.

— Am pus pariu cu Jim pe cinci lire că pot să-l împletesc, spuse ea. Mi-a luat aproape un an să-l termin, dar nu aveam de gând să-l las să câştige pariul. Scoate banii, ce mai aştepţi, îi spuse ea întinzând mâna spre el.

El numără banii şi îi întinse cele cinci lire.

— Să nu faci niciodată pariuri cu femei, îi spuse el lui Becky. Uite, Sal, am intrat într-o mare încurcătură. Într-adevăr chiar e Adelaide şi este măritată cu un prinţ. Domnişoara Winter a fost angajată să o înveţe limba germană. Ah, era să uit. Cineva a încercat să-l arunce în aer pe soţul ei în această dimineaţă.

— Sper că nu a reuşit.

— În trăsura lui era o bombă, îi explică Becky. Domnul Taylor este de părere că a fost vorba despre o maşinărie

infernală.

— O bombă? făcu mirată doamna Goldberg. Eu nu am auzit niciodată o bombă explodând. Ce fel de zgomot face o bombă?

Ştiţi, nu-mi mai amintesc. Evident, un bubuit, dar nu aş putea spune dacă a fost un bubuit ascuţit, înfundat sau şuierat. Eram sus în salon cu domnişoara Bevan şi nu ştiu decât că s-a spart brusc geamul din cauza exploziei. Bomba a stârnit un nor de praf…

— Domnişoara Bevan? Aşa îşi spune acum Adelaide?

— Da. Dar…

Becky rămase o clipă în cumpănă; era bine să dezvăluie secretele lui Adelaide acestor străini? Dar nu cunoscuse prea des oameni atât de primitori. Oameni în care simţea că poate are instinctiv încredere.

33

Doamna Goldberg observă ezitarea ei. Ea luă un stereoscop de pe bufet şi montă un cadru în rama aparatului, apoi îi întinse stereoscopul lui Becky. Fotografia înfăţişa o fetiţă cu nişte ochi negri enormi, îmbrăcată ca o slujnică. În alte imagini, aceeaşi leliţă apărea în diferite ipostaze: florăreasă, fecioară biblică, zână şi Micuţa Nell1. Să fi fost chiar domnişoara Bevan? Era greu de spus. Apoi doamna Goldberg îi arătă încă o fotografie.

— Da! Ea este!

Era chiar poza pe care o văzuse în dimineaţa aceea în salonul domnişoarei Bevan: fetiţa care stătea pe genunchii bărbatului; poza c u versurile cântecului sentimental. Îi spuse şi doamnei Goldberg toate aceste lucruri, iar femeia bătu din palme de încântare.

— Nu-mi vine să cred! exclamă ea. Adelaide… Noi am crezut că era moartă, că am pierdut-o pentru totdeauna…

— Cum de aveţi atât de multe poze?

Sunt de pe vremea în care am început această afacere.

Le-am vândut individual la început, apoi am început să facem seturi – scene din scrierile lui Dickens, Shakespeare. Castele britanice, crâmpeie din vechea Londră şi aşa mai departe. Dar Adelaide dispăruse deja, aşa că apare doar în cele mai vechi. Înseamnă că a păstrat fotografia aceea…

Becky îi povesti cum reacţionase tânăra la auzul numelor Taylor, Garland şi Lockhart.

— Nu mai am nici urmă de îndoială, zise doamna Goldberg. Şi spuneţi că e măritată cu Prinţul Razkaviei… Dar unde *este* Razkavia? Dan trebuie să ştie. Probabil că a fost arestat acolo de nenumărate ori. Dan e soţul meu, adăugă femeia privind-o pe Becky. Dar să nu credeţi că e vreun infractor; de fapt, e politician.

— Eu ştiu unde e Razkavia, zise Becky. De fapt, acolo m-am născut. Presupun că mai sunt încă cetăţean al acestei ţări.

Personaj al romanului *Vechiul magazin de curiozităţi,* de Charles Dickens. (n.tr.)

34

Se simţi mulţumită de impresia pe care o făcu. Între doamna Goldberg şi domnul Taylor avu loc un scurt schimb de priviri uimite. Pe chipul bărbatului se ivi apoi un rânjet, iar femeia afişă un zâmbet plin de căldură.

— Cu atât mai bine, zise doamna Goldberg. Va trebui să iei masa cu noi acum şi să ne povesteşti totul. Nu putem rata aşa o ocazie, nu-i aşa, Jim?

Masa de prânz se dovedi a fi una obişnuită, spre uşurarea lui Becky. După o jumătate de oră, avea senzaţia că îi ştia pe cei doi de o viaţă întreagă, aşa cum erau ei: ciudaţi, inteligenţi şi foarte prietenoşi. Le spuse, aşadar, tot ce ştia despre micul regat al Razkaviei, tinutul ei natal.

— E uşor mai mare ca Berkshire. Între Prusia şi Boemia, acum e cumva strivită între Germania şi Austro-Ungaria. Înainte erau zeci de regate mici între aceste teritorii, dar

cele mai multe dintre ele au fost asimilate între timp. Cu o singură excepţie. Razkavia. Totul a început în 1253…

Le povesti tot ce-şi amintea despre legenda Vulturului Roşu. Razkavia fusese invadată de Ottokar al II-lea, regele Boemiei, dar un nobil pe nume Walter von Eschten, însoţit de o sută de cavaleri, i-au ţinut piept lui Ottokar pe o stâncă înaltă de pe cotul râului Eschten, luptând sub un stindard ce înfăţişa un vultur roşu.

În pofida avantajului lor numeric, cotropitorii lui Ottokar nu i-au putut clinti din loc pe războinici. În timpul nopţii, pentru că ştiau atât de bine munţii, Walter şi oamenii săi s-au strecurat în linişte – fără armuri, ca să nu facă niciun zgomot – şi au distrus toate proviziile soldaţilor din Boemia. Cavalerii lui Ottokar au continuat să umble zăngănind, flămânzi, însetaţi şi complet nedumeriţi, până ce Walter i-a atras într-o capcană, la castelul său din Wendelstein, unde majoritatea invadatorilor au fost ucişi.

35

Ottokar nu a mai călcat teritoriul după acea bătălie şi la fel au făcut toţi ceilalţi; iar steagul cu Vulturul Roşu, *Adlerfahne,* a fluturat de atunci pe Stânca Eschtenburg. Atâta timp cât vulturul zboară, Razkavia va fi liberă, a spus atunci Walter von Eschten, şi aşa a fost. Steagul a fost dat jos de pe stâncă doar de două ori de atunci: o dată pentru că trebuia cusut (nu mai rămăsese nimic din ţesătura originală, dar era acelaşi steag; şi a doua oară cu ocazia unei încoronări, când a fost dus la Catedrală pentru a fi binecuvântat. După aceea, steagul a fost purtat de noul rege înapoi peste vechiul pod până la Stânca Eschtenburg, ca să fluture în continuare. De aceea Regele Razkaviei era uneori numit *Adlerträger,* adică Purtătorul Vulturului”.

Pentru razkavieri, Vulturul Roşu nu era doar un steag; era chiar identitatea acestui neam. Dacă avea să cadă vreodată, să se prăbuşească la pământ… Nimeni nu

îndrăznea nici măcar să se gândească la aşa ceva.

Ţara nu era deosebit de prosperă. Pe vremuri existaseră mine bogate în munţii Karistein, principala sursă de cupru şi puţin argint, dar cu două secole înainte producţia acestora începuse să scadă, iar până la urmă minele au rămas fără cupru.

În mine se găsea în schimb din plin un minereu asemănător cu cuprul, care-i otrăvea pe toţi minerii. Era atât de nefolositor şi neplăcut încât minerii îl numeau Kupfer-Nichel sau „Arama Dracului”, aşa că l-au lăsat în plata Domnului.

Mult mai târziu cineva a descoperit că acest minereu era un compus al arsenicului cu un nou metal, pe care ei îl numeau nichel, iar la începutul secolului al nouăsprezecelea i-au găsit şi anumite întrebuinţări, aşa că minele din Karistein au început să fie din nou exploatate.

Dar secole la rând Razkavia nu a reprezentat niciun câştig, aşa că celelalte naţiuni nu s-au atins de ea. Oamenii mulgeau vacile care păşteau pe păşunile alpine, făceau vin din strugurii

care creşteau pe povârnişurile văii Elpenbach şi vânau animalele sălbatice din păduri.

În capitală, Eschtenburg, exista un teatru de operă, unde compozitorul Weber a fost cândva dirijor; existau un teatru, o catedrală şi un palat baroc minunat – cu toate acele coloane fantastice, fântâni arteziene şi tencuială decorativă albă ca bezeaua. Castelul mai avea şi un parc cu un pavilion-grotă construit de singurul rege nebun al Razkaviei, complet inofensiv – aşa cum ajung de obicei toţi regii nebuni ai unei ţări.

În anul 1840, cei mai tineri reprezentanţi ai aristocraţiei, sătui de viaţa anostă şi plină de oprelişti de la Curte şi de conservatorii din jurul Regelui, au încercat să facă dintr-o

mică staţiune balneară, Andersbad. Chiar în valea Elpenbach, cel mai la modă loc. Exista acolo şi un cazinou; Johan Strauss în persoană a cântat în acest cazinou împreună cu orchestra sa şi l-au plătit chiar să compună un Vals al Andersbadului, care nu s-a numărat însă printre cele mai bune compuse de el.

Au existat şi câţiva turişti, din când în când, şi câte un rege sau un mare duce care veneau în vizită; dar nu îndeajuns de mulţi pentru a strica atmosfera.

De fapt, Razkavia era una dintre cele mai plăcute ţări din Europa. Pădurile ei dese erau pline de romantism, iar valea Elpenbach era un loc foarte pitoresc.

Eschtenburg – faimoasă pentru stânca şi stindardul ei – era medievală, barocă şi artisdcă, Andersbad era un loc jovial şi pestriţ, berea era straşnică, vânat se găsea din plin, iar oamenii erau foarte ospitalieri.

— Sună grozav, zise doamna Goldberg. Dar dumneata nu mai locuieşti acolo...

— Mama, bunica şi cu mine am luat drumul exilului. Când eram copil, tatăl meu – care era avocat – şi nişte prieteni de-ai lui au încercat să întemeieze un partid politic. Un partid liberal. Ei inten-

ionau să pună bazele unui sistem mai democratic, pentru că nu exista atunci nici Parlament şi nici Senat. Dar până la urmă tatăl meu a fost închis, a făcut febră tifoidă şi a murit. Aşa că mama a hotărât să ne ducă pe mine şi pe bunica cât mai departe de ţară, apoi am ajuns aici, unde am şi rămas de atunci. Ea nu s-ar mai întoarce acolo pentru nimic în lume. Se pare că e mai democratică acum, dar irle două mari puteri reprezintă un real pericol pentru ţară.

— Dar ce vor de fapt? întrebă domnul Taylor.

— Nichelul din minele ţării. Dacă nu mă înşel, nichelul serveşte la fabricarea unui aliaj pentru puşti sau carcase

blindate. Ambele puteri stau la pândă, aşteptând parcă momentul potrivit să se năpustească. Germania ar putea cuceri micul teritoriu în mai puţin de o oră şi jumătate – la fel şi Imperiul Austro-Ungar, dar, dacă ar face asta, s-ar isca neînţelegeri chiar între ele, aşa că deocamdată se ţin la distanţă. Mama crede că suntem în siguranţă aici.

— Probabil că are dreptate, zise doamna Goldberg. Iar Adelaide… mica Adelaide! Măritată cu un prinţ…

Femeia clătină din cap de parcă tot nu-i venea să creadă.

Trebuie să fi fost o căsătorie morganatică, spuse Becky.

— Ce înseamnă asta? întrebă domnul Taylor.

— Legală, răspunse doamna Goldberg, dar limitată. Dacă ea va avea copii, aceştia nu vor fi socotiţi moştenitori, nu-i aşa?

Becky încuviinţă din cap.

— După cum v-am mai spus, a existat un rege al Razkaviei, Michael al Doilea, care era nebun. A vrut să se căsătorească cu o lebădă. Aşa că l-au lăsat, cu condiţia să fie o căsătorie morganatică.

— Perfect logic, zise domnul Taylor. Nu prea ar fi mers ca un ou să-i urmeze la tron. Dar mi se pare o coincidenţă ciudată, nu-i aşa? Prinţul Rudolf a ales tocmai un cetăţean al Razkaviei ca să facă meditaţii cu soţia lui.

Ar putea fi doar o întâmplare. Sunt foarte mulţi compatrioţi de-ai mei în Maida Vale – oameni care au părăsit Razkavia dintr-un

motiv sau altul. Eu cunosc cel puţin o duzină. Scriitori, pictori, tot felul de artişti. Cea mai bună cale de a face rost de bani este să dăm lecţii de germană, iar Maida Vale e doar la o aruncătură de băţ de Church Road. Prinţul ar fi putut alege pe oricare dintre noi fără să ştie de unde vine fiecare.

— Dar dumneata? o întrebă doamna Goldberg. Ce ai vrea să faci cu viaţa dumitale?

Aceasta era o întrebare destul de rar adresată unei fete, şi Becky nu era sigură ce fel de răspuns ar fi trebuit să dea. Îi plăcea gândul că ar putea intra vijelios într-o sală de curs, purtând robe, având o atitudine solemnă şi plină de măreţie, toţi adresându-i-se cu apelativul „Doctor Winter”, dar i-ar mai fi plăcut să fie patroana unui bar de ghetou, cu un trabuc în colţul gurii, un diamant în ureche şi o armă la brâu. Era destul de dificil să se decidă.

— Trebuie să câştig ceva bani, zise ea. Aş vrea să studiez la universitate, dar trebuie să o ajut pe mama. Ea face diverse ilustraţii pentru reviste. Iar acum sunt implicată în toată această... I-am promis domnişoarei Bevan că mă voi întoarce. Vreau să spun, lui Adelaide. Adică prinţesei. Ea trebuie să înveţe, iar eu vreau să o ajut. În plus, sunt al naibii de curioasă. Prinţul Rudolf e descendent al lui Walter von Eschten. Înţelegeţi? Iar asta înseamnă mult pentru mine. Pentru că Razkavia *e* ţara în care m-am născut, la urma urmei, în ciuda nedreptăţilor de care a avut parte tatăl meu; şi dacă unii încearcă să-i arunce în aer pe cei din Familia Regală a Razkaviei...

— Da? întrebă domnul Taylor.

— Ei bine, o să-mi dau silinţa să-i opresc cumva.

— O atitudine demnă de laudă, spuse bărbatul. Dar va trebui să stai departe de dinamită.

— Vedeţi voi. Aş vrea din tot sufletul să văd cum se vor sfârşi toate astea, interveni doamna Goldberg, dar poimâine plec în America împreună cu soţul meu. El studia situaţia pe piaţa muncii în Chicago, iar eu vreau să văd cum merge Bursa de Valori din New York; o să

lim deci plecaţi pentru o vreme... Ascultă, Rebecca... îmi dai voie sa-ji spun pe nume?

Spuneţi-mi Becky.

Becky, atunci: te rog să-i transmiţi toată dragostea mea lui Adelaide. Ai încredere în Jim – adică domnul Taylor – şi acceptă-i slinurile. El mi-a salvat viaţa de trei ori până acum. Sper să nu fie vreodată nevoit să o salveze şi pe a ta, dar, dacă va fi pus în această situaţie, poţi fi sigură că o va face.

Vă urez noroc!

CAPITOLUL 3

Gărzile Irlandeze

Jim Taylor avea douăzeci şi trei de ani. Aşa cum îi mărturisise lui Becky, el şi Sally Goldberg trecuseră prin multe aventuri şi primejdii; iar el lucra într-adevăr ca detectiv, cu toate că aceasta era doar una dintre numeroasele sale ocupaţii. El mai scria şi povestioare sângeroase pentru reviste ieftine – precum cele pe care le ilustra mama lui Becky, deşi avea ambiţii literare mult mai mari. De asemenea, obişnuia să joace jocuri de noroc; fusese curier european, bodyguard, pe scurt: avusese o mulţime de meserii şi ştia multe despre cea mai pitorească – adică cea mai puţin supusă legii – parte a Londrei.

Ştia însă foarte puţine lucruri despre politica europeană. După ce o conduse pe Becky înapoi în Maida Vale, luă omnibuzul până în Soho şi urcă până la etajul al treilea al unei pensiuni ieftine din Dean Street, care servea în acelaşi timp drept club al socialiştilor.

Acolo îl găsi pe soţul lui Sally, Daniel Goldberg, cu un trabuc puturos între dinţi, împachetându-şi nişte cărţi pentru călătoria în America.

— Ai fost vreodată în Razkavia, Dan?

— Am trecut o dată prin ea. Să nu bei niciodată apă din staţiunea lor balneară, pentru că o să te balonezi şi o să stai o săptămână la pat cu dureri de burtă. De ce mă întrebi?

Jim îi spuse. Goldberg se opri din împachetat pentru câteva clipe ca să asculte.

41

— Să fiu al naibii! exclamă acesta. Cum reuşeşti să faci asta? Cum poţi da de bucluc atât de repede?

— Am noroc, atâta tot. Dar vreau să aflu altceva. Cine să fi avut intenţia să-l omoare? Tu ce crezi? Anarhiştii?

— Pfui! Cine poate să ştie? Jumătate dintre aceştia sunt nebuni, iar cealaltă jumătate sunt incapabili. Tu să-mi spui, pentru că tu ai stat de vorbă cu prinţul. El ce părere are despre asta?

— El crede că ar putea fi vărul lui, Otto. Contele Otto von Schwartzberg. Mi-a dat o fotografie…

Jim începu să se caute în buzunarul jiletcii sale şi scoase o poză cu un grup de bărbaţi, printre care se afla şi prinţul.

Bărbaţii purtau nişte jachete tiroleze şi pălării împodobite cu pene sau cu câte un pămătuf din păr de viezure, aliniaţi în faţa unui pavilion de vânătoare, iar la picioarele lor se zăceau mai mulţi cerbi morţi.

Câţiva vânători ţineau puştile pe umăr.

— Acesta e Otto, cel cu arbaleta, zise el arătându-i lui Dan un bărbat înalt, cu sprâncene negre şi mustaţă deasă. Ochii lui aveau o sclipire sălbatică, iar obrazul îi era brăzdat de o cicatrice mare. Se pare că o dată a omorât un urs cu… mâinile goale. De fapt, împuşcase un pui de urs, iar mama acestuia l-a atacat înainte de a reuşi să încarce din nou puşca. Otto i-a smuls mandibula ursoaicei, apoi i-a zdrobit ţeasta cu o piatră. La sfârşitul luptei era plin de răni, dar s-a ridicat şi a început să râdă. După Rudolf, el este cel care urmează la tronul Razkaviei. Prinţului îi este teamă de el, asta e destul de clar, dar nu ştiu ce să zic… ceva nu se potriveşte în toată povestea asta.

— Sunt de acord, zise Goldberg. Trebuie să ţii cont de problemele politice, în primul rând. Razkavia se va supune

până la urmă uneia din cele două Mari Puteri. Acesta este, de fapt, răspunsul la ceea ce te frământă, după părerea mea. Cât despre sălbaticul care smulge capete de urşi – nu cred; nu pare genul care să folosească bombe

ca să scape de cineva. Dă-mi cartea aceea, te rog... cea de sub picioarele tale. Aceea scumpă, frumos legată.

Jim îşi luă picioarele de pe masă şi-i întinse lui Goldberg registrul de adrese la care se referise acesta. Goldberg răsfoi paginile şi urmări cu degetul una dintre coloane.

— Iată, am găsit, spuse el. Acest registru e de acum doi ani, dar Razkavia nu e nici acum o ţară democratică – aceiaşi oameni trebuie să fie la putere.

E întinse registrul lui Jim. Făcând apel la toate cunoştinţele sale de limbă germană, acesta citi o scurtă descriere a regatului Razkaviei, în care erau trecute numele şi adresele oficiale ale regelui, prinţului moştenitor şi prinţului Rudolf, precum şi numele unor înalţi demnitari: cancelarul, primarul din Eschtenburg, şeful Inspectoratului Minelor, şeful Poeţiei şi aşa mai departe.

— Vrei să spui că prinţul despre care vorbim nu e primul moştenitor la tron? întrebă Goldberg.

— Nu. Prinţul Moştenitor e Wilhelm, fratele lui, care este căsătorit, dar nu are copii; deci, prinţul Rudolf ar fi următorul. Dar hai să ne lămurim odată, Dan: cine crezi tu că ar fi putut plasa o bombă în trăsura prinţului? Pe cine ar trebui să urmăresc?

— Ei bine, poţi să-ţi iei gândul de la vârcolacul Schwartzberg. E interesant, ce-i drept, dar mai mult din punct de vedere antropologic decât pohtic. Nu cred că este el. Poate fi vorba despre un complot din umbră pentru a provoca o criză; pentru a crea pretextul perfect ca Prinţul Bismark în Beren şi împăratul Franz-Josef în Viena să trimită în teritoriu câte un regiment pentru anexarea provinciei. Şi,

odată ce vor face asta, nu se va schimba mare lucru. Regele va deveni probabil duce şi îşi va putea păstra palatul şi pavilionul de vânătoare, Otto von Schwartzberg va continua să spintece animale sălbatice, şi tot nichelul din mine va fi transportat pe calea ferată dintr-un loc în altul. Pun pariu că în Germania. Minereul va ajunge Krupps, în Essen.

43

— Nu eşti prea optimist din câte văd, nu-i aşa?

— Sunt realist, dragă băiete. Faptul că am întotdeauna dreptate mă face să-mi păstrez buna dispoziţie. Vrei cartea asta? Eu nu o să am nevoie de ea în Chicago. Din întâmplare, ştiu o povestioară despre Eschtenburg, capitala Razkaviei. Străzile de acolo sunt atât de vechi, sinuoase şi înguste încât nici nu au nume, iar casele nu sunt numerotate după strada pe care se află, ci în funcţie de anul în care au fost construite – aşa că numărul 3, de exemplu, vine după numărul 46, şi aşa mai departe. Oricum, se pare că Diavolul în persoană s-a rătăcit pe străzile din Razkavia şi nu a mai reuşit să iasă din acel labirint. Ceea ce înseamnă, desigur, că acesta se află încă acolo.

Cred că prefer străzile din Chicago.

Cu un an sau doi în urmă, Jim făcuse cunoştinţă cu membrii unei găşti de cartier din Lambeth1. Aceştia erau o ceată gălăgioasă de irlandezi, nişte indivizi vulgari şi ticăloşi, dar neîntrecuţi în tenacitate şi viclenie când era vorba despre vreo bătaie

Dacă şobolanii s-ar fi încrucişat cu terierii, urmaşii lor aşa ar fi fost. Jim îi folosise în mai multe rânduri şi îi plătise bine de fiecare dată, aşa încât aceşti indivizi îl respectau în mod firesc ca pe un crai dichisit ce era, dar şi ca pe un tip care cunoştea valoarea lucrurilor.

Imediat ce începuse să aibă anumite bănuieli că fata pe

care o văzuse ar fi putut fi Adelaide, Jim îi pusese pe irlandezi să păzească vila din St. John’s Wood – fără ca nimeni să-i observe, bineînţeles.

Ei trebuiau să se ascundă în tufişurile din faţa unei vile nelocuite şi care se afla vizavi de vila lui Adelaide, iar în caz de primejdie trebuiau să facă gâlceavă. În acea dimineaţă Jim vorbise mai întâi cu ei chiar după explozie; aceştia nu văzuseră pe nimeni aruncând vreo bombă, de aceea a dedus că fusese vorba despre o maşinărie infernală.

Cartier în centrul Londrei (n.tr.)

44

Mai târziu, în seara aceleiaşi zile, în timp ce prinţul era plecat la ambasada Braziliei, unde avea loc o serată, Jim s-a gândit să le facă o vizită neaşteptată celor din Gărzile Irlandeze. Membrii găştii erau într-o dispoziţie foarte bună. Prea bună, de fapt; printre tâlharii din cartier nu găsiseră pe nimeni pe măsura lor, iar când Jim ajunse la ascunzătoare, aceştia tocmai se lăudau cu victoria lor asupra unui ucenic de măcelar şi prăjeau la foc nişte cârnaţi suculenţi.

— Dar noi trăim din ce prădăm! protestă Iiam atunci când Jim începu să-i certe. Nu asta ar trebui să facă luptătorii tăi de gherilă?

— Era vorba să treceţi neobservaţi. Să lăsaţi luptele de stradă pentru mai târziu, după ce veţi fi îndeplinit această misiune. Doamna este acasă?

A ieşit la o plimbare, zise un băieţel pe nume Charlie. S-a întors acum o oră. Da’ do’mn, de servitoare ştiţi…

— Ce-i cu ea?

— Are un drăguţ.

— E un boieraş!

— Un fustangiu, dacă mă-ntrebaţi pe mine.

— În regulă, dar vorbiţi mai încet, le spuse Jim. Şi ce-i cu tipul ăsta?

— Vine în fiecare zi pe întuneric, spuse Liam. Ea se

strecoară afară din casă şi stau la poveşti în tufişuri. M-am gândit că poate ar fi bine să-i mângâiem puţin căpăţâna. Ce zici? Să-i cercetăm puţin buzunarele.

— Răspunsul meu e nu. Mai bine l-aţi urmări, să vedeţi unde locuiefte.

— Psst! Uite-l că vine... îi atenţionă cel care stătea de veghe, iar Jim începu să se caţăre peste picioarele băieţilor ca să vadă.

Deşi iluminată cu gaz, strada era umbrită de dafinii înalţi din grădina lui Adelaide. Jim reuşi să distingă o siluetă întunecată strecurându-se pe lângă zidul lateral al casei. Silueta dispăru în întuneric, iar după câteva secunde zăriră o rază de lumină de la uşa bucătăriei, care se deschise şi se închise din nou.

45

— Bine, zise Jim. Haideţi să ne apropiem ca să auzim ce vorbesc. Eu, Liam, Charlie şi Sean. Dacă strig, sărim pe el. Dacă nu, staţi ascunşi şi nu vorbiţi tare.

Cei din Gărzile Irlandeze erau pricepuţi la aşa ceva. Trecură drumul cu mişcări agile, ca nişte pisici, şi în câteva secunde erau sub copacii din grădina lui Adelaide, împreună cu Jim.

Jim simţi o mână pe umăr, iar Liam îi şopti la ureche:

— Ascultă!

Două voci se auzeau şuşotind foarte aproape de ei. Fata spunea:

— ...Iar ea i-a zis acelei ţărănci obraznice că este *căsătorită* cu el!

— Căsătorită? se auzi cealaltă voce.

Jim simţi un fior ciudat pe şira spinării, întucât ceva *nu* era în regulă cu vocea aceea. Accentul era străin? Sau era vorba despre altceva?

— Şi am reuşit să iau asta.

Se auzi foşnetul unei hârtii, apoi bărbatul aprinse un

chibrit. Jim vedea ochii lui Liam sclipind în întuneric.

— Un certificat de căsătorie, spuse bărbatul. Dar ce-i cu semnul ăsta?

— E un „X”, semnătura ei. E aşa vai de ea că nu ştie să scrie şi să citească, şi a semnat cu un „X”. Dar acesta e într-adevăr numele ei, totul e legal.

Bărbatul făcu doar:

— Aha…

Se auzi clinchetul unor monede. În acelaşi timp, Jim le şopti amicilor săi:

— Cum intră femeia în casă, sărim pe el. Vreau hârtia aia – e o problemă de viaţă şi de moarte. Şi nu vreau să-i scape vreun ţipăt.

Nu era nevoie să le spună mai mult. Ca majoritatea băieţilor de vârsta lui, Liam purta un fular de mătase care avea o mulţime de întrebuinţări.

El îşi scoase fularul de la gât, făcu câţiva paşi până ce găsi o piatră, pe care o legă de un capăt al fularului, încât acesta să se

poată înfăşură cu uşurinţă pe gâtul bărbatului şi să-i taie suflarea. Ceilalţi băieţi se îndepărtară pe furiş şi se ascunseră în dosul porţii.

Nu avură prea mult de aşteptat. Bărbatul îi spuse în şoaptă femeii:

— Mâine la aceeaşi oră?

— Bine. Să văd ce mai pot afla. Dar vreau mai mulţi bani data viitoare.

— Îi vei avea, promise el.

Servitoarea se îndepărtă şi se strecură înapoi pe unde venise. Bărbatul rămase pe loc şi îşi aprinse o ţigară, în timp ce Liam se foia neliniştit lângă Jim; apoi bărbatul o luă din loc îndreptându-se spre poarta grădinii.

Nu făcu nici doi paşi şi Liam era deja în spatele lui.

Fularul se roti vâjâind suav prin aer de câteva ori, apoi se înfăşură ca un bici pe gâtul omului. Liam trase cu putere, iar Jim se repezi la genunchii bărbatului. LTrmă o întreagă harababură: preţ de câteva secunde nu se mai auziră decât zgomote înfundate, pumni, icnete, horcăieli, până ce bărbatul confuz fu ţintuit cu faţa în jos pe un petic de iarbă, în întuneric, sub dafinii din grădină. Liam îşi propti un genunchi în spatele spionului, iar ceilalţi doi băieţi îi imobilizară mâinile şi picioarele.

— Ascultă, şopti Jim la urechea bărbatului. Prietenul meu nu o să te mai strângă de gât dacă stai liniştit. Fă un semn din cap dacă eşti de acord.

Băjrbatul mişcă disperat din cap, iar Liam slăbi puţin strânsoarea, lăsându-l să respire.

— Ce vreţi? reuşi să îngaime bărbatul printre horcăieli.

— Hârtia aceea pe care ţi-a dat-o servitoarea. Ai face bine să mi-o dai, amice.

Îl întoarseră cu faţa în sus, iar Jim începu să-i verifice buzunarele. În timp ce căuta hârtia, sentimentul că *ceva nu* era în regulă îl cuprinse din nou. O bănuială stranie îi încolţi în minte. Ezită o clipă,

iar ochii bărbatului – mari, întunecaţi şi foarte expresivi – sclipiră în întuneric.

Jim găsi hârtia în buzunarul de la vestă şi o îndesă în al său, apoi se aşeză pe vine.

Liam se ridică în picioare şi îşi aranjă din nou fularul în jurul gâtului.

Ceilalţi băieţi se retraseră la rândul lor. Spionul se ridică încet, dar în secunda următoare se ghemui ca o pisică, cu o graţie feroce, gata să sară. Ceva sclipea în mâna lui.

Jim abia apucă să facă un salt în spate, dar nu reuşi să evite lama cuţitului. Tăişul îi atinse articulaţiile degetelor de la mâna dreaptă: simţi o durere bruscă, ascuţită, care se

transformă imediat într-o usturime insuportabilă. Înjură şi sări într-o parte, rostogolindu-se, atunci când celălalt se repezi să-l atace din nou, apoi sări din nou în picioare.

Îşi trase braţul drept din mânecă şi îşi înfăşură rapid sacoul în jurul mâinii stângi, ca să se apere de cuţit, dar nu avea nicio armă cu care să atace.

Liam îşi smulse din nou fularul de la gât. Spionul se feri, îndepărtându-se, şi atunci Jim auzi mai multe zgomote în acelaşi timp: ropot înfundat de copite şi roţile unei trăsuri trecând pe stradă, o fereastră deschizându-se deasupra, undeva la etaj, iar spionul ţâşni pe poarta grădinii şi se făcu nevăzut.

— După el, băieţi! strigă Jim. Urmăriţi-l şi vedeţi unde se duce!

Liam îi strigă şi pe ceilalţi din ascunzătoarea de peste drum.

Când ajunse la poarta grădinii, Jim apucă să-l vadă pe bărbat gonind pe stradă, cu un şir de băieţi din Lambeth pe umbrele lui, scoţând strigăte războinice.

Apoi îşi dădu seama că prinţul se afla lângă el. Acesta tocmai coborâse din trăsură şi era în ţinută de gală: papion alb, frac, decoraţii strălucitoare şi un chip răvăşit de spaimă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el. Ea e teafără?

— Am prins un spion. Da, e teafără – deocamdată. Dar noi doi trebuie să stăm de vorbă.

— Văd că sângeraţi, zise prinţul, iar Jim realiză că rana de la mână îi sângera abundent şi îl durea îngrozitor.

— Credeam că sunteţi la ambasada Braziliei, domnule, îi spuse el prinţului în timp ce-şi înfăşură batista în jurul mâinii.

— Am fost acolo, dar s-a întâmplat ceva, ca acum să aflu că şi spionii ne dau târcoale. Doamne, e prea mult…

— Să intrăm în casă, zise Jim, apoi i se adresă vizitiului care se holba la ei de pe capra trăsurii: Du-te şi caută un poliţist. Repede!

Vizitiul pocni din bici şi plecă. După ce intrară în casă, Jim îl însoţi pe prinţ în salon şi trimise după servitoare. Aceasta era destul de speriată, dar se uita când la unul, când la altul cu o privire îndrăzneaţă, calculată. Jim o măsură din ochi, apoi îi spuse direct:

— Eşti o hoaţă. Am chemat un poliţist care te va lua neîntârziat în arest. Dacă nu eşti dispusă să ne spui adevărul, acum o să stai închisă mult şi bine. Cine e bărbatul cu care ai stat de vorbă?

— Nu ştiu, zise ea ridicând trufaşă bărbia. Nu voi la închisoare pentru atâta lucru.

— Poate că nu. Aici e vorba despre trădare, de fapt, iar asta se pedepseşte cu ştreangul. Îţi poţi imagina cum ţi-ar şedea pe banca acuzaţilor când judecătorul îţi hotărăşte soarta? Ce spui?

Un bluf, dar reuşise să o convingă în cele din urmă. Ochii i se făcuseră mari de spaimă şi scoase un mic suspin panicat.

— Eu… Eu nu ştiu cum îl cheamă… mi-a dat cinci lire, dar n-am vrut să fac rău… am crezut că nu avea prea mare importanţă…

Nu era sinceră, dar nici nu ştia mare lucru. Jim o încuie la spălătorie şi se întoarse la prinţ. Acesta păşea nervos dintr-un capăt în altul al încăperii, rozându-şi unghiile.

— Ce a furat? întrebă el.

— Asta, îl lămuri Jim scoţând din buzunar certificatul de căsătorie.

49

Prinţul se luă cu mâinile de cap. Avea în ochi o sclipire sălbatică; părea disperat, dar, îşi spuse Jim, bietul naiv arăta la fel şi atunci când intraseră în casă; probabil că se

mai întâmplase ceva.

— De ce nu vreţi să-mi spuneţi ce se petrece, domnule? îl întrebă el. De ce nu-mi explicaţi? Lucrez pentru dumneavoastră, nu-i aşa?

Prinţul rămase neclintit în hainele lui de seară, cu decoraţiile sale de aur Crucea Sfântului „Cutare” sau Ordinul „Cutărică” licărind la lumina lămpii. Părea copleşit. Şi atunci îi povesti lui Jim de ce venise atât de devreme acasă.

— Am fost nevoit să plec de la recepţie. Am primit un mesaj – nişte veşti groaznice. Fratele meu, Prinţul Moştenitor, şi soţia lui, Prinţesa Ana. Au fost împuşcaţi. El este mort, iar ea e în stare foarte gravă, nu se ştie dacă va scăpa cu viaţă. Trebuie să mă întorc de urgenţă. Am venit aici ca să o avertizez pe soţia mea… I-am rugat pe ambasador şi pe soţia lui să ajungă aici în douăzeci de minute. Ei nu ştiu de ce i-am chemat.

În acel moment uşa se deschise, şi Adelaide intră în încăpere. Jim simţi că inima i se opreşte în loc, de parcă sufletul i s-ar fi smuls din trup ca să zboare la ea. Ochii aceia mari şi întunecaţi, silueta aceea fragilă, chipul plin de viaţă pe care se citeau uneori îndrăzneala şi neastâmpărul, iar alteori melancolia sau îngrijorarea… Jim nu se îndoia nicio clipă că, orice s-ar fi întâmplat în acel joc, el avea să facă parte din el. Simţi că spiritul lui se înalţă, plin de entuziasm, pentru ca în secunda următoare să revină cu picioarele pe pământ amintindu-şi că era măritată, că era prinţesă, iar el era omul soţului ei.

— Bună, Jim! îl salută ea încetişor.

— Micuţa Adelaide, spuse el cu vocea tremurându-i de emoţie. Unde ai fost în tot acest timp?

Ea îi aruncă o privire prinţului, observând expresia de pe faţa acestuia, apoi zări mâna lui Jim.

— Eşti rănit, zise ea cu îngrijorare în glas.

50

Se apropie de el şi începu să desfacă batista pe care Jim şi-o înfăşurase destul de neîndemânatic în jurul mâinii.

— Lasă-mă să te bandajez cum trebuie – mai întâi ar fi bine să-ţi speli rana. Rudi, ce se petrece? îl întrebă ea pe prinţ. S-a întâmplat ceva?

În timp ce Adelaide sună din clopoţel şi trimise bucătăreasa după un bol cu apă caldă, prinţul îi povesti ce se întâmplase în Razkavia.

— Asta înseamnă că eu sunt moştenitorul tronului, adăugă el. După moartea tatălui meu, voi fi rege. În câteva minute ambasadorul va fi aici. L-am rugat să o aducă şi pe soţia lui. Amândoi trebuie să afle. Apoi va trebui să plecăm fără întârziere.

— În Razkavia?

— Desigur. Nici nu mă gândesc să plec fără tine. Trebuie să vii cu mine, Adelaide. La fel şi dumneata, domnule Taylor.

Adelaide îi aruncă o privire întunecată lui Jim, apoi îi spuse soţului ei:

— Vreau ca şi Becky să vină cu noi.

Toate se întâmplau parcă prea repede.

Bucătăreasa aduse apa caldă şi nişte bucăţi curate de flanel. În aceeaşi clipă cineva bătu la uşa de la intrare. Jim se uită pe geam şi văzu un poliţist care stătea pe alee şi luminile trăsurii care se apropia de casă.

— Să mergem sus, îi spuse Adelaide luând bolul, iar Jim o urmă, lăsându-l pe prinţ să facă plângere împotriva servitoarei şi să-i primească pe ambasador şi pe soţia acestuia în salon. „Dumnezeu ştie ce-şi închipuie, îşi spuse Jim; ei bine, vor afla într-un minut…”

Adelaide îngenunche pe podea, apoi îi tamponă rana dureroasă şi îl bandajă în timp ce vorbeau repede, în şoaptă, ca nişte copii spăsiţi:

— Ce se va întâmpla, Jim? *Nu pot* să fiu naibii prinţesă nenorocită…

51

— Dar eşti. Taci din gură! Unde ai fost până acum? Ce s-a întâmplat de te-am pierdut? În noaptea aceea în care am fugit de doamna Holland…

— Acolo, pe chei – când tu şi domnul Garland v-aţi luptat cu bărbatu' ăla masiv…

— L-am omorât. Aproape că ne omorâse el pe noi, ştii? Dar de ce ai fugit?

— Nu ştiu. Pur şi simplu eram foarte speriată. O, Jim, am făcut lucruri îngrozitoare…

— Dar cum se face că te-ai căsătorit în acest fel?

— El m-a cerut. Mă iubeşte.

— Cred şi eu. Dar cum l-ai cunoscut?

— Am… am fost… mi-e foarte ruşine, nu pot să-ţi spun.

— Asta e singura şansă pe care o ai. Adelaide, pentru că ei vor fi aici într-un minut şi nu o să mai fim din nou singuri. Înţelegi? Ai făcut trotuarul, nu-i aşa?

Ea încuviinţă cu un semn din cap. Faţa ei mică era roşie şi plină de tristeţe, iar el şi-ar fi dorit să o sărute; apoi îşi jură că atâta timp cât prinţul era în viaţă acest lucru nu avea să se mai întâmple. Mâinile lor nu aveau să se mai atingă aşa cum se întâmpla acum şi niciodată nu avea să se mai apropie atât de mult de ea. Una era dragostea, alta era onoarea, iar atunci când se intersectau rămâneai cu inima frântă.

— M-am rătăcit, Jim. Nici nu mai ştiam ce fac: am cerşit, am furat, era să mor de foame… În cele din urmă am ajuns într-o casă din Shepherd Market. Cred că îţi dai seama despre ce fel de casă era vorba. Proprietăreasa. Femeia aceea bătrână, doamna Catlett, avea şase fete care lucrau pentru ea. Nu era o femeie rea şi avea un doctor pe care îl chema în fiecare lună pentru a ne menţine sănătoase… Şi

într-o bună zi, un nobil german a apărut acolo însoţit de mai mulţi prieteni. El voia să le arate prietenilor săi atracţiile Londrei, ca unor turişti. Unul dintre bărbaţii aceia era prinţul. Mi-am dat seama că

nu se simţea deloc în largul lui el nu voia astfel de lucruri, dar a fost foarte drăguţ cu mine şi am stat de vorbă, atâta tot, şi… presupun că atunci s-a îndrăgostit de mine, în locul acela. Nu a avut parte de prea multă afecţiune din partea mea, bietul de el. Oricum, i-a dat doamnei Catlett o mulţime de bani ca să mă poată lua de acolo şi m-a adus aici. Apoi ne-am căsătorit. El nu ar fi acceptat un refuz. Ştii, eu… eu obişnuiam să merg foarte des în Bloomsbury la început. Mă opream peste drum şi stăteam să privesc minute în şir clădirea firmei Garland, geamurile de la birou…

Dar de ce nu ai intrat, prostuţo? Ştii că am pus o armată de detectivi să scotocească Londra în căutarea ta?

— Mi-era teamă că făcusem ceva rău. Apoi, mai târziu, când mi-am luat inima în dinţi şi am mers din nou acolo, am văzut clădirea făcută scrum…

— Fred a murit în incendiul acela.

— El niciodată… O, Doamne… Dar domnişoara Lockhart? Şi Trembler?

— Domnişoara Lockhart s-a căsătorit. Acum e doamna Goldberg. Iar bătrânul Trembler s-a însurat cu o văduvă bogată. Acum e proprietarul unei pensiuni în Islington.

Adelaide îl întrebă din nou:

— Jim, ce se va întâmpla acum? *Nu pot* pleca, pentru că nu pot fi prinţesă. Pur şi simplu nu pot să fac asta…

— Te-ai măritat cu el. Acum trebuie să suporţi consecinţele. Nu poţi da înapoi când e vorba despre astfel de lucruri. Dar eu o să fiu alături de tine, şi Becky…

— Crezi că va veni? Eu nu plec fără ea, îţi jur!

Da, sunt sigur că va veni, zise Jim, deşi în sinea lui avea unele îndoieli în această privinţă. Uite – ascultă – urcă acum. Bărbia sus, fetiţo. Am trecut noi prin situaţii mai grele decât asta. Îţi aminteşti de mina de cărbune?

53

Adelaide afişă un zâmbet crispat, iar Jim se simţi copleşit de tristeţe. Se auzi un ciocănit scurt, şi uşa se deschise.

Jim se ridică în picioare la vederea prinţului. Bărbatul mai în vârstă care-l urma clipi nedumerit la vederea tânărului cu părul vâlvoi şi jacheta ruptă. Privirea lui se opri apoi asupra tinerei fete care-şi netezea încurcată fusta, având la picioare un bol plin cu apă însângerată.

În cele din urmă bărbatul pocni zgomotos din călcâie şi făcu o plecăciune adâncă. Era un ins corpolent, cu faţa roşie, părul ţepos şi ţinută de militar. Avea o mustaţă deasă şi o cicatrice mare pe obraz, iar pieptul îi era plin de medalii. Soţia acestuia, masivă şi sobră, era încărcată de bijuterii, strălucind mai ceva ca sala operei.

Prinţul închise uşa.

— Vom vorbi în engleză, începu el. Era palid şi părea agitat, dar încerca să-şi păstreze calmul. Nu aşa aş fi vrut să vă aduc astfel de veşti. Oricum, nu se mai poate face nimic acum. Adelaide, dă-mi voie să ţi-i prezint pe ambasador, contele Thalgau, şi pe soţia domniei sale, contesa.

Jim sesiză că ambasadorul şi soţia lui observaseră imediat protocolul. Ei erau prezentaţi fetei, şi nu invers, aşadar, le era superioară în rang. După expresia lor de uşoară surprindere, veni rândul lui Jim:

— Conte Thalgau, acesta e secretarul şi consilierul meu – omul meu de încredere cum s-ar spune, domnul James Taylor. După cum vedeţi, el s-a ales deja cu o rană în această seară încercând să-mi apere interesele.

Expresia lor păru aprobatoare de această dată: bărbatul

ciocni din călcâie, iar soţia lui încuviinţă din cap. Pentru că nu le putea strânge mâinile, Jim schiţă un gest respectuos din cap, în stil prusac.

El simţea însă curiozitatea colosală din spatele politeţii celor doi – o curiozitate pe cale să răbufnească, precum aburul sub presiune.

54

Prinţul luă mâna lui Adelaide şi o trecu pe sub braţul său, spunând:

— Iar aceasta e soţia mea, Adelaide, şi prinţesa voastră.

Contele făcu un pas în spate. Contesa rămase cu gura căscată.

Apoi bătrânul conte explodă:

Dumnezeule mare! Căsătorit! Sunteţi *căsătorit!* Aţi înnebunit de tot, sire? V-aţi pierdut minţile? Căsătoria unui prinţ – şi nu numai atât, a unui prinţ moştenitor acum nu e o joacă de copii îndrăgostiţi, pentru numele lui Dumnezeu! Sunteţi moştenitorul tronului – aici nu poate fi vorba despre romantism şi poezii, pentru Dumnezeu! E o chestiune de diplomaţie, de politică externă! Dumnezeule mare! Viitorul Razkaviei depinde de alianţele pe care le faceţi prin căsătorie – *ah! Mân Gott!*

— Nu e nevoie să existe vreun alt motiv, zise prinţul, palid, dar calm după ploaia de acuzaţii ce se abătuse asupra lui, în afară de dragostea pe care i-o port ca să-mi justific căsătoria cu această doamnă. O căsătorie aranjată pe criterii diplomatice ar fi fost interpretată ca un anunţ al poziţiei mele politice, iar asta ar fi fost fatal pentru mine. Acum am libertatea de a acţiona în interesul Razkaviei aşa cum cred de cuviinţă, fără a fi condiţionat de tot felul de alianţe care ar putea diviza ţara.

— *Ah! Sanda simplicitas!* oftă contele. Dar din ce familie provine doamna? Cine este ea?

Prinţul o privi pe Adelaide şi spuse:

— Soţia mea este englezoaică. Din câte îmi amintesc, relaţiile dintre englezi şi cetăţenii Razkaviei au fost întotdeauna bune. Nimeni nu mai poate face nimic care să împiedice căsătoria noastră.

Să o împiedice, nu. Să o anuleze, da. O să cerem de îndată Vaticanului anularea căsătoriei.

Cardinalul arhiepiscop va face astfel încât…

Niciodată! zise prinţul, apoi începu să vorbească în germană. Foarte supărat, spuse ridicând tonul: Poziţia dumitale nu-ţi permite,

conte Thalgau, să cauţi să desfaci hotărârile principilor. Dacă v-aş fi cerut sfatul, aş fi ascultat respectuos opinia dumitale, dar nu am făcut asta. Nu am nevoie de sfaturile dumitale. Am nevoie doar să-mi fiţi loial. Aţi fost întotdeauna un prieten credincios al familiei mele, vă i er să nu mă trădaţi acum. O iubesc pe această doamnă mai mult decât propria viaţă. Doar moartea ne-ar mai putea despărţi, şi nu vreun aranjament jalnic pus la cale de Vatican. Înţelegeţi?

Pentru prima dată, Jim observă o urmă de regalitate în atitudinea prinţului. Contele închise ochii. Apoi îşi frecă tâmplele şi spuse:

— Ei bine, ce-i făcut e bun făcut. Dar, desigur, va fi o căsătorie morganatică. Linia de sânge a familiei regale Eschtenburg se va sfârşi odată cu înălţimea Voastră. Regele August al doilea…

Nu poate fi o căsătorie morganatică.

— De ce nu?

Pentru că ne-am căsătorit în această ţară. Conform legilor englezeşti, aceasta nu este o căsătorie morganatică. Soţia mea are rangul de prinţesă.

Numai faptul că prinţul stătea în picioare îl împiedică pe ambasador să se prăbuşească într-un scaun. Începu să se

clatine, când Adelaide i se adresă:

— Excelenţa Voastră, se auzi glasul ei mic cu accent cockney. Vă înţeleg perfect surprinderea. Sunt foarte încântată să vă cunosc; soţul meu mi-a spus în repetate rânduri cât de mult vă admiră şi mi-a povestit despre faptele dumneavoastră de vitejie pe câmpul de luptă. Doresc să aflu mai multe despre acestea. Vă rog să luaţi loc, dumneavoastră şi contesa. Şi poate că domnul Taylor va fi destul de amabil să trimită după nişte gustări?

Frumos lucrat, fetiţo, se gândi Jim în timp ce ieşea pe uşă ţinând în mână bolul cu apă însângerată. Ajuns pe coridor, se apucă să caute bucătăria. Îi găsi pe bucătăreasă şi pe valet în toiul a tot felul de speculaţii şi le spuse să trimită cât mai repede la etaj un platou de sendvişuri şi nişte vin.

56

Când urcă înapoi, cei din încăpere vorbeau despre Becky, iar el consideră potrivit să intervină:

— V-aş sugera, sire, să mergeţi acum împreună cu înălţimea Sa şi contesa la mama Rebeccăi, Frâu Winter. Este vital ca Rebecca să vină cu noi – sunt de acord cu Ad… vreau să spun cu prinţesa –, dar fata are doar şaisprezece ani, iar mama ei trebuie să se asigure că, ăă, că…

Du Richtigkeit, zise contesa.

— *Ja.* Cum se cuvine, încuviinţă ambasadorul. Foarte adevărat. *Ja.*

Cei doi încă nu-şi reveniseră din uimire. Jim îi înţelegea perfect, dar mâna rănită începea să-l doară îngrozitor, iar atunci când valetul cel nerod aduse vinul goli pe nerăsuflate trei pahare, ca să-şi mai aline durerea.

Apoi prinţul se ridică şi plecă însoţit de Adelaide şi de contesă ca să-i facă o vizită-fulger doamnei Winter, lăsându-l pe Jim cu ambasadorul.

Şi acum, domnule Taylor, i se adresă ambasadorul aruncându-i o privire cu care ar fi reuşit cu siguranţă să

răstoarne un husar din şa. Vreau să-mi spui adevărul. Dumneata ce rol ai în toată şarada asta? Şi cine îl spiona pe prinţ de ai fost în stare să-ţi verşi sângele ţinându-l la distanţă? Te avertizez, domnule Taylor. Mărturisesc că am fost şocat în seara asta, dar îmi iubesc ţara, îmi respect prinţul, iar acum – trase adânc aer în piept – sunt cel mai credincios servitor al prinţesei. Sunt multe lucruri pe care nu le înţeleg în toată afacerea asta. Spune-mi totul sau vei regreta.

Aşa că Jim începu să-i povestească.

CAPITOLUL 4
Teatrul Alhambra

Becky stătea aplecată deasupra mesei, adâncită în studiul gramaticii limbii italiene. Cartea ei se afla la marginea porţiunii iluminate a mesei unde mâna mamei sale îl schiţa răbdător pe Deadwood Dick în acţiune. Acesta avea două pistoale şi trăgea într-un bandit bărbos aflat la vreo doi metri în faţa lui. Banditul, mare cât un munte, era şi el înarmat cu două pistoale şi trăgea în Deadwood Dick. Probabil că gloanţele se întâlniseră undeva între cei doi, pentru că niciunul din ei nu fusese rănit. Mama Rebeccăi înmuie încă o dată tocul în cerneală şi retuşă o ultimă buclă din barba răufăcătorului, apoi şterse peniţa, îşi duse braţele la spate şi se întinse.

— Destul pentru astăzi, rosti ea căscând.

— Nişte cacao? întrebă Becky punând un semn de carte între filele gramaticii.

Ibricul sâsâia încetişor pe plită, şi micul ceas de lemn din Elpenbach era pe cale să bată ora zece.

Dar nici nu apucă să se ridice bine de pe scaun că se auzi un ciocănit în uşa de la intrare. Becky şi mama ei se priviră uimite: această pensiune era un loc sigur şi foarte respectabil, unde vizitele se făceau de obicei până în ora şase seara. O auziră pe proprietăreasă, doamna Page,

traversând greoi holul şi deschizând uşa.

58

Murmur de voci; zgomot de paşi, apoi cineva bătu chiar la uşa sufrageriei lor.

Becky alergă să deschidă uşa, iar doamna Winter rămase precaută în spatele ei. În uşă se ivi bătrâna doamnă Page, pe al cărei chip se citea nedumerirea. Aceasta spuse:

— Un domn şi, ăă, două doamne... au venit să vă vadă, dragă... nu le-am putut reţine numele, mai şopti ea.

Ochii lui Becky se opriră asupra lui Adelaide, cu mantie şi pălărie pe cap; apoi îi zări pe prinţ şi pe doamna care-i însoţea. Aceasta era atât de grandioasă şi rece, şi monumentală, încât părea făcută din marmură.

Oh! Ad... Prinţul... înălţimea Voastră... doamnă... mamă... este... vă rog, intraţi, spuse ea, peste măsură de surprinsă.

Mama Rebeccăi părea destul de încurcată şi jenată din cauza aspectului umil al încăperii, dar se străduia să-şi păstreze cumpătul şi să fie politicoasă. Oh, Doamne! Aveau doar patru scaune! Dar doamna Page văzuse acest lucru şi avusese grijă să mai aducă unul din salon.

Becky îşi frământa mintea încercând să-şi dea seama pe cine ar fi trebuit să prezinte mai întâi şi dacă ar fi fost bine să recunoască faptul că ştia despre identitatea prinţului. De asemenea, nu ştia dacă ar fi trebuit să-i fi spus mamei ei adevărul despre cei doi – bineînţeles că îi spusese, dar Adelaide i-o luă înainte, salvând-o: Rudolf spuse ea, le cunoşti pe domnişoara Winter şi pe mama ei. Becky, cred că mama ta ştie că Herr Strauss este, de fapt, prinţul Rudolf.

Mama lui Becky făcu o reverenţă în faţa prinţului, roşind de emoţie.

Cu gesturi mecanice, Becky făcu şi ea o reverenţă, apoi Adelaide se întoarse către cealaltă doamnă.

— Contesă, spuse ea, permiteţi-mi să vi le prezint pe Frâu

şi – *und* – Frăulein Winter. Aceasta e contesa Von Thalgau, soţia ambasadorului Razkaviei.

59

Încă un rând de reverenţe, urmate de o scurtă strângere de mână.

Contesa aruncă o privire în jur şi închise sugestiv ochii, fără să scoată vreun cuvânt. Doamna Page intră în încăpere şi aduse încă un scaun, iar, după ce toţi se aşezară, prinţul începu să vorbească. Mai întâi le informă despre asasinarea prinţului moştenitor, apoi vorbi despre căsătoria lui. La început folosi limba engleză – în care se descurca bine, deşi nu se simţea în largul lui, însă la un moment dat se întoarse spre Adelaide şi spuse:

— Te rog să mă scuzi, draga mea; trebuie să vorbesc în germană acum. Nu mă pot exprima precis decât în germană.

Faţa lui de visător era albă ca varul la lumina lămpii când i se adresă doamnei Winter:

— Frâu Winter, atunci când soţia mea mi-a spus că persoana pe care am angajat-o era chiar din aceeaşi ţară cu noi, mi-am dat seama că era mâna destinului. Apoi am aflat cine era tatăl ei şi am fost sigur. Am avut privilegiul de a-l întâlni o dată pe soţul dumneavoastră. A venit la palat ca să vorbim despre proiecte de lege. Această vizită a fost aranjată în folosul educaţiei mele. Vă rog să mă credeţi, regret profund moartea lui. Unul dintre lucrurile pe care îmi doresc nespus să le înfăptuiesc este o schimbare a constituţiei noastre care să permită partidelor democratice să se organizeze aşa cum îşi dorea soţul dumneavoastră. Dar, ca şi în toate celelalte privinţe, pentru a putea realiza tot ce mi-am propus, va trebui să mă bazez pe judecata şi sensibilitatea soţiei mele. Experienţa ei de viaţă a înzestrat-o cu o înţelepciune aparte, rar întâlnită la cineva de vârsta ei, şi cu o tărie de caracter deosebită, pe care sper să mă

pot bizui cu încredere.

Becky observă privirea rece pe care i-o aruncă în clipa următoare contesa lui Adelaide la auzul acestor vorbe. Adelaide şedea însă tăcută pe scaun, privindu-l pe prinţ, cu mâinile împreunate în poală, şi nu observase acest lucru.

60

Dar soţia mea va avea nevoie de ajutor, continuă prinţul. Va avea nevoie de sfaturi şi companie. Va avea nevoie de cineva care să o instruiască. Iar ea mi-a mărturisit că Frăulein Winter poate îndeplini toate acestea, aşa cum nimeni altcineva nu ar putea să o facă. Frâu Winter, v-am reţinut atenţia foarte mult timp şi îmi cer scuze pentru asta. Dacă nu-i puteţi permite domnişoarei Winter să o însoţească pe prinţesă în Razkavia ca doamnă de companie, am să înţeleg şi am să respect decizia dumneavoastră, urându-vă o seară bună. În orice caz, doamnă, vă cer sincer iertare pentru deranj.

Doamna Winter o privi pe Becky şi inspiră adânc, apoi îşi uni mâinile de parcă ar fi vrut să se roage, dar începu să bată uşurel din palme, semn că luase deja o hotărâre.

— Înălţimea Voastră, zise ea, vreau să vă spun mai întâi că suntem foarte onorate pentru această propunere. Ne pare rău că nu v-am putut primi mai confortabil. Îmi amintesc foarte bine vizita soţului meu la palat. Mi-a şi povestit, de fapt, cu câtă atenţie l-aţi ascultat atunci şi ce anume l-aţi întrebat. Dacă ar fi trăit, vă asigur că nu aţi fi putut găsi un consilier mai bun şi mai loial decât el.

Şi, de asemenea, sunt onorată că aţi avut încredere în noi, dar cererea dumneavoastră e cât se poate de serioasă... Eu sunt doar o văduvă într-o ţară străină şi trebuie să mă zbat în fiecare zi ca să-mi câştig pâinea. Mi-au mai rămas doar bătrâna mea mamă şi fiica mea, Rebecca, şi pe amândouă le iubesc nespus. Dacă Rebeccăi i s-ar întâmpla ceva, atunci aş muri şi eu. Din fericire, ea

este o tânără foarte puternică şi cinstită, înzestrată cu multe calităţi. Am încercat să o cresc în spiritul dreptăţii, să fie bună şi modestă, să ştie ce înseamnă munca şi să aibă milă pentru semenii ei. Sunt foarte mândră de ea. Cred că prinţesa va avea nevoie de o prietenă de nădejde. Ei bine, nici nu putea găsi o prietenă mai sinceră şi mai valoroasă decât Rebecca mea. Sire, suntem onorate de cererea dumneavoastră. Dar daţi-mi voie să spun că prinţesa Adelaide se va simţi şi mai onorată de prietenia cu fiica mea. Prin urmare, sunt de acord, ea vă poate însoţi cu binecuvântarea mea. Dar vă avertizez, dacă un sân

gur fir de păr i se va clinti din cap, nu există loc pe faţa pământului unde să se poată ascunde de mine cel responsabil de asta. Îl voi găsi şi-n gaură de şarpe şi îi voi smulge inima din piept la fel cum va fi tăcut şi el cu a mea. Rebecca, *liebchen...*

Cu vocea gâtuită de emoţie se întoarse spre Becky şi deschise larg braţele. Mama şi fiica se agăţară una de alta şi se strânseră atât de tare că Becky auzi un trosnet de oase. Nu mai ştia dacă erau coastele ei sau corsetul mamei sale, dar nu mai conta, pentru că amândouă plângeau acum în hohote.

După ce-şi mai reveniră, prinţul Rudolf le spuse:

— Va trebui să plecăm în treizeci şi şase de ore. Veţi avea nevoie de mai multe haine, Frăulein… de doliu şi aşa mai departe. Contesa Thalgau vă va sfătui. Frâu Winter, o să vă las nişte bani care să acopere toate cheltuielile. Vă rog să o anunţaţi pe contesă dacă aveţi nevoie de o sumă mai mare…

Şi masa se umplu de monede din aur, mai multe decât văzuseră vreodată Becky şi mama ei în ultimii mulţi ani. Adelaide surprinse privirea fetei, şi pe buzele acesteia se ivi un zâmbet timid. Prinţesa îi răspunse la fel, printr-un

zâmbet, iar în mintea lui Becky încolţi o întrebare: care din ele avea mai mare nevoie de cealaltă?

Gărzile Irlandeze îl urmăriseră pe spion până în Marylebone, de-a lungul Baker Street, căpătând întăriri pe tot drumul. La un moment dat, pe urmele bărbatului se aflau probabil mai mult de o sută de derbedei, care alergau strigând ca nişte descreieraţi.

Cu toate astea, la colţul cu Oxford Street, spionul sări într-o birjă.

Din fericire, Liam şi Charlie erau destul de aproape ca să audă adresa pe care acesta i-o dăduse vizitiului. Birja porni clătinându-se pe o stradă din Mayfair, iar băieţii le strigară celor din urma lor:

— Pe aici! Veniţi după noi! şi ţâşniră pe Oxford Street înainte să se îndrepte spre Soho.

62

Abia trăgându-şi răsuflarea, reuşiră să se strecoare pe câteva scurtături şi ajunseră în Leicester Square chiar în momentul în care o birjă trăgea în faţa intrării actorilor de la Teatrul Alhambra.

El e? întrebă Liam.

— Iată-l! strigă Charlie.

După el, băieţi! ţipă Dermot.

Paznicul de la intrarea actorilor nu avu nicio şansă: ceata de derbedei dădu năvală ca un roi de viespi furioase. Spectacolul de varieteu din seara aceea tocmai se apropia de sfârşit, iar culisele, coridoarele şi vestiarele erau înţesate deja cu dansatori, tâmplari, tehnicieni de lumini şi schimbători de decoruri; însă în mai puţin de un minut, fiecare colţ al teatrului – de la foaier şi până la sufită – fu invadat de ştrengari.

— Uite-l acolo!

— Îl văd… acolo pe scară!

— A coborât prin trapa aceea! După el!

— Fuge pe coridor… uite-l!

Cinci bărbaţi diferiţi: acrobaţi, regizori, chelneri fură încolţiţi pe rând şi interogaţi înainte ca Laim, Charlie şi Dermot să-l zărească pe cel urmărit de ei pe un coridor care ducea la Camera Verde.

Porniră hotărâţi după el, dar nu apucară să-l prindă, pentru că bărbatul se strecură iute într-o cabină. Auziră doar zgomotul cheii în broască şi începură să bată cu putere în uşă.

— Ieşi imediat, hoţ nenorocit! Spion ticălos şi laş ce eşti! Ieşi afară şi luptă, câine mizerabil ce eşti!

Nu se auzea nimic din încăpere, dar strigătele şi larma din spatele lor deveneau din ce în ce mai puternice.

O să trebuiască să spargem uşa, băieţi, zise liam, iar ei făcură câţiva paşi în spate pe coridorul îngust, pregătindu-se să se izbească cu umărul în tăblia uşii. Unu… doi…

Şi atunci uşa se deschise.

Pe punctul de a-şi pierde echilibrul, băieţii îşi înfrânară elanul pentru a ridica privirea şi văzură o femeie în prag. Actriţa era

îmbrăcată într-o rochie stacojie, avea un chip frumos, de spanioloaică, şi nişte ochi negri minunaţi, iar părul lung, ca pana corbului, îi cădea în valuri pe umerii goi. Părea înspăimântată; rămăsese fără grai şi inima îi bubuia în piept.

— Unde este bărbatul? o întrebă Liam. Unde s-a dus?

Speriată, femeia gesticulă către fereastra deschisă.

— Pe aici! ţipă Liam, chiar în momentul în care restul derbedeilor ajungeau la uşa cabinei.

La îndemnul lui Liam, aceştia trecură ca un puhoi prin încăpere şi ieşiră pe fereastră, de unde îşi continuară în linişte coborârea pe peretele clădirii ca să se strecoare apoi printre santinelele de pe Castle Street, unde nu se vedeau

decât mormane de cărămizi, scânduri de lemn şi grămezi de moloz.

Erau ca nişte vaci apucate de streche alergând după un taur nebun.

Un taur imaginar, de fapt.

Actriţa închise fereastra şi scoase un suspin prelung de uşurare. Era epuizată. Tremura şi abia se mai putea ţine pe picioare. Inima îi bătea încă nebuneşte şi respira cu dificultate, dar reuşi să încuie din nou uşa şi să tragă draperiile. Apoi îşi scoase peruca de pe cap, îşi ridică poalele rochiei ca să-şi descheie nasturii din talie şi se dezbrăcă iute de pantalonii ascunşi sub jupoane şi-i aruncă după uşă, peste jacheta, vesta şi cămaşa de care se descotorosise în mare grabă. Apoi se prăbuşi pe un scaun, în faţa mesei de toaletă.

Treptat, respiraţia îi reveni la normal. Îşi desfăcu părul negru pe care îl prinsese strâns sub perucă şi scoase cuţitul murdar de sânge din teaca de la gambă şi şterse lama cu o batistă de mătase. Zâmbi şi îşi studie reflexia în oglindă din faţă şi din profil. Suspiciunea lui Jim se adeverise.

O femeie? Dar cum se numeşte?

Carmen Isabella Ruiz y Soler, domnule. O actriţă.

— De încredere?

— Eu cred că ştiu cum aş putea să o controlez, domnule.

— Dumnezeule? Ştii cum? Ei bine, trebuie să recunosc că nu m-ai dezamăgit până acum, deşi acesta e unul dintre planurile cele mai nebuneşti pe care le-am auzit vreodată. Atunci continuă, Bleichroder, şi ţine-mă la curent.

Suntem la aproape o mie de kilometri depărtare, în Berlin. Vorbitorul este un bărbat în vârstă, cu o înfăţişare fioroasă; are capul rotund, chelie, ochi proeminenţi şi o mustaţă mare. Priveşte aspru în jur înainte de a saluta scurt din cap şi de a părăsi camera.

Oficialităţile din anticameră se înclină adânc în faţa bărbatului, servitorii îi deschid larg uşile, funcţionarii aleargă în urma lui cu braţele pline de documente, toţi având un aer temător şi reverenţios, pentru că acest bărbat nu e altul decât Marele Cancelar, Prinţul Otto von Bismarck.

Bărbatul de la birou pune mâinile pe braţele scaunului şi se aşază cu grijă. Acesta e bancher şi are aceeaşi vârstă cu Bismarck, dar este lipsit de energia impresionantă a Cancelarului. Bleichroder pare un om foarte preocupat şi studios: e nobil, are început de chelie, favoriţi stufoşi, nasul subţire şi coroiat, şi ochii mijiţi. Aşteaptă până ce secretarul său închide uşa, apoi îl întreabă:

— Ei, Julius? Cum interpretezi discuţia la care ai asistat?

Acesta este, de fapt, un joc al lor. Tânărul secretar trage concluziile, foloseşte cunoştinţele pe care le are, ghiceşte şi pune cap la cap informaţiile pe care nu are cum să le afle şi încearcă să intuiască măsurile subtile şi de nebănuit ale şefului său.

— Razkavia… Nu e ţara în care a fost asasinat astăzi un prinţ moştenitor, domnule? Am văzut ceva în telegramele de la prânz… Micul regat care se învecinează cu Boemia. Am auzit ceva de o ceremonie pitorească… ceva legat de un steag…

— Aşa este. Ai nimerit-o.

— Ah. Am mai auzit ceva, de fapt. Ceva legat de minele din zonă. Nu-i aşa că extrag ceva de acolo? Tinichea, parcă, sau aşa ceva.

— Nichel. Foarte bine, Julian.

— Dar nu înţeleg de ce ar fi implicată o actriţă spaniolă în toată afacerea asta. E prea complicat pentru mine, domnule.

— Atunci va trebui să-ţi explic eu cum stau lucrurile. Du-te până la dulapul acela albastru, te rog, şi scoate dosarul

pe care scrie *Thalgau.*

În timp ce secretarul descuie dulapul, mâinile bancherului se mişcă încet pe suprafaţa biroului său, aranjând un stilou sau netezind sugativa, scuturând nişte fire imaginare de praf, zăbovind cu delicateţe asupra unul glob mic şi greu de sticlă.

Secretarul se întoarce cu dosarul, iar Bleichroder se lasă din nou pe spătarul scaunului, cu mâinile după cap şi ochii mijiţi.

— Poţi să începi acum, spune el gânditor.

CAPITOLUL 5

Eticheta de la Curtea Regală

Becky îşi petrecu aproape toată ziua următoare la cumpărături.

Nu mai era timp să-şi confecţioneze rochii: acestea trebuiau cumpărate de gata şi ajustate doar pe ici, pe colo.

Contesa Thalgau o urmărea cu ochii întredeschişi, dându-i din când în când câte o indicaţie sumară doamnei Winter. Care o traducea în engleză modistelor, postăvarilor sau croitorilor.

Şi mai erau de cumpărat nişte valize şi un cufăr; iar Becky, aducându-şi aminte de principalul motiv pentru care acceptase să plece, insistă să cumpere mai multe caiete şi dicţionare pentru Adelaide. Cum ar fi putut să o înveţe mai repede să citească?

Nu aveau prea mult timp la dispoziţie, aşa că alese cele două cărţi cu *Alice, Black Beauty...* şi un joc nou numit „Cum vă place”, o tablă de şah şi un joc de dame, piese de şah şi câteva foiletoane de duzină de pe masa de lucru a mamei. Ar fi trebuit să fie de ajuns.

Bunica ei, ţintuită la pat şi confuză, înţelese că se întâmpla ceva important şi începu să se agite, aşa că la lăsarea serii Becky se văzu nevoită să se aşeze lângă ea şi să-i vorbească.

Bătrâna femeie nu reuşi să înţeleagă prea multe din ce-i spuse fata, dar mâna ei uscată rămase în mâna nepoatei sale până ce adormi.

Şi mai aveau încă de împachetat – lucruri de ultim moment, foarte necesare într-o călătorie; apoi Becky dormi puţin, mâncă în

lugă micul dejun, îşi luă rămas-bun de la mama ei îmbrăţişând-o în grabă şi era deja pe drum.

Marea era destul de agitată în timp ce traversau Canalul, dar răul de mare nu este un subiect potrivit de discuţie; orice ghid al etichetei şi bunelor maniere v-ar putea confirma acest lucru.

Iar eticheta deveni principala grijă a lui Becky imediat ce ajunseră pe uscat, pentru că, odată urcate în tren, contesa începu să le înveţe – pe ea şi pe Adelaide – o mulţime de lucruri la care nici nu se gândiseră vreodată: cum să se adreseze cancelarului, diferenţa exactă dintre rangurile a două persoane (ca, de exemplu, diferenţa dintre fiul mai tânăr al unui conte şi fiul mai mare al unui baron), cum să descojească o portocală la masă, cum să se adreseze şi cum să înceapă o conversaţie cu un episcop – absolut tot ce ţinea de etichetă, până ce simţeau că mai aveau puţin şi le exploda capul.

Iar atunci când contesa nu o instruia pe Adelaide în legătură cu eticheta şi manierele de curte, Becky o învăţa să scrie, să citească şi puţină germană. Cu toate că Adelaide nu avea prea multă energie, era hotărâtă să înveţe, şi singurul semn de oboseală pe care-l afişa era o uşoară încruntare care părea să-i fi lăsat deja o cută performantă între sprâncene. Dar până şi aceea dispărea atunci când prinţul ori Becky jucau cu ea Halma, „Cum vă place”, „Asediul Parisului” sau „Spyrol”. Spre surprinderea lui Becky, ea nu ştia să joace dame, dar îndrăgi jocul

imediat şi chiar reuşi să o învingă pe Becky la cea de-a treia partidă. Apoi insistă să înveţe şah, pentru că piesele arătau mult mai interesant; şi aşa trecu timpul.

În seara primei zile de călătorie, trecură prin Essen – localitatea în care se aflau vestitele uzine Krupp, roşii şi învăluite de fum în lumina sângerie a apusului.

Puteau auzi din tren zgomotul ciocanelor greoaie, făurind arme şi armuri de oţel. Jim Taylor, care venise să se aşeze lângă Becky, îi spuse la un moment dat fetei:

Acesta e, de fapt, motivul disputelor, ştii? Alfred Krupp vrea nichelul lor. Ce mai face Prinţesa?

— Munceşte mai ceva ca uzinele Krupp. E la capătul puterilor.

Ei bine, e de datoria ta să o mai temperezi. Invit-o să joace

Parcheesi, haide.

— V-ar plăcea să jucaţi?

— Mie? Fii serioasă! Am lucruri mult mai importante de făcut – cum ar fi să-i ţin companie contelui şi să fumez trabucuri.

Nu mai era domnul Taylor: era Jim. Becky descoperea din ce în ce mai multe despre el şi, cu cât îl cunoştea mai bine, cu atât îl simpatiza mai mult.

Încerca să găsească în minte cuvintele potrivite pentru a-l portretiza într-o scrisoare pentru mama ei, dar era greu de descris, întrucât nu semăna cu niciunul dintre tinerii de care auzise Becky până atunci (cei pe care îi cunoscuse personal erau oricum prea puţini ca să conteze). Era acea primă impresie pe care şi-o făcuse despre el – că era un bărbat sprinţar cu ocupaţii dubioase – şi care devenise în orice caz mai puternică văzându-l mai mult. Dar această impresie nu se prea potrivea cu sensibilitatea şi tactul cu care se purta în compania aristocraţilor. Şi, cu toate astea, nu arăta vreo

consideraţie deosebită fată de aceştia şi nici nu avea o atitudine slugarnică sau linguşitoare faţă de ei.

Părea să se considere egalul lor – o presupunere surprinzătoare în aparenţă, dar perfect adevărată. Becky bănuia că acest lucru se datora în parte felului stilat de a purta hainele la modă, graţiei atletice a mişcărilor sale şi mersului său elegant.

Şi totuşi, ceea ce-i dădea o notă de superioritate în faţa tuturor era vioiciunea ochilor săi verzi ca de pisică, strălucirea ironică şi amuzată din privirea lui şi încrederea că este mult mai inteligent decât oricine de prin preajmă. Şi, în cele din urmă – deşi, îşi spuse Becky, nu l-ar fi împărtăşit mamei sale acest amănunt –, era aura de pericol care părea să-l înconjoare în permanenţă, impresia că

nu s-ar fi dat în lături de la nimic şi ar fi fost în stare să lupte ca să ucidă, iar asta i-ar fi făcut plăcere.

Prin urmare, oricâte calităţi ar fi avut, Jim nu era un gendeman. Lira ceva mult mai interesant. Singurul lucru care o oprea pe Becky să-şi piardă complet capul după el era faptul evident că Jim o iubea pe Adelaide, iar asta era încă o chestiune serioasă pentru care trebuia să-şi facă griji.

Dar avu grijă să nu menţioneze nici acest lucru în scrisoare.

În timp ce soarele pălea treptat în cea de-a doua lor zi de călătorie, peisajul începu să se schimbe. Trenul pufăia printre munţi (mergea şi mai încet acum) şi, cu cât înaintau spre sud, cu atâtea culmile deveneau mai înalte – până ce se văzură nevoiţi să privească în sus pe fereastra vagonului ca să poată zări piscurile şi marginile colţuroase ale stâncilor de calcar – rozalii în lumina blândă a serii şi acoperite din loc în loc de petice pufoase de nori cu nuanţe de corai şi cărămiziu şi galben pastel. Povârnişurile abrupte

erau acoperite în întregime de pini verzi maiestuoşi, iar la un moment dat, când trenul trecu pe lângă un luminiş, văzură un vânător cu muschetă şi corn, însoţit de un copoi. Vânătorul îşi ridică pălăria împodobită cu pene atunci când îi făcură cu mâna. Cu cât se apropiau de sfârşitul călătoriei, cu atâta Becky se simţea din ce în ce mai însufleţită: aceasta era ţara ei, cu munţii şi văile ei, locul de care aparţinea. Se întorcea acasă.

Nori de abur în gară, pe timpul nopţii, un covor roşu, oficialităţi cu capetele respectuos plecate şi cu jobene în mâini, o mulţime de servitori descărcând grăbiţi cufere şi valize ca să le încarce apoi în două căleşti. Era doliu naţional: toţi erau în haine negre, steagurile fuseseră coborâte în bernă după moartea prinţului moştenitor, dar dinspre cotul râului, unde erau parcurile publice şi Labirintul Rozelor din Grădinile Spaniole, se auzeau acordurile unei melodii vesele. Fanfarele din grădinile publice – plătite dintr-o taxă pe muzică colectată de la turişti – interpretau piese de Weber, Strauss

sau Suppe; iar clopotul mare al Catedralei bătea fără oprire, acompaniat de acordurile sonore ale unor clopote mai mici – bătând ora în străvechile biserici de prin pieţe şi de printre străduţe.

În aer se simţea un miros persistent de trabuc şi parfum de flori primăvăratice, combinat cu o aromă îmbietoare de tocăniţă condimentată, varză murată şi carne la grătar.

Casele vechi pe lângă care treceau aveau streşini generoase, balcoane încărcate de muşcate stacojii, iar ferestrele cafenelelor şi berăriilor erau împodobite din belşug cu coarne de cerb, bursuci împăiaţi sau alte şi toate felurile de trofee de vânătoare. Văzură râul, năvalnic şi întunecat, şi Stânca Eschtenburg, care străjuia în depărtare, şi Vulturul Roşu, *Adlerfahne,* fluturând deasupra oraşului

aşa cum făcea de mai bine de şase sute de ani. Apoi Palatul, cu coloane albe ca bezeaua în lumina lunii şi fântânile arteziene susurând cristalin în mijlocul grădinilor monumentale.

Servitori făcând plecăciuni la tot pasul, trepte de marmură, statui, picturi, tapiserii, covoare, porţelanuri. Adelaide mergând lângă Becky, încruntată, agitată, dar afişând demnitate şi stăpânire de sine.

Şi o lungă aşteptare într-o anticameră cu candelabre aurite în care ardeau câteva zeci de lumânări în faţa unor venerabile oglinzi întunecate, în timp ce prinţul îi dădea explicaţii tatălui său, regele. Adelaide, Becky şi contesa aşteptară, aşadar, mai bine de o oră în andcameră – Becky ţinu socoteala uitându-se la ceasul din bronz de pe poliţa căminului.

În cele din urmă, cu un sfert de oră înainte de miezul nopţii, uşa se deschise. Un majordom sau şambelan se înclină solemn în faţa lor şi spuse:

Majestatea Sa vă poate primi acum. Când veţi intra în încăpere, trebuie să faceţi o reverenţă chiar după ce veţi păşi pragul, apoi să înaintaţi spre rege şi să mai faceţi o reverenţă. Dacă veţi părăsi încăperea, iar el va rămâne înăuntru, nu este permis să-i întoarceţi spatele, aşa că va trebui să faceţi câţiva paşi în spate

urmărind linia covorului până veţi ajunge acolo unde voi fi eu. Apoi veţi face din nou o reverenţă, vă veţi întoarce cu spatele la el ţii veţi ieşi. Vă rog să mă urmaţi.

Becky îi traduse lui Adelaide vorbele majordomului, apoi Adelaide intră prima, urmată de Becky şi de contesă. Ajunseră într-o încăpere spaţioasă, puternic iluminată – probabil o sală de recepţii. Prinţul stătea lângă focul ce ardea jucăuş în şemineu, vizibil agitat. Contele era şi el acolo, având un aer solemn, iar pe sofa şedea un bărbat în

vârstă, sobru şi impunător în acelaşi timp, purtând doliu mare. Acesta avea nişte favoriţi lungi şi cărunţi, era chel, iar pe chipul său palid se citea o ciudată melancolie.

Mâna dreaptă a bărbatului se rezema pe braţul sofalei – Becky observă că degetele lui tremurau încontinuu –, iar piciorul său era sprijinit pe un taburet.

Toate trei făcură o reverenţă, înaintară către sofa, apoi mai făcură o reverenţă. Majordomul se retrase în tăcere.

— Contesă, rosti răguşit regele, de parcă nu ar fi avut destul aer. Sper că aţi suportat bine această călătorie.

— Desigur; vă mulţumesc, Majestate.

Trecem printr-o grea încercare. Ce mai face verişoara Domniei Voastre, lady Godstow?

La fel ca majoritatea monarhilor, bătrânul rege avea o prodigioasă memorie a gradelor de rudenie şi ştia foarte bine că verişoara contesei – de fapt, o verişoară îndepărtată, de gradul trei sau patru – era englezoaică şi se măritase cu un lord de la curtea Reginei Victoria. Contesa se îmbujoră de plăcere şi începu să vorbească cu regele despre verişoara ei şi, de asemenea, despre restul familiei sale timp de vreo zece minute bune, după care regele se întoarse spre Becky. Dar nu spre Adelaide. Ele rămăseseră în picioare, iar Adelaide era epuizată, însă regele se întoarse către Becky, ignorând-o cu desăvârşire pe prinţesă.

72

Frăulein Winter, i se adresă el. Eşti prea tânără pentru a fi înzestrată cu atâtea talente, dacă e adevărat ce mi s-a spus. Educaţia tinerelor femei trebuie să fie teribil de avansată în Anglia. Aici, în Razkavia, suntem mai demodaţi, cum s-ar spune. Pentru noi nu există virtute mai mare decât modestia, în cazul unei fete; probabil că ne vei găsi destul de rezervaţi în privinţa aprecierii tale.

Becky nu înţelese imediat ce voia să spună, dar, de

îndată ce înţelese, îl urî pe loc.

Nu putea să nu-şi aducă aminte că acesta era bărbatul responsabil – cumva, indirect – pentru moartea tatălui ei; dar nu îl ura doar pentru asta, ci şi pentru felul în care o umilea deliberat pe Adelaide prin faptul că nu-i acordase cuvântul prinţesei în faţa unei simple interprete.

Iar Becky era obosită şi flămândă şi îşi dădu seama că nu ar fi trebuit să-i răspundă astfel regelui de îndată ce vorbi, dar nu se putu abţine, aşa că spuse:

— Majestatea Voastră este foarte amabil, dar şi eu sunt cetăţean al Razkaviei, iar mama mi-a spus mereu că, oricât de săracă ar fi ţara noastră în anumite privinţe, e foarte bogată când vine vorba despre generozitate, politeţe şi amabilitate. Mă bucur că am ocazia să apreciez la Majestatea Voastră aceste calităţi.

Şi, rostind aceste cuvinte, făcu cea mai adâncă reverenţă în faţa regelui, până ce nasul ei aproape că atinse covorul. Era perfect conştientă de ceea ce se întâmpla în jurul ei: contesa îngheţase de spaimă, contele se încruntase ameninţător, prinţul tremura pierdut, dar mai ales Adelaide, care aştepta agitată şi confuză alături de ea. Becky ridică ochii şi întâlni ochii reci ai bătrânului rege.

Urmă un adevărat duel al privirilor, apoi regele o concedie cu un gest, îndreptându-şi atenţia către Adelaide.

O măsură din cap până-n picioare şi apoi i se adresă, iar Becky îi traduse prinţesei aşa cum o sfătuise contesa: repede şi cu voce scăzută, cât mai exact şi mai discret cu putinţă.

Regele spuse:

— Deci, aceasta e mireasa pe care a ales-o fiul meu.

Adelaide îi răspunde:

— Sunt onorată să vă cunosc, Maiestatea Voastră.

— Mi s-a spus că numele dumitale de familie a fost

Bevan. Spune-mi câte ceva despre familia dumitale.

— Mama mea a fost croitoreasă, Majestate. Ea şi-a găsit sfârşitul într-un atelier din Wapping. Tatăl meu a fost sergent de recrutare, dar eu nu l-am cunoscut niciodată. Asta e tot ce pot să vă spun.

Adelaide vorbea cu sinceritate. Faţa regelui în timp ce Becky traducea – era împietrită; numai degetele lui tremurau mai tare ca înainte, trădându-i sentimentele.

Apoi el continuă:

— Mi s-a spus că ai devenit prinţesă.

— Am devenit soţia unui prinţ. Asta e tot ce pot alege să fac. Dacă este dorinţa altcuiva să facă din mine o prinţesă, am să încerc să mă ridic la înălţimea acestui rang şi să fiu o prinţesă vrednică, de dragul lui.

Urmă o pauză îndelungată, întreruptă doar de pârâitul lemnelor de pe foc şi de bătăile ceasului, care anunţau miezul nopţii. Degetele regelui începură să tremure mas intens – o dată, de două ori, de trei ori – în timp ce încerca să ridice braţul drept, dar nu reuşi. Becky îşi spuse că bătrânul suferise probabil vreun atac de apoplexie şi că, la urma urmei, nu era decât un om foarte bătrân şi foarte bolnav.

Dar în cele din urmă regele reuşi să-şi mişte braţul drept şi bătu uşurel perna de lângă el. Privind-o pe Adelaide. El îi spuse cu blândeţe:

— Vino şi ia loc lângă mine.

Pentru o secundă, gestul îi reaminti lui Becky de bunicul ei drag şi se văzu nevoită să-şi controleze vocea care începuse să-i tremure în timp ce traducea.

Adelaide se aşeză lângă rege iar acesta trimise după o sticlă cu vin. După ce vinul fu turnat în pahare, regele ridică un pahar de pe masă şi, cu vizibil efort, i-l întinse prinţesei. Deşi mâna lui

tremura cumplit, nicio picătură nu se vărsă. Paharul ajunse intact în mâna lui Adelaide, iar regele întinse mâna după paharul său.

— Adelaide, i se adresă el. Acesta e un nume potrivit. Seamănă cu numele vulturului de pe drapel, cu *Adler* al nostru. Ai văzut Vulturul Roşu fluturând deasupra stâncii? Am crezut că va veni vremea ca fiul meu, Wilhelm, să poarte stindardul de la Catedrală până la stâncă, dar Tatăl Nostru ceresc a decis altfel. Aşa să fie. Rudolf este un om vrednic de toată lauda. Ai grijă să rămână la fel, Adelaide!

Sorbi doar o înghiţitură de vin, apoi rămase tăcut lângă ea vreme de un minut sau două, ţinând-o de mână. Apoi scoase un suspin, cu chipul crispat de durere, şi îi aruncă o privire fiului său.

Prinţul înţelese şi luă taburetul de sub piciorul bătrânului, apoi îl ajută să se ridice.

Adelaide se ridică şi ea, iar regele se aplecă şi o sărută cu gingăşie pe obraz.

— Noapte bună, Adelaide! spuse el.

Le spuse apoi „noapte bună” prinţului, contelui şi contesei, iar majordomul îl luă de braţ ca să-l ajute să se deplaseze. Becky era conştientă că se făcuse roşie ca racul – de la gât şi până la rădăcina părului –, dar ştia că trebuia să-i vorbească.

Majestate, începu ea, apoi se opri şi mai făcu o reverenţă. Îmi pare nespus de rău, sire. Am fost extrem de nepoliticoasă cu dumneavoastră şi îmi cer cu umilinţă iertare.

Nu putea să-l privească. După câteva secunde de tăcere, regele spuse:

Noapte bună! copilă. Când o vei întâlni din nou pe mama dumitale, transmite-i, te rog, mulţumirile mele.

Apoi, clătinându-se pe picioare, părăsi încăperea ajutat de majordom. Un servitor închise uşa în urma lor.

CAPITOLUL 6

Vulturii şi cleiul de prins păsări

Becky nu se înşelase în privinţa lui Jim – cel puţin într-o anumită privinţă: el se considera egalul oricui, indiferent de rang, într-un mod democratic şi direct. Compania grăjdarilor şi a hoţilor de buzunare îi era destul de familiară, şi la fel compania artiştilor, actorilor sau a conţilor, dar niciodată nu mai văzuse o curte regală, şi era de-a dreptul fascinat.

În prima dimineaţă pe care o petreceau în Razkavia el fu convocat la biroul şambelanului. Baronul Godel era administratorul Casei Regale, cel responsabil cu organizarea şi desfăşurarea optimă a tuturor ceremoniilor şi recepţiilor, cu programarea vizitelor şi cu administrarea conturilor Casei Regale. Jim intră foarte curios în biroul acestuia.

Baronul era un bărbat la vreo cincizeci de ani, palid, cu pielea flască şi ridată. Ochii bărbatului erau bulbucaţi şi foarte deschişi la culoare, iar dinţii lui erau ascuţiţi şi înclinaţi spre interior precum ai şobolanilor. Baronul era atât de izbitor de urât încât Jim îl compătimi de la prima vedere. Apoi observă privirea lui Godel şi înţelese: bărbatul era foarte conştient de efectul produs de aspectul lui fizic şi îl urmărea cu atenţie ca să-i vadă reacţia.

O licărire de triumf păru să-i tulbure pentru o clipă privirea sticloasă, opacă, pentru ca apoi să dispară iute, aşa cum se ivise.

Jim observă apoi aspectul impecabil al hainelor cu care era îmbrăcat bărbatul: o redingotă croită perfect şi un guler alb imaculat. Părul său negru şi lucios era aranjat cu atâta grijă încât părea lipit de cap. Bărbatul era vanitos pe cât era de urât, iar asta era o combinaţie destul de interesantă pentru Jim.

— Herr Taylor, i se adresă şambelanul, fără să-l invite să

ia loc. Am înţeles că Majestatea Sa Prinţul v-a numit în slujba sa pentru a îndeplini anumite sarcini confidenţiale. Desigur, eu nu vreau să intervin când e vorba despre astfel de aranjamente, dar trebuie să vă informez că nu aveţi nicio poziţie în cadrul administraţiei Casei Regale. Personalul Casei Regale este complet. Există un număr suficient de servitori, iar gărzile de la palatul regal asigură zi şi noapte paza, prinţului.

Înţelegeţi ce vă spun? Nu avem niciun post pentru dumneavoastră şi nicio poziţie pe care să o puteţi ocupa, aşa că nu poate fi vorba despre un salariu. Majestatea Sa a informat acest birou că doreşte să fiţi cazat în spaţiul destinat servitorilor. Camera în care aţi dormit noaptea trecută a fost solicitată de către unul dintre secretarii mei. Cu siguranţă, o să vă fie repartizată o altă cameră dacă vă veţi adresa Biroului Intendentului. Îndatoririle şi plata serviciilor dumneavoastră vor fi stabilite de Majestatea Sa în persoană; tot ce vă rog este să vă purtaţi într-un mod corespunzător pe timpul şederii dumneavoastră la palat şi să nu împiedicaţi în niciun fel activitatea administraţiei. Vă doresc o zi bună!

— O zi bună! spuse Jim, după care plecă.

Deci, aşa stăteau lucrurile. Totuşi, ar fi putut fi mai rău; Godel l-ar fi putut obliga să îndeplinească o mulţime de îndatoriri mărunte care nu i-ar fi lăsat timp să se ocupe de ceea ce era cu adevărat important…

De fapt, ce era cu adevărat important?

Prinţul nu ştia. La fel ca un copil, el se ataşase cu încredere de cea mai prietenoasă persoană din preajma lui – la fel cum se căsătorise cu Adelaide doar pentru că fusese drăguţă cu el. El se aştepta

ca Jim să-i asigure protecţia, dar în acelaşi timp se aştepta ca Jim să descopere cine reprezenta un pericol

pentru el şi să decidă ce ar fi trebuit să facă în acest caz.

Jim se simţea obligat să se ocupe de asta – şi nu numai de dragul lui Adelaide îl admira cu adevărat pe prinţ; acesta nu era decât un copil, dar unul care voia să-şi facă datoria, oricare ar fi fost aceasta. Era precum Pierrot în *Arlechinada:* un îndrăgostit, un inocent, un iubit prea tandru şi prea simplu pentru această lume. Un naiv pentru care Jim era doar un servitor abil, care avea datoria de a-l feri de pericole.

Nu era un rol prea neplăcut, dacă lua în considerare toate aspectele. Dar asta însemna că Jim trebuia să se acomodeze mai întâi cu locul: acesta nu era un teritoriu cunoscut. Aşa că, după o zi lungă petrecută certându-se cu cei de la Biroul Intendentului, se instală într-o cămăruţă îngustă din podul servitorilor – chiar deasupra camerei lui Becky de la etajul inferior, care era mult mai confortabilă – şi decise să arunce o privire în jur. Seara devreme, se îmbrăcă într-un costum elegant din tweed, îşi puse şapca pe cap şi o cravată verde-închis la gât, apoi plecă la plimbare spre centrul oraşului.

Eschtenburg era un loc ciudat: jumătate german, pe jumătate boemian, medieval, dar şi baroc, pe de-o parte, raţional şi modern, iar pe de altă parte, anost şi complet haotic. Pe malul vestic al râului se aflau palatul, clădirile Guvernului, băncile, ambasadele şi hotelurile, Universitatea şi Catedrala. Pe malul estic era Centrul Vechi, o adunătură de clădiri construite în jurul stâncii, pe care flutura Vulturul Roşu.

Un loc mai insalubru, mai zgomotos şi mai nesigur, aşa cum Jim nu mai văzuse nicăieri în Europa – cu excepţia mahalalelor din zona Seven Dials care fuseseră demolate în cele din urmă pentru a face loc Charing Cross Roadului.

Cele mai vechi zone ale oraşului nu aveau nici măcar străzi – clădirile erau îngrămădite haotic. Conform unei legende, casele se

mutau singure peste noapte, iar în dimineaţa următoare localnicii se treziseră în cu totul altă parte.

O altă legendă spunea că aburii de ceaţă ce pluteau deasupra râului jucau uneori feste localnicilor, dizolvând statuile, schimbând denumirile caselor sau gravând alte ornamente pe tocurile uşilor şi ferestrelor.

Intrigat, Jim îşi propuse să traverseze unul dintre impunătoarele poduri vechi de peste râu, ca să vadă dacă reuşea să se rătăcească, dar se răzgândi şi intră într-o berărie din cartierul Universităţii, ademenit de o aromă irezistibilă de cârnaţi la grătar şi bere. Se auzea şi muzică: o polca veselă cu tromboane. Era prea mult ca să poată rezista, aşa că deschise uşa şi coborî treptele de la intrare.

Berăria era mică şi plină de fum, iar majoritatea clienţilor erau studenţi. Aceştia purtau uniforme: câte o tunică având croială militărească şi pantaloni strâmţi, epoleţi şi tot felul de embleme pe rever, care indicau frăţia de care aparţineau. Erau vreo optzeci sau nouăzeci de persoane într-un loc în care ar fi încăput doar treizeci. Nişte muzicanţi graşi şi roşii la faţă suflau energic în alămuri pe o mică platformă dintr-un capăt al încăperii, şi printre norii groşi de fum de trabuc Jim reuşi să desluşească pe pereţi suficiente coarne de cerb şi animale împăiate. Cât să populeze o pădurice.

Se înghesui la o masă într-un colţ şi comandă nişte *wurst* cu varză murată şi o halbă de bere, apoi descoperi că alesese cel mai potrivit loc din Eschtenburg ca să afle ultimele noutăţi în materie de politică – pentru că la numai doi metri de el se stârnise o ceartă serioasă.

Subiectul părea să fie Familia Regală şi atitudinea lor faţă de Germania. Unul dintre studenţi, îmbrăcat într-o uniformă cu epoleţi în două culori, roşu şi negru, bătea tare în masă şi striga cu voce stridentă acoperindu-i pe toţi. Ochii lui

aveau o sclipire sălbatică, faţa îi era albă ca varul şi făcea spume la gură în timp ce vorbea – cu

siguranţă, nu era genul de persoană cu care Jim ar fi preferat să-şi petreacă timpul.

Acesta era aclamat de cei care purtau culorile roşu şi negru, în timp ce un grup mai mic de studenţi, cu trese verzi şi galbene pe epoleţi, încercau să-i acopere, urlând mai tare. Jim încerca să înţeleagă ce spunea purtătorul de cuvânt al grupului, când chelneriţa îi aduse berea – aproape doi litri – într-o halbă arătoasă din ceramică şi cu capac de cositor. Ridică halba ca să o ducă la gură, dar în aceeaşi clipă primi un ghiont puternic în spate, vărsând spumă pe podeaua din rumeguş.

— *Ah! Mein Herr!* Vă cer mii de scuze, domnule… la naiba, Reiner! Fă-mi şi mie puţin loc. Daţi-mi voie să vă cumpăr o bere, domnule!

Jim se întoarse şi văzu un student îndesat, cu părul creţ şi ochii albaştri, care se chinuia să-şi facă loc la o masă. Acesta era un membru al brigăzii în culorile verde şi galben.

— Berea nu s-a vărsat, numai spuma, zise Jim.

— Atunci va trebui să vă mai cumpăr nişte spumă. Sunteţi englez?

— Jim Taylor, se prezentă el întinzându-i mâna. Iar dumneavoastră?

— Karl von Gaisberg, student la filosofie. Îmi pare rău că trebuie să suportaţi trăncăneala infernală a acestor Hegelieni – precum Glatz cel de colo, zise tânărul făcând un semn către vorbitorul înflăcărat.

— Dar ce spune? întrebă Jim. Am auzit bine? A spus *sânge şi fier?* Asta e lozinca prinţului Bismarck, dacă nu mă înşel.

Karl von Gaisberg făcu dezgustat o grimasă.

— Prostii. Este un grup de studenţi care-l venerează pe

Bismarck şi tot ceea ce este german. Rasa şi sângele, şi destinul sfânt al Razkaviei Mari. Nimic altceva decât nişte prostii demne de tot dispreţul, după părerea mea.

— Deci dumneata eşti de partea prinţului Rudolf şi a democraţiei, nu?

— Absolut! spuse Von Geisberg. Poate că nu e perfect, dar singura noastră şansă este să fim alături de el. Aceşti oameni ne vor

arunca în braţele lui Bismarck, iar asta va fi fatal pentru noi. Până şi Franz-Josef ar fi mai bun.

De vreme ce acesta era chiar punctul de vedere al lui Daniel Goldberg şi ţinând cont că acest Karl von Geisberg părea un om vesel, zgomotos, cinstit şi lipsit de griji, pe placul lui Jim, mai comandă două beri.

În timp ce Jim devora cârnaţii cu varză murată, Karl începu să-i expună fondul problemei.

— Dar cine e acest Leopold pe care l-a menţionat de câteva ori? întrebă Jim.

— Prinţul Leopold. Fiul cel mare al regelui…

— Credeam că Wilhelm era fiul cel mare; prinţul moştenitor, cel care a fost asasinat.

— Leopold era cel mai mare dintre fraţi. A murit şi el, cu mulţi ani în urmă. Dar a fost ceva ciudat în legătură cu moartea lui – am auzit ceva de un scandal care a fost muşamalizat. Acum nu se mai aude nimic legat de acest subiect; e ca şi cum toată lumea ar vrea să uite de asta. Glatz şi cei care au făcut din Leopold un fel de lider pierdut înşelat de trădători şi laşi… E o tactică inteligentă, ce-i drept; ei nu mai trebuie să se confrunte deloc cu realitatea.

Oratorul cu spume la gură părea să fi ajuns în culmea freneziei, iar mulţimea îl aclama în delir. Jim îşi ciuli urechile străduindu-se să înţeleagă ce spunea acesta, dar nu reuşi să distingă decât nişte urlete guturale. Apoi cineva strigă:

— Dar tu nu vrei un rege razkavian! Vrei o marionetă germană!

— E o mare minciună! ţipă Glatz. Vreau un rege razkavian! Un rege demn de Walter von Eschten, şi nu acest prinţişor care şi-a adus aici târfa din Anglia!

După aceste cuvinte se făcu brusc tăcere. Până şi fanfara încetă să mai cânte. Toată lumea tăcea mâlc; şi atunci Jim îşi împinse farfuria într-o parte şi se ridică în picioare.

81

Începu să se descheie la haină. Karl von Gaisberg îi spuse în şoaptă:

— Stai jos, englez nebun ce eşti! Glatz este un spadasin neîntrecut, o să te spintece cât ai zice peşte…

Jim simţi un fior de plăcere atunci când toţi ochii se întoarseră spre el, dar imediat îşi regretă iniţiativa, spunându-şi că nu trebuia să se dea în spectacol; el ieşise în oraş să spioneze, şi nu să se joace de-a D’Artagnan.

— *Dumneata* ce vrei? îl întrebă Glatz pe un ton batjocoritor. Asta nu e treaba dumitale. Eşti străin, din câte văd. Nu te băga în discuţiile despre Razkavia.

— Vă înşelaţi, ripostă Jim. În primul rând, aţi pomenit ceva despre o doamnă din Anglia, iar acea afirmaţie cere un răspuns pe măsură. În al doilea rând, chiar dacă sunt străin, sunt omul prinţului Rudolf, trup şi suflet. Aşa că, dacă aceşti domni vor accepta ajutorul meu, voi fi fericit să-mi ofer serviciile.

Şi. Spunând aceste cuvinte, începu să-şi suflece mânecile cămăşii însoţit de aclamaţiile şi bătăile în masă ale echipei în verde şi galben şi de fluierăturile şi huiduielile celorlalţi în roşu şi negru. Cu coada ochiului îi zări pe cei din formaţie începând să-şi strângă grăbiţi instrumentele şi îşi spuse că distracţia era pe cale să înceapă. Apoi Glantz se aplecă peste masă şi îi trase o palmă din plin.

Într-o fracţiune de secundă, Jim îşi imagină tot ce avea să

urmeze: provocarea oficială, martorii, alegerea armelor, medicii asistenţi şi trupul lui rănit fatal fiind înlăturat de la faţa locului. Mulţumi zeilor – pentru a suta oară în viaţă, probabil –, că nu fusese niciodată un gendeman. Îşi încordă pumnul şi îl poem pe Glantz cu toată puterea în nas. Bărbatul căzu ca un bolovan, iar în cramă începu cea mai grozavă încăierare, aşa cum Jim nu mai văzuse din noaptea în care fusese dat afară de la Rose and Crown după o dispută pentru două mii de guinee.

82

Urmă un adevărat dezastru: mese răsturnate, bănci rupte, căni cu bere zburând prin încăpere ca nişte ghiulele. Aceşti razkavieni erau nişte luptători entuziaşti, iar după violenţa care se dezlănţuise în crama aceea neîncăpătoare, Jim putea să-şi dea seama câtă patimă se acumulase în inimile acestora. Poate că era uşor, dar într-o confruntare atât de sălbatică, un bătăuş călit şi experimentat ca el avea un mare avantaj asupra unor domni cu instrucţie aleasă.

În mai puţin de treizeci de secunde, scăpă de primii trei adversari ai săi din echipa roşu-şi-negru, pe care-i lăsă scuturaţi bine, apoi se retrase şi căută din ochi alţi amatori de bătaie.

Şi atunci îl văzu pe Glatz, al cărui nas sângera mai ceva ca o ţeavă spartă, cărându-i pumni unui student din echipa galben-verzilor. Jim îşi făcu loc prin mulţime, pregătindu-se să-i acorde acestuia atenţia cuvenită, când auzi un zgomot pe care-l recunoscu imediat. Poliţiştii sunau la fel în orice ţară din lume: paşi grei de bocanci, fluierături stridente, bătăi puternice în uşă. Cel mai bun mod de a trata cu poliţia era să dispari imediat.

Jim îşi luă jacheta, îl apucă pe Von Gaisberg de braţ şi-l trase după el spre bucătărie. Ospătăriţa voinică sări într-o parte, mai ceva ca un purice, ferindu-se din calea lor. Ajunseră într-o curte întunecoasă, apoi pe o alee, apoi într-

un soi de parc cu cireşi ornamentali, unde se prăbuşiră pe o bancă, abia trăgându-şi sufletul. Karl râdea în hohote:

— Ai văzut mutra lui Glantz când l-ai pocnit? Nu-i venea să creadă! Şi Scheiber – când a sărit pe bancă, celălalt capăt al băncii l-a lovit pe Vranitzky drept în falcă – minunat! Ei bine, domnule Taylor, continuă el, nu ştiu care este ocupaţia dumitale, dar un lucru e sigur: ştii să te baţi. Dar cine eşti? Şi ce treabă ai cu prinţul Rudolf?

Jim începu să-şi tamponeze rana de la mână, care îi sângera din nou. Luna lumina puternic în noaptea aceea, aşa că vedea perfect cârlionţă zburliţi şi ochii strălucitori ai studentului, rupturile din tunica acestuia şi epoleţii aproape desprinşi de umăr. Din toate părţile se

auzea zgomotul traficului de pe străzile capitalei, şi pe celălalt mal al râului, cu sclipiri metalice, stânca cea măreaţă se contura în toată splendoarea ei, iar *Adlerfahne* flutura în continuare sub stele.

Jim se decise.

— Prea bine, am să-ţi povestesc, începu el. Totul a început în Londra, acum zece ani…

Îi povesti totul lui Geisberg, de la prima apariţie a lui Adelaide, o mică umbră de fetiţă timorată cu un iz de Holland’s Lodgings până la modul în care o acceptase bătrânul rege cu o noapte înainte – după cum aflase de la Becky.

Studentul rămase peste măsură de uimit. Când Jim termină de povestit, Kari se plesni peste genunchi, se rezemă de spătarul băncii şi fluieră îndelung.

— Cred că nu mai e nevoie să-ţi spun ce risc mi-am asumat spunându-ţi toate astea, zise Jim. Dar am văzut cum te-ai luptat acolo şi nu cred că interesul prinţului va fi lezat în vreun fel dacă îţi voi spune tot adevărul. Cu siguranţă, vor fi tot felul de zvonuri – Glatz a auzit deja câte

ceva în legătură cu asta – şi cel mai grav este că unele chiar sunt adevărate. Ea *chiar* provine din cele mai infecte mahalale ale Londrei şi abia dacă ştie să scrie şi să citească. În acelaşi timp este extrem de dură, prietenoasă, vicleană şi inteligentă şi sunt sigur că va lupta pentru prinţ până la ultima suflare. Ei, cam aşa stau lucrurile. Atâta pot să-ţi spun despre noua voastră prinţesă şi de asta mă aflu aici, la dispoziţia ei. Pot să contez pe dumneata?

Fără să ezite nici măcar o secundă, Karl von Gaisberg îi scutură mâna cu însufleţire, jurând să îi ridice pe toţi cei din Richterbund – aceasta fiind denumirea facţiunii galben-verzilor în apărarea prinţului şi prinţesei.

— Contez pe cuvântul dumitale, zise Jim şi în acelaşi moment auzi orologiul Catedralei bătând miezul nopţii.

84

Atunci îşi dădu seama că majoritatea cârnaţilor excelenţi pe care-i comandase şi aproape toate halbele de bere fuseseră folosite ca proiectile înainte de a fi consumate, aşa că era flămând mort. O încăierare avea întotdeauna acest efect asupra lui. În Londra ar fi găsit imediat un stand cu cafea sau ar fi cutreierat străzile din Smithfield, unde birturile erau pline de hamali mâncând cu noaptea în cap.

Dar nu era atât de obişnuit cu Eschtenburg, iar, când îl întrebă pe Karl dacă ştia un loc în care putea mânca ceva, studentul clătină din cap.

— Noi mergem devreme la culcare aici, spuse el. Nu contează. Te invit în camera mea – am nişte pâine şi brânză, şi mai am şi o sticlă de ceva…

Urcară, aşadar, patru rânduri de trepte până la camera lui Karl, într-o clădire din Piaţa Universităţii. Camera studentului oferea o vedere superbă asupra dealurilor împădurite din nord, îl asigură Karl – asta dacă te-ai fi aplecat mult spre stânga, stând pe vârfuri în jgheabul fixat pe streaşină. Jim îl crezu pe cuvânt. Acolo, la lumina unei

lumânări, mâncară împreună pâine uscată, brânză şi mai uscată şi ţuică de prune, iar Karl îi povesti despre politica Razkaviei, dueluri, băuturi şi despre meseria grea de student – şi aşa începură să se împrietenească de-a binelea.

În ziua următoare, Jim vorbi între patru ochi cu prinţul, informându-l despre bătaia de la cârciumă.

— Problema este, domnule, că oamenii au aflat despre căsătoria dumneavoastră, dar trebuie neapărat ca prinţesa să fie recunoscută în mod public. Dacă nu va apărea mai repede în public, zvonurile vor lua amploare, iar imaginea dumneavoastră va avea de suferit. Aţi putea vorbi cu Majestatea Sa ca să-i sugeraţi un soi de anunţ oficial? Poate chiar o ceremonie oficiată la Catedrală?

— E foarte dificil în momentul de fată… Curtea este încă în doliu după fratele meu şi soţia lui… Taylor, cine este cel care ne elimină pe rând?

Asta e ceea ce încerc să aflu, sire. Nu cred că trebuie să vă faceţi griji în legătură cu Glatz şi ceata lui de studenţi fanatici. Dar ei sunt un indiciu, înţelegeţi? îmi fac mai multe griji în legătură cu femeia.

— Femeia? Care femeie?

— Spionul din grădină, în noaptea aceea, vă amintiţi?

— Era o *femeie?*

— Atunci nu eram sigur. Dar când cei din Gărzile Irlandeze mi-au spus că l-au urmărit pe spion până la teatru şi o actriţă i-a indus în eroare, am început să înţeleg cum a reuşit să facă asta… Nu v-am mai întrebat înainte, domnule, şi promit să nu vă mai întreb acest lucru, dar trebuie să ştiu: aţi avut vreo relaţie cu o asemenea femeie? Una care să fi vrut să se răzbune pe dumneavoastră dintr-un motiv sau altul?

Prinţul îl privea atât de uimit, încât Jim înţelese pe loc

răspunsul său.

— Dar trebuie să anunţaţi în mod oficial cât mai curând căsătoria dumneavoastră, spuse el. Chiar dacă sunteţi în doliu, aceasta e singura cale să atrageti poporul de partea dumneavoastră.

O altă întrebare îl frământa acum pe Jim. În ce împrejurări murise prinţul Leopold. În această perioadă de doliu se aduceau nenumărate omagii prinţului moştenitor Wilhelm şi prinţesa acestuia: în ziare apăruseră o mulţime de articole ce evocau remarcabila lui perseverenţă şi frumuseţea ei deosebită; peste tot se vindeau fotografii şi gravuri care-i înfăţişau pe cei doi, toate cu rame de culoare neagră; se publicau reportaje în legătură cu eforturile de capturare a asasinilor – cărora îi se dăduse de urmă în funcţie de ce ziar citeai, la Bruxelles, la St. Petersburg sau la Budapesta, dar în mod invariabil fără niciun rezultat. Se făcea exces de zel în legătură

cu moartea prinţului Wilhelm, dar despre fratele mai mare al acestuia – primul fiu al regelui – nu se scria un cuvânt, de parcă nici nu ar fi existat vreodată.

Şi mai mult decât atât – ori de câte ori Jim întreba despre el primea un răspuns glacial: toţi se încruntau sau pufneau ocolind acest subiect. Până şi contele Thalgau ezita să vorbească despre el.

Asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă, răspunse el. Nu are rost să readucem în discuţie scandaluri de pe vremuri. Prinţul Leopold este mort. Datoria noastră este să-l protejăm pe cel care a mai rămas în viaţă. Dar de unde te-ai ales cu ochiul acesta vânăt, dragă băiete?

Jim îi povesti pe scurt contelui despre bătaia din cârciumă, iar venerabilul ambasador chicoti încântat, lovind sugestiv cu pumnul în palmă.

— Dumnezeule! exclamă el. Mi-ar fi plăcut să fiu şi eu

acolo. De astfel de oameni avem nevoie aici, la palat, tineri curajoşi ca tine şi ca acest Von Gaisberg. Ştii, l-am cunoscut pe tatăl lui. Ne-am îmbătat împreună de mai multe ori în tinereţe.

M-am gândit că ar fi bine să înfiinţăm un soi de gardă personală cu ajutorul celor din Richterbund. O gardă de corp neoficială, fără uniforme, pentru prinţ şi prinţesă.

— Excelentă idee! Dar, orice s-a întâmpla, să nu-i spui lui Godel; el te-ar trimite imediat la plimbare. Cât mi-aş dori să fiu din nou tânăr, Taylor! M-aş alătura acestei gărzi personale fără să mai stau pe gânduri…

Jim se simţea din ce în ce mai apropiat de acest bătrân şi jovial războinic; sub efervescenţa acestuia se ascundea o mare perspicacitate, iar sub asprimea pe care o afişa nu era decât o inimă caldă. Contele era, de fapt, un om sărac sau cel puţin aşa dădea de înţeles; vechile proprietăţi ale familiei sale nu mai existau, şi – lucru foarte ciudat, de altfel – era nevoit să trăiască doar din salariul său de ambasador. El rămăsese, aşadar, alături de prinţul Rudolf încă

de la întoarcerea lor în Razkavia, şi nu doar pentru că soţia lui, contesa, o iniţia pe Adelaide în manierele de la Curte, ci şi pentru că Rudolf îi dăruise o poziţie printre oamenii săi.

Oricum, era limpede că ambasadorul nu avea să-i spună nimic despre prinţul Leopold. Jim începu să caute informaţii în altă parte şi pe la sfârşitul săptămânii se trezi într-o aripă a Palatului pe care încă nu o vizitase: Galeria de Artă. Petrecu acolo mai bine de jumătate de oră studiind reprezentările unor bătălii demult uitate şi diferite scene mitologice din care nu înţelegea nimic, nuduri de femei cu forme generoase şi eroi musculoşi în poziţii exagerate, amintindu-i de actorii de la Teatrul Victoria din Lambeth,

care-şi interpretau rolurile cu patos şi emoţie nediluată. Printre altele mai erau expuse şi portrete ale unor foşti monarhi: unul dintre acestea înfăţişa un biet rege nebun, Michael, împreună cu soţia sa lebădă (acest tablou îi atrase în mod deosebit atenţia lui Jim), iar undeva sus, în cel mai întunecat colţ al galeriei, era portretul unui tânăr în uniformă de husar, cu gradul de colonel, care semăna foarte bine cu Rudolf. De fapt, semăna atât de bine încât Jim scoase o exclamaţie înăbuşită de surprindere. Aceasta fu auzită de către bătrânul custode al galeriei, care sorta nişte gravuri pe o masă, undeva în celălalt capăt al sălii.

Bătrânul se apropie de el şi văzu ce tablou îl impresionase.

— Răposatul prinţ Leopold, rosti el cu voce scăzută. Nu se poate spune că e nesemnificativ faţă de celelalte lucrări ale lui Winterhalter. Aţi dori să-l examinaţi mai îndeaproape?

Trase o scară de mahon dintr-un alcov, iar Jim se urcă pe aceasta ca să studieze mai bine uimitoarea asemănare dintre Rudolf şi fratele său mort.

După o examinare mai atentă, Jim constată că Leopold nu semăna chiar atât de bine cu fratele lui mai mic. În timp ce Rudolf avea un aer visător, Leopold părea lipsit de vlagă şi probabil că fusese un om slab de caracter în viaţa reală, căci, fără îndoială, pictorul

Winterhalter îl reprezentase într-o lumină mult mai favorabilă – acesta fiind probabil tributul său pentru cel care îi comandase tabloul. Felul în care prinţul ţinea strânse buzele sugera o oarecare nerăbdare, iar una din pleoape îi era mai căzută, ceea ce-i dădea un aer ciudat, de parcă ar fi fost pe punctul de a face cuiva complice cu ochiul. Dar era chipeş, după standardele vremii şi, fără îndoială, primise multe complimente pentru gropiţa din bărbie.

— Ce s-a întâmplat cu prinţul Leopold? îl întrebăjim pe custode.

Bătrânul inspiră adânc şi aruncă grijuliu o privire peste umăr.

Pesemne că nimeni nu mai vorbise cu el de luni bune, sau poate că era doar un moş guraliv căruia-i plăcea să bârfească; Jim coborî oricum de pe scară, să spună ceva confidenţial.

Adevărul este că acest prinţ a încheiat o căsătorie complet *nepotrivită. O* actriţă, din câte-mi amintesc, hispanică parcă; total nepotrivită. Regele Wilhelm şi-a ieşit complet în fire. Femeia a fost exilată imediat şi a fost tratată, din câte am aflat, cu foarte mult dispreţ. Chiar şi cu cruzime, după cum susţin unii. Ce s-o fi întâmplat după aceea, asta nu mai ştiu. Leopold era atunci prinţul moştenitor al Coroanei şi a murit într-un accident de vânătoare, înţelegeţi? Toată povestea a fost dată uitării. Fratele său mai tânăr s-a dovedit a fi *mult* mai înţelept decât el – bietul prinţ Wilhelm, înţelegeţi? Aşadar, atunci când prinţul Rudolf… Dar nu e nevoie să mai dezvolt acum acest subiect.

În mintea lui Jim parcă se deschisese o uşă. Toţi cei de la Curte, de la rege şi până la servitoarea care spăla vasele, probabil că văzuseră uimitoarea asemănare: mai întâi Leopold şi apoi Rudolf – amândoi se căsătoriseră cu o persoană mult inferioară lor.

Şi atunci avu o altă revelaţie: spionul! Femeia de la Teatrul Alhambra…

Deci, aşa stau lucrurile. Vă mulţumesc că mi-aţi povestit toate astea; vă sunt profund recunoscător.

89

Mai aruncă o ultimă privire către portretul lui Leopold, încercând să-şi întipărească în memorie figura plăcută a tânărului firav din tablou. Nu era de mirare că nimeni nu

voia să vorbească despre el, dar cine ştie ce alte secrete mai erau la Palat.

Bătrânul Rege îşi petrecea mult timp în compania lui Adelaide. Becky, care o urma ca o umbră pe prinţesă, îi privea surprinsă cum se plimbau de-a lungul terasei braţ la braţ în dimineţile însorite sau cum stăteau alături pe bancheta unui mic docar condus de Adelaide pe aleile acoperite cu prundiş. Era ca şi cum regele ar fi căutat să compenseze pentru ostilitatea arătată soţiei prinţului Leopold; sau poate că pur şi simplu prinsese drag de nora sa.

În orice caz, se părea că regele o acaparase definitiv.

Totuşi, în cea de-a doua săptămână a lui Adelaide în Razkavia, regele acceptă că venise timpul să facă un anunţ oficial.

El îi invită, aşadar, pe toţi liderii politici, reprezentanţii clerului şi pe marii latifundiari ai ţării – toţi cetăţenii de vază ai Razkaviei şi cei mai importanţi ambasadori –, la o recepţie care urma să aibă loc la Palat în seara zilei următoare.

Din moment ce în oraş începuseră deja să circule tot felul de zvonuri, exact aşa cum prevăzuse Jim, curiozitatea publicului larg atinsese cote maxime, iar în seara recepţiei, sala de bal a Palatului era ticsită. Jim, în ţinută de seară, supraveghea sala dintr-un capăt al acesteia, având un pistol ascuns în buzunar. Era o ocazie ciudată. Curtea era încă în doliu, dar toată lumea trepida de curiozitate şi emoţie, iar când Familia Regală intră în încăpere, toţi ochii se îndreptară simultan asupra chipului palid şi siluetei zvelte a lui Adelaide care, îmbrăcată elegant în negru, păşea alături de prinţ chiar în spatele regelui.

Becky, la doar un metru în urma ei, văzu toţi acei ochii îndreptându-se spre prinţesă – o mare de priviri; şi fu cuprinsă ea însăşi de trac.

90

Bătrânul rege păşea fără sprijinul nimănui, deşi toţi cei din preajma lui ştiau cât efort trebuia să depună. Se opri pe un mic podium acoperit cu un covor şi vorbi tare şi clar, însă fără a reuşi să-şi ascundă tremurul vocii.

— Dragi cetăţeni ai Razkaviei! Dragi oaspeţi! în aceste momente de doliu o astfel de reuniune poate părea destul de neobişnuită, ca să nu spunem chiar nepotrivită, dar vremurile pe care le trăim sunt departe de a fi obişnuite. Trăim într-o lume neliniştită; mari schimbări se întrevăd la orizont, invenţii şi descoperiri revoluţionare în ştiinţe şi industrie au loc dincolo de hotarele noastre străvechi, între aceste mari transformări există totuşi trei lucruri care rămân neschimbate: stânca din Eschtenburg, Vulturul Roşu şi instituţia sacră a familiei. Dragul meu fiu Wilhelm nu mai este printre noi. Dar în locul lui a rămas celălalt fiu al meu, Rudolf, care mi-a adus în aceste momente triste pe care le trăim cu toţii o mare bucurie, pe care aş vrea să v-o împărtăşesc şi vouă fără întârziere. Trăim într-o epocă modernă, iar circumstanţele se schimbă atât de iute încât trebuie să ne mişcăm rapid ca să putem ţine pasul cu ele. Trebuie să zburăm ca un vultur. Ca Vulturul Roşu! Aşadar, dragi compatrioţi dragi prieteni, vreau să fac un anunţ care mă umple de bucurie. Fiul meu Rudolf s-a căsătorit. A fost vorba despre o căsătorie simplă, discretă, iar din cauza recentei noastre pierderi, orice sărbătorire publică a acestui eveniment ar fi părut nepotrivită, dar bucuria pe care o simţim şi pe care o anunţăm acum în mod public, este nemărginită. Adelaide…

Becky stătea chiar în spatele lui Adelaide, traducându-i în şoaptă tot ce spunea regele. Până atunci fusese destul de simplu să-i traducă, dar urmă o parte mai dificilă a discursului, pentru că bătrânul făcuse un joc de cuvinte complicat pe baza numelui prinţesei, în limba germană, *Adel* însemna nobleţe, iar Becky se văzu nevoită să-i

explice lui Adelaide acest lucru.

91

— El spune că nu contează dreptul dobândit prin naştere atunci când te naşti cu *Adel des Herzens,* adică nobleţe sufletească, iar acum el vorbeşte din nou despre Vultur, adică *Adler,* spunând că eşti *adlig,* adică plină de nobleţe, şi repede! Du-te în faţă!

Regele ridicase spre ea o mână tremurătoare. Adelaide aruncă o privire spre Becky care arăta un amestec de panică şi iritare, iar aceasta îi răspunse cu o privire neajutorată. Prinţesa ridică apoi ochii ei luminoşi spre bătrân cu atâta afecţiune încât toată lumea prezentă sesiză acest lucru chiar şi cei din celălalt capăt al încăperii.

Ea urcă pe podium alături de el, în timp ce un consilier îi înmâna regelui o panglică de care era prinsă o decoraţie.

— Prinţesă Adelaide, spuse el punându-i decoraţia la gât.

Şi asta era tot; devenise oficial prinţesă, fiind recunoscută de către rege în persoană, şi nimeni nu mai putea să conteste acest lucru. Câteva minute mai târziu, Adelaide şi prinţul (şi Becky, bineînţeles) se treziră încercuiţi de o mulţime de persoane care voiau să îi felicite, iar Becky era foarte ocupată să traducă atât cuvintele acestora, cât şi replicile prinţesei.

Unul dintre primii care veni să o felicite era ambasadorul britanic, Sir Charles Dawson, un omuleţ cu mustaţă sură, plin de zel, care i se adresă în germană. Atunci când ea îi răspunse în engleză, cu accentul ei cockney, acesta aproape că-şi înghiţi monoclul.

— Eu sunt londoneză, Sir Charles. Pot vorbi englezeasca la fel ca matale. Încântată de cunoştinţă.

— Eu… pe sufletul meu, eu… nu pot să cred… eu pe toţi sfinţii! O dom… ăă… feme… ăă… englezoaică pe legea mea! Ha! Hrrum! Da, într-adevăr!

Bietul bătrân naiv era probabil singura persoană din

Eschtenburg care nu auzise zvonurile despre prinţesă, se gândi Becky. Asta spunea multe despre eficienţa Serviciului Diplomatic Britanic.

Ambasadorul se îndepărtă în cele din urmă, complet zăpăcit, şi în faţa lor îşi făcu apariţia un adevărat uriaş. Acesta pocni din

călcâie, făcu o plecăciune şi sărută mâna lui Adelaide. Părul lui negru era periat cu multă grijă în sus, iar mustaţa sa ceruită era atât de ascuţită, încât Becky se gândi că ar fi trebuit să-şi pună nişte dopuri de plută la capete ca să-i poată săruta pe cunoscuţi. Ochii lui negri scânteiau.

— Contele Otto von Schwartzberg, murmură un consilier.

Faimosul vânător! Lui Becky i se făcu pe loc milă de animalele sălbatice din zonă, fie acestea lupi, elani sau mastodonţi, care aveau să nimerească în bătaia puştii bărbatului. Intrigată, ea îi privi mâinile mari – acele mâini care reuşiseră să omoare un urs. Erau cele mai mari mâini pe care le văzuse în viaţa ei şi pline de cicatrici.

— Verişoară! i se adresă el lui Adelaide, atât de tare de parcă ar fi zbierat. Îmi face o deosebită plăcere să-ţi spun bun venit în Razkavia!

Contele îl ignora cu desăvârşire pe prinţ. Adelaide îşi retrase mâna cu un aer glacial şi îi spuse:

— Mulţumesc, conte Otto. Am auzit de isprăvile dumneavoastră vânătoreşti. Abia aştept să aflu lucruri interesante despre păsările şi fiarele pădurii dacă a mai rămas vreuna în viaţă, adăugă ea doar pentru Becky, având grijă să o atenţioneze: Să nu traduci asta.

Contele Otto coborî privirea spre ea şi izbucni în râs:

— Un mic sticlete englezesc! exclamă el, şi dacă pentru un bărbat normal volumul acelei voci ar fi părut insuportabil, pentru el părea perfect natural. Cu siguranţă, nu era făcut pentru spaţii închise – asta era problema;

Becky se gândi că Von Schwartzberg ar fi fost o companie încântătoare dacă s-ar fi aflat în cealaltă parte a văii.

Prinţul părea stânjenit, dar Adelaide nu terminase încă.

— Aţi omorât vreodată un sticlete cu arbaleta dumneavoastră, conte Otto?

— Oh, dar cine omoară sticleţi? Pe aceştia îi prinzi uşor cu clei de prins păsări şi îi păstrezi doar în nişte colivii drăguţe!

— Atunci, probabil că vă referiţi la altă specie de păsări, replică Adelaide. Păsările englezeşti nu trăiesc în colivii. Şi nici nu poţi să prinzi vulturi cu clei de prins păsări.

În timp ce Becky îi traducea replica, Adelaide îl privea cu aroganţă pe conte.

Prinţul se uita în altă parte, stând de vorbă cu arhiepiscopul, dar Jim era în apropiere şi la fel şi regele, care asculta cu atenţie spusele prinţesei. Atunci când Becky termină fraza, bătrânul rege râse atât de tare încât ea crezu că avea să se înece.

Contele Otto afişă un rânjet sălbatic. Dinţii albi îi sclipeau pe sub mustaţă.

— Vă las acum în compania celorlalţi invitaţi, spuse el. Bună seara, dragă verişoară!

Făcu din nou o plecăciune şi le întoarse spatele.

Şi aşa trecu seara – un puhoi de oameni se perindară prin faţa ei ca să o cunoască, iar ea trebui să le întoarcă apoi complimentele şi să le zâmbească.

Toţi nobilii şi ambasadorii trecură pe rând prin faţa ei ca să îi fie prezentaţi, apoi veni rândul celor cu funcţii inferioare pe scara ierarhică: oficialităţile şi politicienii care se aflau la cârma ţării. Unul câte unul, aceştia veneau în faţa prinţesei, făceau o plecăciune, spuneau câteva cuvinte politicoase şi se retrăgeau. Pe Becky o apucase ameţeala: îi ţiuiau urechile, picioarele o dureau îngrozitor, iar gâtul îi era

teribil de uscat, pentru că, în timp ce toţi oamenii din sală trebuiau să spună doar câteva cuvinte, ea trebuia să muncească de două ori mai mult, traducând replicile când într-o limbă, când în cealaltă.

La sfârşit, ea trebui să-şi potolească o uşoară isterie care începuse să-i pâlpâie în piept, în timp ce o mulţime de bărbaţi corpolenţi îmbrăcaţi milităreşte îşi etalau pe rând uniformele şi decoraţiile înclinându-se şi pocnind din călcâie în faţa lui Adelaide: Herr Schnickenbinder – primarul din Andersbad, Herr Rumpelwurst -

inspectorul responsabil cu puritatea apei, Herr Knorpelsack – directorul serviciilor poştale…

Cu siguranţă, numele acelea nu erau reale? Avea impresia că le inventase ea. Poate avea să stârnească un adevărat incident diplomatic. Atunci ar fi fost concediată, întemniţată, împuşcată. Trebuia să clipească des, să clatine din cap şi să se concentreze la maxim.

Cel care supraveghea totul, ocupându-se personal de prezentarea persoanelor celor mai importante şi părând să graviteze în jurul tuturor conversaţiilor, era şambelanul, baronul Von Godel. Becky ştia foarte bine cine era acesta şi se temea de el fără să ştie de ce.

Spre sfârşitul recepţiei, într-un moment în care prezenţa lui Becky nu mai era necesară, pentru că Adelaide vorbea încet cu Rudolf, Godel îi făcu fetei semn cu degetul să se apropie. Becky simţea cum îi creşte pulsul.

Godel o conduse până într-un capăt al încăperii şi se aplecă spre ea. Becky putea simţi mirosul puternic al coloniei bărbatului, al briantinei din păr, precum şi parfumul dulceag al dropsurilor cu aromă de violete pe care probabil că le consuma pentru împrospătarea respiraţiei.

— Vorbeşti mult prea tare, îi spuse el calm, aproape în şoaptă. Nu aşa trebuie să se comporte un interpret. Trebuie

să vorbeşti ceva mai discret. Şi mai mult, nu ar trebui să te holbezi cu neruşinare la chipurile vorbitorilor. Ai un aer insolent care este total nepotrivit cu eticheta. Se pare că începi să uiţi care ţi-e locul. Dacă se va întâmpla aşa ceva, te asigur că îl vei pierde definitiv.

Becky trebuia să se uite la feţele oamenilor ca să fie sigură de nuanţele folosite de aceştia şi de ceea ce voiau să transmită; iar Adelaide o rugase să vorbească tare. Dar nu avea rost să se certe cu şambelanul. Tot ce voia era să scape cât mai repede de el.

— Prea bine, domnule, spuse ea şi îi zâmbi cu seninătate atunci când el o concedie cu un gest.

Jim, care urmărise toată scena din apropiere, îi făcu cu ochiul, complice.

Şi aşa se scurse seara, Adelaide fiind recunoscută în mod oficial prinţesă.

În noaptea aceea regele muri.

CAPITOLUL 7
Vârtejul

La nici zece minute după ce valetul regelui sosise cu cafeaua de la ora şapte într-un ibric din argint, toţi cei de la palat ştiau că regele Wilhelm murise.

Jim, flămând înainte de micul dejun, tocmai se bărbierea şi se îmbrăca atunci când un lacheu bătu la uşa lui şi-i spuse că era aşteptat de îndată în camera contelui Thalgau.

Cobori repede scările şi îl găsi pe conte în compania unui valet care îl ajuta să-şi lege o cravată neagră, şi, imediat ce văzu expresia de pe faţa bătrânului, înţelese ce se petrecuse.

— Majestatea Sa a murit?

Majestatea Sa e în viaţă, îi răspunse contele, privindu-l pe Jim pe deasupra mustăţilor sale ţepoase în timp ce

valetul îi petrecea materialul în jurul gâtului. Regele Wilhelm a murit liniştit în somn. Trebuie să găsim rapid o soluţie în ceea ce priveşte consilierea şi protecţia regelui Rudolf. *Au!* Destul, omule, du-te la treburile tale! O să-mi pun singur cravata, se răsti el la valet, care făcu o plecăciune adâncă şi dispăru imediat pe uşă.

Jim plănuise să-l surprindă pe conte cu tot ce aflase în legătură cu prinţul Leopold, ca să-i mai ceară acestuia informaţii despre actriţa spaniolă, dar îşi spuse că nu era momentul. Bătrânul îşi întinse bărbia privindu-se în oglindă în timp ce-şi potrivea cravata corect.

97

— Cred că e bine aşa, spuse el după ce strânse ferm nodul. Întinse apoi mâna după periile sale cu mâner de argint. Acum ascultă, continuă el, Majestatea Sa nu şi-a preluat încă îndatoririle, şi mai e mult până atunci. Va avea de purtat o luptă crâncenă până să-l învingă pe Godel ca să-şi poată face propriile aranjamente la palat. El nu-l poate concedia pe Godel – e vorba despre un drept moştenit. Şi, sincer să fiu, Rudolf nu este încă destul de matur ca să ştie ce vrea, aşa că va trebui să-l ajutăm. Mi-a trimis vorbă că vrea să mă vadă în cinci minute, iar pe dumneata te aşteaptă în zece minute. În Biroul Verde. Am să-l încurajez să-ţi ofere o poziţie de răspundere, mult mai importantă. Sunt sigur că Godel se va împotrivi, dar, dacă Regele va fi ferm, acesta va fi nevoit să accepte. Nu trebuie decât să ai răbdare şi să-ţi ţii gura până se va decide asta, înţelegi?

— Da. Conte, spuneţi-mi, vă rog, a fost cumva baronul Godel în spatele asasinării prinţului Wilhelm?

— *Cum?*

— A fost?

— Cu siguranţă, nu. Ideea asta e absurdă. Este o mare pacoste, dar un servitor loial al Coroanei. Nu-ţi mai pierde timpul făcând astfel de speculaţii, pentru numele lui

Dumnezeu!

În zece minute… nu, opt minute din acest moment… să fii acolo. Să nu întârzii!

Îngândurat, Jim începu să-şi roadă o unghie şi scurtă drumul spre Biroul Verde – locul în care se discutau problemele administrative ale Casei Regale –, luând-o pe coridorul din dreptul grădinii. La ora stabilită, uşa ce dădea spre exterior se deschise şi un oficial foarte sobru îl pofti să intre. Biroul era supraîncărcat cu tapiţerii de pluş decorate cu franjuri extrem de lungi. Încăperea avea un aer de grandoare sufocantă, pornind de la liniile exagerat de rotunjite ale biroului masiv şi terminând cu picioarele scaunelor foarte bombate la bază şi subţiri la mijloc.

98

Regele Rudolf stătea la birou. Era îmbrăcat în uniformă – probabil ţinea cel mai sobru regiment. Jim făcu o plecăciune. În dreapta regelui era contele, iar în stânga lui, baronul Godel.

— Îţi mulţumesc pentru punctualitate, Taylor, i se adresă noul rege.

Era palid la faţă şi părea pierdut, iar vocea lui era stinsă, de parcă abia ar fi putut să respire.

Godel începu să vorbească în locul lui:

— Herr Taylor, Majestatea Sa m-a informat că are de gând să vă ofere o poziţie mai importantă în slujba sa. Am să fiu sincer cu dumneavoastră: eu l-am sfătuit să nu facă asta. Nu ştim nimic despre dumneavoastră în afara faptului că sunteţi extrem de tânăr, preferaţi compania unor persoane dubioase şi nu aveţi nimic în comun cu valorile ţării noastre. Sunteţi aici – mi se pare mie – în calitate de mercenar. Dacă un inamic v-ar oferi o sumă mai mare ca să-l trădaţi pe Majestatea Sa Regele, cum am putea fi siguri că-l veţi refuza? într-un razkavian, născut sub semnul Vulturului Roşu, am avea deplină încredere. Dar într-un

străin...

Rudolf se făcuse mic; judecata sa îi era pusă la îndoială. Contele Thalgau îl avertiză din ochi, dar Jim clocotea de mânie.

— E adevărat, răspunse el, sunt un străin. Pledez vinovat şi pentru celelalte acuzaţii pe care mi le aduceţi: da, sunt tânăr şi nu sunt de viţă nobilă. Prefer compania tâlharilor, artiştilor şi a vagabonzilor. Cât despre acuzaţia că aş fi mercenar, recunosc că prima dată când am apărut în faţa Majestăţii Sale – sau a înălţimii Sale, cum era pe atunci – mi-am oferit serviciile ca detectiv particular. Am dat mâna, iar acel gest a fost garanţia unui legământ pe care l-am făcut cu onoare, pentru că nu sunt doar un străin oarecare, sunt englez, pentru numele lui Dumnezeu, şi vă mulţumesc că mi-aţi amintit acest lucru. Nu pot fi mituit cu orice promisiune sau intimidat cu ameninţări, şi nu m-aş lăsa cumpărat cu aur. Loialitatea mea e oferită de bunăvoie şi din toată inima regelui şi reginei, pe viaţă. Dumnezeu să-i ajute pe cei care se îndoiesc de acest lucru.

99

Contele se pregătea să intervină, iar regele părea îngrijorat, dar un zâmbet plin de recunoştinţă îi lumină chipul pentru câteva secunde. Apoi îi aruncă o privire lui Godel.

Şambelanul făcu o plecăciune scurtă.

— Desigur, eu nu pot decât să-mi exprim părerea, sire, i se adresă el lui Rudolf. Dacă asta e dorinţa dumneavoastră, fără îndoială că putem crea un post pentru Herr Taylor; ceva formal ar fi foarte potrivit, din punctul meu de vedere. Acum sunteţi rege, sire, iar personalul dumneavoastră intră în subordinea biroului şambelanului, aşa că Herr Taylor va fi subalternul meu direct, la fel ca toţi servitorii dumneavoastră. Dacă ordonaţi, sire, o să aranjez ceva.

— Foarte bine, îi răspunse Rudolf fără prea multă tragere

de inimă. Vreau să te ocupi cât mai curând de asta, baron Godel!

Baronul zâmbi, de parcă uleiul s-ar fi răspândit într-o băltoacă. Jim îl ignoră şi se înclină în faţa regelui.

— Condoleanţe pentru pierderea suferită, sire, spuse el. Promit să vă slujesc atât pe dumneavoastră, cât şi pe Majestatea Sa regina cu toată dăruirea şi priceperea.

— Ştiu că o vei face, Taylor. Îţi mulţumesc.

Jim plecă. După ce ieşi pe uşă, se opri şi începu să clatine din cap.

„Nerodul de mine, îşi spuse el. Te-ai băgat singur în laţ, măscăriciule nebun ce eşti.”

Pentru că acum urma să aibă mult mai puţină libertate decât înainte – era sigur că Godel avea să-i impună un program complex şi fandosit, care nu i-ar fi lăsat timp să o caute pe actriţa spaniolă – dacă aceasta exista într-adevăr, şi dacă era persoana la care se gândea el.

Bombăni în sinea lui şi trase nervos un şut unei mingi imaginare de pe podea, trimiţând-o direct în ferestrele holului, care în imaginaţia lui se sparseră în mii şi mii de ţăndări. Coborî apoi pentru a lua micul dejun.

Petrecu restul dimineţii urmărind numeroşii demnitari veniţi pentru a-şi prezenta condoleanţele regelui şi reginei. Arhiepiscopul

sosi printre primii: un găgăuţă bătrân cu aspect cadaveric – îşi spuse Jim – cu o faţă lividă şi scheletică sub potcapul negru.

Apoi începură să sosească ambasadorii, mai întâi cei ai Germaniei şi Austro-Ungariei – care printr-o ciudată coincidenţă îşi făcură apariţia în acelaşi moment, punându-l în încurcătură pe şambelan în privinţa protocolului: pe cine ar fi trebuit să anunţe mai întâi? Dar şambelanii sunt plătiţi ca să rezolve astfel de probleme, iar cei doi ambasadori se

despărţiră în termeni destul de cordiali la plecare, şi era şi firesc – îşi spuse Jim – pentru că asta era slujba *lor.* Vizitatorii veneau şi plecau pe rând şi, în tot acest timp, toată lumea de la Palat trebăluia de zor: argintăria trebuia curăţată, caii trebuiau adăpaţi şi hrăniţi, gărzile trebuiau schimbate periodic, iar prânzul urma să fie servit.

La ora două şi jumătate după-amiaza, uimiseră după Jim: regina îi solicitase serviciile.

El o găsi pe Majestatea Sa în salon, lângă geam, privind spre terasa pe care se plimbase braţ la braţ cu bătrânul rege.

Era îmbrăcată în negru, desigur, şi se juca cu un evantai. Faţa ei delicată era palidă, iar ochii negri ca tăciunele erau plini de lacrimi…

Jim reuşi să se adune şi făcu o plecăciune adâncă.

Vă mulţumesc, doamnă contesă, zise Adelaide. Vă rog să ne lăsaţi singuri cinci minute.

Contesa Thalgau făcu o reverenţă – era nevoită, acum – şi se retrase glacial spre uşă. Becky dădu să plece, de asemenea, dar Adelaide clătină din cap, aşa că fata rămase în încăpere. Ea era mai obosită decât Adelaide: palidă, cu urme roşii în jurul nărilor, Becky părea să fi răcit.

— Tu tre’ să rămâi, îi spuse Adelaide cu o voce lipsită de orice expresie. Dumnezeu ştie ce-ar zice ăilalţi dacă rămân numa’ io c-un tip – în afar’ de arhiepiscop. Ala parcă-i schelete ambulant. Pe unde ai fost, Jim?

101

Vocea îi era răguşită şi părea la capătul răbdării. Jim recunoştea aceste semne: le văzuse de-atâtea ori la micuţa Harriet, fetiţa lui Sally, atunci când aceasta avea febră şi nu putea să doarmă!

— Dacă Majestatea Voastră îmi va permite, spuse el, o să vă povestesc. *Cred* că ştiu cine ar putea fi în spatele asasinării. V-a vorbit vreodată regele despre fratele său mai

mare, prinţul Leopold?

Ochii i se îngustară. Dar părea descumpănită, şi nu furioasă, când clătină din cap.

— Nu. Ştiu cine a fost, dar asta-i tot. Ei nu vorbesc mai nimica despre el. De ce?

Jim îi povesti în câteva cuvinte tot ce descoperise.

— Iar acum am făcut cea mai mare prostie, termină el, acceptând să fiu în subordinea şambelanului. Baronul Von Gargui. Trebuie neapărat să dau o raită prin oraş împreună cu Karl von Gaisberg şi cei din Richterbund. Putem vorbi normal acum, Majestate? Dacă nu…

— *Desigur,* spuse ea, numai dacă încerci să vorbeşti mai încet. Nici nu aş putea suporta să vorbim formal. Dar numai când suntem doar noi trei. Altfel, asta va ajunge la urechile… *hr,* ale oamenilor ca studenta' tău nebun Glatz. Atunci ei o să aibă încă ceva de reproşat regelui Rudolf, vezi? Bietu' de el, încă nu şi-a revenit din şoc. Nu s-a gândit niciodată că va ajunge rege. Dar eu tre' să-l ajut. Iar asta înseamnă că voi tre' să mă ajutaţi pe mine, vezi? Nu aş putea supravieţui dacă nu aş mai schimba o bârfă cu voi din când în când.

Se prăbuşi apoi într-un scaun. Adelaide părea să aibă două personalităţi: una liniştită şi graţioasă, cealaltă leneşă, puţin vulgară şi afectuoasă. Lui îi plăceau amândouă, dar în mod special ultima, pentru că era cea pe care ea o ţinea ascunsă. Dar acum, când se gândea la acest aspect, lui Jim i se părea din ce în ce mai dificil să îşi dea seama cum era de fapt.

Graţia şi şarmul ei de regină păreau întotdeauna uşor forţate; iar vulgaritatea ei păstra o urmă de delicateţe captivantă… Ar fi putut să se gândească la ea o veşnicie şi tot nu s-ar fi săturat.

— Trebuie să-mi continui cercetările pe ascuns, spuse el.

Nu am de gând să renunţ. Se ascunde ceva important în spatele acestor lucruri şi încă nu îmi dau seama ce anume… Deci, ce avem de făcut mai departe?

— Funeraliile au loc marţi, zise Adelaide. Apoi urmează două săptămâni de doliu naţional şi ceremonia de încoronare. Pot să fac faţă. Contesa îmi spune tot ce tre' să fac şi un' să stau, şi io tac şi fac. Dar politica nu e punctul meu forte…

— Şi? făcu el. Las-o pe seama regelui. Politica e pentru bărbaţi.

Spusese asta special ca să o provoace, dar cea care îi răspunse fu Becky. Vocea ei era răguşită.

— Nu fi idiot, spuse ea. Majestatea Sa se bazează pe Adelaide, nu-ţi dai seama? Regele nu l-a lăsat să vadă niciodată documentele de stat. El a ocupat doar poziţia de prinţ moştenitor o lună şi ceva – nu uita acest aspect – aşa că e la fel de neştiutor în această privinţă ca oricare dintre noi, şi primeşte atât de multe sfaturi contradictorii încât simte că i se învârte capul. Adelaide trebuie să fie cel mai bun consilier al său. Se bazează pe ea, aşa că trebuie să fie pregătită, ca să ştie în orice moment ce să-l sfătuiască. Prin urmare, tu trebuie să afli totul şi să-i spui ei.

Vocea i se stinse complet.

— Vedeţi voi, continuă regina, va fi Germania ori ăilalţi, iar dacă nu vor lua o decizie în cel mai scurt timp, se vor lupta, iar dacă dimpotrivă vor *lua* o decizie, va fi oricum război, pentru că cea care va pierde va obiecta. Şi, în tot acest timp, un asasin, nu glumă, se furişează nestingherit prin preajmă. Ce naiba am să fac, Jim?

El se scărpină în cap, apoi spuse:

— Cred că l-aş întreba pe Dan Goldberg şi ştiu deja care ar fi răspunsul lui. El te-ar sfătui aşa: încearcă să-i atragi pe oameni de partea ta. Ieşi cât mai mult în public, afişează-te. Ei nu te cunosc încă şi nu au suficientă încredere în Ru… în Majestatea Sa, vreau să spun. Sunt sigur că oamenii ar

prinde drag de tine, dar depinde

doar de voinţa ta să le oferi această şansă. Apoi, dacă se ajunge la război, vei dispune de bunăvoinţa lor, iar asta ar putea înclina simţitor balanţa. Se opri şi o privi posomorât pe Becky. Nu o să vă ascund însă, continuă el, că s-ar putea să fiţi în primejdie. Vă pot promite totuşi că Richterbund – frăţia aceea studenţească cu epoleţi: verde şi galben despre care v-am pomenit – va fi mereu în preajmă, oriunde v-aţi afla. S-ar putea să nu-i vedeţi, dar ei vor fi acolo. Aşa că ieşiţi cât mai mult şi faceţi cât mai multe cunoştinţe, dar fiţi pregătite în acelaşi timp să înfruntaţi pericolele. Acesta e cel mai bun sfat pe care vi-l pot da.

Adelaide încuviinţă din cap.

— Mersi, Jim, spuse ea simplu.

El plecă în timp ce Becky scotea obosită tabla jocului Halma.

Becky îi scria mamei sale de două ori pe săptămână, evitând să menţioneze din ce în ce mai multe lucruri. Îi scrise, aşadar, despre sfatul lui Jim, dar omise să pomenească ceva despre pericolele la care era expusă, preferând să umple scrisorile cu descrieri amănunţite ale activităţilor zilnice la care lua parte în serviciul reginei. Şi avea despre ce să scrie, pentru că descoperise că a fi cea mai bună prietenă a unei regine era cumva mai dificil decât a face meditaţii sau a fi partener de joacă pentru o prinţesă. Avea mult mai puţin timp la dispoziţie, fiecare moment al zilei părea să fi fost programat în avans de către o maşinărie anonimă şi sofisticată de planificare a timpului, iar lecţiile – nemaivorbind de jocul de Ludo sau şah – trebuiau făcute printre picături.

Ziua lui Adelaide începea la ora şapte dimineaţa, când servitoarea îi aducea la pat o tavă cu cafea şi rulouri dulci, după care-i pregătea baia. Apoi îmbrăca nişte haine

pregătite de costumiera ei personală (o franţuzoaică dolofană care se albise la faţă când văzuse ce haine adusese cu ea Adelaide şi care angajase un croitor de la Paris ca să se ocupe fără întârziere de toaletele reginei). Apoi un

secretar îşi făcea apariţia la nouă şi jumătate, cu nişte note de confirmare ale scrisorilor de condoleanţe pe care trebuia să le semneze (ea putea face un „A”, după care spunea plină de graţie că era de ajuns).

Primea apoi un musafir sau doi: o delegaţie de la Comitetul de Caritate al Doamnelor din Andersbad, soţia cancelarului sau soţia rectorului Universităţii, care veneau să-şi prezinte omagiile.

Apoi urma masa de prânz – inevitabil în compania unor oaspeţi sofisticaţi şi a contesei Thalgau, care veghea permanent prin preajmă. După-amiaza urma o altă şedinţă de instrucţie cu contesa: cum să se poarte în timpul funeraliilor Regelui, cum să-i salute şi cum să se adreseze celorlalţi şefi de state, care cuţit şi furculiţă trebuiau folosite atunci când aveau sturion în meniu… Adelaide se supunea tuturor acestor cerinţe cu răbdare şi perseverenţă.

În tot acest timp, desigur, întregul oraş ardea de nerăbdare să o vadă pe regină. Curiozitatea era imensă şi de aceea era foarte important să stea de vorbă cu fiecare dintre cei care o vizitau, străduindu-se să fie politicoasă. Ţinând cont de sfatul lui Jim, Adelaide îi ceru contesei să stabilească un număr de vizite publice la Catedrală, ca să verifice stadiul pregătirilor pentru înmormântarea regelui, la Labirintul Rozelor din Grădinile Spaniole de pe malul râului, ca să ia parte la ceremonia de dezvelire a unei statui, la spitalul Fever pentru inaugurarea unei aripi noi. Unul sau două dintre ziarele locale o criticară pentru aceste ieşiri – nu se cuvenea, spuneau semnatarii articolelor, să apară în

public atât de des în timpul unei perioade de doliu.

Dar criticile erau nesemnificative pe lângă respectul de proporţii pe care-l câştiga Adelaide. De fiecare dată când oprea caleaşca pentru a cumpăra câţiva trandafiri de la vreo florăreasă bătrână, ca să-i mulţumească apoi cu un zâmbet, ori de câte ori străbătea saloanele vreunui spital strângând călduros mâinile pacienţilor, sau

când cumpăra mici daruri pentru copiii din orfelinate, ea câştiga tot mai multe inimi.

Mai multe chiar decât regele. Ea emana o drăgălăşenie adorabilă, era sinceră şi naturală, în timp ce Rudolf era sobru şi încordat la toate apariţiile sale în public.

Becky îl privea cu simpatie, dar, cu cât se străduia mai mult, cu atât părea mai stângaci.

Şi, oriunde mergea Adelaide, Becky o însoţea. Stătea în spatele ei la masă, în faţa ei în trăsură, în spatele scaunului atunci când Adelaide primea vizite, şi fiecare cuvânt rostit – cu excepţia celor schimbate cu soţul ei, desigur – ajungea la ea prin intermediul lui Becky. Destul de des, atunci când tactul lui Adelaide risipea sau când aceasta îşi pierdea de tot răbdarea, Becky reuşea să termine frazele începute de regină, iar la traducerea în engleză a cuvintelor vizitatorilor mai strecură câte o frază în plus, ca de exemplu:

„Nu-ţi mai ţuguia aşa buzele, pentru numele lui Dumnezeu”, sau „Ai grijă cum te comporţi, ştrengăriţo” ori „Nu ai nimic de zis? Spune-le ce treabă bună fac”, şoptite în cel mai diplomatic mod cu putinţă.

Becky nu era sigură dacă doamna contesă Thalgau sesiza vreodată aceste lucruri, pentru că aceasta era întotdeauna de faţă, stătea destul de aproape ca să le audă şi ştia destulă engleză, dar nu lăsa să se vadă nimic pe faţa ei.

Oricum, într-o dimineaţă, Becky află ceea ce o interesa. Ea stătea ca de obicei lângă Adelaide, în Camera de

Matineu, iar contesa Thalgau îi explica acesteia ce legături existau între regii Razkaviei şi alte familii nobiliare din Europa. Ele se obişnuiseră să lucreze împreună: contesa era rece şi pedantă, Adelaide era rece şi corectă, iar cea care intermedia întrebările şi răspunsurile era Becky. Astfel, fata se simţea ca un tub de transport pneumatic din marile magazine universale, prin care facturile şi chitanţele circulau zgomotos de fiecare dată când se stabilea câte un contact între persoane.

106

Se auzi o bătaie în uşă, iar lacheul anunţă un oaspete: şambelanul în persoană. Linguşitor şi calculat, acesta le ceru scuze pentru deranj, apoi le spuse în engleză, ignorând-o cu desăvârşire pe Becky:

— Majestatea Voastră, mâine am vrea să vă prezentăm un nou interpret, doctor Unger – un mare savant de la Universitate, care a absolvit la Heidelberg şi Sorbona, precum şi un foarte apreciat consultant al Ministerului de Externe din Razkavia. El o va înlocui pe Frăulein Winter, care se va putea întoarce la familia şi la studiile ei, în Londra.

Becky căscă ochii mari, uimită, contesa Thalgau îngustă ochii, iar Adelaide îl săgetă cu privirea pe baron.

— Cum? întrebă ea.

— Acum, că Majestatea Voastră e regină, ar fi normal să angajeze o persoană cu experienţă, care să fie la dispoziţia ei. În aceste circumstanţe veţi vrea – desigur – să o răsplătiţi pe Frăulein Winter pentru serviciile ei şi fără îndoială că o mică medalie ar fi bine meritată. Dar…

— A cui este ideea asta? întrebă Adelaide.

Nările îi fremătau de furie, iar o roseată intensă îi coloră brusc obrajii.

— Se presupune că ar fi mai potrivit. Sunt sigur că Frăulein Winter e foarte talentată, dar…

— Se *presupune?* Dar cine ar presupune aşa ceva? Eu în niciun caz. Vreţi să-mi spuneţi că a fost ideea regelui?

— E firesc ca Majestatea Sa să se asigure că aveţi parte de cele mai bune servicii şi asistenţă. Doctor Unger este un învăţat de mare…

Adelaide se ridică. Becky şi contesa trebuiră să se ridice, de asemenea, iar rapiditatea cu care o făcură se datora mai mult faptului că trupul zvelt al lui Adelaide tremura de revoltă. Furia şi dispreţul ei erau atât de evidente încât şambelanul făcu un pas înapoi.

— Îi doresc doctorului Unger mult succes în cariera sa, spuse Adelaide cu răceală. Dar Frăulein Winter este interpreta mea. Ea

şi nimeni altcineva. Şi, mai mult, eu decid cine trebuie să mă sfătuiască. Înţelegeţi?

— Eu… fireşte, eu…

— Bună ziua!

Poate că ar fi mai bine ca doctorul Unger să lucreze împreună cu Frăulein Winter, ca să asigure un soi de consultanţă…

Adelaide inspiră adânc încercând să-şi păstreze cumpătul, dar, înainte de a spune ceva, contesa Thalgau interveni prompt. Spre surprinderea lui Becky, contesa începu să turuie indignată în germană:

— Baron Godel! Cred că nu mai e nevoie să vă amintesc că vă adresaţi reginei! Aţi auzit răspunsul ei. Cum îndrăzniţi să insistaţi cu atâta impertinenţă? Frăulein Winter îşi îndeplineşte toate îndatoririle şi – mai mult decât atât – o face cu pricepere, tact şi promptitudine. Nu-mi pot imagina pe altcineva care să facă mai mult. Aţi abuzat destul de timpul Majestăţii Sale. Vă rog să vă retrageţi!

Becky rămase mută de uimire. Şambelanul făcu o plecăciune şi ieşi pe uşă. Câteva minute mai târziu, lecţia

de bune maniere continuă ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Contesa era la fel ca înainte: rece, fermă şi politicoasă, dar Becky o privea altfel acum, cu profundă admiraţie şi respect.

Jim se întâlnea cu Karl von Gaisberg şi cu ceilalţi studenţi din Richterbund ori de câte ori reuşea să scape de îndatoririle de la palat. Ei se întâlneau de obicei la Cafe Florestan, o cafenea mică din zona podului Matthias, al cărei proprietar era discret şi generos când era vorba despre consumaţii pe datorie. Cu două zile înainte de ceremonia încoronării, Jim o luă pe Becky cu el.

Ea nu avea prea des prilejul de a se îndepărta de formalităţile de la Curte şi îi plăcea nespus să se plimbe neobservată pe străzile înţesate de lume, ca şi cum ar fi fost o persoană oarecare.

Dar, de îndată ce intră în cafenea şi comandă un pahar de ciocolată şi o felie de tort, Becky se trezi că toţi ochii erau îndreptaţi asupra ei.

Studenţii din Richterbund se întreceau care mai de care în a-i face complimente şi să-şi ascundă îmbujorarea – ceea ce era absolut fermecător, şi tulburător, şi jenant – toate în această ordine, desigur, apoi sosi Karl von Gaisberg, Jim făcu prezentările şi fu rândul lui Becky să roşească. Asta pentru că studentul făcu o plecăciune adâncă în faţa ei şi-i sărută foarte respectuos mâna, dar şi pentru că realiză că acesta nu se distra pe seama ei, ci era foarte serios şi politicos în efortul de a-şi învinge evidenta timiditate. Şi ea care fusese pe punctul de a face haz el! Nu era de mirare că roşea acum.

— Aveţi vreo noutate, băieţi? întrebă Jim.

— Am fost pe la toate hotelurile, spuse unul dintre studenţi. Erau pline de jurnalişti. Am reuşit să găsesc cinci femei care călătoreau singure, dar trei dintre ele au peste

şaptezeci de ani, iar celelalte sunt două surori invalide venite la tratament în Andersbad. Acum au venit ca să asiste la încoronare, dar după se vor întoarce la băi.

— Continuaţi căutările. Dar tu, Gustav, ai aflat ceva?

— Am căutat articole din ziare mai vechi, dar nu am găsit mare lucru despre căsătoria prinţului Leopold. Cenzorii trebuie să fi oprit tipărirea lor. Am găsit totuşi un articol despre moartea lui. Se pare că a fost ucis de un mistreţ lângă pavilionul de vânătoare din Ritterwald. Singurul martor a fost vânătorul care-l însoţea atunci – un bătrân servitor al familiei regale, pe nume Busch. Presupun că am putea merge să vorbim cu el, dacă mai este în viaţă.

— Merită să încercăm. Hans?

— Eu şi Friedrich l-am sabotat pe Glatz. Am auzit că intenţiona să saboteze vizita reginei la Şcoala de minerit, care era programată pentru mâine, aşa că i-am spus că planurile s-au schimbat şi că Regina vizitează mâine Conservatorul. Probabil că va pierde timpul pe acolo cu o ceată de rebeli şi vor constata că nu au pe cine să hulească.

— Excelent! Dar ce planuri aveţi pentru ziua încoronării? Karl?

Karl îşi drese glasul şi îi aruncă o privire timidă lui Becky înainte de a începe să descrie modul în care intenţionau să păzească

ruta. După un minut sau două, uită de orice timiditate şi vorbi clar şi răspicat, iar Becky văzu în el încă un lider, un altfel de Jim: mai potolit, poate mai puţin efervescent şi cu siguranţă mai puţin experimentat, dar la fel de puternic.

— Singura problemă e că suntem cam puţini, spuse Karl încheindu-şi raportul. Putem aduna şaizeci de studenţi, cel mult şaizeci şi trei, dar nu mai mulţi. Şi, bineînţeles, singurele noastre arme sunt săbiile. Ne este permis să le

purtăm, după regulile frăţiei, dar nu avem nici măcar un pistol.

— Aş vrea să pot veni cu voi! spuse Becky.

— Ştii să tragi cu arma? întrebă cineva.

— Sunt sigură că m-aş descurca dacă aş încerca.

— O să te învăţ eu, se oferi altcineva. Acum se fabrică nişte pistoale mici şi elegante pe care le poţi purta în gentuţă. Am văzut câteva.

Becky îl privi curioasă pe cel care se oferise.

— Dar ce legătură are eleganţa cu armele? spuse ea. Aş putea la fel de bine să mă alătur unor piraţi şi să trag cu tunul. Oricum, eu trebuie să o însoţesc pe regină; ea are nevoie de mine. Dar am să fiu cu ochii în patru şi am să vă ajut şi eu cum am să pot.

— Sper să nu ai nevoie de noi, spuse Karl. Dacă ajungem să intervenim, înseamnă că situaţia ar fi deosebit de gravă.

— Destul, spuse Jim. Aţi făcut tot ce v-a stat în putinţă. Acum har să bem nişte bere. Dar fiţi cu ochii pe hoteluri şi în special pe gară…

Mai târziu, în timp ce Jim traversa podul însoţit de Beckv, aceasta îl întrebă:

— De ce crezi că vor fi probleme în ziua încoronării?

— Mi-aş dori să nu fie. În schimb, tu pari foarte entuziasmată de această idee.

— Chiar?

— Păi, toate vorbele astea despre tunuri şi mai ştiu eu ce. Eşti, de fapt, o mică războinică, nu-i aşa?

— Nu ştiu, răspunse ea cu modestie. Nu am avut niciodată ocazia să aflu. Dar sunt sigură că aş lupta dacă nu aş avea încotro. Nu m-aş preda cu una, cu două şi nu m-aş apuca să ţip, să fug sau să leşin. Majoritatea oamenilor cred că fetele nu au curaj, dar mie mi-ar plăcea să încerc… Măcar o dată, ca să văd ce înseamnă să-ţi rişti viaţa şi să

lupţi până la moarte. Asta nu înseamnă că vreau să omor pe cineva, dar aş vrea să aflu de ce *sunt eu* în stare. Nu voi şti niciodată dacă nu voi încerca.

— Eu *nu* cred că fetele sunt mai puţin curajoase decât bărbaţii, mai ales că o cunosc pe Sally. Doamna Goldberg. Cred că aş putea să mă bazez pe tine într-o confruntare.

— De ce?

— E doar o bănuială. Dar ştiu că l-ai impresionat pe Karl von

Gaisberg.

— Crezi? Oh. Mmm. Ei… ei par foarte competenţi, ştii? Cei din Richterbund…

— Nu aş fi putut găsi o gaşcă mai bună. Karl, mai ales… Asta mă face să mă întreb ce am pierdut în viaţă, Becky, pentru că nu am fost niciodată student. E o viaţă palpitantă la universitate. Lupte, cântece, beţii şi aşa mai departe. Când toate astea vor lua sfârşit, s-ar putea să mă apuc să studiez filosofia, dacă voi fi în stare.

Mai târziu, când Becky se retrase în camera ei, Jim se apucă să cutreiere împrejurimile palatului. Era o noapte senină, fără lună, iar grădinile înmiresmate ale palatului se întindeau până departe, sub miile de stele. Jim păşea agale pe aleea cu prundiş, mărginită de gardurile lui joase şi întunecate, pe jumătate adormit, dar vrăjit de frumuseţea nopţii şi îndrăgostit până peste cap de Adelaide. Din locul în care se afla îi putea vedea fereastra, deasupra terasei din piatră împodobită cu urne din marmură. Rămase pe loc şi privi o vreme spre fereastră, apoi părăsi grădina pentru a intra într-un parc ceva mai sălbatic. Ajunse pe o pajişte presărată din loc în loc

cu arbori, unde iarba înaltă se înclina în bătaia vântului spre pădurea care se întrezărea la distanţă.

Merse fără ţintă prin iarbă vreo douăzeci de minute,

îndepărtându-se mult de palat. Era o tăcere profundă. Parcă ar fi fost singurul om rămas pe faţa pământului.

Dintr-odată auzi un sunet care-i îngheţă sângele în vine. Ţipătul unui bărbat. Acesta tăie pe neaşteptate tăcerea şi se stinse într-o secundă.

Jim nu mai simţise niciodată atâta groază. Muşchii lui păreau să se fi topit; era pur şi simplu încremenit de spaimă. Fusese mai mult decât un ţipăt, fusese un urlet oribil de durere, un vaiet sfâşietor de suferinţă. Strânse tare băţul pe care-l avea în mână şi rămase pe loc, încercând să-şi potolească bătăile inimii şi să-şi dea seama din ce direcţie auzise urletul: din faţă? Dinspre pădure? Să fi fost vreun animal nocturn sau o bufniţă inofensivă?

Nu, cu siguranţă nu fusese un animal. Cu un nod în gât, porni tiptil în direcţia din care i se părea că auzise urletul, spre un pâlc de stejari de pe marginea unui povârniş. Mergând încovoiat, ca să nu fie văzut, îşi mai veni în fire şi reuşi să se apropie de copaci, ascultând încordat orice zgomot suspect şi aşteptându-se ca din clipă în clipă o fiinţă malefică să sară pe neaşteptate la gâtul lui; dar nu se întâmplă nimic. Ajunse la primul copac, puse mâinile pe trunchiul acestuia şi ciuli urechile, însă nu auzi nimic.

Bătu de câteva ori cu băţul în trunchiul copacului, dar nimic nu răspunse.

Se furişă pe sub copaci uitându-se peste tot în jur, atent la fiecare umbră. Nimic nu se mişca, umbrele erau doar umbre; nu se zărea nimic periculos prin preajmă, nicio fiinţă care să fi putut ţipa.

Cu mare grijă, se îndepărtă apoi de pâlcul de stejari şi cercetă cu privirea împrejurimile. Nimic, doar lumina stelelor, tăcerea şi întunericul.

Scoase un fluierat uşurel, tremurător şi prelung, apoi se duse la culcare.

În seara de dinaintea încoronării, palatul şi întregul oraş erau animate de forfota pregătirilor. În bucătăriile de la palat, cofetarii şi patiserii completau turnurile de glazuri şi prăjituri care urmau să decoreze masa la Banchetul de Stat, iar în depozitul de gheaţă, un sculptor era ocupat cu tăierea şi cioplirea unui bloc uriaş adus tocmai de la St. Petersburg şi păstrat intact încă din timpul iernii. Sculptura trebuia să reprezinte clădirea Catedralei, dar, dacă ziua s-ar fi dovedit prea călduroasă şi gheaţa ar fi început să se topească, sculptorul avea instrucţiuni să o transforme repede într-o reprezentare brută a Stâncii din Eschtenburg, cu tot cu linie de funicular şi steag.

În grajdurile palatului caii erau adăpaţi şi hrăniţi, cozile le erau împletite şi coamele pieptănate. Caleaşca fusese lustruită şi unsă, dichisită şi repoleită, roţile fuseseră schimbate, iar banchetele umplute cu păr de cal. În oraş străzile erau măturate şi curăţate, iar florile din jardinierele de la ferestre erau udate şi aranjate. Toate geamurile clădirilor de pe ruta alaiului regal fuseseră spălate şi străluceau de curăţenie. Pe malul lacului Nenuphar din parcul Stralitzky, o echipă de pirotehnicieni napoletani aranja fitilele şi dispozitivele rotative pentru focul de artificii. Corul începuse repetiţiile la Catedrală. Orchestra Operei pregătea programul pentru Balul încoronării, inclusiv Valsul Andersbadului, compus de Johann Strauss cel Tânăr.

În faţa palatului, gărzile tropăiau cadenţat, se aliniau şi executau diferite comenzi, salutând şi prezentând armele; totul cu mai multă însufleţire decât în mod obişnuit, în timp ce poliţia patrula pe străzi cu favoriţi răsuciţi şi priviri oficioase încruntate.

În fiecare hotel, han sau berărie din oraş, patronii, hangiii şi bucătarii îşi verificau halbele de bere, cramele de vinuri sau preparau

de zor mâncăruri din carne de căprioară. În baruri şi cafenele, jurnalişti şi corespondenţi din toată Europa – şi unul sau doi chiar din America – adunau informaţii despre ceremonia încoronării şi scriau despre culoarea locală în maniera lor specifică, adică schimbând impresii unii cu alţii la un pahar de tărie.

În sacristia Catedralei, acolo unde vechiul steag fusese păstrat de la moartea bătrânului rege (pentru că în perioada cuprinsă între moartea unui rege şi ceremonia încoronării unui nou monarh steagul nu era arborat), călugăriţele de la mănăstirea Sfânta Agata – cusătoresele care se îngrijeau de aspectul drapelului făceau ultimele retuşuri cu ace fine şi aţă şi mai fină. Acestea reparau rupturile sau peticeau ţesătura în locurile unde era mai rărită, întăreau fiecare cusătură, conturau străvechiul vultur cu fir de mătase stacojie şi ataşau noi ciucuri aurii pe margine.

Iar cei pentru care tot oraşul se pregătea de zor, noul rege şi tânăra lui regină, stăteau faţă în faţă la o masă mică jucând un joc pentru copii, bătând din palme, râzând sau oftând dezamăgiţi, în timp ce Becky stătea lângă ei, supraveghindu-i ca o doică cu dublă responsabilitate.

Era un joc numit „Vârtejul”, pe care Becky şi Adelaide începuseră să-l joace înainte de sosirea regelui. Iniţial, Adelaide voise să joace şah, dar Becky pierdea mereu la acest joc, iar regina, care găsise un manual cu probleme de şah (ea putea citi acum denumirile pieselor) nu avea răbdare să joace şah cu cineva atât de neexperimentat, aşa că prefera să joace „Vârtejul”.

Regula jocului era simplă: cel care ajungea ultimul în vortex era câştigătorul, aşa că era nevoie de puncte cât mai puţine la zaruri, iar Adelaide trişa cu neruşinare.

În ciuda faptului că scăpa accidental pe jos zarurile pretinzând apoi că acestea arătaseră doar două puncte, chiar dacă număra greşit pătratele de pe tabla de joc şi

deschidea noi subiecte de discuţie ca să-i distragă atenţia lui Becky imediat ce aceasta îşi executa

mutarea (ca apoi să susţină că rândul ei trecuse şi că era din nou rândul lui Becky), Adelaide se văzu nevoită în cele din urmă să accepte că micuţa ei navă avea să fie trasă la fund cu mult înaintea navei lui Becky.

În cele din urmă, începu să susţină cu tupeu că Becky probabil trişase. Când auzi acest lucru, Becky izbucni în râs.

Adelaide era pe punctul de a-şi pierde cumpătul – Becky cunoştea prea bine semnele – când se auzi o bătaie uşoară în uşă şi regele îşi făcu apariţia.

Becky se ridică şi făcu o reverenţă. Adelaide sări în picioare şi îl întâmpină cu un sărut.

„Ţine cu adevărat la el”, îşi spuse Becky. Adelaide era extrem de afectuoasă cu toţi cei din jurul ei. Ea i se adresase lui Becky cu „surioară” de vreo câteva ori, iar acest lucru reuşise să o surprindă până şi pe ea, nu numai pe Becky. Ce-i drept îşi dăduse imediat silinţa să schimbe vorba, destul de încurcată după această dovadă de afecţiune.

Aşa că Becky nu era niciodată surprinsă să vadă cât de iubitoare era cu Rudolf, cu toate că ea considera că era un soi de dragoste pe care cineva ar fi manifestat-o mai degrabă faţă de un frate favorit, şi nu faţă de un soţ.

Becky se îndreptă spre uşă, dar regele îi spuse:

— Nu, domnişoară Winter, te rog să rămâi cu noi. Jucaţi un joc? Care dintre ele?

— Aproape că am terminat o partidă, îi explică Adelaide. Te rog, Rudi, hai să jucăm şah. Becky poate privi, ca să înveţe o deschidere nouă.

— Nu, nu. Mie îmi plac mai mult celelalte jocuri. Pot să joc cu voi?

Un mic zâmbet triumfător înflori pe buzele reginei: putea

începe o partidă nouă cât mai departe de vortex, înainte să o piardă pe aceasta, aşa că mătură cu o mână toate piesele de pe tabla de joc, iar regele se aşează alături de ele în camera aceea confortabilă şi

relativ încărcată de mobilier, la masa acoperită cu o ţesătură roşie. Afară se lăsa întunericul, iar lămpile erau aprinse aruncând reflexe gălbui asupra mesei, tablei viu colorate, asupra zarurilor din fildeş şi navelor miniaturale din metal din mâinile celor doi jucători: mâna regelui – pe care strălucea inelul de suveran – şi mâna lui Adelaide, delicată şi rozalie, scuturând bine zarurile în palmele strânse căuş înaintea unei duble.

— Ochi de şarpe1! strigă ea bătând încântată din palme. O să fie bine de data asta.

Îşi mută nava peste două pătrăţele, şi jocul începu.

Într-una dintre vechile clădiri frumoase şi impunătoare din Piaţa St. Ştefan, cu vedere spre treptele Catedralei, o femeie suna la uşa unui apartament de pe palierul etajului al patrulea.

Bărbatul din spatele ei căra un cufăr îmbrăcat în piele şi un sac verde din pâslă în care se distingea un obiect ce semăna cu un trepied.

Un servitor le deschise uşa.

Proprietarul, un burlac comerciant de trabucuri pe nume Alois Egger, nu o cunoştea pe acea doamnă care se recomandase drept Señora Menendez, reprezentanta unei importante reviste de modă din Madrid. Asociatul ei era fotograf. Ea îl întrebă pe Herr Egger dacă era conştient de interesul deosebit manifestat de întreaga Europă faţă de ascensiunea acestei tinere şi frumoase regine, explicându-i că voia să fie printre primii care să descrie – şi să fotografieze, bineînţeles – rochia purtată de regină la încoronare… iar acel apartament cu vedere spre treptele

Catedralei îi oferea – nu-i aşa? – un unghi mai bun.

Într-adevăr, aşa era. Balconul oferea una dintre cele mai captivante privelişti asupra oraşului.

1 Situaţia în care fiecare zar afişează câte un punct (n.tr.)

116

Herr Egger nu era un provincial nătâng; el era, de fapt, un om de afaceri cosmopolit care călătorea la Amsterdam de câteva ori pe an (vizitase şi Havana o dată). Ce plăcere să facă acum afaceri cu o femeie modernă atât de agreabilă şi fermecătoare ca Señora Menendez! Femeia îi amintea de o seară minunată pe care o petrecuse în Cuba – luna care se întrezărea printre palmieri, acordurile calde de chitară, un trandafir roşu, părul negru…

Iar preţul pe care îl oferea aceasta era destul de generos.

Căzură de acord: el avea să elibereze apartamentul a doua zi, la prima oră a dimineţii, ca să-l lase la dispoziţia ei şi a fotografului pe toată perioada ceremoniei de încoronare.

El avea să câştige nişte bani, doamnele din Madrid urmau să se delecteze cu fotografiile alaiului regal şi poate că în seara zilei următoare – cine ştie? – o cină romantică, la o plimbare în Grădinile Spaniole, oraşul *enfete…* Putea să fie la fel de frumos ca la Havana.

Totul era, aşadar, pregătit pentru încoronare.

CAPITOLUL 8
Încoronarea

Servitoarea o trezi pe Becky la şase dimineaţa. Nu mai zăbovi nicio clipă în pat; sări ca arsă şi se duse la fereastră ca să privească de la înălţime parcul şi acoperişurile brun-roşietice ale caselor din oraş, precum şi dealurile verzi din depărtare. Soarele dimineţii învăluia totul într-o superbă lumină perlată şi clară pe care monsieur Pissarro, cunoştinţa doamnei Winter, cu siguranţă ar fi reuşit să o

reproducă, dar pe care Becky nu putea decât să o admire.

Apoi spălat, îmbrăcat, micul dejun, repede în cameră, coafat, oglindă, pantofi, înapoi în pălărie, broşă, gentuţă... Oh, unde *Dumnezeu* era? Şi portofel, bani... Să se fi organizat vreo colectă? Se strângeau fonduri cu ocazia încoronării?

Cu siguranţă nu, dar mai bine câteva monede pentru orice eventualitate... Cât e ceasul? Nu se poate. Repede, repede.

Coborî în fugă scările, împiedicându-se de covorul pe coridorul din aripa vestică şi se izbi din plin de cineva. Era Jim. Acesta părea foarte nervos, dar nu din cauza ei. O trase după el în micul antreu de lângă bibliotecă.

— Ascultă, zise el, nu avem prea mult timp...

— Ştiu! Trebuie să ajung la Intrarea Vestică în *trei minute!*

— Taci şi ascultă ce-ţi spun! Nenorocitul de Godel a născocit o misiune ridicolă şi mi-a ordonat să nu mă mişc de la palat. Am reuşit să mă strecor o dată pe sub nasul comandantului gărzilor,

dar, dacă mă găseşte din nou, mă bagă sub cheie. Am să încerc să ies din palat într-un minut ca să mă întâlnesc cu Karl şi cu ceilalţi membri ai grupului. Se întâmplă ceva, Becky, sunt sigur de asta. Pe Dumnezeu, dacă aş putea...

Se opri brusc şi ascultă cu atenţie, apoi se ascunse în spatele draperiei grele din antreu. Se auzi o bătaie insistentă în uşă, iar Becky îşi făcu de lucru cu mănuşile. Uşa se deschise, iar Becky se întoarse prefacându-se surprinsă. În faţa ei stăteau doi soldaţi.

— Scuzaţi-mă, Frăulein, zise unul din aceştia, nu l-aţi văzut cumva pe englez? Pe Herr Taylor?

— În această dimineaţă nu l-am văzut, răspunse ea. Sunteţi siguri că nu e cu Majestatea Sa regele?

— Nu, nu l-am găsit nicăieri, Frăulein. Mă scuzaţi că v-am întrerupt.

Soldatul salută şi se retrase. Becky trebuia să ajungă de urgenţă la Intrarea Vestică a Palatului, altfel toţi ar fi întârziat din cauza ei. Ea trebuia să meargă la Catedrală împreună cu contele şi contesa, pentru că Adelaide insistase să-i fie în preajmă.

— Jim? şopti ea disperată. *Trebuie* să plec!

— Mai întâi vezi dacă mai e cineva pe coridor, spuse el ieşind de după draperie. Fă-mi un semn din cap dacă e liber. Şi să nu uiţi: cei cu verde şi galben sunt de-ai noştri.

Becky deschise uşa. Coridorul cu covor roşu era pustiu şi în stânga, şi în dreapta. Întoarse capul şi şopti în direcţia lui Jim:

— Liber, apoi o luă la fugă.

Alergă într-un suflet până la intrare şi ajunse la timp, împleticindu-se pe trepte ca un comediant dintr-o farsă după ce trecu de lacheul surprins de apariţia ei. În trăsura care o aştepta îl văzu pe conte, care o privea furibund. Când îşi dădu seama că erau patru pasageri în trăsură, Becky oftă în sinea ei.

— Vă cer iertare, zise ea în timp ce urca pe scara trăsurii complet lipsită de graţie. Mi-am agăţat tocul în covor şi am călcat strâmb după ce am reuşit să mă eliberez.

119

Era o tăcere de gheaţă. Becky ocupă locul de lângă conte, cu spatele la vizitiu. Lacheul închise portiera trăsurii, vizitiul scuturã hăţurile şi porniră în spatele caleştii regale, care trecea deja de porţi. Becky simţea nevoia să privească în spate ca să poată studia mulţimea, dar ştia că nu se cuvenea să facă acest lucru, pentru că în acel moment contele i-l prezenta pe bătrânul domn din faţa ei, un duce oarecare al cărui nume nu reuşise să-l reţină. Neştiind cum ar fi putut face o reverenţă stând jos, dar fiind sigură că se

cădea să facă un gest cât mai politicos cu această ocazie, Becky schiţă un soi de salut stângaci, iar bărbatul îi răspunse ridicându-şi politicos jobenul de pe cap. Trăsura încetini când ajunse din urmă caleaşca regală şi apoi alte două trăsuri porniră în spatele lor. O trupă de husari sau ulani, sau lăncieri apăru ca din senin ca să li se alăture călărind la trap. Caii forăiau scuturând din zurgălăi, iar călăreţii plini de ei îi aruncau priviri piezişe lui Adelaide pe sub căciulile lor negre din blană.

Apoi ajunseră în oraş, întâmpinaţi de ovaţii asurzitoare care făceau să vibreze acoperişurile caselor şi speriau porumbeii. Mii de steaguri fluturau la ferestre, uşi şi balcoane. Distanţa până la Catedrală nu era prea mare, dar drumul cu trăsura dură mai bine de o jumătate de oră, pentru că de pe bulevardul Cesky alaiul trecu pe sub Arcul Eroilor, apoi traversă Parcul Stralitzky şi o luă pe malul lacului Nenuphar, pe lângă Pavilionul Grotă pe care regele Mehael îl construise în 1765 pentru mireasa lui lebădă.

Pe tot traseul, cetăţenii adunaţi în stradă fluturau înflăcăraţi steagurile, iar turiştii îşi ridicau pălăriile, în timp ce poliţiştii salutau ţepeni cu mâinile la chipiu. Din loc în loc Becky vedea câte un tânăr care se mişca prin mulţime şi zărea epoleţii bine-cunoscuţi ai galben-verzilor. Sau cel puţin aşa i se părea.

Jim se furişă pe coridorul din aripa vestică a palatului şi, când ajunse în capătul acestuia, se uită după colţ, spre salon şi Sala de Banchet. La celălalt capăt al sălii, destul de departe de locul în care

se afla el, era o încăpere de serviciu cu un dulap cu aburi pentru păstrarea la temperatura optimă a preparatelor, iar în spatele acestuia, un coridor scurt până la bucătărie. Se întreba însă dacă ar fi putut traversa neobservat Sala de Banchet. Servitorii intrau şi ieşeau la fiecare minut ca să

aranjeze florile, să aşeze scaunele sau să pună paharele pe masă…

Auzi voci în spatele lui. Nu mai avea ce face, trebuia să plece. Se încovoie şi traversă în goană salonul până ajunse în Sala Mare – era goală, slavă Domnului! – zgomot de farfurii în sala de serviciu. Repede sub masă.

Faţa de masă ajungea până aproape de podea de jur-împrejurul mesei. Fără să facă zgomot ar fi reuşit să ajungă cu uşurinţă dintr-un capăt în celălalt al mesei, pentru că pardoseala era mochetată – aceasta nu avea cum să răsune sau să scârţâie atunci când mergea pe sub masă –, dar mai erau mulţi metri de parcurs. Masa era lungă cât un teren de cricket. Jim o măsurase odată cu pasul: douăzeci de metri dintr-un capăt în altul şi era susţinută de câteva picioare centrale masive cu baze ramificate, ca nişte rădăcini fin şlefuite şi lucioase, pe deasupra cărora el era nevoit să se strecoare.

Se puse în mişcare. Îi luă mai mult decât sperase, pentru că atunci când ajunse la jumătatea mesei mai mulţi lachei intrară în sală ca să aranjeze tacâmurile cu o precizie milimetrică. Tot ce putea vedea pe dedesubt erau şosetele albe ale acestora şi pantofii negri din piele lăcuită, cu catarame – de o parte şi de alta a mesei, miscându-se încet de la un scaun la altul.

Auzea clar şuieratul aburului din sala de serviciu, precum şi clinchetul plăcut al argintăriei puse pe masă sau conversaţiile purtate cu voce scăzută, care se opriră atunci când intendentul (nişte pantaloni negri) intră în Sala de Banchet.

Acesta inspectă tacticos toate aranjamentele, se opri de câteva ori ca să le facă observaţii servitorilor şi trecu mai departe.

Apoi se făcu din nou tăcere şi toate picioarele se îndreptară spre uşa pe care intrase Jim.

121

La capătul mesei apărură nişte picioare în uniformă: pantaloni strâmţi de culoare maronie cu vipuşcă neagră – uniforma gărzilor de la palat.

— L-aţi văzut cumva pe secretarul Majestăţii Sale? Pe englezul Taylor?

— Nu, serjeant, îi răspunse intendentul.

— Dacă îl vedeţi, vă rog să daţi imediat alarma, înţelegeţi?

— Alarma, serjeant? Dar…

— E o problemă de viaţă şi de moarte. S-ar putea să existe un complot împotriva regelui.

— Iar englezul este…

— Exact. Fiţi cu ochii-n patru. În regulă. Caporal, iei în primire Sala de bal. Eu o să urc scările până la Galerie…

Plecară. Jim înjură încetişor. Era mai rău decât îşi imaginase.

Dacă urma să se întâmple ceva – şi era sigur de asta, acum –, aveau să dea vina pe el. Cu atât mai mult trebuia să iasă de acolo cât mai repede… Oare cât mai *aveau* lacheii până ce terminau de aranjat masa?

Aproape o jumătate de oră – aşa se dovedi până la urmă. Când uldma lingură fu aranjată în sfârşit la locul ei, ultimul scaun pus la masă şi ultimul fir de praf suflat de pe ultimul pahar, Jim era la un pas de a izbucni în lacrimi de furie şi frustrare.

Dar, în cele din urmă, toţi lacheii părăsiră Sala de Banchet. Jim numără până la o sută şi ieşi târâş din ascunzătoare, apoi se repezi în sala de serviciu. Un servitor cu braţele pline de farfurii rămase cu gura căscată când îl văzu şi îl urmări cu privirea. Jim o luă pe coridorul de după colţ. Se izbi în uşa de la bucătărie şi se pierdu imediat printre ajutorii de bucătar şi ucenicii care tăiau de zor bucăţi mari de carne sau tocau legume. Se trezi apoi într-o curte pavată cu dale de piatră, unde trebui să se oprească,

pentru că nu-şi dădea seama unde se afla. Cineva striga ceva, apoi auzi zgomotul unor paşi alergând, aşa că se îndreptă în fugă spre zidul cel

mai îndepărtat, sări pe un butoi plasat foarte convenabil şi reuşi să se caţăre pe coama zidului, se rostogoli şi se trezi în faţa grajdurilor.

Era timpul să mai aibă şi ceva noroc, îşi spuse el, şi atunci o văzu: o minunată iapă murgă, înşeuată special pentru Colonelul Dragonilor – cel care certa în acel moment un rândaş într-un colţ al curţii. Jim nu prea se pricepea la cai, dar ştia cum să le spună să pornească sau să se oprească şi cum să-i facă să meargă la pas, aşa că sări imediat în şa, găsi scările şi apucă hăţurile.

Colonelul nu apucă să-şi tragă sufletul şi cu atât med puţin sabia, că Jim trecuse deja de porţile de la curtea grajdului şi galopa vijelios pe pietrişul aleii îndreptându-se către poarta principală.

Procesiunea pornise spre Catedrală cu ceva timp în urmă, iar mulţimea se risipise deja din zona palatului, aşa că nu se mai vedea nimeni prin preajmă; dar în scurt timp Jim se văzu nevoit să încetinească, deoarece, cu cât se apropia mai mult de centrul oraşului, străzile erau din ce în ce mai pline de oameni. Lăsă mai întâi calul să meargă la trap, apoi la pas, dar mulţimea era atât de numeroasă încât ar fi mers mai repede fără iapă, aşa că se hotărî să o abandoneze. O lăsă, aşadar, în grija unui bărbat cu o mustaţă mare, îmbrăcat într-o vestă ungurească, promiţându-i acestuia douăzeci de coroane dacă l-ar fi găsit în acelaşi loc în după-amiaza aceea, deşi era sigur că bărbatul ar fi putut vinde iapa cu cincizeci de coroane, ca să dispară apoi cu banii în mai puţin de jumătate de oră.

„Mult noroc!”, îi ură Jim în mintea lui.

Apoi continuă pe jos, alergând prin mulţime, ocolindu-i pe

cei care mergeau prea încet şi cotind în fugă sau sărind câte două trepte odată, arzând de nerăbdare să ajungă cât mai repede la Catedrală pentru a preveni – ce anume? Nu putea ghici, dar putea presupune, şi acest lucru făcea şi mai imperativă necesitatea de a ajunge la timp acolo.

Procesiunea ajunse în Piaţa Sf. Ştefan, chiar în faţa Catedralei, iar Becky rămase cu gura căscată în faţa mulţimii adunate acolo, la

auzul nesfârşitelor ovaţii, dar mai ales în faţa frumuseţii desăvârşite a locului în acea dimineaţă însorită de vară.

Frumoasele case vechi cu acoperişurile lor în stil baroc şi ramele sculptate ale ferestrelor străluceau în nuanţe de ocru, auriu şi crem în lumina veselă a soarelui.

Oamenii îşi fluturau mâinile entuziasmaţi din balcoanele cu balustrade de fier forjat, iar în celălalt capăt al pieţei, catedrala gotică, înnegrită de vreme, se profila semeaţă şi magnifică pe fundalul albastru al cerului. Printre case, Becky putea vedea Stânca cenuşie din Eschtenburg de pe celălalt mal al râului. Stânca veghea, aşteptându-şi steagul.

În Catedrală îşi ocupară locurile în acordurile solemne de orgă.

Mai era şi o fanfară de trompete suflând suficient de asurzitor încât ar fi reuşit să mişte faldurile steagului naţional, care fusese montat în suportul de lângă enorma uşă vestică a Catedralei. Toată lumea se ridică în picioare la apariţia siluetei fragile a bătrânului arhiepiscop, care păşea încet în faţa regelui şi reginei pe culoarul central.

Regele purta uniforma de Comandant Suprem al gărzilor din Eschtenburg, cel mai dichisit regiment. Uniforma era de un alb imaculat, cu o mulţime de medalii agăţate la piept şi epoleţi din aur pe umeri. La şold purta o sabie lungă şi încovoiată, având mânerul împodobit cu ciucuri roşii. Era cu capul descoperit, bineînţeles, şi, în timp ce treceau pe

lângă Becky, ea văzu că faţa lui era crispată de nelinişte.

Adelaide, care mergea alături de el, purta o rochie superbă din mătase crem. Ea ţinea mâna pe braţul regelui, iar Becky înţelese care din ei îl liniştea pe celălalt.

Corul începu să cânte, apoi arhiepiscopul oficie liturghia şi, în cele din urmă, la ora 11 şi 15 minute avu loc încoronarea. Ceremonia fu simplă: o rugăciune, jurământul solemn al lui Rudolf că avea să poarte cu credinţă Vulturul Roşu şi miruirea sa de către arhiepiscop cu ulei sfinţit. Regele şi Adelaide îngenunchează unul

lângă altul pe perna din faţa altarului, iar Becky îşi spuse că păreau doi copii care jucau o piesă de teatru şi simţi un nod în gât, dar nu din patriotism.

Urmă o altă rugăciune, pentru viaţă lungă şi prosperă, apoi arhiepiscopul se întoarse către paracliser şi luă coroana de pe perna pe care o ţinea acesta. Coroana nu era cine ştie ce: un cerc negru din fier împodobit cu un singur topaz enorm cu margini neregulate, de culoare galbenă, dar care avea o valoare simbolică, fiind forjată chiar din sabia cu care Walter von Eschten apărase Stânca şi-l biruise pe Ottokar al II-lea în Bătălia de la Wendelstein. Topazul era zestrea lui Erszebet Csehak, contesa unguroaică devenită soţia lui Karl, fiul lui Walter, aşa că acea coroană a Razkaviei era mai preţioasă decât orice biju din aur.

Rudolf rămase în picioare în faţa adunării, iar arhiepiscopul ridică şi ţinu coroana câteva clipe deasupra acestuia, după care o aşeză uşor pe capul noului rege. Un freamăt străbătu mulţimea din Catedrală, iar venerabilul arhiepiscop se aşeză în genunchi ca să sărute mâna regelui. Becky era sigură că auzise cum îi pârâiseră genunchii.

Apoi veni rândul lui Adelaide să sărute mâna regelui, iar trâmbiţele scoaseră un sunet asurzitor în timp ce orga

bubuia ca un tunet.

Arhiepiscopul îi conduse apoi pe culoar în jos, îndreptându-se spre uşa cea mare unde era agăţat stindardul *Adlerfahne* şi, în timp ce regele şi regina mergeau spre ieşire, toţi ochii erau aţintiţi asupra lor1.

Uşa era larg deschisă. Arhiepiscopul aşteptă ca adunarea să se regrupeze – moment în care toţi cei din mulţime începură să foiască – foarte politicos, ce-i drept.

Privirea lui Adelaide se opri asupra lui Becky. Regina părea uşurată că-şi descoperise interpreta în mulţime, pentru că un zâmbet îi înflori instantaneu pe buze şi ochii îi străluciră pentru o clipă, ca imdiat după aceea să-şi reia expresia impasivă.

1 Conform proverbului englezesc: „O pisică se poate uita la un rege” (n.tr.)

125

Ceremonia se încheiase. În piaţa din faţa Catedralei, patru mii – cine ar fi putut spune exact? – de perechi de ochi priveau în sus. Soldaţi şi poliţişti erau pregătiţi să elibereze traseul spre străvechiul pod.

Apoi arhiepiscopul se întoarse spre *Adlerfahne.* Steagul măsura vreo doi metri şi jumătate în lungime şi un metru optzeci în lăţime, fiind confecţionat din mătase aurie, iar vulturul roşu era brodat în mijloc cu fir de culoarea rubinului. Steagul avea o bordură din franjuri aurii şi era agăţat de un stâlp înalt de peste trei metri. Probabil că era foarte greu, dar, la naiba, urma să fie purtat de un rege.

Arhiepiscopul rosti o rugăciune şi stropi drapelul cu apă sfinţită, apoi Rudolf desprinse steagul din suport şi, după ce merse vreo patru metri până la ieşire, coborî cu el în mână treptele Catedralei.

Din miile de piepturi izbucniră urale asurzitoare. Pălăriile zburau prin aer în timp ce soldaţii şi poliţia făceau cărare prin mulţime pentru alaiul regal. Trompetiştii aliniaţi pe

scările Catedralei îşi ridicară instrumentele aurii şi începură să cânte Fanfara Vulturului.

Adelaide se apropie în stânga regelui, puţin mai în spate, iar lui Becky i se păru că aude şi mai multe urale la apariţia ei.

Oricum, pentru moment, razkavienii lăsaseră deoparte toate îndoielile lor în privinţa regelui Rudolf. Delicat, dandy şi visător aşa cum a fost, era totuşi regele lor, *Adlerträger,* purtătorul Vulturului, iar ei îl iubeau pentru asta. Acesta era momentul în care întreaga naţiune renăştea din propria cenuşă: purtarea steagului era simbolul acestui nou început.

Becky îşi simţi inima tresăltându-i de mândrie, dar îşi aduse aminte de tatăl ei şi o cuprinse tristeţea. El ar fi trebuit să fie acolo ca să vadă toate astea. Se simţea totuşi mulţumită şi era sigură că foarte mulţi dintre compatrioţii ei simţeau acelaşi lucru: regele lor, steagul lor, libertatea lor, naţiunea lor. Cu toţii şi-ar fi dat viaţa pentru rege.

Dar era scris să se întâmple invers.

126

Când făcu primul pas în piaţa din faţa Catedralei, se auzi un foc de armă – un bubuit teribil, şocant, mai puternic chiar decât trâmbiţele şi uralele mulţimii, iar Rudolf se opri brusc, poticnindu-se. Muzica şi forfota mulţimii se opriră instantaneu, tăcerea devenind sinistră, iar marele steag din mătase se înclină şi căzu, la pământ, de parcă Vulturul însuşi ar fi fost împuşcat. Becky simţi cum toţi cei patru mii de oameni din piaţă rămăseseră cu respiraţia tăiată.

Prima care-şi veni în fire fu Adelaide. Ea se aplecă imediat asupra trupului soţului ei. Un trandafir roşu părea să fi înflorit pe albul imaculat al uniformei acestuia – în dreptul inimii, iar regina întinse mâinile spre el, neputincioasă. Cu ultimele puteri, Rudolf ridică steagul şi şopti:

— *Der Adler...*

O mulţime de mâini se întinseră după el, dar se opriră. Toţ bărbaţii, femeile şi copiii din piaţă ridicaseră mâinile involuntar, apoi le retraseră, pentru că steagul era acum în mâinile lui Adelaide, regina lor, care-l ţinea cu fermitate.

Arhiepiscopul îngenunchease lângă regele muribund.

Mulţimea din faţa lor fremăta făcându-i parcă lui Adelaide loc să treacă, iar ea depunea eforturi străduindu-se să ţină flamura dreaptă, proptindu-şi din când în când suportul în şold cu un gest complet lipsit de eleganţă ca să-l poată apuca mai bine. După ce-i aruncă o privire pătimaşă şi plină de tristeţe lui Rudolf (privire care rămase întipărită în sufletele tuturor), ea începu să coboare treptele şi păşi în piaţă.

Contele era în stânga ei, iar Becky în dreapta. Cu coada ochiului, Becky reuşi să-l zărească pe Karl von Gaisberg şi vreo şase tineri din echipa galben-verzilor care făceau loc prin mulţime ca să deschidă un culoar pentru Adelaide, la fel ca o gardă de onoare. Studenţii ţineau mulţimea în frâu, iar regina făcu primii

paşi pe dalele de piatră din faţa Catedralei, îndreptându-se spre casele vechi din celălalt capăt al pieţei, ca să ajungă la podul de peste râu.

Mesajul era clar: dacă Adelaide reuşea să ducă drapelul *Adlerfahne* până la Stâncă, Razkavia avea să rămână liberă şi independentă. Dar se putea ivi în orice moment un alt asasin sau exista pericolul ca acelaşi asasin să tragă în ea; şi mai era şi greutatea străvechiului steag, dificultatea de a se descurca cu suportul de peste trei metri lungime a steagului, plus cei patru metri pătraţi de ţesătură din mătase. Rudolf repetase de mai multe ori acest traseu cu steagul în mână, spre deosebire de ea şi, în plus, Adelaide era copleşită de durere după ce-şi văzuse soţul împuşcat

atât de aproape…

Contele îşi scosese revolverul. Karl von Gaisberg se apropie de Becky şi o întrebă în şoaptă:

— Unde este Jim?

— Au încercat să-l aresteze la Palat. Nu ştiu dacă a reuşit să iasă de acolo.

Karl fluieră uşurel.

— Crezi că ea va reuşi?

— Cine poate şti? Dar mai degrabă ar muri decât să renunţe.

— Să sperăm că nu…

Karl îşi ocupă din nou locul în fruntea grupului său, iar Becky i se alătură din nou lui Adelaide, care îi aruncă o privire mândră şi plină de durere.

— Rudi? o întrebă regina cu voce stinsă.

Becky nu spuse nimic, doar clătină din cap.

— Nu pot să o fac, Becky, murmură Adelaide. *Nu pot…*

— Ba poţi, îi răspunse Becky, încurajând-o. Odihneşte-te dacă vrei, dar nu renunţa. Stai pe loc cât vrei. Dar ştiu că *poţi* să o faci, sunt sigură de asta.

Adelaide se opri, dar numai cât să mute steagul în cealaltă mână şi reuşi să facă asta proptindu-şi suportul steagului în şold.

128

O sută de feţe încordate de emoţie se înghesuiau în jurul ei, cu ochii mari de uimire şi gurile căscate, apoi se auzi un strigăt:

Ein hoch dem Konigin1!

Hoch! Hoch Jiir Adelaide2!

Mai multe voci li se alăturară, iar aceste urale o încurajară nespus. Reuşi să ridice din nou steagul şi întreg alaiul se puse în mişcare.

Jim ajunse în piaţă în momentul în care procesiunea ieşea pe uşa Catedralei; la timp ca să audă fanfara şi

împuşcătura fatală, la timp ca să-l vadă pe Rudolf prăbuşindu-se la pământ. Simţi un nod în gât; îi era milă de bietul tânăr. Rudolf nu ceruse să fie rege; el nici măcar nu-şi dorise coroana, dar făcuse tot ce-i stătea în putinţă şi luase povara pe umerii lui.

Jim era sigur de un lucru: chiar dacă regele ar fi prevăzut ce avea să urmeze, el ar fi mers înainte cu fruntea sus şi şi-ar fi făcut datoria, fără să ezite. Adelaide văzuse în el ceva aparte, bietul nebun, iar Jim se simţi dator să admită că avea o admiraţie profundă faţă de bărbaţii care, deşi nu erau curajoşi din fire, puteau înfrunta pericolul fără să clipească. Jim o văzu pe Adelaide ridicând steagul; un jucător profesionist de cricket nu s-ar fi descurcat mai bine decât ea, îşi spuse el. Apoi el îşi aminti altceva. Anticipând ce va urma dacă lucrurile nu aveau să meargă bine, el îşi făcu loc prin mulţime şi urcă treptele Catedralei, îi spuse câteva cuvinte arhiepiscopului şi ridică de jos coroana. Nimeni nu observase acest lucru; cercul din metal căzuse de pe capul lui Rudolf şi se rostogolise ceva mai departe de acesta, într-un şanţ.

Nu avea niciun rost să-şi facă drum prin mulţime până la pod, aşa că-l apucă pe arhiepiscop de braţ şi-l trase după el, apoi îi făcu semn căpitanului husarilor, ridicând coroana.

1 Trăiască regina!

2 Trăiască Adelaide!

La vederea coroanei, ochii căpitanului se îngustară, ameninţători. Bărbatul puse mâna pe sabie, apoi înţelese şi i se alătură lui Jim. Împreună, îl luară pe arhiepiscop de câte un braţ şi coborâră în fugă treptele, apoi înconjurară Catedrala şi coborâră până la malul apei, unde se afla ancorată barja cu care se traversa râul.

Vechea barjă, destinată transportului, traversa râul de pe un mal pe celălalt prin intermediul unui cablu de oţel

suspendat deasupra apei.

Jim îl urmărise pe barcagiu de mai multe ori şi i se păru uşor, dar acum avu nevoie de toată puterea sa şi a căpitanului, precum şi de rugăciunile arhiepiscopului şi, cu toate astea, barja tot se bălăbănea în toate direcţiile numai în cea bună, nu.

Jim se uită în amonte, văzu mulţimea lipită de parapetul podului şi se întrebă îngrijorat dacă ea avea să ajungă prima acolo.

— Dă-i drumul! strigă el. Trage tare!

Pe deasupra capetelor mulţimii, Becky putea vedea statuile care străjuiau parapetul podului.

Pe fiecare statuie stăteau agăţaţi o mulţime de băieţi care strigau entuziasmaţi fluturându-şi şepcile. Ca şi piaţa cea mare, podul era pavat cu dale de piatră, iar Adelaide cu greu încerca să-şi ţină echilibrul în pantofii ei delicaţi din satin.

Încet-încet, alaiul se deplasa acum spre mijlocul podului, iar mulţimea era atât de numeroasă – oamenii se înghesuiau, stăteau agăţaţi unii de alţii sau escaladau balustrada de piatră a podului –, încât Becky se temea să nu se întâmple vreo nenorocire: era de-ajuns ca cineva să calce greşit şi ar fi tras după el în apă încă o duzină.

Adelaide plângea încetişor. Avea dinţii încleştaţi, faţa albă ca varul, iar braţele îi tremurau.

— Am făcut mai mult de jumătate din drum, o încurajă Becky. Mergi mai departe!

Acu’ avem de urcat o pantă nenorocită, nu-i aşa? murmură Adelaide printre lacrimi, dar nu se opri.

La celălalt capăt al podului trebuiau să treacă pe sub arcul gotic al porţii de apărare – un edificiu la ale cărui ferestre se vedeau o mulţime de capete. Calea se îngusta apoi şi era din ce în ce mai greu ca regina să-şi croiască

drum prin mulţime. Karl începu să strige:

— Faceţi loc! Lăsaţi-o pe regină să treacă! Faceţi loc acolo!

Contele îşi pusese la loc revolverul şi o privea tensionat pe Adelaide care mergea foarte aproape de el, gata să o susţină dacă ar fi căzut. Pe chipul său aspru şi ridat se citea mândrie, dar şi îngrijorare.

Când ajunseră la arcul pe sub care trebuiau să treacă, regina tremura atât de tare, încât Becky crezu pentru o clipă că avea să scape steagul din mână. *Ce se va întâmpla atunci? Ce se va întâmpla?* se tot întreba ea.

Dar Adelaide nu scăpă steagul; se opri doar ca să şi-l proptească în şold şi ca să-şi tragă sufletul. Îi aruncă o privire contelui înainte de a se sprijini câteva clipe pe braţul lui, apoi porni din nou la drum, pe sub arcul porţii de apărare, iar oamenii de pe partea stângă îi făcură loc să treacă îmbrâncindu-se, căţărându-se pe pervazurile ferestrelor sau agăţându-se de orice proeminenţă a zidului. Mulţimea îi deschise astfel drumul către şirul de trepte ce urcau până în vârful stâncii.

— Trage tare, căpitane, trage!

Cum reuşea bătrânul barcagiu să ducă barja de pe un mal pe celălalt? Jim se minunase şi cu alte ocazii de felul în care nişte bieţi moşnegi anchilozaţi care abia ar fi reuşit să ţină lingura în mână ca să molfăie nişte terci erau în stare să sape un şanţ sau să doboare un copac într-un sfert din timpul necesar unui tânăr vânjos cu muşchi proeminenţi; şi iată că se adeverea din nou acest lucru. Încă nu reuşiseră să ajungă pe celălalt mal. El şi căpitanul husarilor erau

leoarcă de transpiraţie şi tremurau, iar barja se clătina ameninţător în voia curenţilor.

— Ja – hau ruck! Hau ruck1!

La naiba, îşi spuse Jim. Pentru ce se chinuia aşa?

Ei bine, nu făcea asta doar pentru Adelaide, o făcea şi pentru Rudolf, pentru conte şi pentru Becky, pentru Karl von Gaisberg şi pentru toată ţara asta mică şi plăpândă, cu toată mândria şi onoarea, şi istoria ei. Se simţea la fel ca orice razkavian loial, precum bunul căpitan de lângă el, aşa că trase cu îndârjire de cablu şi în scurt timp reuşiră să treacă de curentul puternic al râului şi să înainteze mult mai uşor către pontonul din lemn de pe celălalt mal. După câteva minute, se căţărau deja pe albia înclinată.

— Şi acum încotro? Luăm funicularul? întrebă căpitanul.

— E singura cale. Vino!

Îl zoriră pe slujitorul Domnului pe poteca sinuoasă de la baza peretelui stâncos, îndreptându-se spre mica staţie de funicular, unde începură să bată în uşa cabanei şefului de staţie. Cineva îi auzi şi veni repede să le deschidă.

— Nu, e interzis, le explică bărbatul. Funicularulnu funcţionează…

Apoi îl văzu pe arhiepiscop, care ridică sugestiv coroana. Cu gura căscată, bărbatul îi privi nedumerit câteva clipe, apoi începu să acţioneze pârghiile şi robineţii, întrucât funicularul era pus în mişcare de principiul contragreutăţii.

Un rezervor de apă de pe culme (alimentat de acelaşi izvor care îi ţinuse în viaţă pe Walter von Eschten şi pe cavalerii săi cu câteva secole în urmă, şi care acum juca din nou un rol important în istoria Razkaviei) umplea rezervorul vagonetului gol din vârf care, fiind mai greu, rula în jos trăgând celălalt vagonet de mai jos. Procesul era simplu, precis şi silenţios, dar îngrozitor de lent, aşa că în

1 Da – hei rup! Hei rup! (n.tr.)

timp ce arhiepiscopul stătea în vagon, aşteptând, Jim şi căpitanul începură să se caţăre pe panta abruptă pe care urca funicularul.

Adelaide privi în sus pe cărare, închise ochii şi îşi muşcă

buza înainte să coboare privirea pentru a vedea unde să pună piciorul. Cărarea îngustă – abia dacă încăpeau pe ea doi oameni unul lângă altul – era mărginită de o balustradă pe partea stângă şi de case cu ziduri din piatră pe partea dreaptă, care începeau să se răărească în scurt timp, făcând loc unui perete stâncos.

La fiecare fereastră se vedeau chipuri curioase. Cei din fruntea alaiului erau Karl şi alţi doi studenţi, iar în spatele lor veneau Adelaide şi contele. Becky rămase la un moment dat în urmă, dar Adelaide începu să o strige disperată:

— Becky! Stai lângă mine! şi atunci fata îşi făcu loc cu coatele şi trecu mai departe prin mulţime până ce ajunse în spatele reginei.

— Sunt aici, o linişti ea. Sunt cu tine.

Mai mulţi studenţi trecură în spatele lui Adelaide, iar mulţimea se îmbulzi înainte. Oamenii se împiedicau, se căţărau şi îşi făceau loc cu coatele. Pantofii delicaţi ai lui Adelaide erau acum zdrenţuiţi şi murdari, nepotriviţi pentru actuala misiune, iar picioarele ei călcau din ce în ce mai nesigure pe potecă.

Gemea înăbuşit, fără contenire. Dinţii îi erau încleştaţi – Becky îi putea vedea chipul atunci când regina privea în urmă – şi avea ochii plini de lacrimi.

Adelaide se opri, iar Becky nu înţelegea de ce, şi atunci contele îi spuse răguşit:

— Rochia ei… se va împiedica… şi se trase într-o parte, făcându-i loc lui Becky să treacă lângă regină şi să-i ridice puţin poalele grele ale rochiei din mătase pentru ca aceasta să poată păşi mai departe fără să se poticnească.

Când o atinse, Becky simţi cum tremura din tot trupul şi o sprijini pentru câteva clipe, apoi o auzi şoptind:

— Dă-te la o parte, nu mă las, spuse ea, iar Becky se trase într-o parte pentru a-i face loc să treacă înainte.

Tot înainte şi tot la deal, pas cu pas – din ce în ce mai greu, ce-i drept; iar dintre cei care veneau din urmă, oamenii de pe culme, şi cei cocoţaţi pe pervazuri sau agăţaţi de tufişurile care creşteau pe un versant al stâncii, nimeni nu mai scotea un sunet.

Uralele conteniseră. Toţi cei din preajma reginei puteau vedea îngrozitoarea încordare ce se citea pe faţa ei albă ca varul şi-i împărtăşeau suferinţa în timp ce-şi muşca buza până la sânge.

— Mai e puţin, la prima cotitură eşti acolo, îi spuse Becky. Nu te opri. Sprijină-te de braţul meu. Opreşte-te dacă simţi nevoia. Odihneşte-te. Stai pe loc cât vrei. Dar nu mai e mult…

Puterile lui Adelaide o părăsiseră. Nu mai putea vorbi; de fapt, abia putea să mai vadă unde să pună piciorul. Un vaiet continuu, înăbuşit, îi ieşea din piept, iar Becky se înfioră la vederea unghiilor ei însângerate. Faţa îi era lucioasă din cauza transpiraţiei, iar părul care fusese coafat cu atâta grijă i se lipise de cap, atârnându-i în şuviţe ude pe frunte şi peste ochi.

Becky întinse mâna ca să-i aranjeze părul şi o simţi cum tremură ca varga.

La capătul treptelor, chiar după ultima cotitură, se vedea o mică platformă şi, în centrul acesteia, stâlpul pe care urma să fie arborat drapelul, iar ceva mai departe o staţie de funicular. Mai avea puţin, foarte puţin… Dar, când ajunseră la capătul ultimei cotituri şi picioarele pline de răni ale reginei urcară împleticindu-se ultimele şase trepte, o umbră căzu asupra lor.

Becky ridică ochii şi văzu o matahală cu ochi negri şi iscoditori. Era Otto von Schwartzberg.

Şi atunci Adelaide începu să se clatine. Se opri.

— Nu pot, şopti ea. Sunt sfârşită, Becky. Vreau să mor, nu mai pot…

Expresia lui Otto von Schwartzberg era de nepătruns.

Nimeni nu ar fi putut ghici ce gândea acesta; putea să-i dea reginei lovitura

de graţie sau dimpotrivă, să o poarte în braţe până la platforma pe care trebuia arborat steagul. Atât de impresionantă era statura bărbatului, încât nimeni – nici măcar contele – nu ştia ce să facă în acel moment. Iar steagul se lăsa jos, tot mai jos…

Şi atunci, în liniştea aceea mormântală, un bărbat se ivi în vârful stâncii şi sări uşor de pe platformă drept în faţa lui Otto von Schwartzberg. Cu părul blond şi răvăşit, plin de sânge şi cu jacheta ruptă, acesta se postă furios în faţa gigantului, ţinând ceva în mâna stângă.

Dă-te la o parte, spuse el printre dinţi. Stai în calea reginei. Dă-te la o parte.

Nimeni nu-i mai vorbise niciodată în acest fel lui Otto von Schwartzberg, indiferent de limba în care i se adresase.

Uriaşul îi făcu loc reginei, iar aceasta ajunse pe platformă. Întregul oraş văzu steagul ivindu-se pe culme şi toţi izbucniră în urale.

Garda Vulturului – soldaţii care stăteau de strajă zi şi noapte pe Stâncă – se năpusti spre regină atunci când contele îi dădu răstit comanda şi Garda luă steagul *Adlerfahne* din mâinile acesteia chiar în momentul în care ea se prăbuşea leşinată în braţele lui Becky.

Peste tot în jurul lor mulţimea ovaţiona cu înflăcărare. Pălăriile zburau prin aer, steagul se ridica mândru în vârful masivului de piatră, iar din vale şi de pe toate acoperişurile caselor se auzeau chiote şi urale, exploziile artificiilor şi trâmbiţele Gărzii Vulturului. Nimeni nu ştia unde dispăruse Otto von Schwartzberg. Contele era îngrijorat pentru Adelaide, dar Becky îşi aminti că avea în gentuţă o sticluţă cu săruri. O găsi şi îi scoase dopul, apoi o plimbă câteva secunde pe sub nasul reginei. Mirosul înţepător o făcu pe

Adelaide să tresară. Se strâmbă şi deschise ochii, clipi de câteva ori, apoi privi în sus şi zări Vulturul Roşu fluturând pe culme.

Se auzi un hârâit, urmat de scrâşnetul unor roţi, şi vagonul micuţ al funicularului se ivi pe platformă. Din el coborî arhiepiscopul: plăpând şi neliniştit, cu hainele pătate de sângele regelui,

iar Jim îi înmână obiectul pe care-l ţinea în mână: coroana de fier a Razkaviei.

Becky o ajută pe Adelaide să se ridice. Palidă şi tremurând ca varga, noua regină rămase cu fruntea sus sub steagul pe care-l cărase până pe culme, şi în acelaşi loc fu încoronată, în timp ce toţi cei de faţă îngenunchează în semn de credinţă şi supunere.

CAPITOLUL 9
Dispoziţiile

La o oră sau două după încoronarea lui Adelaide oraşul era cuprins de sentimente contradictorii. Unii erau bucuroşi, iar alţii nespus de trişti în urma ultimelor evenimente. Mii de oameni asistaseră la cele întâmplate, dar totul părea foarte greu de crezut. Abia atunci când Adelaide îşi reveni şi coborî la poalele masivului cu funicularul, oamenii înţeleseră că totul se întâmplase aievea.

Trăsura care ar fi trebuit să-l ducă pe Rudolf după încoronare se întoarse la Palat doar cu regina. Adelaide stătea pe bancheta trăsurii, palidă şi tremurând îngrozitor după şocul suferit, cu coroana de fier pe părul ei negru, având chipul întunecat de tristeţe. Era distrusă. Nu era în stare să-şi ascundă neliniştea şi gândurile care o frământau şi totodată – după cum avea să constate de altfel şi Jim – acesta era cel mai puternic atu al ei în relaţia cu oamenii, cu poporul ei. Ea nu putea ascunde nimic, era deschisă şi

sinceră, aşa că oamenii aveau încredere în ea. Dar situaţia în care se afla era teribil de riscantă.

Jim confiscă încă un cal şi însoţi călare trăsura reginei până la Palat, aşteptându-se ca dintr-un moment în altul cineva să tragă cu arma. Contele călărea de cealaltă parte a trăsurii. Ghirlande de flori, ovaţii şi chiote de încurajare se ridicau pretutindeni şi în tot acest vacarm ea trecea cu trăsura prin mulţime având pe chip expresia

potrivită: nu afişa un rânjet trufaş, dar niciun zâmbet trist; era mândră, solemnă, hotărâtă, sobră, neînfricată.

Jim surprinse privirea contelui şi înţelese că se gândeau la acelaşi lucru: printr-o întâmplare miraculoasă, Razkavia găsise liderul pe care-l căuta de atâta vreme.

Micuţa Adelaide din Hangsman’s Whearl era o regină din cap până-n picioare.

Între timp, soldaţii şi poliţia cercetau fiecare centimetru al Pieţei Sf. Ştefan în căutarea unor indicii în legătură cu asasinul regelui. Dar un singur foc de armă e întotdeauna ceva neaşteptat şi nimeni nu poate fi sigur de nimic, fiecare martor având opinii diferite în legătură cu direcţia din care se auzise acesta. Numărul ferestrelor de la care asasinul ar fi putut să tragă era de ordinul sutelor, şi mai erau şi balcoanele, intrările şi acoperişurile baroce, cu numeroasele lor frontoane, mansarde, balustrade şi cornişe… Fără a mai pune la socoteală multitudinea de alei înguste şi sinuoase – multe dintre acestea nefiind cunoscute nici măcar de cei care locuiau în piaţă. Aceste alei nu figurau pe nicio hartă a oraşului. Căutările continuau, dar fără vreo speranţă de izbândă.

La Palat era o forfotă nemaivăzută. Totul fusese pregătit pentru a-l întâmpina pe rege şi pentru petrecerea oficială, iar oaspeţii începuseră să sosească (la prânz erau aşteptaţi cetăţenii de seamă ai ţării, iar seara personalităţile din

străinătate), dar nimeni nu se ocupa de primirea lor.

Imediat ce trăsura reginei şi escorta acesteia se opriră în faţa Palatului, duşmanul lui Jim, baronul Von Godel, îşi făcu apariţia la uşă. Palid şi foarte nervos, acesta îi aruncă o privire lui Jim după care făcu o plecăciune suavă în faţa reginei. Contele se aplecă spre Adelaide ca să-i şoptească ceva la ureche, dar cum Becky nu era lângă ea ca să-i traducă, ea fu nevoită să ghicească vorbele contelui, dar în final dădu din cap a încuviinţare. Contele se întoarse apoi spre Godel şi spuse:

Majestatea Sa se va retrage în apartamentele ei. Recepţia va avea loc aşa cum s-a stabilit. Vă aştept în Biroul Verde în cincisprezece minute.

Jim descălecă, lăsă calul în grija unui rândaş şi intră în urma contelui în palat, chiar atunci când cea de-a doua trăsură oficială – cea în care se aflau contesa şi Becky – oprea în faţa intrării. Liniştit că Adelaide avea să se bucure de compania acestora, Jim îl urmă pe conte în biroul verde.

Imediat ce uşa se închise în urma lor, contele îşi scoase pălăria cu panaş de pe cap şi o trânti de pământ.

Schwartzberg! strigă el atât de tare, încât geamurile zăngăniră, iar călimara cu cerneală începu să vibreze.

— Credeţi?

— Cine altcineva? Nenorocitul… Dar nu a luat în calcul micul nostru vultur englez, nu-i aşa? Nu poţi prinde vulturi cu clei pentru păsări!

— Nu, domnule conte. Sunt sigur că nu a fost el. Oricum, dacă a fost atât de isteţ să facă asta, nu vom găsi nicio dovadă contra sa. Am însă altă idee…

Însă contele era pierdut în gânduri… Se plimba agitat între birou şi fereastră, lovindu-se peste coapsă şi frământându-şi bărbia.

Taylor, ea e tare, e puternică, dar mi-e frică, băiete,

tremur de frică. Ce se va alege de noi? Mai bine am pregăti un discurs pentru recepţia de astăzi – ea trebuie să-l ţină – sau crezi că ar fi mai bine să-l amânăm? Tocmai a asistat la asasinarea soţului ei – cine s-ar aştepta ca o femeie să fie în stare să…

S-ar aştepta ca o regină să poată face asta, îl întrerupse Jim. Şi asta e tot ce aveţi: o regină. Dacă-mi permiteţi, aş vrea să vă dau un sfat: mai bine nu-i spuneţi ce-ar trebui să vorbească la recepţie. Lăsaţi-o pe ea să hotărască. Sunt sigur că va găsi cuvintele potrivite. Aţi văzut ce priză are asupra mulţimii. Aveţi încredere în ea.

— Hmm, făcu contele, frecându-şi nervos falca. Mă întreb.

— Şi trebuie să luăm repede o decizie în legătură cu baronul Von Godel. Ştiţi că mi s-a interzis să părăsesc Palatul în această dimineaţă? L-au trimis pe sergent să mă caute peste tot şi să mă aresteze. Aţi văzut expresia lui Goel atunci când ne-a întâmpinat mai devreme?

— Dar… contele era peste măsură de uimit. Se prăbuşi într-un scaun. Dar dumneata erai…

— Am reuşit să ies, bineînţeles. Conte, pericolul este foarte aproape – poate e chiar la Palat în acest moment. Nu am deloc încredere în acest om. Nu am putea să-l îndepărtăm de aici?

Contele făcu un gest plictisit.

— Postul de şambelan se moşteneşte aici, la Curte. Nu putem face nimic în privinţa lui Godel… Bănuiesc că am putea găsi totuşi o alternativă, am putea stabili o altă ordine ierarhică… Dar aceste lucruri trebuie făcute aşa cum trebuie. Lasă-mă să mă mai gândesc ce putem face.

Jim ar fi vrut să spună mai multe, dar se auzi o bătaie în uşă. Baronul Von Godel intră în încăpere, palid, dar destul de calm de această dată.

— Majestatea Sa tocmai m-a numit secretarul-şef, i se adresă contele cu glas răsunător.

Era o minciună, dar Godel nu avea cum să-l contrazică. Până la noi numiri, activitatea de la Palat va continua la fel ca înainte. Domnul Taylor este reprezentantul meu. Îi veţi pune, aşadar, la dispoziţie tot ce va fi nevoie. Înţelegeţi ce vă spun? El nu trebuie împiedicat să-şi exercite atribuţiile în niciun fel. Ce s-a întâmplat cu aranjamentele pentru recepţie?

Godel înghiţi cu dificultate şi spuse:

— Totul este pregătit, conte Thalgau. Având în vedere tragicele circumstanţe, am dat ordin ca fanfara Gărzii Vulturului să nu cânte deloc în timpul recepţiei. Majestatea Sa îi va primi pe oaspeţi în Sala Mare. Cred că toţi vor înţelege această măsură şi se vor retrage discret după ce-şi vor prezenta omagiile.

Ocupaţi-vă în continuare de asta, în acest caz. Imediat ce recepţia va lua sfârşit, Majestatea Sa ne va primi pe mine şi pe domnul Taylor în biroul său privat. Fiţi pregătit în orice moment pentru noile dispoziţii ale reginei.

— Desigur, conte.

Baronul îşi ciocni călcâiele, făcu o plecăciune şi plecă.

— Credeţi că se va supune? întrebă Jim.

Da, cel puţin la început. Poate vedea de unde bate vântul... La naiba, trăim nişte vremuri pline de primejdii. Cred că abia într-o săptămână vom reuşi să restabilim ordinea. Dacă până lunea următoare nu vom avea ţara sub control, totul va fi pierdut. Acum du-te să te schimbi, Taylor! Nu avem timp de pierdut.

Douăzeci de minute mai târziu, în ţinută de gală, Jim se alătura oaspeţilor din Sala Mare. Aceştia erau reprezentanţi de seamă ai celor mai diverse cercuri ale societăţii razkaviene: practic, toată spuma aristocraţiei, primari,

senatori, purtătorul de cuvânt al Parlamentului, consilieri de stat, eminenţi avocaţi, bancheri, profesori şi reprezentanţi ai clerului, până şi cărţile poetului şi pictori. Comportamentul tuturor era solemn, reţinut, smerit, dar fiecare persoană dintre ei ardea de nerăbdare să o vadă pe noua regină.

Cincisprezece minute mai târziu se auziră trâmbiţele, şi silueta zveltă a lui Adelaide, extrem de graţioasă în negru, apăru în capul scărilor. Contesa cobora scările alături de ea, iar Becky se afla în spatele ei. Jim îi surprinse privirea şi-i făcu semn cu ochiul.

Planul iniţial fusese ca ea şi regele să rămână la baza scărilor ca să întâmpine oaspeţii pe rând, în ordinea precedenţei. Dar Adelaide se opri cu o treaptă sau două mai sus, astfel încât să poată fi văzută de toată lumea, şi rosti într-o germană clară, deşi puţin ezitantă: Bine aţi venit la palat! Dragul meu soţ şi-ar fi dorit să vă salut pe fiecare în parte, şi am să-i respect dorinţa, dar vă rog să-mi permiteţi mai întâi să vă spun câteva cuvinte. Atunci când soţul meu

era prinţ, am jurat în faţa lui Dumnezeu să-l cinstesc şi să-l slujesc cu credinţă. Iar acum, când conducerea ţării – această cumplită răspundere, dar şi deosebită onoare – îmi revine mie, jur în faţa voastră, a tuturor, că voi sluji Razkavia cu toată dăruirea şi priceperea mea, până la capăt! Nu vreau să mai existe vreo îndoială în inima cuiva: Razkavia are o regină, iar aceasta îşi va apăra şi iubi ţara până la moarte. Trăiască Vulturul Roşu! Trăiască Razkavia!

Atunci ei înţeleseră că era trup şi suflet a lor.

În seara aceea, după ce emoţiile zilei se mai estompară, Jim ieşi în oraş ca să-l caute pe Karl von Gaisberg. Unele lucruri îl îngrijorau şi existau anumite amănunte pe care nu ar fi vrut să i le împărtăşească bătrânului conte.

Îl găsi pe Karl la Cafeneaua Florestan, stând la o masă împreună cu alţi patru sau cinci amici de-ai lui. Aceştia îl salutară pe Jim cu o curiozitate avidă: ce se petrecuse la palat? El le răspunse la toate întrebările, apoi zise:

— Din câte ştiu eu, poliţia nu a arestat încă pe nimeni. Sincer, nici nu mă aştept să se întâmple acest lucru. Dar sunt aproape sigur că nu a fost Otto von Schwartzberg cel responsabil; nu e stilul lui.

— Dar atunci ce căuta sus pe stâncă? întrebă Gustav. Am crezut că avea de gând să o doboare pe regină şi să înşface steagul!

— Eu cred că voia doar să vadă de ce-i în stare. El nu a ameninţat-o, de fapt. Să ne gândim mai bine la ceea ce s-a întâmplat în această dimineaţă. Eraţi destul de aproape de rege atunci când a coborât scările?

Karl încuviinţă din cap.

— Eu eram la vreo jumătate de metru de ei, iar Anton, care e aici de faţă, se afla ceva mai departe, lângă pod… Eu am văzut totul.

— Eu eram în mijlocul mulţimii, zise Gustav, dar am văzut tot ce s-a întâmplat.

— Dar *ce anume* ai văzut?

Ei bine… zise Gustav, am auzit împuşcătura şi l-am văzut căzând.

— Şi cum a căzut?

— Pe spate. Ba nu… stai puţin…

— Nu-i adevărat! interveni Karl. A căzut pe partea stângă, nu-i aşa?

Ba chiar a căzut pe spate, zise Anton. Dar după ce s-a întors spre stânga sau cel puţin aşa mi s-a părut.

— Aşa cred şi eu, spuse Jim. Glonţul l-a lovit în piept în timp ce se întorcea spre stânga şi l-a doborât pe loc. Altfel Ade… Majestatea Sa regina nu ar fi reuşit să prindă steagul.

— Dumnezeule, e adevărat! exclamă Gustav. Ea era în spatele lui, pe partea stângă – el a căzut spre ea!

Deci, continuă Jim, asta nu ne poate oferi niciun indiciu în legătură cu direcţia din care putea veni glonţul?

Rămaseră pe gânduri. Apoi Karl trase în faţa lui un meniu ferfeniţit de pe masă şi scoase un creion din buzunar. Schiţă repede un plan al pieţei, cu treptele Catedralei şi semnală cu o cruce locul în care căzuse Rudolf.

Cât de mult se întorsese? Mai avea de coborât patru trepte…

— Sunt sigur că era ceva mai sus, zise Anton. L-am văzut cât se poate de clar din celălalt capăt al pieţei. Cred că mai avea de coborât vreo zece trepte. Şi de altfel nu s-a întors complet.

Să zicem că s-a întors doar pe sfert, interveni Gustav.

— Cam atât, întări Karl. Şi totuşi, a căzut direct pe spate?

— Nu. Ţinea capul puţin ridicat. Aşa…

Gustav luă creionul şi schiţă unghiul. Jim privi atent schiţa şi încuviinţă gânditor.

— Eu eram într-o parte, zise el. Ea era exact între mine şi rege, dar eu am zărit steagul căzând spre mine. Cred că aşa a căzut. Prelungeşte unghiul cu o linie…

Karl făcu întocmai.

— Ei bine, ce-i acolo? întrebă Gustav.

Karl ridică din umeri.

— Un bloc de apartamente. Nu prea ţin minte.

— Unchiul meu locuieşte acolo, zise şovăielnic Anton. Într-una dintre casele din zona aceea…

— Ce mai aşteptăm, băieţi? Să mergem să-i facem o vizită, spuse Jim.

Unchiul lui Anton, un dentist înstărit pe nume Weill, era încântat să-i primească pe prietenii nepotului său. La fel ca şi vecinii săi, el şi soţia lui se aflaseră în balcon atunci când

fusese tras focul de armă, iar regele murise sub privirile lor îngrozite.

— Ei bine, împuşcătura a fost asurzitoare, nu-i aşa, Mathilde? o întrebă el pe soţia lui. Cred că s-a auzit de undeva de sus.

Apartamentul lor se afla la etajul al treilea al clădirii. Frâu Weill nu era prea sigură.

— S-a întâmplat atât de brusc… părea să se audă din toate direcţiile. Ga un tunet, zise ea. Oricum, la etajul de deasupra cine putea fi? Madame Czerny e mult prea bătrână – are optzeci şi nouă de ani, vă vine să credeţi? –, nu cred că ar fi în stare să împuşte pe cineva. Iar Herr Egg nu era acasă.

— Cine este Herr Egg? întrebă Jim.

— E un negustor de trabucuri, îl lămuri Herr Weill. Un om foarte prietenos din fire. De fiecare dată îmi oferă de Crăciun câte o Havana cubaneză din cea mai fină. Iar eu mă ofer întotdeauna să-l răsplătesc cu o extracţie, dar el protestează amabil spunându-mi: „Nu, nu, insist, întotdeauna e mai plăcut să dăruieşti decât să primeşti”. Astăzi Herr Egg nu a fost acasă. Se întâmplă să ştiu, pentru că l-am văzut aseară la o oră destul de înaintată la barul hotelului Europa, iar el mi-a spus că a închiriat apartamentul pentru o zi unui jurnalist…

Herr Weill păru să se prindă cu o secundă în urma tuturor. Ridică privirea, de-a dreptul îngrozit.

— Cu siguranţă… începu soţia lui. Trebuie să-i fi arătat vreun act de identitate… nu-i aşa?

— Poliţia a fost în control? întrebă Jim.

— Da, au cercetat toate apartamentele, desigur, iar noi le-am spus ce am auzit… doar nu credeţi că…

— O să megem să stăm de vorbă cu Herr Egg, dacă este acasă, zise Jim ridicându-se. Între timp, vă rugăm, nu mai

spuneţi nimănui despre asta. Cred însă că aţi putea scrie o relatare pe care să o încredinţaţi apoi avocatului dumneavoastră.

— Da, da, bună idee. Am să scriu chiar acum, spuse dentistul, alb la faţă, repezindu-se spre birou.

— Sper că Herr Egg nu va avea probleme, nu-i aşa? zise Frâu Weill. Un om atât de cumsecade! Nu aş putea suporta…

— Nu ştiu, spuse Jim. Dar vă mulţumesc pentru ajutor. Ce număr are apartamentul său?

*

Herr Egg era acasă. Ce-i drept, nu era în toane prea bune, pentru că venise înapoi cu un buchet mare de trandafiri pentru încântătoarea jurnalistă de la Madrid, şi constatase dezamăgit că aceasta plecase deja fără să-i lase măcar o carte de vizită. Ei, fără îndoială colegul ei reuşise să facă o fotografie pe cinste cu moartea regelui, dar asta nu era o consolare pentru el.

Îi primi pe Jim şi pe studenţi în sufragerie. Uşile de la balcon erau deschise larg, iar Jim îşi spuse că acela era probabil locul din care pornise glonţul. Părul pomădat al lui Herr Egg şi mustaţa cernită în combinaţie cu aroma tare a apei sale de colonie şi parfumul de violete de Parma trădau un bărbat a cărui vanitate era mai puternică decât simţul ridicolului, iar Jim îşi dădu seama în scurt timp că nu trebuiau să-i dezvăluie ceea ce bănuiau ei.

— Caut pe cineva, un jurnalist, zise el. Lucrez pentru un ziar din Anglia şi cred că aţi închiriat apartamentul unuia dintre colegii mei.

Problema este că avea să-mi dea nişte informaţii importante, dar acum nu-l mai găsesc nicăieri. Ştiţi din întâmplare unde a plecat?

— Ah, nu ai noroc, tinere! Nu cauţi unde trebuie. Ştiu

sigur că nu colegul tău a fost cel căruia i-am închiriat apartamentul, şi ştii de ce?

— Nu, îi răspunse polidcos Jim.

— Pentru că nu era un *el,* era o *ea.* Vezi! Ce părere ai de asta?

— Remarcabil, spuse Jim, simţind un fior în stomac. O jurnalistă? Aţi declarat asta poliţiei?

— Poliţiei?

— Se pare că au controlat fiecare apartament din clădire. Căutau asasinul regelui, presupun.

— Nu ştiu dacă au fost aici sau nu. Le-am dat liber servitorilor.

— Un gest foarte generos din partea dumneavoastră. Dar jurnalista dumneavoastră cum arăta de fapt?

— Oh, era o mândreţe de femeie! exclamă entuziasmat Herr Egg. Spanioloaică, înţelegi? Păr negru, ochi negri, fină... Bărbatul gesticula de zor ca să descrie farmecele femeii. Ştiţi voi. S-a recomandat cu numele Menendez. Desigur, eu sunt familiarizat cu hispanicele şi cunosc puţin limba spaniolă. Merg în fiecare an în Havana cu afaceri. Trabucuri.

— A lăsat cumva o adresă? A spus pentru ce ziar lucrează?

— Nu, nu a lăsat nicio adresă. A menţionat doar o revistă de modă. *Madrid*aşa cred. A venit şi cu un coleg fotograf. Acesta căra o cutie lungă şi un trepied, bănuiesc. O femeie pe cinste, frumoasă foc, dar puţin cam *coaptă* – aş spune – pentru un flăcău ca tine.

— Vorbea limba germană? Sau aţi vorbit în spaniolă?

— Oh, nu, vorbea în germană. Avea un accent puternic. O voce plăcută, totuşi. Ca un violoncel în amurg... Nu vreţi o ţigară de foi? încercaţi-le pe-astea. Sunt mai noi. Le-am adus din Las Palmas. Un pahar cu vin?

În următoarele câteva zile, Adelaide nu mai avu linişte, fiind într-o continuă stare de agitaţie. Abia dacă mai dormea. Confirmă numirea contelui ca asistentul ei personal, inventă postul de interpret-şef pentru Becky, o ridică pe contesa Thalgau la rangul de doamnă de onoare a reginei, îl convocă pe şeful poliţiei şi ceru să afle care era planul lor pentru prinderea asasinului, apoi îi ceru acestuia un raport zilnic despre stadiul anchetei, raport ce trebuia înmânat contelui Thalgau; supraveghea cu minuţiozitate pregătirile pentru funeraliile regelui Rudolf, vorbi cu toţi membrii personalului de la palat – de la intendent până la servitoarele care spălau vasele – şi le spuse tuturor ce aştepta de la ei; stabili o serie de dineuri oficiale la care, după o primă perioadă de doliu intenţiona să invite mai mulţi cetăţeni de frunte ai ţării; merse cu capul descoperit în urma afetului de tun care transporta trupul lui Rudolf la Catedrală; lua în fiecare zi câte o lecţie intensivă de germană de două ore şi făcea progrese extraordinare; ceru ambasadei engleze copii ale cataloagelor de la magazinele armatei şi marinei militare, pe care puse stăpânire cu mare bucurie.

Comandă astfel toate jocurile pe care le găsi acolo: de la Animal Misfitz până la Zelo, Blinking Dandy, Puffette, Tipple-Topple, El Teb, Guessodor, Cape to Cairo, Wibley Wob şi aşa mai departe. În

cele din urmă, căzu la pat doborâtă de ceea ce medicul familiei regale numi epuizare nervoasă şi dormi douăzeci şi patru de ore fără întrerupere.

În foarte scurt timp, noua structură a Casei Regale începu să prindă formă. Şambelanul – duşmanul lui Jim –, baronul Godel, nu putea fi destituit, în schimb putea fi ignorat.

Toate deciziile lui Adelaide erau transmise către cei de la

palat şi în exterior prin intermediul contelui Thalgau. Cercul ei personal era foarte restrâns: fiind, de fapt, limitat la Becky şi contesă care, deşi nu reprezenta cea mai veselă companie, era o persoană de încredere –, după spusele lui Adelaide. Becky făcea tot posibilul să înveţe şah şi reuşi să facă unele progrese; şi, mai mult de-atât, făcuse cunoştinţă cu o cameristă care auzise că pisica de la grajduri avea pui, aşa că trimiseră pe cineva să îi aducă şi fu ales unul care îi fu dat lui Adelaide cadou.

Era negru ca smoala, foarte norocos prin urmare, şi îi fu prezentat lui Adelaide drept „pisoiul ei de companie". Adelaide îi puse numele Saucepan1.

Pe măsură ce Adelaide vorbea din ce în ce mai bine limba germană, Becky era acum mai puţin interpret şi mai mult consilier al reginei, preferând să înveţe cot la cot cu ea. Felul în care citea regina era încă stângaci, aşa că făceau foarte des exerciţii citind însemnări oficiale sau învăţând împreună despre extracţia nichelului din minele Karistein, despre negocierile pentru taxele vamale cu Germania sau despre câştigul obţinut de stat din taxe.

Peste puţin timp, Adelaide decise să vorbească cu Cancelarul. Acesta era liderul Senatului, ocupantul celei mai importante poziţii politice din ţară: nu că asta ar fi însemnat prea mult pentru ea – din moment ce acesta nu fusese ales pe cale democratică, ci numit în funcţie de regele Wilhelm. Era un om bătrân, baronul von Stahl, şi

1 Tigăiţă (eng.) (n.tr.)

atunci când o întâlni pe Adelaide, această ocazie se dovedi deosebit de educativă pentru amândoi.

La început, baronul nu ştiu cum să se poarte cu ea, aşa că o tratã oarecum sfătos, cu un aer curtenitor, dar ea îl puse la punct.

Am înţeles că Regina Victoria obişnuia să se distreze

astfel ascultând linguşelile domnului Disraeli, i se adresă ea cu asprime. Asta pentru că era o femeie bătrână. Când voi fi bătrână, vei putea face şi dumneata aşa. Dar acum nu sunt dispusă să te ascult, pentru că sunt în doliu, şi, în orice caz, sunt o mulţime de bărbaţi tineri în jur capabili să mă flateze cu mai multă pricepere decât dumneata. Dacă vrei să te respect, vorbeşte-mi sincer despre Senat şi lasă deoparte linguşelile.

Becky trebui să reproducă întocmai tot ce spusese regina, pentru că germana acesteia era destul de bună ca să urmărească ceea ce traducea ea, dar – având într-o parte ochii îngustaţi ai reginei şi în cealaltă parte ochii mari de uimire ai Cancelarului – cele două minute care se scurseră se dovediră extrem de incomode.

Bătrânul nu era un ticălos; îşi veni repede în fire şi începu să vorbească mult mai respectuos despre ceea ce o interesa pe regină, reuşind să-i prezinte un raport amănunţit şi corect. Şi în scurt timp deveni limpede care era cea mai stresantă problemă – de parcă nu ar fi bănuit deja. Ambele state – Germania şi Austro-Ungaria – voiau să anexeze Razkavia, şi nu pentru câteva podgorii, o mână de castele sau nişte izvoare sulfuroase, ci pentru nichelul extras din mine: Cuprul Diavolului. Marile oţelării din Essen tânjeau după acest minereu, iar împăratul Franz-Josef nu voia ca minereul să ajungă în mâinile acestora ca nu cumva acest lucru să le dea un mare avantaj lui Bismarck şi împăratului Wilhelm. Necesitatea unui acord era urgentă şi prioritară, fiind mai importantă chiar decât problemele interne ale ţării, precum mana care atacase podgoriile din Neustadt, veniturile în continuă scădere de la cazinoul

din Andersbad şi nevoia de a găsi noi investitori pentru compania de căi ferate.

Adelaide îl ascultă cu atenţie şi îi mulţumi. Imediat cum

se despărţi de Cancelar, luă decizia de a vizita minele de nichel ca să se lămurească de ce existau atâtea dispute legate de această problemă. Fără a ţine cont de obiecţiile contelui Thalgau care susţinea că nu se cuvenea aşa ceva (în perioada de doliu, astfel de vizite păreau de-a dreptul indecente), Adelaide ordonă ca trenul regal să fie pregătit pentru o vizită la Karistein şi, într-o dimineaţă însorită de toamnă, parcurseră cei şaizeci de kilometri până la Andersbad, care se afla în celălalt capăt al ţării, apoi se deplasară pe o linie secundară până la Karistein.

Toţi minerii şi familiile acestora veniseră la gară să-i întâmpine. Covorul roşu şi discursul de bun venit îi deveniseră destul de familiare lui Adelaide, iar cuvântarea pe care o ţinu în semn de mulţumire se dovedi competentă. Curios lucru, îşi spunea Becky, faptul că nu reuşea deloc (şi nici nu încerca, de altfel) să renunţe la pronunţatul ei accent Cockney – accentul limbii sale materne. Atunci când vorbea în engleză, întreaga ei fiinţă se relaxa, iar ea părea dură şi îndrăzneaţă în acelaşi timp, dar atunci când vorbea în limba germană atitudinea ei se schimba radical: stătea mai dreaptă, se mişca cu mai multă graţie şi părea *chic* – acesta fiind singurul cuvânt (deşi franţuzesc, şi nu nemţesc) care, socotea Becky, i se potrivea pe deplin.

Adelaide era foarte *chic* în dimineaţa aceea la Karistein, iar mulţimea o admira nespus.

Inginerul-şef care trebuia să-i însoţească pe parcursul vizitei era un tânăr cu părul cârlionţat pe nume Kopke, care înţelese în scurt timp că interesul reginei era autentic şi că îi putea explica orice, fără să fie nevoit să simplifice prezentarea (aşa cum ar fi procedat în cazul unei persoane ignorante). Însă, atunci când Adelaide insistă să meargă în subteran, acesta rămase perplex.

150

Dar, Majestate, nu ne-am pregătit pentru o vizită în

subteran – condiţiile nu permit…

Regina îi aruncă o privire pătrunzătoare.

Dacă mina este sigură, nu voi păţi nimic. Dacă nu este sigură, vreau să văd la ce pericole sunt expuşi supuşii mei.

În mai puţin de o oră, replica ei făcea înconjurul Karisteinului, aşa că, atunci când se despărţi de minerii din localitate, avu parte de ovaţii şi mai puternice decât cele pe care le auzise pe Stânca Eschtenburg.

Becky însă nu văzuse mare lucru. Nu ştiuse până atunci că suferea de claustrofobie, aşa că imediat ce căruciorul pe şine în care se aflau trecu de la lumină în întunericul muntelui, ea se simţi cuprinsă de panică şi închise ochii, îngrozită. După ce ieşiră din nou la lumina zilei, Adelaide o privi cu reproş şi-i spuse:

— Sper că ai reţinut tot ce am văzut acolo jos. Nu te mai strâmba aşa şi încearcă să fii mai atentă! Trebuie să-i încurajăm pe oameni.

Inginerul-şef făcu o plecăciune foarte adâncă şi îi sărută mâna la plecare, iar Adelaide îl răsplăti cu o privire pătrunzătoare şi înfocată care îl făcu să roşească; aşa că Becky avea la rândul ei ceva să-i reproşeze reginei.

Înainte dea părăsi acea parte a ţării ca să se întoarcă la Eschtenburg, Adelaide îşi manifestă dorinţa de a vizita castelul Wendelstein – locul în care unde Walter von Eschten reuşise să-l învingă în cele din urmă pe Ottokar al II-lea. O potecă prin pădure ducea la acest castel, aflat la vreo doi kilometri de Andersbad. Domeniul contelui Otto nu era prea departe de Wendelstein şi, în mod normal, eticheta ar fi cerut ca bărbatul să-şi facă apariţia pentru a-şi prezenta onorurile, dar se spunea că ar fi plecat la o mare partidă de vânătoare organizată în Africa de Est.

Vechiul castel Wendelstein era acum o ruină; numai turnul rămăsese intact. Intrarea era blocată cu bucăţi de piatră şi moloz, în timp ce Adelaide păşea pe iarbă, contele îi spunea cum reuşise

151

Walter să-i ademenească pe cei din Boemia pe pajiştea întinsă dintre castel şi marginea pădurii şi cum îi atacase în repetate rânduri cu ajutorul cavalerilor pe care îi păstrase în rezervă, iar boemienii (care aveau moralul la pământ după luni în care îndureraseră tacticile de gherilă ale lui Walter) se recunoscuseră învinşi şi fugiseră. Becky privi priveliştea acum paşnică, fiind cuprinsă de emoţii puternice. Ţara ei, istoria poporului ei…

Soarele fierbinte de toamnă mângâia ţinutul cu razele lui de aur. O mulţime de insecte bâzâiau prin iarbă, un bărbat cosea în apropierea pădurii, iar de undeva din vale se auzi şuieratul unei locomotive. Trebuiau să plece.

Aşa cum Becky îi relatase mamei ei în scrisorile pe care i le trimitea de două ori pe săptămână, trăia cele mai ciudate momente din viaţa ei. Ea şi Adelaide erau nevoite să treacă prin nenumărate formalităţi: numiri în funcţie, discursuri cu ocazia retragerii vreunui general sau a vizitei vreunui prinţ oarecare la diferite evenimente, inaugurări, recepţii, servicii de comemorare sau depuneri de coroane… Erau momente în care Adelaide vărsa lacrimi amare – de furie sau din cauza epuizării – şi toate se spărgeau în capul lui Becky de parcă ar fi fost mereu vina ei. De fiecare dată Becky încerca să-şi păstreze calmul, spunându-şi că era doar un cetăţean loial al Razkaviei şi că Adelaide era regina acestei ţări, iar cuvântul ei era lege. De cele mai multe ori funcţiona.

Şi în tot acest timp exista contrastul dintre Adelaide – femeia vulgară cu accent cockney – şi nobilii care o tratau cu atâta respect; şi mai era şarmul cu care reuşea să provoace pe oricine la o partidă de şah, precum şi pasiunea extremă cu care juca, abilităţile deosebite de care dădea dovadă şi măiestria tacticilor pe care le aplica. Se vedea o evoluţie în puterea ei de decizie, autoritatea şi înţelepciunea de care dădea dovadă.

Becky nu putea fi decât fascinată.

152

În cele din urmă, începură tratativele diplomatice. Adelaide invită marile puteri să-şi trimită reprezentanţii în Razkavia pentru negocieri. Oficialităţile respinseră consternate această decizie.

— Majestate, e de *neconceput*, îi spuse ministrul afacerilor externe.

— Prea târziu. Aşa am hotărât.

— Dar există protocoale.

— În regulă. Dumneata ai grijă de protocol, iar eu mă voi ocupa de negocieri.

— Dar căile oficiale…

— Dacă am urma căile oficiale, nu am ajunge nicăieri.

Chiar dacă nu mai adăugă nimic, obiecţiile celorlalţi începură să curgă. În cele din urmă, regina îşi pierdu cumpătul şi azvârli cu o călimară cu cerneală, ţipând într-un mod ce nu necesita traducere, chiar dacă Becky cunoştea cuvintele nemţeşti pentru leneşi împuţiţi umflaţi cu pompa. Toţi cei de faţă se înclinară speriaţi în faţa ei şi ieşiră în mare grabă pe uşă. În aceeaşi după-amiază, secretarul pentru afaceri externe trimise invitaţiile reprezentanţilor marilor puteri.

*

În tot acest timp, Jim şi cei din Richterbund o căutau fără odihnă pe actriţa hispanică. El îi povestise contelui despre presupusa jurnalistă care închinase apartamentul lui Herr Egger, iar contele îl informase la rândul său pe şeful poliţiei care se prezentase la raport, însă Jim nu prea avea încredere în poliţie, în cadrul căreia nu exista nici măcar un detectiv. Caschetele cu ţepuşă, epoleţii aurii şi uniformele maro dovedeau că pentru poliţiştii din Razkavia era mai important aspectul, şi nu eficienţa.

Jim era aproape sigur că actriţa nu părăsise oraşul, dar

nu ar fi putut să spună de ce. Karl, Gustav, Heinrich şi ceilalţi verificau toate cafenelele şi berăriile din Centrul Vechi, vorbeau cu hamalii de la gară, supravegheau intrarea actorilor de la clădirea Operei şi a celor două teatre din oraş, îi sâcâiau cu întrebări pe toţi portarii de hotel şi tot nu reuşiseră să afle ceva.

153

În cele din urmă, Jim găsi primul indiciu, dar în mod indirect. Dintre toate locurile posibile, găsi acest indiciu în biroul intendentului, chiar la Palat. Încăperea era un soi de cameră comună pentru servitorii de rang superior. Jim avea o părere foarte bună despre aceştia, iar ei îl simpatizau pentru modestia lui şi pentru conversaţiile picante pe care le iniţia.

Într-o seară se afla deci în biroul intendentului, când adjunctul acestuia intră în încăpere clătinând supărat din cap.

— Ce s-a întâmplat? întrebă cineva.

— Godel ăsta. El vrea acum să-i trimit o servitoare special instruită pentru nu ştiu ce fată bătrână care a sosit acum şi pe care vrea să o instaleze în camera aceea goală de pe coridorul mansardei, la numărul paisprezece. Nu mă pot dispensa de o servitoare pentru atâta lucru! Şi dacă spun că trebuie să mai angajăm pe cineva şi că avem nevoie de mai mulţi bani ca să plătim încă un salariu, ne ia din salariile noastre, blestematul!

— Dar cine e femeia asta?

— Dumnezeu ştie. Vreo hoaşcă bătrână, o babă din Schloss Neustadt, cred. Nu, mă înşel: Ritterwald…

Aşa se numeau domeniile familiei regale, îşi spuse Jim. De ce s-ar fi arătat Godel atât de interesat de o servitoare bătrână? Îşi ciuli urechile.

Îl auzi pe adjunctul intendentului spunându-i unui lacheu:

— Uite ce, ştiu că e târziu şi că ţi-ai terminat programul,

dar te rog să faci asta. N-are prea multe bagaje, doar un cufăr şi două cutii – du-le, te rog, sus fără să protestezi.

— E vorba de babă? întrebă Jim. Lasă-mă pe mine. Mereu mi-am dorit să fiu lacheu.

Servitorul se arătă peste măsură de încântat de propunerea sa, iar adjunctul intendentului abia catadicsi să ridice din umeri şi ieşi grăbit din încăpere ca să le transmită celor de la bucătărie să trimită sus o tavă cu ceva de mâncare.

Jim îmbrăcă vesta lacheului şi haina acestuia şi îşi prinse repede în jurul gâtului un ştergar în loc de cravată.

— Nu te mai obosi să-mi dai pantalonii, zise el. Am să spun că i-am dat la spălat, dacă mă întreabă cineva. O să-mi admire frumoasele pulpe cu altă ocazie. Unde trebuie să merg?

Servitorul îi explică, iar el porni iute pe coridorul de la parter îndreptându-se către intrarea de la grajduri, unde un hamal nerăbdător descărca dintr-o trăsură un cufăr din răchită. Acesta îi întinse apoi o cutie mare şi uzată unei femei bătrâne care aştepta pe trepte.

Mamaie, îi zise Jim. Lăsaţi-mă să vă ajut cu cufărul ăsta. Ce-aţi pus în el? Greutăţi din plumb?

De fapt, cufărul era foarte uşor. În mod evident, bătrâna nu avea mare lucru. Jim duse cufărul în camera de sus, aşa cum spusese ajutorul intendentului. Cineva pregătise deja focul şi lăsase o lumânare pe masă.

Am ajuns, zise el. O să vină cineva cu masa în câteva minute, imediat ce le vor convinge pe servitoare să urce până aici. Ce ziceţi de locul ăsta, vă simţiţi bine aici?

Bătrâna aruncă o privire în jur şi încuviinţă încet din cap. Era o femeie uscată şi ţeapănă, ageră, cu un chip de pasăre şi obrajii foarte roşii.

— Mulţumesc, băiete, spuse ea. E foarte frumos aici. O să

mă simt cât se poate de confortabil.

— Cum vă numiţi? o întrebă Jim. Îmi place să fiu respectuos cu cei mai în vârstă decât mine.

— Da, îmi dau seama, remarcă ea. Eu sunt Frâu Busch. Dar dumneata?

Jim simţi un şoc, de parcă s-ar fi electrocutat. Se gândi repede la ceva şi răspunse:

Jakob. Acesta e numele meu. La dispoziţia dumitale, Frâu Busch, puteţi să mă chemaţi oricând. Iată că vine servitoarea. Poftă bună!

155

Părăsi în grabă încăperea şi rămase un timp pe scări încercând să-şi dea seama de ce simţise acel fior? Unde mai auzise numele acela?

Şi apoi îşi aminti. În noaptea de dinaintea încoronării, Gustav îi spusese că descoperise în arhivele de ziar nişte informaţii în legătură cu prinţul Leopold: singurul martor al morţii acestuia era un vânător pe nume Busch.

Şi totul se întâmplase la Ritterwald, locul din care venea bătrâna.

În ziua următoare, Becky făcu şi ea o descoperire.

Ori de câte ori avea o oră liberă, prefera să meargă în Sala Hărţilor. Bătrânul rege Wilhelm fusese foarte pasionat de geografie – călătorise pe tot cuprinsul lumii în tinereţe – şi se dovedise un colecţionar înrăit. Sala Hărţilor avea, aşadar, o mulţime de sertare – mari, late şi nu foarte adânci, din lemn de mahon, cu mânere sclipitoare din bronz – în care păstra tot felul de hărţi şi desene din toate colţurile lumii şi o masă enormă pe care putea să le examineze în detaliu. Mai avea şi o mulţime de globuri, atât pământeşti, cât şi cereşti; un mic telescop gregorian pe montură ecuatorială şi diverse dispozitive şi echipamente pentru navigaţie păstrate în cutii din lemn de trandafir căptuşite cu pânză.

În încăpere se ştergea praful des, şi pardoseala era cernită, dar nimeni nu prea intra acolo. Becky o folosea pe post de refugiu, pentru că-i plăceau liniştea, mirosul de ceară de albine şi precizia hărţilor şi a instrumentelor.

În după-amiaza zilei premergătoare Tratativelor, Becky petrecu câteva minute privind prin telescop, dar nu reuşi să-l localizeze. Apoi îi trecu prin minte să caute o hartă a Londrei, ca să vadă dacă putea găsi strada pe care locuia, dar nu vedea niciun catalog prin preajmă ca să poată găsi ce voia. Cum căuta bătrânul rege o hartă a Africii de Vest dacă avea nevoie?

156

Mintea ei organizată începu să caute răspuns la această întrebare şi atunci îşi aminti că în micul birou ce servea drept antreu al Sălii Hărţilor era un dulap pe care nu-l cercetase. Poate că acolo era.

Deschise uşa şi intră. Spre deosebire de celelalte uşi de la palat, aceasta nu era prinsă destul de bine în balamale şi se închise foarte încet în urma ei, aşa că, atunci când (după câteva minute de frunzărit registrele care, într-adevăr, se aflau în dulap) Becky auzi nişte voci în Sala Hărţilor, înţelese că nou-veniţii nu ştiau că ea se afla acolo.

Nu avea nicio intenţie să se ascundă, dar nu ar fi avut niciun rost să tuşească, să tropăie sau să scape vreo carte pe jos ca să-şi facă simţită prezenţa, pentru că scopul acestora era cu siguranţă la fel de inofensiv ca şi al ei.

Într-adevăr, una dintre voci – pe care o recunoscu imediat – era a contelui. Dar acesta adaptase un ton pe care Becky nu-l mai auzise înainte: un soi de insistenţă din tipar, cu mize de neliniște. Celălalt bărbat părea pedant şi precis, la fel ca un învăţător. După ce ascultă o parte din conversaţie, constată că era prea târziu să se mai oprească.

— Înţeleg, Herr Bangemann că aveţi un talent foarte rar, zise contele. Mi-ar plăcea să-mi faceţi o mică demonstraţie,

dacă nu vă e cu supărare. Am un document aici.

Se auzi zgomotul unui sertar şi foşnetul unei coli groase de hârtie.

De cât timp aveţi nevoie pentru această primă pagină?

— Doar cât să o citesc. Un minut, poate.

— Foarte bine. Am să vă cronometrez.

Şi nu se mai auzi nimic un timp, iar Becky nu se putu abţine să nu numere. Evident, ea număra mai încet decât ceasul contelui, pentru că ajunse abia la cincizeci şi cinci când îl auzi pe conte:

— Timpul s-a scurs.

Se auzi din nou foşnet de hârtie, iar Herr Bangemann îşi drese glasul şi începu să vorbească:

157

— Un raport asupra expediţiei la izvoarele fluviului Orinoco şi afluenţilor fluviului Rio Bravo, efectuată sub auspiciile Societăţii Regale de Geografie a Razkaviei, între 1843–1844…

Şi continuă aşa un timp. Era clar că bărbatul reţinuse tot ce scria pe hârtie.

— Remarcabil! exclamă contele. Cuvânt cu cuvânt. Acum, cât de mult puteţi reţine?

— Destul de mult, zise modest Herr Bangemann. Nu am mai avut ocazia să reţin mai mult de şaizeci de pagini, dar sunt sigur că aş putea să o fac, dacă mi s-ar cere aşa ceva.

— Şi e de-ajuns să citiţi foile o singură dată?

— Exact. Când eram copil, am primit o lovitură în cap şi apoi am fost binecuvântat cu acest dar – drept răsplată, presupun.

— Extraordinar… Am înţeles că aveţi o familie mare.

— Am cinci fete, Excelenţă. Toate sunt fete cuminţi şi inteligente. Dar, ah, indiscutabil, sunt cinci guri de hrănit, iar din salariul unui biet funcţionar…

— Sunt sigur de asta. În regulă, Herr Bangemann: eu am

nevoie de cineva cu talentul dumitale. E vorba despre o împuternicire privată, ca să nu spun secretă…

Contele se opri. Inima lui Becky începu să bată mai tare. Oare o auzise? Dar apoi ascultă cum se deschide şi se închide uşa exterioară, iar contele continuă cu voce scăzută:

— Aşa cum am spus, o împuternicire ce necesită cea mai mare discreţie. Nimeni nu trebuie să afle, înţelegeţi?

— Puteţi conta pe mine, conte Thalgau.

Vocile lor deveniră un murmur. Becky îţi ciuli urechile şi roşi: nu mai trăsese niciodată cu urechea şi nu era prea mândră să recunoască acest lucru.

Cei doi din Sala Hărţilor mai vorbiră preţ de un minut sau două, dar ea nu mai auzi nimic din ce se întâmpla, cu o singură excepţie: la un moment dat, clinchetul unor monede.

În cele din urmă, uşa exterioară se închise şi se făcu linişte. Becky rămase pe loc un timp, apoi ieşi prudentă din ascunzătoare. Era destul de tulburată, pentru că ea îl crezuse pe conte la fel de puternic şi de ferm ca Stânca din Eschtenburg. Şi totuşi, tonul cu care acesta vorbise acolo, în Sala Hărţilor, era conspirativ, şi asta o descumpănea.

Nu-i putea spune lui Adelaide: Majestatea Sa avea destule lucruri la care să se gândească. Jim era persoana în care avea încredere deplină, doar că era destul de greu să-i dea de urmă.

Becky lăsă un mesaj în camera lui şi se rugă ca acesta să-l citească.

În seara aceea, în sufragerie, Becky desfăşură pe masă planşa unui nou joc: Cursa Continentală a Trenurilor. Planşa pe care se juca acest joc era o hartă a Europei, iar Adelaide o studie câteva clipe şi pufni cu dispreţ, pentru că Razkavia era prea mică pentru a fi marcată pe hartă.

— Ce mai hartă, zise ea şi dădu un bobârnac trenuletelor de tinichea care trebuiau să se întreacă de la Londra la Constantinopol sau de la Brindisi până la Stockholm. Trenuri de tinichea, nave de tinichea înghiţite de vârtej – ştii ce sunt eu, Becky? Sunt o prinţesă de tinichea.

La fel ca la şah: parcurg atâta drum şi mă transform într-o regină. Dar o regină de tinichea… Vrei să jucăm o partidă de şah? Nu? Nici eu nu ţin neapărat să joc în noaptea asta. Hai să ieşim puţin pe terasă ca să respirăm aer curat. La naiba, simt că mă înăbuş aici…

Becky deschise larg ferestrele franţuzeşti şi ieşiră pe terasă. Se aplecară peste balustradă ca să privească parcul. Nu adia nicio boare de vânt, iar aerul era cald şi umed. Pădurea se întrezărea vag în depărtare. Copacii răzleţi erau acoperiţi de o negură deasă, iar deasupra lor cerul era mai întunecat ca niciodată – o culoare sumbră, cenuşie, cu nuanţe de albastru de Prusia. Covorul de iarbă

din parc, care se întindea până la marginea pădurii, era mângâiat de o briză uşoară care tulbura din loc în loc suprafaţa verde a acestuia. Pentru o clipă norii făcură loc razelor târzii de soare care luminară încă o dată iarba şi copacii scoţând la iveală un verde atât de intens, încât lui Becky i se părea că ascultă o simfonie.

Dintr-odată, o boare de vânt culcă la pământ iarba ca un spirit invizibil, îndreptându-se în direcţia lor şi răcorindu-le obrajii.

— Becky, zise Adelaide şi întoarse capul ca să privească linia întunecată a copacilor deasupra covorului scânteietor al ierbii.

— Da?

— Bănuiesc că asta-i casa mea de acu’ încolo, nu?

— Aşa cred.

— N-am crezut că voi avea o casă vreodată. Am crezut că

voi muri pe străzi, la casa de toleranţă sau la puşcărie. Am crezut că mi-era scris să sfârşesc aşa… Sau de vreo boală. Am crezut, ştii tu, că aveam să mă aleg cu una dintre bolile acelea… sau cu tuberculoză, poate, şi apoi să înnebunesc şi să mor într-un azil de nebuni. Eram sigură de asta.

— Ei bine, nu se va întâmpla nimic din toate astea, nu-i aşa?

Preţ de un minut, regina nu mai spuse nimic, apoi oftă atât de sfâşietor încât tot trupul i se cutremură. Se uită din nou spre pădure în timp ce vântul îi învolbura buclele în jurul feţei.

— Bietul Rudi, murmură ea cu tristeţe. Eu niciodată… nu l-am *iubit* niciodată, Becky… am ţinut foarte mult la el, din toată inima, dar… cred că atunci când cineva face ce-am făcut eu – atunci când se vinde bărbaţilor pentru bani – nu mai e în stare să mai *iubească…* nu ştiu. E ciudat, ştii? Au fost trei bărbaţi în viaţa mea pe care probabil că i-am iubit. Unul era un bătrân, domnul Molloy, care avea grijă de mine atunci când l-am cunoscut pe Jim şi pe domnişoara Lockhart. El a fost ca un tată pentru mine, era un om bun şi blând… Al doilea a fost bătrânul rege. Ciudat, nu-i aşa? L-am cunoscut

doar o lună de zile şi ar fi avut toate motivele să mă urască, dar m-am ataşat foarte mult de el…

Vocea i se stinse.

Lumina soarelui dispăruse complet, iar cerul devenise vânat întunecat cu nuanţe de purpură. Vântul care venea dinspre pădure se înteţise acum, iar raialele puternice o făcură pe Becky să-şi tragă şalul mai bine pe umeri.

— Cred că şi el te-a iubit, zise ea.

— Becky, mă descurc bine ca regină?

— Ce întrebare caraghioasă! Cred că nimeni din lumea asta nu s-ar putea descurca mai bine.

— Domnişoara Lockhart ar putea să o facă. Doamna Goldberg, vreau să spun. Artunci când negocierile se vor sfârşi, crezi că va veni să ne viziteze?

— Sunt sigură că va accepta. O să-i scriem şi vom vedea.

— Cred… rosti încetişor Adelaide cu mâinile pe balustrada de piatră, ţinând capul întors – cred că ea… mi-ar plăcea să aflu că a fost mândră de mine… dacă *ea* ar fi de acord cu ce fac, nu mi-ar mai păsa de nimic altceva.

— Cine e cel de-al treilea bărbat? o întrebă Becky după câteva momente.

— Al treilea?

— După domnul Molloy şi bătrânul rege.

— Oh, acela. Nu ştiu. Probabil că am numărat greşit; e vorba doar de doi. Mă duc înăuntru, s-a făcut frig. Am să beau o ciocolată caldă şi apoi la culcare. Nu mai sta nici tu. Ai să răceşti. Ai mult de vorbit mâine.

După ce Adelaide se duse la culcare, Becky se apucă să citească, dar nu-şi găsea locul. Bătu la uşa lui Jim, dar, ca de obicei, acesta nu era în cameră. Încercă apoi să joace şah de una singură, dar la un moment dat uită a cui era mutarea; încercă Cursa Continentală, dar renunţă să mai joace atunci când trenuleţul ei de tinichea

ajunse la Viena. Se apucă din nou să citească, însă singurele cărţi pe care le avea la îndemână erau ori prea plictisitoare, ori prea frivole, iar ea era prea obosită pentru cele care se încadrau în prima categorie şi prea tulburată pentru cele dintr-a doua.

În cele din urmă îşi puse şalul pe umeri şi ieşi din nou pe terasă. Vântul serii devenise sălbatic; putea auzi freamătul copacilor ca o tânguire chiar de la asemenea distanţă şi avea o senzaţie ciudată, de parcă nişte spirite o pândeau din întuneric, purtate de vânt încoace şi-ncolo ca nişte frunze uscate, fără odihnă şi fără să se resemneze, fără să

dispară complet de pe faţa pământului, continuând să cutreiere oceane de timp între viaţă şi moarte, zvârcolindu-se etern…

Becky stătea în capătul terasei, cu mâinile pe balustradă. La un moment dat, închise ochii în faţa întunericului ca să simtă mai bine vântul ce-i răcorea faţa.

O cuprinse brusc teama şi deschise din nou ochii, iar o secundă mai târziu un braţ îi cuprinse gâtul şi o mână îi acoperi gura, iar cineva o trânti la pământ.

CAPITOLUL 11
În Grotă

O voce şopti la urechea ei:

— Becky… sunt eu, Jim… taci, nu spune nimic, suntem în pericol!

Becky simţi că trece dintr-o spaimă într-alta. Jim îi luă mâna de la gură şi rămase aplecat în spatele balustradei, trăgând cu ochiul printre zăbrelele acesteia.

Mişcându-se cu cea mai mare grijă, Becky se ridică la rândul ei şi privi în direcţia în care se uita el. Pe fundalul palid al zidului palatului văzu silueta întunecată a unei femei care tocmai ieşea tiptil de sub terasa pe care stăteau ei.

— Cine e? întrebă Becky în şoaptă.

— E o servitoare bătrână, Frâu Busch. E văduva unui vânător care era cu prinţul Leopold atunci când a murit…

Abia atunci Becky realiză că Jim ţinea în mână un pistol, cu toate că nu observase când îl scosese. Lumina şovăielnică a lunii îi făcea ochii să sclipească. Femeia se oprise la mai puţin de douăzeci de metri de locul în care se aflau, în umbra unui tufiş stufos.

— Ce se petrece? întrebă în şoaptă fata. Ce face?

— Şşş, fu singurul răspuns.

Jim privea nemişcat în direcţia femeii. După un minut, Becky văzu că expresia lui se schimbă, se întâmpla ceva şi

ea era curioasă să afle ce anume, aşa că privi printre pilonii groşi de piatră ai

balustradei şi zări o altă siluetă apăsând silenţios de după colţul clădirii, ca să se îndrepte apoi către femeia ce aştepta lângă zid.

— O altă femeie, murmură Becky. Aşa cred.

Simţi încordarea lui Jim: ca o pisică gata să sară asupra unui şoarece. Nu mai era nevoie să-şi ducă degetul la buze: ea ştia foarte bine că nu trebuia să scoată vreun sunet.

O urmăriră pe cea de-a doua femeie care ajunse în cele din urmă lângă Frâu Busch. Urmă un schimb de replici în şoaptă şi cele două femei se îndepărtară de zidul palatului preferând să traverseze tiptil aleea cu prundiş şi să meargă prin iarbă în direcţia copacilor din depărtare.

— Am să le urmăresc, îi şopti Jim. Tu rămâi aici.

— Nici nu mă gândesc. Vin cu tine!

— Ba nu, nu ai să vii, zise ferm. Cealaltă femeie e *periculoasă.* Ea e aceea pe care am căutat-o în tot acest timp – ea e asasina. Cum aş mai putea da ochii cu mama ta dacă ţi s-ar întâmpla ceva? Şi, de parcă asta nu ar fi de ajuns, Adelaide are nevoie de tine mâine, aşa că trebuie să fii în formă, nu uita. Asta e treaba ta, iar eu o să-mi văd de treaba mea.

Becky îşi muşcă buza. Avea dreptate. Apoi ea îşi aduse aminte de ceva şi duse mâna la gură.

— Oh! Ai citit mesajul meu despre Sala Hărţilor? Ţi l-am lăsat în cameră.

— Nu am trecut pe-acolo de câteva nopţi, zise Jim privind în direcţia parcului. Cele două siluete abia se mai zăreau în întuneric. Uite ce, nu mai e timp – o să le pierd. Vorbim mai târziu.

Jim alergă spre treptele din mijlocul terasei, unde se opri o clipă ca să verifice în ce direcţie o luaseră femeile, apoi

traversă repede aleea cu prundiş şi o luă la fugă prin iarbă. Becky îl urmări cu privirea strângându-şi mai bine şalul pe umeri, până ce silueta lui dispăru în întunericul nopţii.

Mergând aplecat, Jim străbătu pajiştea urmărindu-le pe cele două femei. Nu avea niciun rost să fie silenţios, pentru că vântul

era şi mai sălbatic, suflând armate de nori turtiţi peste conul de lumină al lunii şi biciuind frenetic copacii de la marginea pajiştii, Jim se furişa, fără să piardă din ochi siluetele întunecate din faţa lui – una grăbită, cu umerii încordaţi şi cealalătă suplă, ca o pasăre –, care păşeau cu mare grijă pe pământul denivelat.

Neliniştea îi crescu atunci când îşi dădu seama că femeile se îndreptau în direcţia din care auzise cu ceva timp în urmă urletul acela sinistru. Era greu să-şi dea seama: copacii nu se deosebeau între ei întuneric, iar la tot pasul se poticnea de câte un dâmb, însă noaptea aceasta era mai luminoasă datorită lunii, cel puţin pe moment.

Totuşi, Frâu Busch, care părea să deschidă drumul, o luă la un moment dat spre stânga, schimbând direcţia de mers şi îndreptându-se către un pod palladian de la coada unui lac. Jim ştia că apa lacului se revărsa într-o cascadă artificială formând în vale un romantic ochi de apă – unul în miniatură, înconjurat de cedri şi străjuit de ruinele unei capele, apoi cursul de apă îşi continua drumul într-o grotă. Cele două femei coborâră în mica depresiune şi curmară cursul apei îndreptându-se către grotă.

Locul arăta sinistru la lumina lunii. Era destul de sinistru şi la lumina zilei, Jim ştia grota, pentru că se aventurase până acolo într-o după-amiază căutând sursa acelui strigăt.

Nu-i plăceau grotele în general, cu toată umezeala şi aspectul lor grotesc, iar această peşteră era de-a dreptul înfiorătoare.

Intrarea în grotă era formată, de fapt, de gura deschisă a unui cap enorm din piatră năpădit de buruieni, ai cărui ochi bulbucaţi păreau să fixeze sinistru pe oricine păşea în interior. Stânca avea de jur-împrejur tot felul de reprezentări diforme: şerpi, broaşte, şopârle, care păreau cioplite în piatră. O breşă în plafonul de nori lăsă pentru câteva clipe lumina şovăielnică a lunii să se reverse din nou, iar umbrele negre, vinete şi murdare făceau ca grota să semene cu

o ilustraţie dintr-un roman bulevardier cu titlul *Grota fatală* sau *Misiunea ucigaşului.*

Jim se ghemui lângă peretele întunecat al ruinelor artificiale năpădite de iederă. Cele două femei se opriră pe cărarea din faţa cascadei. Frâu Busch se aplecă printre nişte trestii şi apucă o frânghie de care trase cu putere.

O luntre îngustă şi lucind de umezeală, apăru la capătul sforii. Bătrâna se urcă repede în barcă, iar cealaltă femeie păşi după ea şi se aşeză în timp ce Frâu Busch punea mâna pe vâsle. Se zări mai întâi flacăra unui chibrit, apoi strălucirea unui felinar pe care actriţa îl ţinea în mână. Se îndepărtară de mal şi în câteva clipe barca fu luată de curent şi începu să plutească spre peşteră.

Jim înjură şi coborî povârnişul. Când ajunse pe mal nu mai era nici urmă de barcă. Gura neagră şi enormă a grotei se căsca batjocoritor în timp ce apa neagră se revărsa tăcut în măruntaiele ei, reflectând lumina lunii în mii de rotocoale uleioase şi cercuri argintii. Acum ce putea să facă?

Ei bine, trebuia să continue urmărirea, dar, la naiba! nu se gândise la o barcă. Porni pe cărarea năpădită de buruieni de pe malul apei şi intră pe gura grotei. Prima încăpere era întunecoasă, abia vizibilă la lumina lunii de afară, dar arcada pe sub care continua cărarea era cufundată în întuneric. Şuierul vântului se auzea mai slab acolo, iar

vuietul apei era mai puternic din cauza ecoului produs între acoperişul şi pereţii din piatră ai grotei.

Podeaua grotei era udă şi neregulată, noroioasă pe alocuri şi probabil periculoasă, pentru că pârâul curgea la doar câţiva centimetri distantă.

Jim înaintă în întuneric. Ar fi aprins un chibrit, dar nu voia să fie descoperit. Dintre toate isprăvile trăsnite de care era în stare, să plonjeze într-un hău sinistru trebuie să fie cel mai nebunesc lucru cu putinţă. Dacă se rătăcea; dacă tunelul se bifurca, iar el nu-şi dădea seama…

166

Ţine mâinile pe zid, îşi spuse. Acesta era cleios şi rece şi, spre marele său dezgust, *şi mişcă* la un moment dat, transformându-se într-o broască. Asta îl făcu să dea înapoi cu o exclamaţie de silă şi evită în ultimul moment să cadă în şuvoi. Dar, dacă îşi ţinea mâna pe perete şi la dus, şi la întors, avea să găsească cu siguranţă calea de ieşire…

Apoi simţi un fior glacial pe şira spinării. Din întunericul de nepătruns al grotei răsună din nou acel strigăt.

Era urletul unui vârcolac captiv; al unui suflet torturat, suferind, aflat în culmea disperării. Sunetul era distorsionat şi înăbuşit din cauza ecoului şi clipocitul apei, iar Jim nu putea să-şi dea seama de cât de departe se auzea, dar ştia sigur că-i îngheţase măduva-n oase. Îşi aduse aminte de Minotaur, care îşi aştepta în întuneric următoarea victimă ce avea să se afunde temător în inima labirintului…

Nu ar fi putut spune cât de mult timp stătuse acolo încordat şi crispat, în timp ce inima bătea să-i spargă pieptul. În cele din urmă, îşi reveni, şi asta tocmai la timp, căci văzu o lumină deasupra pereţilor stâncoşi din faţa lui. Luntrea se întorcea.

Se uită repede în jur căutând cu privirea un loc în care să se ascundă. Umbre, întuneric peste tot, dar un loc anume îi atrase atenţia, fiind cel mai întunecat colţ – aici, un mic

alcov fusese scobit în stâncă. Era atât de mic încât el nici nu-l observase atunci când pipăise peretele, dar, dacă se strecura în el...

Auzi clipocitul vâslelor în apă. Nu era timp să se mai ascundă în altă parte. Îşi ridică gulerul şi îşi trase şapca în jos ca să-şi ascundă paloarea feţei, apoi rămase cu mâna pe pistolul din buzunar.

Plescăitul se auzea tot mai aproape, iar lumina devenea din ce în ce mai puternică şi în scurt timp deveni clară pe suprafaţa apei. Raza oscilantă a felinarului era de-ajuns pentru a lumina întregul tunel din grotă. Oare chiar nu-l văzuseră?

Îşi ţinu respiraţia urmărind cu ochii întredeschişi barca, pe sub cozorocul şepcii sale, în timp ce aceasta trecea pe lângă el. Dar

niciuna dintre femeile din barcă nu-l observă, pentru că amândouă păreau cuprinse de o emoţie lăuntrică. Faţa femeii bătrâne era întunecată de tristeţe, iar chipul actriţei era acoperit de o glugă, dar la un moment trupul îi fu scuturat de un suspin.

Apoi trecură de el. Tunelul rămase din nou în întuneric şi zgomotul vâslelor se pierdu treptat.

— Ei bine, ce ai de gând să faci *acum,* drac împieliţat ce eşti? se întrebă încet Jim, deşi ştia deja răspunsul.

Trase adânc aer în piept, expiră apoi încedşor şi începu să-şi caute chibriturile. Acum nu mai conta dacă făcea lumină, ele nu aveau să se întoarcă. Încercă să aprindă un chibrit şi merse câţiva paşi înainte protejându-i cu grijă flacăra până ce acesta se stinse.

Repetă acest proces de peste zece ori. La un moment dat, auzi un plescăit în apă, chiar în spatele lui, şi aproape că scăpă chibritul din mână, dar când întoarse privirea văzu capul unui şobolan care se îndepărta înotând, apoi auzi un

geamăt sinistru, plin de durere, care părea să vină din toate direcţiile şi care îl făcu să tresară.

Vaietul acesta îi dădu de înţeles că se apropia. Era vocea unui om. Nu era vorba despre niciun vârcolac sau demon, şi mai mult: cu fiecare pas Jim era tot mai convins că ştia cui aparţinea vocea aceea.

Urmă o cotitură a tunelului. Apa clipocea în stânga lui, iar cărarea se lăţise cu vreo jumătate de metru. În peretele din dreapta era încastrat un grilaj din fier. Barele – groase cât degetul cel mare al lui Jim – erau înfipte în rocă, iar uşa din mijlocul lor era închisă cu un lacăt masiv.

În spatele gratiilor era o celulă de vreo şase metri pătraţi. Pe o saltea, într-un colţ al celulei, cu ochii deschişi şi cu faţa împietrită de groază, stătea întins un bărbat în zdrenţe. Acesta era o versiune palidă şi sfrijită a prinţului Rudolf, dar când se ridică şi se apropie de gratii, atras parcă de flacăra chibritului, Jim ştiu că bănuielile lui se adeveriseră. Acolo, sub barba nerasă şi stratul de murdărie, dar, la fel de clar ca în portretul din galerie, erau

pleoapa căzută şi bărbia cu gropiţă a fratelui mai mare al lui Rudolf – prinţul Leopold, în viaţă.

— Înălţimea Voastră, îi şopti Jim în germană ridicând chibritul aprins.

Bărbatul nu reacţionă. Ochii lui scânteietori nu păreau să exprime ceva; era ca şi cum ar fi privit un animal.

— Prinţe Leopold? Sunteţi chiar dumneavoastră, nu-i aşa? Ascultaţi, eu sunt Taylor, înţelegeţi ce vă spun? Taylor. Am să vă scot de aici. Să aruncăm o privire la lacătul ăsta…

Dar chibritul se stinse, iar prinţul scânci şi se îndreptă înapoi în întuneric. Jim mai avea doar trei chibrituri. Înjură încetişor şi tocmai când se pregăti să-l aprindă pe următorul auzi un zgomot puternic de undeva din tunel: ecoul unei porţi masive de fier care se deschidea, urmat de

tropăitul unor bocanci grei. Venea cineva.

Prinţul auzise şi el şi începuse să scoată nişte ţipete slabe, nearticulate. Jim îi şopti:

— Ascultaţi ce vă spun, înălţimea Voastră! Am să plec acum, dar mă voi întoarce! Am să vă scot de aici, înţelegeţi?

Apoi, pipăind cu mâna stângă peretele tunelului, porni înapoi încercând să nu facă zgomot. După prima cotitură se opri o clipă şi privi în urmă. Pe peretele ud şi denivelat se zărea o lumină slabă, dar care nu se mişca deloc, iar paşii se opriseră.

Auzi apoi vocea unui bărbat care i se adresa prinţului cu o oarecare blândeţe:

— Haide, haide, nu mai plânge, bătrâne. Lutz s-a întors. Vezi? Am mers puţin până sus ca să-mi mai dezmorţesc picioarele şi să iau o gură de aer. Ce spui tu acolo? Foc? Flacără? Nu, nu, asta e doar felinarul, nu o să te ardă. Pune capul jos şi încearcă să dormi, haide. Nu vrei să fii treaz când vine tura lui Kraus…

Un ţipăt stins, de groază, urmat un râs răutăcios.

jim mai trase un timp cu urechea, dar nu mai auzi nimic. Făcu cale întoarsă şi ieşi din tunel.

O jumătate de oră mai târziu, în timp ce orologiul de la palat bătea ora unu, Jim deschidea uşa camerei sale. Mâinile şi faţa îi erau murdare, bocancii şi pantalonii plini de noroi, cămaşa jilavă cleioasă şi rece, şi înainte să-l trezească pe conte voia să se spele puţin.

După ce închise încet uşa, zări o hârtie împăturită pe covor. O deschise şi citi:

Dragă Jim, trebuie să-ţi spun neapărat ce am auzit în această după-amiază. Nu ştiu ce poate însemna, dar mă îngrijorează nespus; cred că din cauza *caracterului secret* al discuţiei, dar şi ceea ce au spus…

Era biletul lui Becky din ziua precedentă, în care ea îi relata tot ce auzise fără să vrea în Sala Hărţilor. În timp ce citea, Jim se aşeză încet pe scaun; în acest caz nu mai avea niciun rost să-l anunţe pe conte de ceea ce aflase.

Nu mai exista nicio persoană de încredere? Tot palatul acela mustea de putreziciune şi laşitate; la tot pasul descopereai conspiraţii şi secrete. Bine ar fi fost să li se surpe de sub picioare. Doar Adelaide…

Adelaide încerca *să salveze* locul acela demn de tot dispreţul, la naiba cu el!

Jim aprinse şi ultimul dintre chibrituri şi arse biletul; nimic nu mai era sigur acolo.

Dar, dacă nu mai avea rost să vorbească cu contele, putea în schimb să meargă la Frâu Busch. Probabil că era deja înapoi în camera ei.

Se spălă pe faţă şi se schimbă repede în nişte haine uscate. Se încălţă apoi cu nişte pantofi cu talpă din cauciuc şi părăsi camera.

170

Coridorul era întunecat, dar ştia destul de bine drumul: până în capătul scărilor, la mansardă. Apoi numără uşile până la numărul 14.

Se opri şi ascultă cu atenţie. Pe sub uşă se zărea o dungă de lumină şi din interior se auzea foşnetul aşternuturilor. Bătu încetişor la uşă şi auzi o tresărire.

— Cine e?

Jim apăsă pe clanţă şi intră, apoi închise încet uşa în urma lui.

— Jakob, răspunse el. Mă mai ţineţi minte? V-am dus cufărul la etaj.

— Ce vrei? Nu eşti servitor, sunt sigură de asta. Cine eşti, de fapt?

Bătrâna stătea în picioare, lângă pat, într-o cămaşă de noapte lungă şi voluminoasă, iar o bonetă din dantelă îi

acoperea părul sur. Lumânarea de pe noptieră pâlpâia în bătaia curentului.

— Sunt asistentul personal al contelui Thalgau şi vreau să vă spun că sunteţi în pericol, Frâu Busch, spuse Jim. V-am urmărit până la grotă în această seară şi l-am văzut pe bărbatul închis acolo. De ce este ţinut prizonier prinţul Leopold? Şi de ce o ajutaţi pe soţia lui?

Femeia rămase tăcută, cu gura căscată. Se aşeză încet pe pat şi încercă să spună ceva, dar buzele începură să-i tremure.

— Aţi face bine să-mi spuneţi, îi explică el. Ştiţi foarte bine că femeia aceea l-a ucis pe regele Rudolf. Vedeţi cicatricea asta de pe mâna mea? Ea m-a rănit, cu cuţitul. Nu m-ar surprinde deloc să aflu că tot ea s-a aflat în spatele morţii prinţului Wilhelm şi a prinţesei Anna. Soţul dumneavoastră era împreună cu prinţul Leopold atunci când s-a raportat decesul acestuia, iar acum sunteţi amestecată în această afacere. Sunteţi în primejdie. Deschideţi bine ochii şi acceptaţi ce vă spun. Ce se petrece de fapt?

Femeia îşi apăsă mâna pe piept şi închise ochii. Un hohot îi scutură trupul şi începu să plângă încetişor.

— Nu am vrut să fac ceva rău! Tot ce am făcut a fost din dragoste! Ce ai de gând? Ai să mă predai baronului Godel? M-ar trimite în faţa plutonului de execuţie! Şi cui ar folosi *acest* lucru?

— Dumneavoastră să-mi spuneţi, zise Jim. Am să mă aşez aici şi am să ascult. Suntem singuri şi avem tot timpul din lume. Spuneţi-mi absolut totul.

Bătrâna se urcă în pat şi se acoperi cu pătura până la gât, tremurând ca varga de parcă i-ar fi fost frig.

— Eu am fost doica prinţului Leopold, îi mărturisi ea. Am fost doica tuturor, dar pe el l-am iubit cel mai mult. Atunci

când s-a căsătorit, eu am fost prima persoană pe care a anunţat-o. A adus-o apoi şi pe soţia lui să mă vadă, în mare taină. El voia binecuvântarea mea, înţelegi? Eu îi eram cea mai apropiată. Nu era tocmai femeia pe care aş fi ales-o pentru el, dar nu era treaba mea să aleg pentru el, iar ea îl iubea în felul ei. Era pătimaşă şi neînfricată. Eram sigură că avea să-i fie loială, iar el avea nevoie foarte mult de asta. Lui îi era frică de tatăl lui şi de baronul Godel. Îi era frică până şi de îndatoririle sale. Aşa că nu am divulgat secretul lor, dar, desigur, după un timp totul a ieşit la iveală. Ei au aflat şi au exilat-o, apoi l-au dus la Ritterwald. Soţul meu era şeful vânătorilor. Ei i-au spus ce avea de făcut: trebuia să-l ducă pe prinţul Leopold în pădure şi să ucidă un porc mistreţ, dar să facă în aşa fel încât să se creadă că mistreţul fusese cel care-l omorâse pe prinţ. Câţiva bărbaţi s-au întâlnit cu ei în pădure şi l-au dus pe prinţ la Neustadt, la azilul de acolo, unde a fost ţinut prizonier. Ştiu asta, pentru că baronul Godel m-a plătit să mă duc acolo ca să am grijă de el.

— Înseamnă că a fost planul lui Godel?

— Da, desigur.

— Regele a ştiut toate astea?

— Asta nu era treaba mea. Pentru rege, prinţul Leopold a murit atunci când s-a căsătorit cu femeia aceea.

— Deci, a fost opera lui Godel. A fost ideea lui să-l ţină în viaţă… Dar e nebun, bietul om.

— Dumneata nu ai fi? închis departe de toţi, sub pământ, şi nimeni să nu ştie că eşti în viaţă, fără să poţi schimba o vorbă cu cineva. Bineînţeles că a înnebunit, bietul de el. Mi-am dat silinţa

cum am putut să am grijă de el, dar nu am reuşit să previn asta. A înnebunit sub ochii mei, puţin câte puţin. Nebunia a pus stăpânire pe el precum… precum pânzele de

păianjen care năpădesc treptat o cameră goală. Oh, m-am blestemat în sinea mea de mii de ori! M-am rugat ca o putere divină să ne întoarcă cu zece ani în urmă, înainte ca toate astea să se întâmple! Bietul meu soţ – el ştia totul – nu şi-a putut ierta fapta. S-a împuşcat la scurt timp după acea monstruozitate. Am avut grijă de prinţul Leopold de când s-a născut – prunc, copil, tânăr, prizonier, nebun. Am stat cu el în Neustadt, iar când l-au adus aici, cu puţin timp în urmă, m-au adus şi pe mine ca să-i fiu aproape…

— Dar de ce l-a adus Godel aici?

— Asta nu ştiu. Nu e treaba mea. Bănuiesc că vrea să o detroneze pe englezoaică… dumneata eşti englez?

— Da.

— Bănuiam eu. Eşti unul dintre oamenii ei?

— Da. La fel şi dumneavoastră, Frâu Busch. Ea e regină, şi nu Godel. Ceea ce face el se numeşte trădare şi, dacă veţi face ceva să-l ajutaţi, veţi fi considerată o trădătoare. Acum spuneţi-mi câte ceva despre actriţă. Cum se numeşte?

— Carmen Ruiz e numele ei de scenă. Mai foloseşte însă şi alte nume.

— De ce aţi dus-o acolo în seara asta? Şi asta face parte din planul lui Godel?

— Nu! Doamne fereşte! El nu ştie nimic despre ea. Am ţinut legătura cu ea de dragul prinţului Leopold. Prinţ! Ha! Acum e rege cu drepturi depline, iar ea e regină! Englezoaica aceea…

— Dar nu vă cunoaşteţi istoria? Regina Adelaide este acum *Adlerträger* şi are tot dreptul să guverneze. Credeţi că bietul nebun ar putea să conducă ţara? El nu va mai fi bun de nimic până la capătul zilelor sale. Ce *credeţi* că s-ar putea întâmpla dacă o veţi

implica şi pe soţia lui? Ştiaţi că ea este cea responsabilă

pentru asasinatele celorlalţi doi prinţi?

— Asta nu mă priveşte pe mine.

Femeia îl privea cu asprime. Avea buzele strânse şi obrajii în flăcări, iar ochii ei erau roşii de plâns. Se înfruntară din priviri un timp, apoi femeia cedă şi vărsă din nou lacrimi pe aşternuturi.

— Nu e treaba mea! spuse ea printre hohote de plâns. I-am scris, pentru că l-a iubit! Şi am dus-o acolo în noaptea asta, pentru că voia să se convingă că trăieşte! Tot ce fac e pentru el, pentru bietul meu Leo, micul meu prinţ…

— Aţi vrea să-l vedeţi eliberat din gaura aceea ordinară?

— Da!

— Şi eu la fel. Trebuie să-l scoatem de acolo ca să poată fi îngrijit aşa cum trebuie. Dar ascultaţi-mă, Frâu Busch!

— Ascult…

Ochii ei erau congestionaţi şi respira cu dificultate.

— Deja aţi acţionat pe la spatele lui Godel. Dacă va afla ce aţi făcut, o să vă pedepsească. O să vă trimită departe şi nu-l veţi mai vedea niciodată pe prinţ. Iar, dacă nu o să vă pedepsească el, am să o fac eu. Exilarea dumneavoastră ar fi sfârşitul prinţului. Unde o pot găsi pe Carmen Ruiz?

— Ce aveţi de gând?

— Cum aţi spus de atâtea ori, nu e treaba dumneavoastră. Dacă vreţi ca prinţul să rămână în viaţă şi dacă speraţi să-l puteţi îngriji în continuare, trebuie să-mi spuneţi unde se află femeia.

Femeia înghiţi cu dificultate. Părea că nu mai avea aer şi respira din ce în ce mai greu. În cele din urmă, rosti:

— În Para… Parasol… Paracelsus…

Apoi capul îi căzu în piept. Un geamăt surd ieşi din gâtul ei şi un fir de salivă i se scurse pe bărbie. Jim sări în picioare căutând din ochi clopoţelul, dar imediat în secunda următoare îşi dădu seama că nu avea cum să găsească aşa ceva în camera unei servitoare. Frâu

Busch avea un soi de criză de apoplexie. Nu ştia ce ar fi trebuit să facă. O întinse pe pat, cu capul pe spate, având grijă să nu se înece, şi alergă la uşa alăturată, în care începu să bată cu putere.

Deschise uşa fără să mai aştepte vreo invitaţie şi-i spuse servitoarei somnoroase care îl privea surprinsă din pat:

— Frâu Busch, repede, alături. E bolnavă – nu ai auzit când a strigat? Pe mine m-a trezit din somn! Du-te repede să-i dai o mână de ajutor. Grăbeşte-te.

Lăsând-o pe fată să se ridice din pat, el se întoarse iute în camera sa, îşi puse revolverul în buzunar şi plecă din nou.

CAPITOLUL 12

Arta guvernării

Patruzeci şi cinci de minute mai târziu, Jim urca treptele prăfuite ale mansardei în care locuia Karl von Gaisberg. Bătu uşor în uşă, o deschise şi la lumina unui chibrit văzu că amicul său Karl dormea dus. O farfurie pe jumătate plină rămăsese pe masă şi un şoarece gras se furişă nemulţumit pe lângă perete, ca apoi să se oprească şi să-l pândească pe Jim dintr-o gaură din lambriu. Lângă farfuria murdară trona un volum de Schopenhauer al cărui loc fusese marcat cu lama unei săbii. O lumânare se topise până la capăt între coarnele unui craniu de capră, ale cărui orbite erau acoperite cu o pereche de ochelari sparţi, iar un dop de plută (de la o sticlă de şampanie, probabil) acoperea gura unei călimări prăfuite. Un scaun rupt zăcea lângă plita de fier – urmând a fi utilizat drept combustibil iar o fotografie a actriţei Sarah Bernhardt era agăţată pe perete, deasupra patului, înconjurată de inimi desenate pe tencuiala crăpată. Pe podea erau împrăştiate o mulţime de coli de hârtie acoperite de pete de cerneală, mâzgălituri, cruci, diagrame şi un scris mărunt cu caractere gotice.

Pe una dintre coli văzu titlul: „Un studiu asupra implicaţiilor Idealiste ale platonismului lui Schopenhauer”. Mai jos de jumătatea ultimei coli, era un cuvânt triumfător: „FINISH”.

176

Jim sări peste colile de hârtie, deschise obloanele şi răscoli cu vătraiul jăraticul din sobă ca să aprindă din nou cărbunii.

Karl începu să se foiască şi întrebă mormăind:

— Ce faci acolo? Cine e?

— Sunt eu, Jim. Unde ţii cafeaua?

— În ghiveci. Pe pervaz. Cât e ceasul? Ce faci treaz la ora asta?

Karl se ridică înfrigurat din pat şi îşi puse pe umeri halatul pe care i-l aruncă Jim. Orologiul Catedralei, aflat la o aruncătură de băt, se trezi la viaţă. Mai întâi se auzi un huruit metalic: roti zintate şi arcuri, şi greutăţi, apoi străvechiul mecanism îşi începu greoi reprezentaţia sonoră înainte şi bătu ora cinci. Karl îşi aranjă părul şi căscă în timp ce Jim punea nişte apă la fiert pe plită.

— Ascultă, amice, zise Jim, avem probleme…

Aruncă şi ultimul picior de scaun în gura plitei, apoi se aşeză ca să-i povestească lui Karl tot ce se întâmplase în noaptea aceea. Când termină de povestit, văzu că apa începuse să fiarbă, iar Karl se dădu jos din pat şi păşi înfrigurat pe podeaua rece ca să caute două căni.

— Leopold? întrebă el. Eşti sigur? Imposibil.

— L-am văzut cu ochii mei şi am văzut-o şi pe actriţa hispanică. Am auzit toată povestea de la bătrâna lui doică. E adevărat.

— Dar… de ce? *Cui bono1?* Cine ar avea vreun avantaj dacă l-ar ţine prizonier atâta timp? în niciun caz familia regală.

— Nu. Mă îndoiesc că bătrânul rege ştia ceva despre

asta. A fost planul lui Godel, de la bun început. El l-a ţinut pe Leopold la îndemână ca să îl poată urca într-o bună zi pe tron. Îţi aminteşti bătaia de la berărie, în seara când ne-am cunoscut? Individul acela, Glatz, a spus câte ceva despre Leopold. Cred că există un adevărat curent de loialitate extremă aici, în special când e vorba despre secrete vechi şi îngropate. Godel pune ceva la cale. De aceea l-a adus pe Leopold

1 Cine ar avea ceva de câştigat din asta? (lat.) (n.tr.)

de la azilul din Neustadt şi l-a închis în grotă. Aşteaptă doar momentul potrivit ca să-l înfăţişeze celorlalţi…

— I-ai spus contelui Thalgau?

— Nu, la naiba! Şi el e implicat în ceva.

Jim îi povesti lui Karl despre biletul lui Becky şi se duse la fereastră ca să privească oraşul. Vântul de peste noapte împrăştiase toţi norii, iar aerul era proaspăt. Stelele nu se mai vedeau, iar dinspre răsărit se ivea lumina palidă a zorilor.

— Prin urmare, avem de făcut două lucruri, continuă Jim. Trebuie să-l salvăm pe prinţul Leopold – atât pentru binele său, cât şi pentru a strica planurile lui Godel – şi trebuie să o găsim pe actriţă. Vom face toate astea fără să-i spunem contelui. Cunoşti pe cineva din Centrul Vechi pe nume Paracelsus?

Adelaide se trezise devreme. Zăcea încordată şi nerăbdătoare, dar mai zăbovi în cearşafurile fine din olandă, mângâind cu o mână pisicuţa neagră care dormea alături de ea. Îşi făcea griji la gândul că trebuia să-şi expună planurile în faţa reprezentanţilor Germaniei şi Austriei prezenţi la negocieri.

Simţea miezul unei multitudini de vieţi în timp ce întreg oraşul se trezea în jurul ei. Aproape că putea să-i vadă pe toţi supuşii ei cu ochii minţii: servitorii care căscau

somnoroşi şi aprindeau focul în bucătăriile îngheţate, brutarii strecurându-şi paletele pe sub crusta pâinilor aburinde ca să le scoată din cuptoarele încinse, fermierii bătând peste pulpe vacile din hala de muls, călugării de la abaţia

Sf. Martin murmurând în cor la oficierea Treimei. Cu toţii se trezeau pe rând şi numai micul Saucepan mai dormea.

În timp ce soarele se ridica pe cer, şi traficul se înteţea pe străzi, în timp ce chelnerii din cafenele se repezeau de la o masă la alta servind cafea fierbinte, chifle calde, şeful delegaţiei austriece stătea în faţa ferestrei deschise a ambasadei inspirând adânc, ţinând în mână două greutăţi cu care făcea mişcări de înviorare pentru îmbunătăţirea circulaţiei. Şeful delegaţiei germane stătea întins pe

pat şi se gândea, moţăind, să comande o porţie dublă de brioşe pentru micul dejun, ca să se fortifice în faţa încercărilor acelei zile.

Într-un apartament de la etajul al treilea al vechii clădiri de pe Glockengasse, unul dintre funcţionarii Ministerului Afacerilor Externe din Razkavia îşi tamponă mustaţa cu un şerveţel imaculat, după care se ridică şi împinse scaunul sub masă. Îşi netezi cu o mână părul lucios şi se duse în hol ca să-şi ia rămas-bun de la familia sa.

Soţia lui ţinea în mână servieta diplomat şi pălăria Homburg a bărbatului, iar cele cinci fiice ale sale stăteau aliniate – după înălţime – ca să-l sărute.

— Cu bine, Gretl… Inge… Bertha… Anna… Marlene! Să fiţi cuminţi. Munciţi cu râvnă astăzi, la fel ca tăticul vostru. La revedere, draga mea! Am să întârzii puţin în seara asta; avem o însărcinare specială. Formidabilă, aş putea spune. Formidabilă!

Aşteptară respectuoase ca bărbatul să-şi mai răsucească o dată vârfurile mustăţii în oglindă şi să-şi aranjeze vesel

pălăria pe părul pomădat, după care acesta le făcu cu mâna şi începu să coboare scările.

— La revedere, papa! La revedere!

Din toate colţurile oraşului, colegii lui Herr Bangemann – funcţionarii şi secretarii, precum şi subalternii asistenţilor din administraţie – se îndreptau spre palat. Pasul lor era mai iute, iar pantofii mai lustruiţi ca de obicei. Uşierii şi lacheii de la palat erau foarte ocupaţi cu pregătirea Camerei de Consiliu pentru negocieri.

Camera de Consiliu se afla în aripa de răsărit a palatului, astfel că lumina superbă a toamnei poleia toate obiectele din încăpere cu o meticuloasă splendoare. Masa era acoperită cu o ţesătură verde, iar în faţa fiecărui scaun (în număr de şaisprezece: câte cinci pentru Germania şi Austria, cinci pentru Razkavia şi unul pentru regină), chiar în centru, se afla hârtie sugativă, o călimară din cristal cu două tipuri de cerneală: roşie şi neagră, un mic suport cu stilouri şi creioane, o carafă cu apă, un pahar şi o scrumieră.

În spatele fiecărui scaun principal se afla câte un scaun mai mic şi mai puţin confortabil. Acestea urmau a fi ocupate de funcţionari sau secretari. În spatele scaunului reginei, desigur, era scaunul lui Becky, aşezat puţin spre dreapta.

În timp ce delegaţii începeau să sosească în anticameră, secretarii acestora strângând teancuri de hârtii în braţe, cutii cu documente şi compendii de legi, la etajul superior, Adelaide, regina, stătea în salonul ei, şi se privea cu atenţie în oglinda ţinută de camerista ei.

— Arăt foarte bine, zise ea. Ar trebui să-i dau gata pe toţi. Aici… încearcă să-mi dai şuviţa asta după ureche, haide, aranjeaz-o ca lumea. Becky! Nu mai căsca! E al treilea căscat din ultimele două minute. Ei nu au venit până aici ca

să se uite la amigdalele tale, fetiţo. Ce-ai făcut? Ai stat trează toată noaptea? Arăţi îngrozitor. Trebuie să te odihneşti când ştii că avem treburi atât de importante. Cât e ceasul? De când aşteaptă? Mai lasă-i un minut. O regină are voie să întârzie cinci minute; ar fi prea devreme, dar şase ar fi un semn de slăbiciune. Nu vreau să dau semne de slăbiciune astăzi. Am să-i fac să joace după cum le cânt, nenorociţii ăştia, ai să vezi. În regulă, Marie-Helene, nu mai protesta atâta, obraznico, du-te mai repede şi deschide uşa. Unde e contele? Ah, iată-l...

Încruntându-se amarnic în încercarea de a-şi înăbuşi un nou căscat, Becky ieşi în urma reginei. Nu dormise bine; visele ei fuseseră bântuite de o femeie în negru înarmată cu un cuţit, cu capul acoperit de o glugă – o femeie fără chip, care se căţăra silenţios pe zidul de piatră al palatului până la o fereastră dar nu putea spune dacă era vorba despre fereastra ei sau a lui Adelaide. Iar acum capul o durea îngrozitor şi avea ochii roşii. Ei bine, trebuia să se concentreze mai mult decât oricând ca să o poată ajuta pe Adelaide să treacă cu bine de aceste negocieri. Acesta era, de fapt, *motivul* pentru care devenise regină. Era cel mai important lucru pe care avea să-l facă, cel mai important din viaţa ei.

Majestatea Sa era palidă, calmă, încântătoare. Doar linia buzelor şi tremurul aproape imperceptibil al degetului mare de la mână

îi trădau încordarea. Uşierii făcură o plecăciune adâncă în faţa ei şi deschiseră larg uşile duble de la Camera de Consiliu.

Ei bine, dacă ar fi fost detronată, ar fi putut să-şi câştige cu succes existenţa pe o scenă, îşi spuse Becky văzând cele treizeci de perechi de ochi care o fixau pe regină cu profundă admiraţie.

Adelaide se duse la locul ei şi luă cuvântul. Îşi scrisese singură discursul, literă cu literă, iar Becky i-l tradusese şi-l repetase împreună cu ea de mai multe ori. Acum profesoara îşi privea mândră eleva în timp ce aceasta pronunţa impecabil cuvintele în germană cu voce tare, glasul răsunându-i desăvârşit, iar tonul ei fiind potrivit cu solemnitatea ocaziei.

— Bună dimineaţa tuturor! Bine aţi venit la palat! La început am crezut că ne vom întâlni pentru negocieri în Marea Sală a Castelului lui Walter von Eschten, unde acesta a semnat Tratatul din 1254 care garanta independenţa Razkaviei. Apoi am decis altceva: castelele sunt pentru vremuri de război, palatele sunt pentru vremuri de pace. Razkavia nu este ameninţată acum aşa cum era atunci. Mica noastră ţară este recunoscută ca stat independent, este sigură şi garantată.

Se opri pentru câteva clipe, surâzând în aşteptarea unei reacţii, şi imediat aceasta nu întârzie să apară: un murmur aprobator, o oarecare agitaţie şi câteva încuviinţări discrete din cap. Cine s-ar fi putut împotrivi unor opinii exprimate cu atâta inocenţă? Şi asta era destul ca să se stabilească o atmosferă de voie bună şi optimism, înţelegere şi bune intenţii, chiar plăcută puteau spune.

Becky se puse pe treabă şi uită în cel mai scurt timp de durerea de cap şi de spate, de-a dreptul fascinată la gândul că participa la scrierea unei pagini de istorie.

La cafeneaua Florestan, membrii frăţiei Richterbund îşi etalau cunoştinţele despre obiectivele turistice ale oraşului. *Paracelsus...* Ce naiba însemna acest cuvânt?

— Paracelsus Strasse? sugeră cineva.

— Există un astfel de loc?

— Nu! Te referi la Agrippa Strasse, cea de lângă castel.

— Ei bine, e tot un alchimist... Paracelsus-Garten, cred că

asta a vrut să spună.

— Nu e grădina Paracelsus, e Parasol! Acolo unde e şi teatrul de marionete!

— Oh, da. Aşa e. Păi, mai este şi Paradies-Garten. Ar putea fi aceea.

— Opriţi-vă la Paracelsus, pentru numele lui Dumnezeu. Paracelsus-Platz? Există oare aşa ceva?

— E un cod. Cred că se referea la aur, pentru că e vorba despre alchimie. Cred că voia să spună Goldener-gasse1.

— Există un tablou al lui Paracelsus pe undeva. Sunt sigur că l-am văzut. La muzeu…

Jim îl privi pe Karl. Acesta părea exasperat.

— Mai bine am începe să căutăm prin oraş, zise el. O să luăm fiecare câte o zonă şi o să scotocim peste tot. Dacă aflaţi ceva, daţi-mi de ştire. Anton, rămâi aici şi ţine evidenţa tuturor. Ai grijă să notezi orice indiciu…

Şi aşa începu căutarea lui Paracelsus.

Adelaide juca jocul puterii cu toată şiretenia şi pasiunea pe care o investea în celelalte jocuri, iar Becky începu să înţeleagă că fiecare aruncare a zarurilor şi fiecare mutare a pieselor pe tabla de şah o pregătiseră probabil pentru această încercare. Orele dimineţii se scurgeau, iar detaliile negocierilor deveniră mai clare. Becky, alături de regină în orice moment, îi urmărea tactica cu admiraţie crescândă.

Spre orele prânzului, Ministrul german al Comerţului insistă asupra unei reduceri semnificative aplicate preţului nichelului din Razkavia – ca o compensaţie oferită Germaniei, care nu ar fi putut să-l cumpere în întregime. Adelaide ceru o amânare, iar, în timp ce

1 Uliţa aurului (n.tr.)

restul delegaţilor ieşeau pe terasă ca să fumeze, ea îi aruncă ministrului german o privire suavă pe sub genele magnificilor ei ochi negri şi îl invită să o însoţească în

grădină ca să-i arate ultimii trandafiri. Neajutorat, acesta se supuse, iar Becky, traducându-le de undeva din spate, îi însoţea ca o fantomă în timp ce se plimbau printre straturile de trandafiri. Adelaide ridică ochii spre el şi îi vorbi cu înflăcărare despre marea admiraţie şi afecţiune a Razkaviei pentru Germania, precum şi despre legătura mistică dintre cele două popoare înrudite, despre uniunea lor spirituală care era deasupra oricăror tratative comerciale. După nici cinci minute, bietul om era pe jumătate convins în primul rând că Adelaide era îndrăgostită de el, în al doilea rând – că el era prea nobil să profite de acest lucru, şi în al treilea rând – dacă el se oferea să o ajute, ea avea să-l poarte în inima ei pe vecie. Aşadar, atunci când reluară negocierile, reducerea convenită de ambele părţi fu mult mai mică decât cea cerută iniţial de Germania.

Apoi austriecii ridicară altă problemă. Şeful delegaţiei lor insistă pentru creşterea cantităţii de nichel pe care Razkavia o vindea Austriei – de la două sute la trei sute cincizeci de tone pe an. Becky îi văzu pe cei din delegaţia germană încruntându-se ameninţători, dar în acel moment se anunţă pauza de prânz.

Adelaide şopti un ordin contelui Thalgau, care vorbi cu un lacheu, iar atunci când intrară în Sala de recepţii – cine avea locul rezervat lângă Majestatea Sa? Ministrul austriac de finanţe. Acesta era foarte diferit faţă de sentimentalul ministru german, şi la început lui Adelaide i se păru greu să trateze cu el… în orice caz, capul mesei, un loc atât de expus privirilor, nu era tocmai cel mai potrivit pentru un flirt provocator.

În cele din urmă, odată cu desertul *Charlotte à la Parisienne* se ivi şi o ocazie. Adelaide îndreptase conversaţia către viaţa personală a ministrului austriac. Era pasionat de muzică?

Viena era un mare centru muzical… Destul de rezervat,

ministrul menţionă ceva despre vânătoare.

183

Becky o văzu pe Adelaide aplecându-se foarte puţin în faţă. Vânătoare? Ea *ardea* de nerăbdare să-l audă povestind despre vânătoare. Ce ar fi trebuit să vâneze? Cum ar fi trebuit să înceapă? În mai puţin de un minut, ministrul uită de farfuria din faţa lui şi începu a vorbi cu atâta pasiune despre arta vânătorii, încât Becky se gândi că ar fi trebuit să traducă pe acompaniament muzical de goarne.

Adelaide îl ascultă cu atenţie, strecurând câte o întrebare sau un comentariu pe ici, pe colo, iar Becky înţelese că bărbatul era la cheremul ei. Bineînţeles, în timpul sesiunii de după-amiază. Reieşi că pădurile din jurul minelor de nichel erau populate de o mulţime de animale sălbatice de tot felul, iar creşterea producţiei de minereu ar fi impus construirea unui nou drum prin munţi. Asta ar fi însemnat compromiterea activităţilor vânătoreşti pentru totdeauna.

Aceste concluzii aruncară o lumină nouă asupra perspectivelor expansiunii. În mine exista o cantitate impresionantă de minereu, dar trebuiau dezvoltate noi metode de exploatare a acestuia – poate cu sprijinul Institutului Imperial de exploatare minieră de la Viena… Ministrul austriac se arătă foarte dornic să o ajute.

Becky nu contenea să se minuneze de transformarea pe care o suferise fata aceea ursuză, plictisită, vulgară şi analfabetă pe care o întâlnise cu numai câteva luni în urmă. *Acea* Adelaide ar fi rânjit dispreţuitoare, s-ar fi îmbufnat şi ar fi stat bosumflată; cea de acum era răbdătoare, graţioasă, inteligentă şi fermă. Lui Becky – o persoană modestă şi sinceră – nu-i trecu nicio clipă prin cap că o parte din această transformare i se datora şi ei.

La sfârşitul zilei, rămase cu impresia că avusese loc o mare schimbare – nu numai în imaginea lui Adelaide, ci, de asemenea, în istoria Razkaviei, pentru că marile puteri

discutau paşnic despre un subiect care, în alte circumstanţe, ar fi dus în mod sigur la război; şi nimănui nu i-ar fi trecut prin cap după acea zi că viitorul Razkaviei nu era sigur.

184

Oricum, mai rămânea necesitatea de a obţine garanţia acelei siguranţe, iar aceasta avea să fie tema următoarei zile de negocieri.

Becky de abia se mai ţinea picioare de oboseală; se duse direct în camera ei şi se aruncă pe pat. Avea gâtul uscat, capul îi bubuia din cauza epuizării şi adormi mai repede ca niciodată. Îşi făcea datoria avea o misiune complexă şi importantă. Cineva avea nevoie de ea, aşa că se simţea nespus de fericită.

*

Străzi fără nume, alei fără capăt, mici pieţe care te ademeneau ca apoi să nu te mai lase să pleci, pentru că nu ştiai pe unde…

Studenţii din Richterbund puteau urmări un argument subtil al filosofiei întortocheate hegeliene, dar pentru a descoperi ceea ce căutau acum era nevoie de alt tip de iscusinţă. Cercetările avură loc în prima zi de negocieri, dar fără vreun rezultat. Garda de la postul de comandă – cafeneaua Florestan – se schimbă de trei ori şi o hartă a oraşului începea să se lăţească pe masă, lipită bucată cu bucată – în funcţie de fiecare zonă care fusese cercetată.

Verificară toate variantele şi combinaţiile posibile: Paradise, Paris, Parallel, Paraguay, Parasol, Paralysis; apoi Cornelius Agrippa, Albertus, Magnus şi orice alt nume care ar fi avut vreo legătură cu alchimia, nume care începeau cu „gold’l1; şi nu în ultimul rând tot ce era legat de Theophrastus Bombastus von Hohenheim – acesta fiind numele întreg al marelui Paracelsus –, dar nu ajunseră nicăieri.

La căderea serii, Jim şi Karl se plimbau pe vechiul pod din oraş. La un moment dat, se opriră şi se aplecară peste balustrada din piatră, privind apa râului.

— Parapet, zise Karl.

— Parakeet.

— Secţiuni parabolice. Ce vom face atunci când o vom găsi, Jim? O vom aresta?

1 Aur (ger. în orig.) (n. red.)

— Nu. Poliţia nu e în stare de nimic, iar eu nu mai sunt sigur de contele Thalgau. M-am gândit că ar fi mai bine să ne oferim să o ajutăm.

— *Poftim?*

— Sau cel puţin să ne prefacem. Mergem la ea şi-i spunem: „Uite ce, vrei să-l vezi pe Leopold liber, nu-i aşa? Noi o să te ajutăm să-l salvezi”. El e complet inofensiv; are nevoie de cineva care să-i poarte de grijă. Frâu Busch a avut un atac cerebral. Nu se poate mişca şi nici nu poate vorbi, aşa că va trebui să o găsim pe Carmen Ruiz. Ea ştie în ce stare se află acesta, la urma urmei; ştie şi unde se află şi cât de bine este păzit. Ea nu-l poate elibera de una singură. S-ar putea să aibă un complice – bărbatul acela pe care Herr Egger l-a luat drept fotograf –, dar pentru o treabă ca asta are nevoie de o trupă întreagă. Are nevoie de noi.

— Vrei să spui că îl vom folosi pe prinţ ca momeală ca să o prindem?

— Exact. Şi, odată ce-i vom avea pe amândoi, îl vom putea pune la punct pe ticălosul de Godel. Am putea să o închidem într-un loc sigur şi să găsim pe cineva care să aibă grijă de Leopold – am putea face asta. Ai cumva un plan mai bun?

— Nu, nu am. Apropo, ai dormit azi-noapte?

— Nu, tocmai mi-am amintit că nu am închis ochii deloc,

spuse Jim căscând de-i trosneau fălcile.

— Nu ar fi mai bine să te odihneşti? Nu ai să fii în stare de nimic, cu atât mai puţin pentru o luptă într-un tunel. Noi o să căutăm mai departe. Dacă o găsim înainte de ivirea zorilor, am să-ţi trimit un mesaj.

Jim îl bătu pe umăr.

— Bine, prietene. O să-i transmit lui Frăulein Winter salutări de la tine, nu-i aşa? Am avut impresia că i-ai căzut cu tronc cu o zi în urmă. Am să vin la cafenea mâine-dimineaţă, la prima oră.

CAPITOLUL 13
Micul glob de sticlă

Vremea începea să se schimbe. O depresiune deasupra Europei Centrale adusese vânturi reci dinspre Rusia şi primele căderi de zăpadă ale iernii. Ferestrele Camerei de consiliu nu mai erau luminate de un soare palid în cea de-a doua zi de negocieri tripartite.

Becky se trezise după un somn adânc şi frământat de vise, în care ea fusese capturată de trei femei hispanice identice. Jim năvălise precum D'Artagnan în camera în care ea era prizonieră, cu o sabie în mână, o pălărie cu panaş şi o barbă falsă ridicolă, pe care el pretindea că o poartă ca să-l ferească de ţânţari. Tocmai îi reproşa supărată că încurcase cuvântul *mousquetaire* cu *moustique,* dar el nu voia să o asculte, aşa că ea începu să-l zgâlţâie şi se trezi din somn luptându-se cu camerista. I se părea că trecuse doar un minut de când plecase la culcare.

Baie, mic dejun, gargară şi înapoi în Camera de consiliu. În ciuda cerului mohorât de afară, buna dispoziţie generală din ziua precedentă rămăsese intactă. Părea că o vrajă fusese aruncată asupra participanţilor, făcându-i joviali şi toleranţi, foarte interesaţi să se adapteze la nevoile celorlalţi şi căutând activi soluţii care să preîntâmpine obiecţiile acestora. Becky, care lua parte la toate discuţiile,

vedea mai clar ca oricine cui se datora acest lucru. Adelaide era cea care-i vrăjise, ei i se datora buna dispoziţie generală, ea le

trezea tuturor cavalerismul vremurilor apuse, răsplătindu-i prin graţia ei subtilă.

În pauza de prânz, Becky se întrebă dacă un bărbat ar fi putut face asta, şi răspunse tot ea: Nu. Dar să fi însemnat asta că realizările lui Adelaide se datorau în întregime farmecului ei personal? Ar fi reuşit orice femeie frumoasă să ducă la bun sfârşit un tratat de o asemenea importanţă doar flirtând şi zâmbind? Nu, desigur. Nu farmecul ei realizase atâtea lucruri, ci inteligenţa ei de jucător pasionat, încăpăţânarea ei nativă şi iscusinţa ei rară. Frumuseţea ei era doar un atu pe care avea tot dreptul să-l folosească. Becky, care nu era atât de frumoasă, nu simţea deloc invidie, ci doar o profundă admiraţie.

Mai târziu, în aceeaşi după-amiază, un student intră la cafeneaua Florestan şi se apropie de cele trei mese lipite peste care harta crescuse simţitor.

Uzată, şifonată, îngălbenită şi pătată, harta se întindea în faţa lui Anton şi a altor doi studenţi care o studiau dezamăgiţi, părând cea mai murdară fată de masă din lume.

— Nu sunt sigur… începu studentul, destul de rezervat. Ştiu o piaţetă cu o fântână arteziană plină de frunze moarte, şi cu o statuie din marmură. *Cred* că ar putea fi statuia lui Paracelsus. Cel puţin, arată la fel ca în tabloul de la muzeu. Nu scrie nimic pe postament.

— Unde se află? întrebă Anton întinzând plictisit mâna după stilou.

— Ei bine, este… pe lângă… bâigui studentul aplecându-se deasupra hărţii ca să-şi dea seama unde trebuia să caute. *Acob.* Aşa cred. La capătul unei alei înguste. Se

numeşte Hohenheim-Platz. Aş putea să te duc până acolo…

— *Hohenheim*-Platz?

— Asta înseamnă… începu unul dintre studenţi.

— E numele lui! zise cel de-al doilea.

188

— Cred că l-ai găsit! Ia-ţi un rom! Câte două pahare de rom! Karl şi Jim trebuie să se întoarcă în cinci minute. Poţi să bei două pahare de rom în cinci minute, nu-i aşa?

Şi după treizeci de minute, studentul, doar puţin cherchelit, le arăta lui Jim şi lui Karl mica piaţă atât de mică încât părea mai degrabă o curte. Un platan mare din centrul acesteia acoperea toată piaţa, inclusiv micuţa fântână arteziană – acum acoperită de frunze moarte – şi statuia din marmură a unui bărbat înveşmântat într-o robă, care privea gânditor şi încruntat într-o carte deschisă.

În piaţă era o singură casă, celelalte laturi ale acesteia fiind mărginite de zidul unui cimitir, aripa unei biserici şi de partea din spate a unui depozit de papetărie. Jim începu să-şi roadă unghia degetului mare, gânditor.

— Ar fi bine să ne asigurăm că nu mai există o altă ieşire prin spatele casei, zise el. Nu vă zgâiri acum la casă, aşezaţi-vă pe marginea fântânii şi încercaţi să desenaţi statuia sau ceva de genul ăsta. Mă întorc în cinci minute.

Şi se întoarse, într-adevăr, ţinând în mână un buchet mare de trandafiri. Karl ridică o sprânceană.

— E actriţă, îi explică Jim, iar eu ştiu foarte bine cum sunt actriţele. Au nevoie de atenţie şi linguşeli. La fel şi actorii. Chiar *au nevoie,* aşa cum tu şi cu mine avem nevoie de aer ca să putem respira. Florile astea ne vor înlesni intrarea, vei vedea.

Scrise ceva pe o bucăţică de hârtie pe care o aranjă apoi între trandafiri, apoi sună din clopoţelul de la uşa casei mici şi întunecate.

După un minut, o menajeră cu haine ponosite deschise

uşa. Jim îi întinse florile spunându-i:

— Pentru doamna hispanică ce locuieşte aici. Doar duceţi-le sus şi spuneţi-i că are şi un mesaj.

Femeia deschise gura să spună ceva, dar se răzgândi şi ridică din umeri.

— Vom aştepta aici, îi mai spuse Jim.

Menajera încuviinţă cu un semn din cap şi închise uşa. Trecură vreo zece minute, timp în care Jim aruncă mai multe pietricele în fântână, pe care le pescui apoi ca să construiască o mică piramidă pe bordura lată de piatră, şi exersă câteva mişcări de golf lovind nişte pietre cu băţul pe care-l ţinea în mână.

În cele din urmă, uşa se deschise din nou, iar servitoarea îi strigă.

— Vă rog, intraţi. Frăulein Gonzalez vă va primi acum.

— E Gonzalez acum? îi şopti Jim lui Karl.

Îl lăsară pe celălalt student să stea de pază afară şi intrară amândoi în urma servitoarei. Urcară o scară întunecoasă mustind a varză şi se opriră în faţa unei uşi de pe palierul etajului al doilea. Jim ţinea mâna pe pistolul din buzunar.

Menajera bătu la uşă, o deschise şi anunţă:

— Vizitatorii dumneavoastră, Frăulein, apoi le făcu loc să intre.

Carmen Ruiz stătea în picioare lângă singurul fotoliu din încăpere, ţinând în braţe buchetul de trandafiri. Chiar dacă nu ar fi ştiut că era actriţă, Jim şi-ar fi dat seama de acest lucru după ţinuta deosebită a femeii, după felul în care înclina capul şi expresivitatea remarcabilă a ochilor ei negri şi mari. Părul ei negru şi drept era strâns şi pieptănat peste cap, fiind aranjat într-un coc sofisticat. Avea ochii conturaţi puternic cu negru şi buzele rujate meticulos. Machiajul ei ar fi fost de efect pe o scenă, dar în această încăpere strâmtă,

la lumina sumbră a după-amiezii târzii, cu un şemineu gol şi o ceaşcă de ceai murdară lângă o poşetuţă pe măsuţa de lângă scaun, impresia era dezolantă. Femeia purta o rochie uzată şi boţită, iar pantofii ei erau prăfuiţi. Tremura. Jim îşi spuse că tremura de frig.

— Cine sunteţi? întrebă ea într-o germană considerabil mai bună decât a lui Jim. Numele dumitale nu-mi spune nimic. Ce vreţi?

— Vrem să vă ajutăm să-l scoateţi pe prinţul Leopold din grotă, îi spuse Jim.

Pentru câteva clipe femeia nu spuse nimic, surprinsă probabil de cele auzite, apoi aruncă florile şi se repezi la el ca o tigroaică, cu dinţii încleştaţi şi unghiile pregătite de atac, căutându-i ochii.

Toată fiinţa ei exprima o ură primitivă, instinctuală. Dacă Jim nu s-ar fi ferit din calea ei, femeia ar fi fost în stare să-l sfâşie în bucăţi şi să-i bea sângele sau cel puţin aşa i se părea; dar din fericire el era un bun luptător şi ştia să pareze cu uşurinţă loviturile, aşa că reuşi să-i pună o piedică, iar femeia se prăbuşi pe podea.

Ea sări din nou în picioare şi se proţăpi în faţa lui, dar el era pregătit: înainte ca femeia să poată sări la gâtul lui, Jim avea deja pistolul în mână. Oricât de pătimaşă ar fi fost, era imposibil să nu observe acest amănunt, aşa că se ghemui, tremurând de furie, cu ochii scăpărând de mânie. Karl urmărea toată această scenă cu gura căscată.

— Stai jos, îi spuse Jim femeii. Să ne prefacem că suntem persoane civilizate. Vreau să aflu mai multe despre dumneata, señora Ruiz. Sau Menendez. Sau Gonzalez. Momentan, eu deţin controlul, şi dumneata nu poţi să faci nimic. Ai să faci ce-ţi spun eu. Stai jos.

— Englez! exclamă ea. Eşti englez.

— Aşa este.

Femeia nu se mişcă. Jim îi arătă scaunul şi în cele din urmă ea se ridică cu o atitudine trufaşă şi se apropie de scaun, făcând o întoarcere plină de graţie înainte să se aşeze. Respira cu dificultate, pieptul ţresăltând sub ţesătura rochiei din mătase roşie, iar buzele ei stacojii schiţau o grimasă dispreţuitoare.

— *Ea* e englezoaică, continuă femeia cu o voce plină de venin. Fiinţa aceea neînsemnată, lepădătura aceea londoneză, femeiuşcă bună de nimic. *Eu* ar fi trebuit să fiu în locul ei. Un copil! Un pui de mâţă fără ochi, cu caş la gură. Ce ştie ea? Şi soţul ei, măscăriciul! Copilul etern care nu se maturizează niciodată! Uitaţi-vă la ea şi apoi la mine: cum ne-aţi putea compara? Ea e doar o lumânare

prăpădită de un penny pe lângă mine! Ştearsă, comună, vulgară, needucată, ignorantă, stupidă, da, da, stupidă şi fără valoare!

— Când ai aflat că soţul dumitale e în viaţă? o întrebă Jim.

Ea clipi nedumerită şi încercă să se concentreze.

— Acum un an. Bătrâna lui doică mi-a scris. Credea că i se apropie sfârşitul şi se simţea vinovată. Obişnuia să taie articole din ziare în care era pomenit numele meu! Avea decupaje cu toate spectacolele pe care le-am susţinut în Europa! Vă puteţi imagina! Ea a avut grijă de el la azil şi le-a păstrat pe toate pentru el. Dar apoi a început să aibă mustrări de conştiinţă, simţea nevoia să-şi găsească liniştea. Aşa că mi-a scris. Am avut un şoc când am aflat. Dar *ştiam.* Am ştiut întotdeauna că el nu era mort. Inima mea era în închisoare, dar nu într-un mormânt. Simţeam acest lucru. *Ştiam* că era în viaţă.

Din ochi îi ţâşniră lacrimi de furie. Emoţiile ei puteau fi teatrale, dar erau intense.

— Câtă cruzime, ţipă ea, să-l ţină închis atâta timp în

tainã! Mai bine l-ar fi ucis atunci, pe loc! S-ar fi dovedit mai generoşi dacă i-ar fi tăiat gâtul şi l-ar fi lăsat să sângereze până la moarte! Ticăloşii! Neno…

Mâna ei se strecură sub scaun. Karl zări ceea ce Jim nu avea cum să observe – sclipirea unei lame de oţel –, iar de această dată el fu cel care sări şi se luă la trântă cu ea atunci când femeia sări în picioare. Rânjind furioasă, ea căzu la podea şi se răsuci sprintenă în timp ce Karl se rostogoli răsturnând măsuţa între ei. Ceaşca de ceai se făcu ţăndări. Jim puse repede piciorul pe încheietura femeii, imobilizând-o, şi se aplecă încercând să-i smulgă cuţitul din mână.

— Potoleşte-te! se răsti el. Karl, toarnă-i, te rog, doamnei nişte brandy într-un pahar – cred că am văzut o sticlă pe bufet. Acum ascultă, continuă el, aplecându-se ca să o apuce zdravăn de păr şi întorcându-i cu forţa capul ca să-l privească în ochi. Eu nu sunt un gendeman. Nu mă deranjează câtuşi de puţin să te pocnesc. Din

câte văd nu eşti decât o asasină ordinară şi, dacă te-aş ucide acum, lumea ar deveni un loc mai bun. Dar mă gândesc la bietul nebun închis acolo, în întuneric, iar eu îi datorez acest serviciu acum că l-am văzut, aşa că vei colabora cu noi, înţelegi?

O zgâlţâi tare de umeri. Ea îl scuipă. O zgâlţâi şi mai tare. Ea se răsuci şi încercă să-l muşte, dar el o pălmui atât de violent, încât femeia abia că-şi mai recăpătă suflul după şocul loviturii. Îl privi ameţită. Încet, el îi dădu drumul şi o ajută să se aşeze în fotoliu. Karl îi aduse nişte brandy, iar ea apucă paharul cu ambele mâini, tremurând ca varga.

— Bea, o îndemnă Jim.

Femeia luă o înghiţitură. Jim se aplecă să-i ridice geanta, care-i căzuse în şemineu, dar constată că era goală.

Actriţa îşi duse mâna peste faţă – nici vorbă să

tamponeze delicat cu batista, ci mai degrabă un gest grosolan, instinctiv.

Urma roşie a palmei prindea contur pe obrazul ei. Cu părul vâlvoi şi ochii plini de lacrimi, femeia părea dintr-odată mai bătrână, dar mult mai umană, mai sinceră.

Jim se aşeză.

— Trebuie să-mi povesteşti totul. Poţi începe cu prinţul Leopold.

Femeia oftă din rărunchi, apoi spuse:

— Ne-am cunoscut la Paris, iar el s-a îndrăgostit. Ne-am căsătorit imediat. De ce să nu mă fi căsătorit cu un prinţ? Meritam să devin regină. Dar ei nu ar fi acceptat. Au încercat să anuleze căsătoria, au încercat să mă cumpere ca să îl conving să divorţeze, m-au şantajat şi m-au ameninţat, dar fără folos. Aşa că m-au răpit în cele din urmă şi m-au dus în Mexic, într-un orăşel mizer de pe coasta Pacificului, la capătul lumii. Au avut puterea să facă asta! Şi după aceea am auzit că soţul meu era mort. Dar eu *am ştiut* mereu că nu era adevărat. Eram sigură că ei ar fi fost în stare de orice, pentru că nu aveau scrupule şi nici conştiinţă. Niciunul dintre ei! Ei toţi au plănuit asta. Nu sunt decât o bandă de

nenorociţi corupţi, mizerabili, degeneraţi şi laşi, o *ciumă,* un putregai – toţi, absolut toţi ticăloşii de la Curte…

— Şi contele Thalgau?

— Nu am auzit niciodată acest nume. Cine e? Mie nu-mi spune nimic.

— Otto von Schwartzberg?

— Un văr. Nu înseamnă nimic. Ei îl dispreţuiau, îl considerau un sălbatic, un necivilizat. Eu mă refer la corupţia de la cel mai înalt nivel – Curtea însăşi. Bătrânul rege, el ştia ce i-au făcut lui Leopold. Nici nu era nevoie să-i spună ceva lui Godel sau altcuiva, ar fi fost de-ajuns un

semn din cap, un tremur al degetelor – gesticulă ea –, iar ei ar fi înţeles şi ar fi executat. L-au închis şi au pretins că a murit. Tot ce am făcut eu – continuă ea, ducându-şi mâna la inimă şi îndreptându-şi mândră umerii în timp ce-i privea dispreţuitoare – a fost *curat.* Dinamita şi gloanţele sunt o treabă *curată,* în schimb, să întemniţezi un bărbat şi să-l aduci la nebunie este de o laşitate mizerabilă. I-am omorât! Da, eu i-am ucis! Şi n-am să mă opresc până ce nu sunt morţi cu toţii şi vor ajunge în iad!

— Nu ai făcut-o de una singură. Ai avut complici.

— Eu nu am avut complici. Am avut bani. Poţi plăti oameni să facă orice.

— Dar acum nu mai ai nimic…

Spunând asta Jim îi arătă gentuţa goală.

— Am cât să o plătesc pe proprietăreasă.

— Şi apoi?

Femeia îl privi în faţă. Era sinceră. Jim înţelese că ochii aceia erau lipsiţi de patima artificială etalată la lumina reflectoarelor. Exprimau doar nefericire şi confuzie.

Nu ştiu, zise ea. Vreau să-l ajut. Doica lui, Frâu Busch, nu-l poate scoate de acolo. Ea a mituit un gardian ca să ne lase cu el câteva minute, dar se teme de Godel. Eu nu mă tem de el, dar nu am nicio putere de una singură.

„Nu prea”, se gândi Jim. Îi aruncă o privire lui Karl, apoi îi zise femeii:

— În regulă, acum ascultă-mă. El trebuie să scape din gaura aceea blestemată şi o să-l scoatem de acolo chiar în noaptea asta. Dar, dacă dumneata crezi că banda asta de paraziţi din jurul lui Godel te va lăsa vreodată să te apropii de tron, înseamnă că eşti nebună de legat. Imediat ce Leopold va fi din nou pe picioare, te vor ucide ca pe un şobolan. Nu, nu mă întrerupe. Leopold nu va fi niciodată rege, dar are şansa de a trăi o viaţă relativ decentă dacă îl

vei ajuta. Iar asta înseamnă că trebuie să ne ajuţi *pe nai.* Oricum, nu ai de ales. E singura cale pe care poţi să o urmezi.

Femeia clipi de câteva ori, gânditoare. Privirea ei neliniştită trăda faptul că nu voia să accepte această idee – era ca o pasăre rănită şi neajutorată care încerca să scape de pisică, dar care nu putea să-şi ia zborul, bătând disperată din aripi la sol. Iar Jim, pisica, nu se simţise în viaţa lui mai nemilos.

În cele din urmă, femeia plecă fruntea.

— Ce trebuie să fac? întrebă ea.

Jim începu să-i explice. Neliniştea din ochii ei dispăru de parcă o fiinţă invizibilă i-ar fi făcut semn să se calmeze şi să se închidă în sine. Pentru o vreme, Carmen Ruiz se transformă într-o fiinţă spăsită şi dornică să ajute; atât de dornică, încât Jim se văzu nevoit să-şi amintească – făcând mari eforturi, ce-i drept – cine era femeia şi ce anume făcuse, deşi totul i se părea imposibil.

Cea de-a doua zi de negocieri se apropia de sfârşit, iar în Camera de Consiliu de la palat fusese schiţat tratatul tripartit. Era o realizare colosală. Adelaide reuşise să convingă cele două puteri să garanteze de comun acord independenţa Razkaviei; să intervină dacă era ameninţată; să-i respecte graniţele, să-i extrădeze pe cei care încălcau legea, să devină membri ai unei Uniuni Vamale care să permită circulaţia liberă a bunurilor, pentru dezvoltarea

comerţului; pe scurt – să renunţe pentru totdeauna la orice pretenţii pe care oricare din cele două puteri le-ar fi putut ridica asupra micului regat dintre graniţele lor.

Funcţionarii şi asistenţii celor trei echipe se retraseră ca să redacteze tratatul, care urma a fi prezentat în formă finală a doua zi dimineaţă, pentru ceremonia de semnare a acestuia. Regina, delegaţii, precum şi reprezentanţii altor

puteri plecară la un spectacol de gală, la operă. Becky însă merse la culcare.

La ora opt, Herr Bangemann (tatăl celor cinci fete aliniate în ordinea înălţimii) tamponă cu sugativa ultima pagină pe care o scria, i-o întinse secretarului-şef, apoi îşi puse pălăria şi haina pregătindu-se de plecare.

Secretarul-şef cercetă documentul. Era impecabil: fiecare cuvânt, fiecare virgulă erau la locul lor, caligrafia era desăvârşită, iar hârtia fină era de cea mai bună calitate. Puse pergamentul şi cele două copii ale acestuia în seif, îl încuie cu grijă şi plecă în grabă să se schimbe pentru spectacolul de la Operă.

Între timp, Herr Bangemann se afla într-o birjă, îndreptându-se către dealurile împădurite din zona de vest a oraşului. Destinaţia lui era o vilă din apropierea Cazinoului. Planturoasa lui soţie îl aştepta răbdătoare în apartamentul lor. Supa de căprioară şi găluştele erau pe aragaz, iar cele cinci fete stăteau aliniate, gata să-l întâmpine cu noutăţi despre activitatea lor de la şcoală.

Dar salariul de funcţionar al lui Herr Bangemann nu ar fost de ajuns pentru lecţiile de pian ale lui Gretl, noua rochie de stambă a lui Inge, căciula Berthei, pantofii din satin ai Annei sau pentru lecţia de dans a Marlenei, fără a mai lua în calcul bomboanele de ciocolată care îi plăceau atât de mult lui Frâu Bangemann. Toate credeau că bărbatul avea un post important şi că lucra atât de târziu ca să le poată satisface micile lor capricii. Şi aveau dreptate într-o anumită măsură.

Herr Bangemann plăti birjarului, sună la uşă, înmână servitorului pălăria şi haina sa, apoi fu poftit într-un birou. În şemineul din faţa uşii ardea un foc zdravăn, iar în încăpere se aflau doi bărbaţi. Unul din aceştia stătea într-un fotoliu, iar celălalt în faţa unei mese pe care se aflau tot felul de

aparate ciudate: cutii din lemn de mahon cu borne din bronz, bobine de inducţie din sârmă de cupru şi un instrument asemănător cu claviatura unui pian, ale cărui clape erau marcate cu câte o literă. Din borne ieşeau nişte fire conductoare izolate cu gutapercă, ce urcau până într-un colţ al tavanului, dispărând printr-o gaură în zidărie. Dispozitivul scotea un bâzâit electric intens.

Herr Bangemann aruncă o privire curioasă spre aparat înainte să-l salute pe bărbatul care şedea în fotoliu.

— Bună seara, Herr Bangemann! îi răspunse gazda. Vă rog să vă aşezaţi la cealaltă masă. Puteţi începe când doriţi.

În încăpere mai era o masă ceva mai mică, pe care fuseseră aşezate o carafă cu apă şi un pahar. Bărbatul care opera claviatura îşi flexa degetele, pregătindu-se. Herr Bangemann se aşează, îşi drese vocea, închise ochii şi începu să citească de pe ecranul memoriei sale fotografice întregul text al tratatului tripartit.

— Având în vedere, începu el…

Un peisaj hibernal: în fundal un castel pe un munte acoperit de pini; în prim-plan un rând de case vechi şi fulgi de nea rodndu-se nebuneşte prin aer sub un strat gros de nori, pentru ca, în cele din urmă, să se aşeze şovăielnici pe dalele de piatră.

Ar putea fi Razkavia. De fapt, acest ţinut are doar opt centimetri lăţime şi este închis ermetic într-una dintre acele jucării de sticlă umplute cu lichid pe care le scuturi ca să obţii ninsoare, iar în acest moment se află în mâna unei cunoştinţe de-ale noastre mai vechi: bancherul din Berlin, Herr Gerson von Bleichroder.

197

Ţine globul în dreptul ochilor şi, după ce priveşte un dmp în interiorul acestuia, îl pune cu grijă înapoi pe birou. Aceea e singura ninsoare din Berlin – vremea e rece, ce-i drept, dar străzile sunt uscate. Bleichroder traversează încăperea

şi se duce la fereastră, de unde priveşte în jos Behrenstrasse puternic luminată şi îşi împreunează mâinile la spate, aşteptând.

Aşteaptă ca bâzâitul puternic al aparatului de imprimare montat într-un colţ al încăperii să se oprească – şi iată că se opri, într-un final.

Julius, asistentul său, care a pliat răbdător banda lungă de hârtie într-o cutie de răchită, rupe capătul benzii şi spune:

— Gata, domnule. Am primit-o.

— Bine. Citeşte-mi tot ce scrie acolo, Julius.

Julius ridică din sprâncene, dar se aşează ascultător pe scaun şi desfăşurară banda ca să găsească începutul. În timp ce asistentul citeşte, bancherul revine la scaunul său de la birou şi se aşază în poziţia lui favorită, cu spatele lipit de spătarul scaunului şi cu mâinile la ceafă.

Nasul mare şi bărbia proeminentă rămân încremenite, dar ochii lui limpezi umbriţi de sprâncene stufoase fug când într-o parte, când în alta, de parcă ar încerca să prindă cu privirea implicaţiile fiecărei clauze citite de Julius.

În cele din urmă, Julius ajunge la capăt şi lasă banda de hârtie în coş.

— Asta-i tot, domnule, spune el.

— Bine, bine. Mesagerul aşteaptă în hol?

— Da, domnule.

— Bine. Trimite mesajul mai departe şefului, atunci.

Julius sună dintr-un clopoţel şi îl instruieşte pe un funcţionar cum să ruleze banda cât mai corect, o pune într-un plic pe care i-l înmânează mesagerului. Bleichroder se ridică în picioare frecându-şi mâinile.

— Acum vreau să scrii o scrisoare, Julius. Vezi bine acolo? Ai nevoie de mai multă lumină?

— Văd perfect, mulţumesc, domnule.

— Excelenţei Sale Contele Emil Thalgau… Corespondenţă specială, Julius. Adresează-l Palatului din Eschtenburg.

Julius, aşezat pe un scaun la biroul mai mic, începe să scrie ordonat şi mărunt pe o bucată de hârtie groasă:

— „Dragul meu conte, începe bancherul, aflu cu mare plăcere de iminenta ascensiune la tron a înălţimii Sale Prinţul Moştenitor Leopold. Am încredere că sănătatea sa s-a îmbunătăţit în urma îngrijirilor medicale pe care nu mă îndoiesc că le-a primit. Numeroasele…” Dă-mi un sinonim pentru obstacole, Julius.

— Impedimente, domnule?

— Merge. „Numeroasele impedimente constituţionale care ar putea amâna revenirea sa pe tron nu fac, desigur, obiectul îngrijorării Casei de Bleichroder, şi cu atât mai puţin a prinţului Bismarck.”

Bancherul se opreşte şi atinge cu delicateţe micul glob de sticlă. Secretarul aşteaptă cu creionul pregătit.

Bleichroder continuă:

— Iată un mic test pentru tine, Julius. Am aflat de la ambasadorul britanic că Londra nu dă doi bani pe tânăra englezoaică ce se crede regină; e o adevărată ruşine pentru ei. Ei nu au nicio intenţie să o păstreze în funcţie, iar, în caz că fata va suferi un accident fatal, leul britanic nu se va obosi nici măcar să mişte din coada sa imperială. Acum, Julius, încearcă să spui toate astea într-o manieră diplomatică.

Asistentul se încruntă uşor, îşi adună gândurile şi spune, continuând scrisoarea:

— „De asemenea, nici Guvernul Britanic nu este preocupat de această situaţie. Surse private de cel mai înalt rang m-au informat despre preferinţele declarate ale Londrei cu privire la revenirea celui care are dreptul conform aranjamentelor dinastice”.

— Excelent, băiete! Scrie aşa cum ai spus.

Creionul asistentului se mişcă rapid pe hârtie, iar

Bleichroder continuă:

199

— „Cât despre Tratatul Tripartit, fără îndoială că Excelenţa Sa Prinţul Cancelar von Bismarck îşi va face cunoscute dispoziţiile în viitorul apropiat. Conform înţelegerii noastre vă pot confirma transferul a jumătate din suma stabilită, adică optzeci de mii de mărci, sub forma unui cec pentru Casa Rothschild. Restul banilor vor fi viraţi la o zi după încoronarea Prinţului Moştenitor Leopold. Cele mai cordiale urări, Gerson von Bleichroder", şi aşa mai departe. Asta-i tot, Julius. Trimite-o prin prin corespondenţă specială. Trebuie să ajungă în Eschtenburg până mâine-dimineaţă.

— Prea bine, domnule.

Bleichroder se lasă din nou pe spate, cu mâinile la ceafă. Julius aşteaptă respectuos.

— Acum, Julius, spune-mi ce ai înţeles din această scrisoare.

— În primul rând, cred că domnul conte Thalgau a avut probleme financiare şi aşteaptă să fie salvat de Casa de Bleichroder.

— Foarte corect. O ipotecă pe întreaga lui proprietate; nu a putut face faţă, ar fi fost ruinat. E un patriot, fără îndoială, dar domeniul şi castelul său vor fi în sfârşit ale sale indiferent ce se va întâmpla cu Razkavia. Până aici e corect, dar destul de uşor, dragă băiete; ai văzut oricum dosarul. Continuă.

— Există un complot pentru a o îndepărta de la tron pe englezoaică, iar în locul ei va fi înscăunat prinţul Leopold... E adevărat că trăieşte, domnule? Am crezut că murise. Şi sunteţi sigur că pretenţiile ei nu sunt întemeiate? Englezoaica are dreptul să ocupe tronul?

— Da, prinţul trăieşte, cu toate că a înnebunit probabil după atâţia ani. Iar pretenţiile ei la tron sunt cât se poate

de întemeiate. Cred că ai auzit de ritualul lor atât de pitoresc: cel cu steagul purtat până pe culme şi aşa mai departe. Încântător! Mi-aş fi dorit să pot vedea cu ochii mei scena… Dar – de ce trebuie să fie detronată? Haide, Julius, care e modvul ce se ascunde aici? Gândeşte-te la *dedesubturile problemei.*

— Tratatul…

— Da. Ce va spune şeful despre acest tratat?

Julius încearcă să-şi dea seama: tratatul pare convenabil pentru toate părţile – înseamnă că ceva nu e în regulă cu el; polidca oficială a Germaniei este bazată pe negocieri şi aranjamente prin urmare, politica privată a lui Bismarck trebuie să se bazeze pe sfidare şi subminare. În afară de cazul în care, desigur, el face chiar ceea ce pretinde, aşadar…

— Şeful vrea să împiedice punerea în practică a tratatului pentru a… încheia unul mai bun?

— Nu tocmai, Julius. Planul real este acesta: şeful vrea să limiteze puterea parlamentului german.

Reichstagul devine din ce în ce mai dominant, iar tratatul este o afacere a Reichstagului, şi nu a cancelarului. Dacă dă greş, hotărârea şefului va fi reabilitată, iar consecinţele vor fi şi ele favorabile: şeful vrea tot nichelul pe care îl produc în ţărişoara aia. Uzinele Krupp au nevoie de el. Prin urmare, trebuie să pună mâna pe el. Tratatul ar împiedica acest lucru, prin urmare, tratatul nu trebuie semnat. Înţelegi până aici?

— Înţeleg, domnule.

— Mai mult de-atât: mâine va avea loc o revoltă în capitala Razkaviei. În semn de prietenie, şeful va trimite în zonă un regiment de grenadieri pedeştri care să ajute la restabilirea liniştii publice. Soldaţii se urcă în trenuri chiar acum.

Julius se minunează. Să stea în acest birou liniştit din inima Europei şi să afle despre această tăinuită manevră de stat atât de complexă. Ce privilegiu – atât de rar şi important.

— Înţeleg, domnule. Dar… Contele Thalgau şi misteriosul prinţ Leopold. Ce legătură au cu tratatul?

Bleichroder izbucneşte în râs. E un râs spontan, la fel ca râsul unui bunic jovial la o petrecere de Crăciun.

— Ei nu au nicio legătură, Julius! Atunci când bietul Thalgau va citi primul paragraf al scrisorii se va simţi ca lovit de trăsnet. Şi

când va citi ultima frază va fi din nou fulgerat! Nu, nu, se întâmplă să ştiu că elementele conservatoare l-au ţinut de multă vreme pe prinţul Leopold în viaţă voind să-şi asigure un as în mânecă. Ei îl pregătiseră pentru ziua în care a fost încoronată englezoaica, dar ea s-a dovedit mai puternică.

Julius e surprins.

— Vreţi să spuneţi că… Asasinatul…

— A fost plănuit, da. Îţi aminteşti de actriţa aceea hispanică despre care ţi-am pomenit? Ea a fost căsătorită cu prinţul Leopold. O femeie foarte încăpăţânată, ştii? Pătimaşă, în stare de orice. Cunoşti femeile, Julius. Ei bine, ea e mai mult decât atât: e o torpilă. Dacă o amorsezi şi ţinteşti cu ea în direcţia potrivită e de-ajuns să apeşi butonul şi… Bang! Biata femeie crede că lucrează pe cont propriu. Dar totul decurge conform planului, Julius, totul a fost gândit în avans. Singurul lucru care nu a fost plănuit este apariţia englezoaicei. A fost prea puternică şi a devenit cam prea populară printre oamenii de rând. Ei bine, totul se va schimba foarte curând. Iar bietul conte Thalgau, care îşi imaginează că tot ce se va petrece va fi o amânare de şase luni a tratatului…

— Aşa i s-a spus?

— Da, desigur. El nu ar vrea să-i facă vreun rău micuţei sale regine. Noi i-am spus că tot ceea ce pretindem este o amânare nesemnificativă a tratatului şi că totul va fi în regulă după această perioadă. Iar acum va simţi că-i fuge pământul de sub picioare... Oh, Doamne! Şi când va vedea că noi credem despre el: că *el ştia de la început toate astea şi că este vorba despre o conspiraţie...*

Julius tace. Bleichroder, zâmbind în sinea lui, priveşte undeva în tavan, dar începe să tuşească şi se apleacă în faţă.

— Haide, haide, băiete, astfel de lucruri se întâmplă tot timpul, într-un an sau doi am să vorbesc cu şeful în numele lui. Vom crea un post pentru contele Thalgau, îl vom numi guvernator de provincie sau ceva de acest gen. Eu cred în prietenie, Julius, nu-mi

place să-mi fac duşmani. Băncile înfloresc pe timp de pace, ştii? E o lecţie foarte importantă. Acum mai citeşte-mi o dată scrisoarea.

Secretarul face întocmai. Bleichroder se lasă iarăşi pe spate ascultând cu atenţie, sugerează una sau două schimbări minore şi îl trimite pe tânăr să transcrie scrisoarea şi să o expedieze prin telegraf la casa din pădurea de lângă Cazino.

Apoi ridică de pe birou micul glob de sticlă şi îl mai scuturã o dată. Tinându-l la câţiva centimetri de ochiul său drept, încearcă să distingă jocul fulgilor albi de nea, dar nu reuşeşte. Nu vede decât o pâclă deasă. De ceva vreme bancherul nu mai vede cu ochiul stâng, iar cel drept nu mai poate decât să distingă lumina de întuneric. Fulgii din micul glob de sticlă se rotesc, plutesc şi dansează, apoi se depun pe drăgălaşul peisaj, atât de asemănător cu al Razaviei, iar el nu poate vedea nimic din toate astea.

CAPITOLUL 14

Trădarea

Cufundată într-un somn profund, Becky auzi o bătaie în uşă şi mormăi somnoroasă:

— Lăsă-mă-n pace. *Hau ab! Leine ziehe!*

Dar oricine era nu o ascultă. Bătu din nou, şi uşa se deschise puţin.

— Sunt eu, zise încetişor Jim. Trebuie să-ţi vorbesc. Dormi? Ghinion. O să înteţesc puţin focul şi am să-ţi torn ceva de băut.

Becky mormăi. El închise uşa, iar ea, mai mult adormită, bâjbâi după halat. După un minut, reuşi să-şi târâie picioarele până în mica sufragerie, cu părul vâlvoi, ochii pe jumătate închişi şi picioarele goale, şi îl găsi pe Jim stând lângă foc. Ţinea într-o mână o sticlă de vin şi în cealaltă două pahare. Arăta ca un marinar: purta nişte pantaloni groşi, ghete din cauciuc şi puloverul bleumarin pe care i-l împletise doamna Goldberg. O jachetă groasă de pastor fusese aruncată pe scaun.

— Cum crezi că arăţi? îl întrebă îmbufnată. „Orice aboard the lugger and the girl is mine1”, bănuiesc. Nu vreau vin. Vreau nişte cacao. *Schokolade. Chiar nu îţi dai seama* cât de obosită sunt? La ce mi-ar folosi vinul? Iar tu nu mai ai nevoie să bei. Ai băut deja destulă bere, pot simţi după miros. Pfui, dezgustător! Dacă ai fi fost un gendeman,

1 Replică de vodevil despre viaţa de marinar. În traducere aproximativă: „Odată ajuns pe vas, şi fata e a mea”. (n.tr.)

ţi-ai fi dat seama că nu trebuie să dai năvală în camera cuiva fără

Schokolade. Du-te imediat şi adu-mi o ceaşcă. Oh, bine, bine, nu-i nevoie. Servitorii dorm, şi tu ai da foc la bucătărie. Ce vrei?

— Aş putea să-ţi fac un ceai, zise el îndatoritor. Am tot

ce-mi trebuie…

— Ceai… nici gând. Poşircă englezească. Ce *vrei?*

— Vreau să mă asculţi. Stai jos şi pune vătraiul în foc.

— Oh… vin *fiert.* Asta e ceva diferit…

Jim scoase o bucată de hârtie răsucită din buzunar, presără puţin zahăr şi nişte condimente în pahare, apoi le umplu cu vin roşu. Când vătraiul se încinse de tot, el îi cufundă uşor vârful în vin – atent să nu atingă deloc paharul iar lichidul sfârâi şi bolborosi zgomotos.

— Are şi puţină cenuşă, dar e destul de bun, zise el şi îi întinse un pahar.

Ea se aşeză mai aproape de foc, sprijinindu-şi picioarele goale pe paravanul şemineului şi îşi îmbrăţişă genunchii, sorbind încet vinul din care ieşeau aburi.

Jim îi povesti tot ce se petrecuse din momentul în care se despărţiseră pe terasă, în urmă cu două nopţi. Ea îl ascultă îngrozită. După discuţiile din ultimele două zile, Becky credea că învăţase foarte multe despre politică şi că aceasta era complexă, dar deschisă, realizându-se prin negocieri minuţioase şi tot felul de compromisuri. Cât de mult se înşela! Pentru că în tot acest timp, pe alte căi şi în mare taină se desfăşura o altfel de politică.

Iar *acea politică* era simplă, dar secretă. Era politica violenţei şi a cruzimii.

— Eu… eu am rămas fără cuvinte, şopti ea. Baronul Godel l-a ascuns pe bietul om într-un azil tot acest timp? Nu-mi rine să cred… Dar femeia? Tu spui că e cea care l-a ucis pe regele Rudolf? Unde se află ea acum?

— E cu Karl şi cu ceilalţi – sub pază, bineînţeles. Avem nevoie de ea. O să ne ajute să-l eliberăm pe Leopold. Sunt deja în drum

spre palat. Odată ce-l eliberăm, îl putem aresta pe Godel şi încheiem cu povestea asta. O să clarificăm totul.

— Ce se va întâmpla cu ea?

— E o asasină, Becky.

— Dar ce i se va întâmpla?

— O vom preda poliţiei.

— Şi după aceea?

— Va fi judecată şi cu siguranţă va fi condamnată la moarte prin spânzurare. De fapt, am să mă asigur că va pleda pentru nebunie şi atunci va fi închisă într-un azil în locul lui. Ar fi ironia sortii, nu-i aşa?

— Nu prea e corect. Ea a făcut asta din dragoste pentru soţul ei, iar tu o păcăleşti acum ca să te ajute şi ai de gând să o trădezi.

Jim îşi trecu degetele prin păr şi rămase câteva clipe pe gânduri, cu coatele pe genunchi şi umerii încordaţi, privind în podea.

— Cam aşa e, făcu el. Dar faptul că-ţi iubeşti soţul nu îţi dă dreptul să împuşti pe altcineva. Ea *nu* pare în toate minţile, Becky. Dacă ai fi văzut-o ţi-ai fi dat seama cât de ciudată era. Multe detalii nu se potriveau, de exemplu părul ei. Probabil că pierde ore întregi ca să-l aranjeze, pieptănându-l atât de strâns peste cap, încât pielea de pe frunte e întinsă în mod exagerat; iar cocul e răsucit atât de ferm, încât e scorţos la atingere, precum lemnul – l-am simţit atunci când ne-am luptat.

Dar, deşi acordă atâta atenţie părului ei, e ciudat că-şi neglijează pantofii – sunt scâlciaţi, murdari şi au tălpile dezlipite din loc în loc, şi mai sunt o mulţime de amănunte de acest fel care arată că a luat-o razna. Şi nu numai atât – e ceva în ochii ei, în intensitatea cu care priveşte. Dar, chiar dacă e sau nu nebună, e mult prea periculoasă ca să fie lăsată liberă. Şi gândeşte-te puţin: dacă va obţine ceea ce vrea, crezi că asta ar face-o mai fericită? Ar putea să-şi aducă soţul pe tron şi să guverneze alături de el? El e *distrus,* bietul de el. Nu ar fi în stare nici măcar să ridice steagul, cu atât mai puţin să-l care acolo unde trebuie, ca

să nu mai vorbim despre partea diplomatică, unde nu ar

putea să facă nici a mia parte din ceea ce a reuşit Adelaide. Dacă această Carmen Ruiz este în toate minţile, viaţa *aia* nu ar avea cum să o facă fericită; iar, dacă nu e în toate minţile, oricum nu şi-ar da seama niciodată. E tragic, îndrăznesc să spun – pentru ea, pentru el, pentru amândoi. Iar noi contribuim la toată această tragedie. Dar trebuie să o facem. Nu putem sacrifica tot ce a realizat Adelaide până acum, tot ce ai realizat tu, întreg viitorul ţării de dragul unui moment de fericire al acestei femei – care, oricum, nu ar fi decât o iluzie. Deci, da, recunosc, l-am folosit pe Leopold ca momeală ca să o prindem pe ea şi o vom folosi pe ea ca momeală ca să îl prindem pe el; apoi o vom trăda pe ea, dar eu voi merge oricând în orice boxă a martorilor din lume şi voi jura orbeşte că ea e nebună. Nu o vor spânzura dacă eu voi avea un cuvânt de spus.

Becky simţi un nod în gât.

— Şi contele? întrebă ea. Ştie aceste lucruri?

Jim clătină din cap.

— Părea foarte palid astăzi, continuă Becky. Chiar bolnav, de fapt. Până şi Adelaide a observat. Sunt sigură că se simte vinovat, oricare ar fi motivul.

Jim îşi muşcă buza.

— Bătrân neghiob. Şi eu care credeam că putem avea încredere în el. Ascultă, Becky, vreau să… În dimineaţa aceea, la casa din St. John’s Wood Street, atunci când a explodat bomba… sunt al naibii de bucuros că ai fost tu. Ai făcut o treabă excelentă. Dar mi-aş dori să fii la mii de kilometri distantă.

— De ce?

— Pentru că lucrurile devin periculoase. Mă gândesc la mama ta, presupun. Dacă ţi s-ar întâmpla ceva, nu mi-aş ierta-o în veci.

Ce mai face? îţi scrie?

— Sigur că-mi scrie. Iar eu îi scriu de două ori pe săptămână, de fiecare dată câte o scrisoare lungă. Dar tu?

207

— Bătrâna mea măicuţă nu ar fi putut să o citească, zise el. A murit când aveam zece ani. Tuberculoză. A fost spălătoreasă în Clerkenwell. Taică-miu a fost cel care m-a învăţat să citesc... Dickens, în special. Îi plăcea mai ales revista *AU The Year Round;* o cumpăra în fiecare săptămână. Îmi amintesc că m-a dus o dată la una dintre întâlnirile lui Dickens cu cititorii, unde marele „Inimitabil" în persoană a citit cum Sikes care o omoară pe Nancy. Ne-au trecut toţi fiorii pe şira spinării... Dar despre ce vorbeam? Mama ta. De aia aş vrea să te ştiu departe de acest loc. Ascultă, Becky, nu vrei să dormi în camera lui Adelaide în noaptea asta?

— Păi... În regulă.

— Pentru orice eventualitate.

Jim se ridică şi se apropie de fereastră ca să privească pe după draperie.

— Becky, cum crezi se va termina totul? o întrebă în timp ce stătea cu spatele. Ce vei face atunci când tratatul va fi semnat şi sigilat?

— Eu? Vreau... vreau să merg la universitate ca să studiez cumsecade limbi străine. Dar pentru moment vreau doar să văd mâine-dimineaţă tratatul semnat. A fost cel mai emoţionant lucru din viaţa mea, Jim. Nu cred că-ţi poţi imagina ce mult *înseamnă.* E ţara mea, iar eu sunt în centrul evenimentelor, asist la nişte negocieri foarte importante – nu cred că voi avea parte vreodată de ceva mai special!

El clătină din cap. Se uita în continuare pe fereastră.

— Dar tu? îl întrebă. *Tu* ce vrei să faci?

— Vreau să lupt, Becky. Poţi înţelege? Vreau o

confruntare, vreau să simt pericolul. Ştii, Sally mi-a spus ceva odată: vorbeam despre fericire şi despre ce ar putea însemna aceasta. Ea mi-a spus că nu vrea să fie *fericită,* că asta e o senzaţie trecătoare şi insuficientă; ea voia doar să fie activă şi vie. Voia *să muncească.* Asta e atitudinea care-mi place. Asta e ceea ce vreau, iar munca mea e murdară, periculoasă, complicată. Oh, îmi mai doresc şi altceva, evident. Mi-ar plăcea să scriu o piesă şi să-l văd pe Henry Irving în rolul principal,

pe scenă. Aş vrea să mă plimb ţanţoş prin oraş fumând ţigări fine de foi şi să iau cina cu nişte fete drăguţe la Gafe Royal. Aş vrea să joc pocher la bordul unui vas, pe Mississippi. Vreau să-l văd pe Dan Goldberg în Parlament. Vreau să te văd pe tine la universitate şi absolventă magna cum laude. Cât despre Sally… ea poate să facă orice îşi propune, după mine. Vreau o mulţime de lucruri, Becky.

— Nu ai menţionat-o pe Adelaide.

— Nu.

Jim întoarse capul spre ea. Ochii lui verzi strălucitori şi părul blond, răvăşit, îl făceau să pară un spirit luminos, încărcat cu electricitate. Apoi Becky observă că atenţia lui era îndreptată asupra unui lucru din afara camerei, pe care-l auzi la rândul ei: zgomotul unor paşi grăbiţi pe coridor, urmat de o bătaie energică în uşă.

— Intră, strigă Becky, ridicându-se.

O servitoare cu un aer îngrijorat deschise uşa.

— Îmi cer scuze, Frăulein, zise ea. Am un mesaj pentru…

Jenată de ţinuta indecentă a lui Becky, care era în cămaşă de noapte, servitoarea îi aruncă o privire lui Jim şi îi întinse un bilet.

— Mulţumesc, zise el.

Servitoarea făcu o reverenţă scurtă şi ieşi.

El desfăcu biletul, îl citi repede şi-l aruncă în foc, apoi se

ridică.

— E timpul să plec, spuse el.

— Ce vrei să faci?

— O să mă lupt, desigur!

Şi se aplecă spre ea şi o sărută iute pe obraz. Becky simţi un amalgam complicat de emoţii: *Cum îndrăzneşte?* făcea parte dintre acestea; la fel şi invidia pe care o simţea la gândul că el avea o misiune atât de importantă şi o minunată energie instinctivă cu care pornea la luptă. Dar mai era şi un fior de teamă. Toate fanteziile ei cu piraţi şi aventurieri păreau dintr-odată copilăreşti şi stupide. Jim era real.

209

Se ridică şi-l conduse până la uşă. El se întoarse şi-i înmână un obiect. Era un pistol.

— Du-te în camera lui Adelaide, zise el. Şi ascunde ăsta. Dacă va trebui să-l foloseşti, ţine-l cu ambele mâini şi fii pregătită pentru recul. Ne vedem mai târziu.

Şi plecă, alergând fără zgomot pe coridor. Servitoarea era în apropiere. Becky ascunse pistolul în cămaşa de noapte şi îi făcu semn să vină.

— Majestatea Sa s-a întors cumva de la operă?

— Da, Frăulein. S-au întors cu toţii cu excepţia contelui Thaigau.

— Cu excepţia… Dar de ce? Unde este contele?

— Nu v-aş putea spune, Frăulein. El nu s-a întors odată cu restul invitaţilor. Asta e tot ce ştiu. Mai doriţi ceva, Frăulein?

— Nu, lise. Mulţumesc. Asta-i tot…

O urmări pe servitoare îndepărtându-se şi se întoarse în camera ei, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul, ca să-şi adune tot ce avea nevoie pentru noaptea aceea.

Karl şi alţi doisprezece studenţi împreună cu Carmen Ruiz aşteptau în capela în paragină de deasupra intrării în grotă. Toţi purtau haine negre, aşa cum le ceruse Jim. Cerul

acoperit de nori nu lăsa nicio rază de lumină să se strecoare spre pământ şi tot ce vedea acesta erau nişte feţe palide iţindu-se fantomatic din întuneric.

Anton fusese instruit să o supravegheze în mod special pe Carmen Ruiz, iar Jim îl zări pe student stând precaut, la vreo jumătate de metru în spatele ei.

— Bună seara, señora! o salută el în şoaptă, iar ea îi răspunse înclinând capul. E linişte? îi şopti apoi lui Karl.

— Niciun sunet. Ah... cu mici excepţii, adăugă el. Îl poţi auzi urlând disperat de sub pământ, ca un trol sau aşa ceva. Hans păzeşte intrarea de sus, împreună cu grupul lui.

210

Jim găsise capul scărilor ascuns printre tufişurile din dumbravă de unde auzise prima dată strigătul sinistru.

— E totul pregătit?

— Pregătit. O să-l lăsăm pe Jart la intrarea în grotă cu alţi trei băieţi ca să stea de pază.

Jim încuviinţă cu un semn din cap.

— În regulă. Acolo jos. În stufăriş, e ascunsă o barcă pe care o vom folosi ca să-l scoatem afară. E prea slăbit ca să poată merge repede. După aceea o vom lua prin pădure.

Le strânse mâinile tuturor, îşi urară noroc, şi cele douăsprezece siluete fantomatice porniră împreună cu el pe povârniş în jos spre intrarea în grotă. Noaptea era liniştită. Vântul nu mai şfichiuia copacii, iar, când ajunseră la poalele povârnişului, Jim auzi clipocitul pârâului. Din adâncul pădurii se auzi ţipătul unei păsări şi undeva în apropiere se auzea un plescăit: probabil un animal mic, care sărise în apă speriat de prezenţa lor.

Se opriră ca să-l lase pe Jan şi pe alţi trei băieţi să intre primii pe gura grotei, iar Jim începu să caute prin stufăriş parâma bărcii.

Karl, Anton şi femeia urcară în barcă, iar Jim îi conduse pe ceilalţi pe cărarea care se pierdea în întunericul profund al

grotei. Îi instruise pe toţi să meargă pe lângă peretele de pe partea dreaptă; ei aveau felinare, dar intenţionau să le folosească la întoarcere.

— Mult noroc, prietene! şopti Jim în întuneric după ce trecură de gura grotei. Dacă e nevoie strigă, cât te ţine gura.

— Cu plăcere, veni răspunsul şoptit al lui Jan.

Cărarea lungă, umezeala, liniştea sinistră şi întunericul de nepătruns i se păreau lui Jim la fel de îngrozitoare şi acum când avea atâţia însoţitori şi ştia deja temnita în care era închis prinţul.

Cadenţa sonoră a picăturilor de apă, aerul rece şi umed, mâzga de pe peretele de stâncă pe care ţinea mâna, continua grijă de a nu se lovi cu capul de rocile ieşite în afară erau la fel de insuportabile ca ultima dată când trecuse pe acolo. Din când în când, se uzea un

zgomot înfundat sau vreo bufnitură dinspre apă, în stânga lor, anunţându-i că amicul Karl nu reuşea să ţină barca departe de peretele de stâncă, dar zgomotul nu era destul de puternic pentru a reprezenta un pericol şi, oricum, era bine de ştiut cât de aproape se ţinea.

În cele din urmă, Jim se opri. Pe peretele jilav din faţa lor se zărea o pâlpâire slabă. Întinse mâna şi-l opri pe bărbatul din spatele lui.

Ai grijă acum, şopti el. Aproape am ajuns.

Din moment ce nu ştiau câţi oameni păzeau temniţa subterană, mizau pe ce aveau să improvizeze atunci când ajungeau la faţa locului. Cel de-al doilea lucru esenţial era ca Jim să aibă destulă libertate de mişcare şi timp ca să poată descuia lacătul. Primul lucru esenţial, desigur, era şocul surprizei.

Jim scoase pistolul. Cu ochii ţintă la lumina reflectată pe peretele stâncos, el începu să înainteze cu grijă făcându-le

semn celor din spatele lui să-l urmeze.

Ieşind treptat din întuneric, ei aveau avantajul că scena care li se deschidea în faţă după cotitură părea luminată puternic. Jim, care ajunse primul după colţ, sesiză dintr-o privire felinarul aprins agăţat într-un cui, masa mică, cei doi soldaţi, cărţile soioase şi trupul ghemuit din spatele gratiilor.

Se apropie încet de masa la care şedeau cei doi şi îi ameninţă cu pistolul:

— Rămâneţi pe loc şi puneţi mâinile pe masă!

Soldaţii tresăriră surprinşi şi strigară atât de tare încât îl treziră pe bărbatul întemniţat, care brusc începu să ţipe înspăimântat.

Ceilalţi studenţi se repeziră într-acolo, iar Karl o ajută pe Carmen Ruiz să coboare din barcă în timp ce Anton o menţinu la mal, apoi femeia alergă într-un suflet spre gratiile celulei strigând pătimaş numele prinţului. Acesta se trase speriat înapoi.

— Nu mişcaţi! le strigă Jim soldaţilor. Nu scoateţi niciun sunet! Staţi pe loc! Karl, ia pistolul meu şi nu-i scăpa din ochi!

Un alt student le luă puştile celor doi soldaţi care îi priveau pe intruşi cu gurile căscate şi albi ca varul. Unul dintre ei aruncă nedumerit o privire peste umăr şi constată că Jim era deja ocupat cu lacătul celulei.

— Señora, îi spuse Anton, vă rog să-i faceţi loc, lăsaţi-l să lucreze…

— Ce i-aţi făcut? strigă ea dintr-odată şi se întoarse ca o tigroaică spre cei doi soldaţi, care tresăriră înfricoşaţi. Studenţii văzură că faţa prinţului era vânătă şi umflată. Cine l-a bătut? Cine a îndrăznit să facă asta?

— Señora! interveni Anton. O să-l scoatem de aici într-un minut. Ei îşi vor primi pedeapsa, fiţi fără grijă.

— Aproape am reuşit, murmură Jim, răsucind, împingând şi îndoind cu îndemânare firul de sârmă, apoi împingând din nou. Drăguţ lacăt. Proaspăt uns. Aşa cum îmi place…

Dintr-odată, în spatele lor se auzi un foc de armă. Bubuitura venea de departe, dar fusese amplificată de pereţii tunelului. La scurt timp se auzi încă una, urmată de strigătele lui Jan. Toate capetele se întoarseră în direcţia intrării, cu ochii căscaţi de groază. Femeia tăcu.

Peste măsură de şocat, Karl zise:

— Heini, ia cu tine trei oameni şi mergeţi să-i daţi o mână de ajutor lui Jan. Peter, ia o lanternă şi fugi pe cealaltă parte până dai de trepte. Aşteaptă-ne acolo.

Jim nu ridică ochii nici măcar o dată. În timp ce toţi ceilalţi executau ordine, el scoase calm sârma din lacăt, o analiză câteva secunde, apoi o îndoi ceva mai tare şi o introduse din nou în mecanism. Mai multe focuri se auzeau din spate. Prinţul Leopold stătea ghemuit într-un colţ, strângând în mâini o pătură şi scâncind ca un câine bătut.

Jim îi spuse încet:

— Linişteşte-te, amice. Încă un mic truc, şi te scoatem de aici. Mai bine ridică-te şi vino mai aproape, bine?

Jim reuşi să-l convingă în cele din urmă vorbindu-i în şoaptă şi, încet-încet, bărbatul se apropie de gratii târşâind picioarele. Mai multe împuşcături bubuiră, şi din ce în ce mai aproape. Ecoul unor strigăte răsună prin tunel.

Lacătul cedă.

— Prinţe, va trebui să ne însoţeşti, spuse Jim. E datoria Domniei tale. Vino acum.

Lângă el, Carmen Ruiz tremura ca varga.

— Vino, Leo! murmură ea. Vino, prinţul meu!

Leopold se apropie de uşă şi privi înfricoşat tunelul întunecos, din care răsunau strigătele cuiva care dădea ordine. Tropăitul bocancilor se auzea din ce în ce mai tare.

Jim îl apucă pe prinţ şi-l trase după el; nu era timp de delicateţuri acum. Purtându-l mai mult pe braţe între el şi Carmen Ruiz, trecură repede pe lângă cei doi soldaţi îngroziţi, îmbrâncindu-i, şi se îndreptă spre Karl, care le făcea grăbit semn de la baza treptelor. Un alt student, care ţinea un felinar, stătea alături de Karl privind îngrijorat în sus.

— Aproape că au ajuns, spuse cineva în spatele lor şi imediat auziră un foc puternic de armă de undeva de deasupra – o bubuitură asurzitoare – şi un urlet, urmat de zgomotul înăbuşit al unui trup prăbuşindu-se.

— Atenţie! strigă Karl şi Hans căzu la baza treptelor, mort.

— Fugiţi! se auzi un strigăt disperat de deasupra. Fugiţi! Ne-au întins o cursă…

Barca, nesupravegheată, plutea în derivă. Cu coada ochiului, Jim o văzu pe femeie apucând parâma şi trăgând barca spre mal, apoi sărind în barcă şi apucându-l pe prinţ de cămaşă ca să-l tragă după ea. Leopold căzu cu un strigăt pe marginea malului şi cămaşa lui subţire se rupse. Prinţul începu să se zbată încercând să se prindă cu

mâinile de peretele alunecos de stâncă, iar Anton se aplecă şi îl urcă înapoi pe mal. Cât despre femeie, ultimul lucru pe care-l văzură fu chipul ei alb, cu gura căscată într-un strigăt mut de disperare şi mâinile palide întinse spre ei, apoi barca fu luată de curent – care era mult mai puternic în acea zonă – şi dispăru în întuneric.

Jim înjură.

— Aduceţi-l pe prinţ! strigă el şi sări pe trepte.

Dacă ar fi reuşit să le ţină piept soldaţilor, ceilalţi ar fi avut timp să-l ducă pe prinţul Leopold cât mai departe. Cu pistolul ridicat, el începu să urce treptele înguste – câte trei odată – şi îl lovi cu capul în burtă pe primul soldat pe care-l

zări. Bărbatul se prăbuşi cu un geamăt.

Jim sări peste el şi apucă marginea trapei, care se contura ca o dungă neagră pe fundalul mai puţin întunecat al cerului.

Un trup zăcea deasupra deschizăturii. Îl împinse într-o parte şi în acelaşi moment simţi o lovitură în moalele capului.

Ameţit, Jim căzu şi se rostogoli în iarba umedă şi rece. Strigăte, zgomot de paşi alergând, strălucirea felinarelor, apoi îşi reveni. Se ghemui şi începu să tragă în direcţia soldaţilor, în întuneric, în dmp ce peste tot în jurul lui răsunau focuri de armă. Se arunca la pământ şi se rostogolea câţiva metri, ca apoi să se oprească şi să înceapă să tragă din nou. Cu coada ochiului, îl văzu pe prinţ cu cămaşa sa albă sfâşiată, ieşind prin deschizătura trapei. Doi bărbaţi îl trăgeau după ei, probabil Anton şi Karl.

— Fugiţi! strigă el cât îl ţineau puterile. Fugiţi!

Dar apoi auzi nişte strigăte, şi mai multe siluete masive se aruncară asupra lui, culcându-l la pământ, şi simţi încă o lovitură teribilă în cap, iar ultimul lucru care-i trecu prin minte fu: „Cine ne-a trădat? Conte, dacă ai fost dumneata…”

CAPITOLUL 15

Tigăiţă

Becky se trezi ţeapănă şi înfrigurată pe micuţa sofa de la capătul patului lui Adelaide. Majestatea Sa nu se trezise încă. În timp ce Becky se întindea şi căsca somnoroasă, atinse din greşeală pistolul care se afla sub perna pe care dormise, iar acesta căzu cu zgomot pe pardoseală. Adelaide deschise imediat ochii.

— Cine e?

— Sunt eu, zise Becky ridicând repede pistolul şi băgându-l din nou sub pernă.

— De ce? Ce cauţi aici?

— Eu... Jim mi-a spus să vin să te păzesc în caz că... oh, nu mai ştiu. Ştiaţi că sforăiţi, Majestate?

Adelaide, cu ochii pe jumătate deschişi între pernele ei mari, îi aruncă o privire dispreţuitoare şi închise din nou ochii.

— Unde-mi sunt soldaţii? bombăni ea. De ce nu mă păzesc? Ce rost are să faci tu asta?

Becky se pregătea să-i răspundă, când se auzi o bătaie în uşă, iar servitoarea lui Adelaide intră şi făcu o reverenţă, clipind nedumerită la vederea lui Becky. Ţinea în mână o tavă cu micul dejun.

— Bună dimineaţa, Majestate! zise fata. Bună dimineaţa, Frăulein...

Adelaide începu să protesteze când servitoarea deschise obloanele şi se ghemui ca să aţâţe focul. În mai puţin de un minut focul

îşi înteţi vâlvătaia. Pisoiul negru al lui Adelaide se trezi între faldurile plăpumii şi căscă somnoros, arătându-şi dinţii ca nişte ace şi limbuţă rozalie.

— Vino-nco', Tigăiţă, îl chemă Adelaide şi ridică mica fiinţă pufoasă până în dreptul feţei, ca să o sărute, în timp ce servitoarea aranja pernele mai confortabil.

— E o zi mohorâtă, Majestate, zise servitoarea. Cred că va ninge. Mai doriţi ceva?

— Nu. Cât e ceasul? Las-o baltă. Frăulein Winter o să-mi spună. Tu poţi să-mi pregăteşti baia, asta poţi să faci. Trebuie să arăt şic astăzi, îi explică ea lui Becky. La fel şi tu. Dacă ai dormit pe sofa, vei avea gâtul înţepenit. Vei sta acolo, în spatele meu, încovoiată ca mânerul unei umbrele. Ce-i cu Jim?

Din spatele uşii închise a toaletei se auzi zgomotul apei turnate în cadă. Becky aşează tava cu micul dejun în poala lui Adelaide şi veni pe pat lângă ea, ca să poată vorbi în

şoaptă.

— Nu am putut să-ţi spun mai devreme. Nu am vrut să-ţi distrag atenţia. Dar în seara de dinaintea negocierilor eram pe terasă împreună cu Jim şi am văzut o femeie vorbind cu una dintre servitoare…

Adelaide aşezase pisoiul pe tavă şi îndepărta capacul untierei pentru el.

— Ascult, zise ea. Ai văzut o femeie împreună cu una dintre servitoare. Cine era?

— O femeie despre care am aflat că este soţia lui Leopold, fratele mai mare al prinţului Rudolf.

— *Regele* Rudolf. El a fost rege.

Adelaide, care devenise o adevărată maniacă în privinţa precedentelor şi a etichetei, ungea meticuloasă o chiflă cu unt – împărţindu-l cu pisoiul care se înfrupta cu lăbuţa, mai puţin când era vorba de Tigăiţă. Iar tu ai spus „soţia”. Poate vrei să spui văduva lui, adăugă ea.

— Nu. Soţia. Pentru că Jim a descoperit că Leopold e încă în viaţă.

217

Adelaide, dintr-odată palidă la faţă, cufundă o lingură de argint în borcanul cu gem de caise. Tigăiţă lipăia din smântână. Mâna lui Adelaide se mişca din ce în ce mai încet pe măsură ce Becky îi povestea ce descoperise Jim.

— Şi unde este Jim acum? întrebă ea atunci când Becky termină de povestit.

— S-au dus să-l salveze din grotă. El şi studenţii…

Amândouă se opriră. Becky în mijlocul frazei, iar Adelaide cu chifla pe jumătate în gură. Pisoiul se comporta ciudat: mai întâi tuşi scurt, apoi scoase un soi de miorlăit sfâşietor, părând că se sufocă. Începu să se clatine pe picioare şi căzu în nas. Împietrite de uimire, fetele îl priviră cum căscă gura încercând să respire, cuprins de spasme puternice, apoi scoase un mieunat slab şi se întoarse pe spate,

ghemuit, mort.

În spatele uşii de la baie zgomotul apei se opri. Clanţa uşii se mişcă, iar servitoarea intră în dormitor, făcu o reverenţă scurtă şi zise:

— Baia este gata, Majestate. Să pregătesc mătăsurile sau...

Dar, înainte să poată încheia fraza, uşa se deschise brusc şi contesa Thalgau năvăli în încăpere. Servitoarea întoarse uimită capul spre ea. Contesa, cu o privire îngrozită şi palidă la faţă, o văzu şi îi făcu semn să iasă. Servitoarea îi făcu o reverenţă scurtă lui Adelaide şi ieşi. În clipa următoare, contesa era la marginea patului.

Nici Becky şi nici Adelaide nu mai făcuseră vreo mişcare. Contesa respira cu dificultate; era încă în halat, cu părul ei sur răvăşit.

— Oh, slavă Domnului! exclamă ea şi smulse dintre degetele lui Adelaide chifla cu unt.

Apoi văzu pisicuţa. În clipa aceea i se făcu rău şi începu să se clatine pe picioare. Becky sări şi o ajută să se aşeze pe un scaun.

— Ce... se... petrece? întrebă Adelaide cu o voce sumbră.

Becky nu o văzuse niciodată pe contesă în asemenea stare.

Gheaţa din privirea ei mereu indignată se topise. Acum plângea în faţa lor, pierdută, şi nu-şi putea găsi locul. Se ridică de pe scaun, luă

din poala lui Adelaide tava cu micul dejun şi o duse în colţul cel mai îndepărtat al camerei, cât mai departe de pat, de parcă simpla ei prezenţă ar fi fost toxică. Printre suspine, reuşea să îngaime:

— Un complot... am aflat abia acum... soţul meu... nu aş putea suporta această ruşine... Majestatea Voastră e teafără? Nu aţi gustat nimic? Slavă Domnului... oh, asta e

prea mult pentru mine...

Becky se duse repede la uşă şi întoarse cheia în broască. Apoi o ajută pe contesă, care plângea în hohote, să se aşeze pe sofa.

— Soţul meu... Nu mi-am dat seama... a făcut ceva rău... dar nu aşa ceva! El nu a făcut asta! A fost Godel... ei nu au vrut ca dumneavoastră să reuşiţi... ei au crezut că vă veţi prăbuşi, că veţi ceda şi veţi eşua, dar dumneavoastră nu aţi făcut ceea ce se aşteptau ei, *aţi reuşit...* iar acum negocierile, tratatul... ei nu au de gând să vă lase să-l semnaţi!

— Dar contele? întrebă Becky. El nu se află în spatele complotului acesta cu otrava?

— Mi-a mărturisit în această dimineaţă că a aranjat ca tratatul să fie amânat şase luni, dar nu aşa ceva, niciodată! A descoperit că Godel punea la cale ceva mult mai rău, dar el, eu, noi nu am aflat de asta până acum, vă jur...

Mâna lui Adelaide mângâia automat pisicuţa moartă. În timp ce contesa îi explica totul, ea se întuneca tot mai mult la faţă, până când căpătă un aspect crâncen. Apoi ridică uşor trupul micuţei creaturi şi îl depuse pe noptieră înainte de a se ridica din pat în picioarele goale. Ochii ei negri scăpărau fulgere, iar faţa îi era roşie de furie când i se adresă contesei:

— Voiau să mă otrăvească? Să o otrăvească pe *regină?* Deci, în asta consta complotul lui Leopold?

— Leopold?

Contesa era stupefiată. Era clar că nu ştia tot ce se petrecuse. Becky îi explică iute. Contesa îşi luă capul în mâni.

— Unde este contele acum? întrebă Adelaide.

— E bolnav. Începuse să-mi explice totul şi inima lui... nu ştiu... i s-a făcut rău. Eu am venit direct aici...

— Şi dumneata? Eşti de partea mea?

— *Ja! Ja, natiirlich! Auf alle Zeiten!*

Şi acea masivă şi rafinată, şi demnă, şi inimoasă femeie făcu o reverenţă fâstâcită în faţa reginei, înainte să acopere grijulie umerii acesteia cu halatul.

— Mă îmbrac imediat, le spuse Adelaide. Nu mai e nevoie să fac baie, sunt destul de curată. Becky! Pregăteşte rochia din mătase albă. Azi nu sunt în doliu, sunt în toane. Repede. Şi unde naiba e Jim? De ce nu s-a întors încă?

Becky nu putea să răspundă la această întrebare, aşa că tăcu şi, în orice caz, Adelaide era deja în camera de baie şi se spăla pe dinţi. Becky găsi rochia albă de mătase – comandată după moartea lui Rudolf, dar niciodată purtată – şi o întinse pe pat împreună cu ciorapii şi lenjeria de corp.

Zece minute mai târziu, Adelaide era îmbrăcată, iar contesa încerca să-i aranjeze părul. Becky fugea de la măsuţa de toaletă la dulap, aducându-i pe rând caseta de bijuterii, parfumul şi rujul, apoi Adelaide tresări ca şi cum şi-ar fi amintit ceva şi spuse:

— Becky, ascultă. În sertarul de jos al biroului este o punguţă de catifea. Arunc-o încoace, e un talisman.

Becky o găsi: era o punguţă grea din catifea, cât palma ei, brodată cu fir de aur, având o încuietoarea mică din aur. Fata îi întinse lui Adelaide punguţa, iar aceasta şi-o îndesă în corsajul rochiei chiar în momentul în care auziră o bătaie puternică în uşă. Toate trei se uitară una la alta. Adelaide se ridică.

— Cum îmi stă părul?

— Decent. Să deschid uşa?

— Da, du-te şi deschide. Rămâneţi aici, contesă. Garda de onoare, aşa se cade.

Becky deschise uşa şi făcu un pas înapoi. Baronul Godel era în prag, însoţit de un căpitan şi un grup de soldaţi.

Respiraţia şambelanului era precipitată. O venă de la gât i se umflase ameninţător şi pulsa ca un pumn în miniatură mai sus de gulerului său alb, înalt şi scrobit. Ochii lui păreau să caute ceva prin cameră, iar Becky înţelese că acesta se uita după tava cu micul dejun. Probabil că ar fi trebuit să o ascundă, fiind o dovadă a complotului, dar acum era prea târziu, înainte ca cineva să spună ceva, contesa făcu furioasă un pas înainte.

— Baron Godel! Aţi putea să-mi explicaţi această situaţie? Aţi comis un act mârşav de trădare! Asta e o tentativă de crimă.

Fără să o privească, baronul se întoarse spre căpitan şi-i spuse:

— O vei însoţi pe contesă la soţul ei, zise el. Contele e bolnav. Prezenta dumneaei nu e necesară aici.

Contesa inspiră adânc şi rosti răspicat:

— Locul meu e lângă regină. E datoria şi alegerea mea. Nu am de gând să mă mişc de aici.

Baronul, evitând în continuare privirea contesei, făcu un semn tânărului căpitan, care spuse fără prea mare tragere de inimă:

— Am puterea să vă oblig, înălţimea Voastră.

— Şi nu mă îndoiesc că *o vei folosi.* Ei bine, va trebui să mă iei pe sus, tinere. Nu am de gând să-ţi uşurez situaţia.

Contesa ridică mândră bărbia şi îl privi cu dispreţ. Adelaide începu să bată din palme şi atât căpitanul, cât şi baronul tresăriră ca nişte vinovaţi.

— Să nu îndrăzniţi să ridicaţi mâna asupra cuiva! zise ea cu ochii scăpărând de furie. Contesă, nu vreau să vi se întâmple ceva. Vă sunt foarte recunoscătoare. Preţuiesc nespus loialitatea dumneavoastră. Dar vă rog să-l însoţiţi pe căpitan fără să mai protestaţi. Mergeţi şi vă îngrijiţi de sănătatea contelui. El are nevoie de dumneavoastră. Nu mă îndoiesc că ne vom întâlni curând, când se va sfârşi această prostie. Între timp puteţi spune tuturor celor cărora le pasă

că eu sunt regina lor şi că nu mă voi preda niciodată.

221

Adelaide vorbea într-o germană limpede, corectă şi, cu toate că contesa părea să nu fie de acord cu această hotărâre, făcu o adâncă reverenţă. Cedând unui impuls de moment, Adelaide se aplecă spre ea şi o sărută. Ochii femeii se umplură de lacrimi, iar mâinile ei se întinseră involuntar spre mâinile reginei, pe care le strânse cu căldură. Becky se minună de această scenă. Contesa era complet schimbată. Nu mai era acel monstru marmoreen şi dispreţuitor care acceptase cu ceva timp în urmă să o instruiască pe Adelaide. Căpitanul pocni tare din călcâie în timp ce contesa ieşea din încăpere, şi numi doi soldaţi care să o escorteze. Gbdel se întoarse o clipă cu spatele, şi în momentul acela Becky văzu ceva care aproape că-i făcu inima să se oprească în loc: pistolul pe care-l avea de la Jim era la vedere pe sofaua albastră.

Făcu un pas spre Adelaide – ca şi cum ar fi vrut să o susţină –, dar intenţionând de fapt să camufleze pistolul. Putea încerca să-l ascundă la un moment dat…

Gbdel îi spuse căpitanului:

— Pune-le sub escortă. Pe amândouă. Du-le la Castel.

Adelaide înţelese ce încerca Becky să ascundă, aşa că interveni ca să le distragă atenţia celor doi:

— Probabil că eşd surprins să mă vezi pe picioare, baroane, după gustarea otrăvită pe care mi-ai trimis-o. Dumneata ai fost, nu-i aşa?

Becky, prefăcându-se că împătureşte cămaşa de noapte a lui Adelaide, luă pistolul de pe sofa şi-l ascunse sub halatul cu care era îmbrăcată. Ea se întoarse apoi la timp ca să vadă expresia fioroasă a lui Godel chinuindu-se să găsească o replică potrivită. În cele din urmă, acesta izbucni:

— Grăbeşte-te, căpitane!

Tânărul ofiţer salută şi făcu un pas înainte.

— Sunt nevoit să vă cer să mă însoţiţi până la trăsura de jos. Dacă veţi opune rezistenţă, voi fi obligat să le ordon oamenilor mei să folosească forţa.

222

Vocea îi tremura simţitor. Adelaide era încă regina lui. În alte circumstanţe ea i-ar fi aruncat căpitanului una dintre privirile ei seducătoare, iar el ar fi devenit sclavul ei pe viaţă, dar probabil că ruşinea îl împiedica să o privească în ochi. În schimb, ochii lui erau fixaţi undeva la jumătatea distanţei dintre ei, bărbatul aştepta cu pistolul pregătit, având o expresie total nefericită.

— Nu sunt proastă, căpitane, şi sper că nici dumneata nu eşti nepoliticos, zise ea. Trebuie să-i acorzi domnişoarei Winter timp să se îmbrace înainte să plecăm. Doar nu o vei duce prin tot oraşul îmbrăcată în halat.

Căpitanul roşi.

Godel interveni enervat:

— Un soldat o va însoţi până în dormitorul ei şi va aştepta afară până se îmbracă. Apoi o va aduce la trăsură. Aveţi cinci minute, Frăulein.

Becky plecă, strângându-şi mai bine halatul în jurul trupului. Nu se uită deloc la soldatul care mergea alături de ea, iar când ajunse în cameră trânti cu putere uşa în urma ei. Se spălă în grabă pe faţă şi pe dinţi, apoi se îmbrăcă cu nişte haine confortabile: nu era nevoie să arate prea elegant dacă tot mergeau la închisoare. Era mai important ca hainele să fie călduroase – presupuse ea. Aruncă repede câteva lucruri de primă necesitate în vechea geantă de voiaj a mamei sale şi ascunse pistolul la brâu.

În foarte scurt timp, Becky ieşi pe uşă, cu boneta pe cap şi mantia pe umeri. Soldatul îi făcu semn să-l urmeze, apoi străbătură în pas alert coridoarele ciudat de pustii ale palatului, până la intrarea de est – o intrare laterală

ascunsă în spatele oranjeriei. Acolo îi aştepta o trăsură cu storurile trase, escortată de călăreţi.

Godel se afla lângă caleaşcă.

— Dă-mi asta, zise el şi îi smulse geanta de voiaj din mână. Becky privi indignată cum baronul scotocea printre lucrurile ei: ciorapi,

articole de lenjerie şi o cămaşă de noapte, apoi Godel îi returnă geanta. Ea o smulse din mâinile lui şi îi aruncă o privire dispreţuitoare.

Un soldat îi deschise portiera. Ea se urcă, iar caleaşca se urni din loc în acelaşi moment, aşa că se clătină şi căzu pe banchetă. Singura lumină din interior era cea care se strecura pe sub storuri, iar Becky întrebă speriată:

— Cine e? Nu văd nimic…

— Doar eu, zise Adelaide. Şi nu mai ţopăi. Mă ia cu ameţeală.

Becky se aşeză mai bine şi îşi verifică pistolul de la brâu. Îl scoase cu un oftat de uşurare.

— Nu vreau să mă găurească dacă se descarcă, zise ea punându-l în geantă. Sunt doar şase gloanţe în el. Va trebui să le ţinem socoteala.

Se aşeză alături de Adelaide care – reuşea să desluşească – avea o expresie fioroasă.

Caleaşca trecu legănându-se printre porţi, apoi se îndepărtă de palat, îndreptându-se în cea mai mare viteză spre castel.

La scurt timp după această întâmplare, mesagerii ajunseră la ambasadele Germaniei şi Austro-Ungariei. Regrete profunde – Majestatea Sa ţintuită la pat. Bolnavă – incapabilă să participe la ceremonia de semnare a tratatului, aşa cum era stabilit – ceremonia trebuia amânată cel puţin trei zile, conform recomandărilor medicului – ultima sesiune de negocieri trebuia amânată până la

recuperarea reginei, căreia, desigur, toată lumea îi dorea însănătoşire grabnică etc., etc.

Un mesaj similar, mult mai concis, fu înmânat reprezentanţilor presei în birourile puse special la dispoziţia acestora. Douăzeci de corespondenţi erau adunaţi acolo, din care două treimi din străinătate, inclusiv un domn de la *The Times* şi trei reporteri de la cele mai cunoscute ziare din Londra, dornice să afle informaţii despre Regina Cockney – cum o numeau ei.

224

Corespondentul de la *Wiener Beobachter* citi cu voce tare mesajul pe care i-l înmânase oficialul. Imediat colegii săi începură să-l chestioneze pe trimisul oficial, care fu nevoit să ridice mâinile şi să spună neajutorat:

— Scuzaţi-mă, domnilor, dar nu vă pot spune mai mult decât ştiu. Majestatea Sa s-a simţit foarte rău încă de la primele ore ale dimineţii, iar medicul ei personal a fost chemat de urgenţă. La prânz va avea loc o informare completă, dar, între timp, negocierile sunt amânate. O să primiţi mai multe informaţii la prânz. La prânz, domnilor. Vă rog să mă scuzaţi. La prânz!

Bărbatul plecă, iar reporterii şi corespondenţii străini începură imediat să-şi ia notiţe. Câţiva dintre ei, mai isteţi, care puteau face două lucruri în acelaşi timp, îşi luară repede pălăriile şi mantourile şi plecară în pripă ca să prindă o birjă în timp ce compuneau în minte primele fraze ale articolelor.

Funcţionarii şi copiştii, inclusiv a noastră cunoştinţă, Herr Bangemann, primiseră veştile cu loială îngrijorare şi, în absenţa unor îndatoriri urgente, îşi ocupau timpul făcând speculaţii, jucând cărţi sau scriind poezioare. Unul dintre colegii lui Herr Bangemann îi arătă acestuia cum putea să împăturească un chip chinezesc dintr-o coală pătrată de hârtie, iar Herr Bangemann se apucă pe loc să facă cinci

astfel de figuri, în ordinea descrescătoare a mărimii.

Lui Jim nu-i trecuse niciodată prin minte – nu avusese nici măcar cea mai vagă urmă de bănuială – cât de mult avea să deteste statutul de prizonier. Era absolut dezgustat şi se simţea îngrozitor. Un prizonier era la fel de neajutorat ca un copil, la fel de pierdut ca bietul Leopold. Jim îşi simţi ochii lăcrimând fierbinte când îşi aduse aminte de scena din dumbravă; îl văzuse pe prinţ agăţându-se disperat de Anton şi plângând ca un copil după ce soldaţii îl luaseră pe sus. Sau doar îşi imaginase asta după cea de-a doua lovitură pe care o primise în cap?

225

Nu-şi putea lua gândul de la imaginea lui Carmen Ruiz în barcă, cu mâinile întinse spre ei, neajutorată, îndepărtându-se din ce în ce mai repede şi dispărând în întuneric.

Nu avea idee dacă acel canal comunica cu râul sau dacă mai ieşea la lumina zilei. Se simţea îngrozitor.

Îşi trecu furios mâna peste faţă şi încercă să se gândească la Adelaide, dar îi venea să urle de frustrare. Degeaba, nu se putea linişti. Se ridică de pe patul de scânduri, îl smulse din guşeurile ruginite care-l fixau de perete şi începu să izbească în uşă cu o bucată de lemn până ce auzi o voce strigându-i:

— Termină imediat cu gălăgia! încă puţin şi venim şi-ţi tragem o bătaie soră cu moartea!

Jim le răspunse cu o serie de lovituri şi mai zgomotoase, însoţite de o rafală de înjurături şi invective, care îl făcură pe posesorul vocii să-şi schimbe intenţiile şi să meargă să ceară noi ordine.

Obosit de acest efort, Jim se căţără pe resturile patului şi încercă să sară cât mai sus, ca să ajungă la gratiile micii ferestre de deasupra capului său. Putea atinge pervazul de piatră al ferestrei, dar acesta era atât de înclinat încât nu se putea agăţa de el. Pierdu zece minute improvizând o scăriţă

din scândurile patului rupt, dar, imediat ce se urcă pe ea, aceasta se rupse.

Ţipă furios şi-i trase un picior ce o propulsă în capătul celălalt al camerei. Lumina care pătrundea înăuntru era cenuşie şi deprimantă. Socotind cât timp trecuse de când era închis, Jim estimă că era ora zece dimineaţa. Iar această celulă – bănuia el – putea fi în castel, însă această idee era sugerată doar de zidurile de piatră, iar orice închisoare ar fi arătat la fel.

După încă o rafală de lovituri disperate în uşă, îşi aranjă un loc de dormit şi se aşeză.

— Gândeşte-te, îşi spuse cu voce tare. Foloseşte-ţi mintea.

Dacă nu putea ajunge la fereastră sau la tavan, dacă nu putea săpa o gaură în perete şi dacă podeaua era din piatră, nu mai

rămânea decât uşa. Doar o deschiseseră o dată – atunci când îl aduseseră – şi trebuiau să o deschidă din nou la un moment dat.

Se ridică pentru a o examina mai îndeaproape. Era din lemn masiv de stejar şi nu avea niciun orificiu pentru cheie şi nici vreo clanţă pe interior.

La nivelul ochilor avea un vizor de formă dreptunghiulară, cam cât o palmă, acoperit de o plasă metalică rezistentă pe interior şi o uşiţă glisantă din lemn pe exterior – la vreo cinci centimetri distanţă de plasă – o grosime considerabilă pentru o uşă de stejar, îşi spuse Jim.

Uşiţa era închisă. Nu putea ajunge la ea cu degetul, dar în câteva minute reuşi să desprindă din scândurile rupte ale patului o aşchie destul de lungă.

Înfigând-o prin ochiurile plasei, reuşi să mişte puţin uşiţa într-o parte cu vârful acestuia, apoi introduse aşchia în golul format şi împinse cu grijă uşiţa până la capăt.

După cinci minute, uşiţa era deschisă. Priveliştea nu era spectaculoasă: un coridor întunecat cu ziduri de piatră, la capătul căruia se vedea o fereastră înaltă cu gratii prin care se revărsa aceeaşi lumină cenuşie. Coridorul era gol; nu avea nicio piesă de mobilier şi niciun gardian nu se vedea prin preajmă, dar uşile celorlalte celule erau deschise.

Era, aşadar, singurul prizonier. Oricum, bine de ştiut. Aruncă apoi o privire la încuietorile celorlalte uşi: nişte lacăte şi zăvoare negre, din fier, prinse de partea exterioară a uşii cu scoabe metalice. Vechituri medievale, îşi spuse dispreţuitor. Dacă lacătul lui era la fel, ar fi putut să-l deschidă în câteva secunde cu o bucată de sârmă – asta dacă ar fi reuşit să ajungă la lacăt. Şi de unde să facă rost de o bucată de sârmă?

Închise din nou usita vizorului cu beţişorul – ca să nu se dea de gol deocamdată acesta fiind singurul său avantaj, apoi începu să

se gândească la o soluţie privind cu atenţie de jur-împrejurul celulei: să fi scăpat ceva din vedere?

Ei bine, ar fi trebuit să înceapă cu buzunarele. Erau goale; nu avea decât o batistă. Îi confiscaseră briceagul şi şperaclele, desigur. Nicio speranţă în această privinţă. Hainele lui, atunci? Pantofii, pantalonii, cureaua, cămaşa, jacheta, puloverul…

Puloverul tricotat de Sally! Şi atunci îi veni o idee. Rânji în sinea lui; cât se mai chinuise Sally! Şuierând încetişor printre dinţi se dezbrăcă de puloverul gros de culoare bleumarin, se aşeză şi începu să-l deşire.

Uşa de la camera guvernatorului se închise în urma lui Becky şi lui Adelaide, şi o cheie se răsuci în broască.

— Ei bine, zise Becky. Suntem prizoniere. Iar aici e frig. *Îngrozitor* de frig, aş putea spune. Ştii, tatăl meu a fost închis aici – tocmai mi-am dat seama. A murit…

Dintr-odată, pe neaşteptate, se trezi plângând: nu pentru situaţia în care se afla, ci pentru acel tată pe care abia şi-l mai amintea şi care murise de febră tifoidă chiar în clădirea aceea. Ea ar fi fost în stare să susţină mai departe cauza democraţiei şi să-i continue munca, dar acum totul se năruia, iar asta era o nedreptate, era o cruzime…

Adelaide, încruntată, se plimba dintr-o parte în alta pe covorul zdrenţuit din faţa şemineului rece şi murdar. Castelul nu mai avusese guvernator de o sută de ani – de când fusese construit palatul, iar de atunci probabil nu mai locuise nimeni în camera aceea. Adelaide nu luă în seamă lacrimile lui Becky, iar după câteva minute aceasta se calmă, îşi şterse ochii şi îşi suflă nasul cu putere.

— În regulă, zise ea. Gata cu plânsul. Nu o să mai plâng de-acum înainte. Mă întreb dacă ne vor aduce ceva de mâncare. Să sun din clopoţel?

Lângă poliţa şemineului era un clopoţel agăţat de un şnur uzat din catifea ponosită. Adelaide îl apucă şi trase tare de el de câteva

ori. Şnurul scuturat, stârni o ploaie de bucăţi de tencuială şi praf. Din fericire, clinchetul clopoţelului răsună satisfăcător pe coridor.

— Foarte util, zise Adelaide privind şnurul. Am putea să ne spânzurăm pe rând cu el. Eu prima. Tu eşti prea grasă şi l-ai putea rupe.

Uşa se deschise, şi căpitanul intră în încăpere.

— Căpitane, ştii că cineva a încercat să ne otrăvească în dimineaţa asta?

Bărbatul clipi de câteva ori şi înghiţi în sec, apoi clătină din cap şi ridică din umeri.

— Înţelegi, prin urmare, că nu am mâncat şi nu am băut nimic.

— Am să aranjez să primiţi ceva în cel mai scurt timp.

Fă-o imediat.

Bărbatul dădu să facă o referenţă, dar se opri brusc şi schiţă doar un salut politicos din cap, pocni din călcâie şi plecă.

Cheia se răsuci din nou în broască.

— Pfui! pufni Adelaide şi se aşează pe marginea unui fotoliu mucegăit, nu înainte de a şterge puţin praful care-l acoperea. Dacă au mers atât de departe încât să ne aresteze, bănuiesc că planul lui Jim nu a funcţionat. Sper că e teafăr.

Becky simţi un nod în stomac. Îi era frică. Nu îşi dăduse seama cât de mult depindeau de Jim. S-ar fi simţit mult mai încrezătoare dacă ar fi ştiut că era liber.

— Fireşte că e teafăr, zise destul de nesigură.

— Şi bietul meu Tigăiţă… Mă întreb ce va urma. Sper să am parte de o moarte rapidă. Nu m-ar deranja un glonţ, dar nu mi-ar plăcea deloc să-mi taie capul…

— Termină, o întrerupse Becky. Termină cu prostiile! Nu te-ar deranja un glonţ – eu cred că *ar trebui* să te deranjeze, la naiba! Să *nu îndrăzneşti* să renunţi. Ei nu au *dreptul* să facă asta. Noi trebuie doar să ne dăm seama ce vor să facă şi cum i-am putea opri.

Ochii lui Adelaide sclipiră periculos. Fusese regină destul cât să fi uitat cum era să i se vorbească aşa; dar încuviinţă din cap.

— Prea bine. Ei nu pot face nimic fără un conducător. Trebuie să aibă pe cineva care să semneze documente, să ratifice legi şi… să poarte steagul. Să fie *Adkrträger.* De acolo provine autoritatea unui conducător, nu-i aşa?

Becky încuviinţă.

— Deci, tu crezi că vor coborî steagul şi i-l vor da lui Leopold să-l care până pe stâncă, asta dacă el e în ghearele lor.

— Da. Ei sperau să înfulec tot ce-mi pregătiseră la micul dejun şi să rămân ţeapănă, ca Tigăiţă. Apoi ar fi putut spune: „Oh, ce păcat, priviţi: regina a dat ortul popii”, după care mi-ar fi făcut o înmormântare fastuoasă şi toţi ar fi vărsat lacrimi amare. Ei ar fi ieşit basmacurată doliu naţional. Iar după aceea l-ar fi adus pe mototolul de Leopold să fie marioneta lor…

— Dar nu ştim dacă au pus mâna pe el. Dacă planul de salvare al lui Jim a funcţionat…

Cheia se răsuci din nou în broască, şi un soldat deschise uşa pentru un altul care ducea o tavă cu o carafă de cafea, două ceşti şi o farfurie cu chifle.

Soldatul lăsă tava pe masă, salută şi se pregătea să iasă, când Adelaide se ridică în picioare şi spuse:

— Aşteaptă.

Luă o chiflă din farfurie şi i-o întinse soldatului. Nedumerit, acesta îl privi pe sergentul care-l aştepta în prag.

— Mănâncă asta, zise Adelaide. *Essen sie.*

Sergentul încuviinţă din cap, iar soldatul muşcă din chiflă, mestecă politicos şi înghiţi cu dificultate, zâmbind fâstâcit.

Adelaide turnă cafea într-o ceaşcă:

— Acum bea, spuse ea.

Cafeaua era fierbinte, aşa că bărbatul fu nevoit să sufle ca să poată sorbi. Luă o înghiţitură, două, şi plescăi din buze.

Adelaide îi aruncă o privire lui Becky:

— Cât de mult crezi că ar trebui să dureze? Tigăiţă a murit pe loc.

— Era foarte mic. Cred că în cazul unui om durează ceva mai mult să-şi facă efectul.

— Mai ales când e bărbat aşa voinic ca acesta. Bea mai mult! i se adresă din nou soldatului. *Trinken sie mehr!*

Încercând să-şi ascundă surprinderea, soldatul sorbea din ceaşcă, în timp ce Adelaide îi urmărea încruntată fiecare mişcare.

Când bărbatul termină de băut, ea îi luă cana fără să-l piardă din ochi şi făcu un semn de încuviinţare din cap.

— Bine, spune-i să plece, îi zise ea lui Becky.

Bărbatul ciocni din călcâie, salută, încă nedumerit, şi plecă în cele din urmă. Adelaide se repezi imediat la chifle, iar Becky turnă într-o ceaşcă restul de cafea.

— Va trebui să împărţim o singură ceaşcă, zise ea.

Adelaide încuviinţă cu gura plină. Dar ochii ei străluceau: îi venise o idee. Becky mestecă o chiflă cu cea mai mare răbdare de care era în stare – erau vechi şi uscate – şi îşi aşteptă rândul la cafea înainte să spună:

— Ei bine?

— Mă gândeam. Ce am spus înainte de venirea soldaţilor în legătură cu steagul?

— Că toată autoritatea se trage de la steag. Tot ce vor avea de făcut va fi să-l coboare ca să i-l dea lui Leopold să-l care, şi tot circul ăsta va lua sfârşit.

— Asta dacă steagul va fi acolo când vor vrea să-l coboare, zise Adelaide.

— *Cum?*

— Să presupunem că ei s-ar trezi mâine-dimineaţă şi ar constata că a dispărut.

Becky îi aruncă o privire, dar înţelese că vorbea serios.

— Ce sugerezi, mai exact? Că noi vom ieşi de aici fără să fim văzute şi că vom fura steagul de sub nasul gărzilor, şi apoi?

— Nu ştiu, zise Adelaide. Deocamdată, asta e tot ce mi-a venit în minte. E un început bun, totuşi. Nu crezi?

Mâncă foarte calmă şi ultima chiflă. Becky se apropie de fereastră. Din locul acela se vedea doar o curte îngustă

păzită de un singur soldat. De partea cealaltă a curţii clădirea se înălţa semeaţă pe fundalul cerului mohorât. Toate ferestrele aveau gratii. Cu excepţia santinelei totul era nemişcat; niciun semn de viaţă. Becky se simţi descumpănită. Când era pe punctul de a se întoarce, ochii ei surprinseră o vagă mişcare în aer, apoi încă una şi tot mai multe. Începuseră să cadă primii fulgi de nea mari şi pufoşi.

CAPITOLUL 16
Firul de lâna

Nouă dintre studenţi, inclusiv Karl, Anton şi Gustav, supravieţuiseră luptei din Grotă, deşi Karl şi Gustav fuseseră răniţi uşor. Fusese mai mult o luptă corp la corp. Soldaţii se feriseră să tragă cu arma, temându-se să nu-l împuşte pe prinţ, aşa că se bazaseră mai mult pe pumni şi săbii – stilul de luptă la care studenţii se pricepeau de altfel cel mai bine, fiind pe picior de egalitate din acest punct de vedere cu adversarii lor.

Oricum, confruntarea nu ţinuse mult, soldaţii fiind interesaţi doar să-l captureze pe prinţ. Imediat ce reuşiseră să-l smulgă pe Leopold din mâinile lui Anton, soldaţii îl duseră la castel după ce se descotorosiseră de restul studenţilor care-i mai urmăreau.

Apoi trupa de soldaţi ieşi din tunel, iar studenţii, depăşiţi numeric şi fără arme de foc, se văzură nevoiţi să fugă. Abia atunci descoperiră că Jim fusese capturat. Un sentiment de vină şi eşec îi chinuia pe toţi membrii găştii care, răniţi şi epuizaţi, se retraseră în cele din urmă împleticindu-se pe aleile sau prin curţile din zona universităţii.

Se treziră în dimineaţa următoare ca să afle că oraşul vuia de zvonuri contradictorii. La fiecare colt de stradă se adunau oameni discutând înflăcăraţi, răsfoind cele câteva ziare care apăruseră la ora aceea, în ciuda îndrumărilor poliţiştilor care îi zoreau să îşi vadă

de drum. Regina era bolnavă – aşa auziseră ei; o caleaşcă cu storurile trase fusese zărită intrând pe porţile castelului; câteva trupe fuseseră mobilizate în zonă de la garnizoana din Neustadt; o demonstraţie organizată de Glatz şi prietenii săi începuse cu surle şi tobe, dar fusese înăbuşită la foarte scurt timp; bursa de valori era închisă; din oră în oră era aşteptat un comunicat oficial din partea reprezentanţilor Casei Regale în privinţa stării de sănătate a reginei. Karl şi ceilalţi, care oricum ştiau mai multe decât majoritatea, stăteau ca pe ghimpi din pricina lucrurilor pe care nu le ştiau. Singurul lucru pe care-l puteau face era să-i întrebe pe toţi luntraşii de prin partea locului dacă ştiau vreun afluent care să se verse în râu, pentru că fiecare dintre cei care fuseseră în tunel era bântuit de imaginea bietei Carmen Ruiz rămasă în barcă, purtată de curent undeva departe, în întuneric; era adevărat, nu era decât o criminală, dar nimeni nu merita să moară ca un şobolan în întuneric – aşa cum erau, de fapt, convinşi că se întâmplase. Cercetările lor se dovediră însă inutile, aşa că, din ce în ce mai trişti, studenţii din Richterbund se întoarseră pe rând la Cafe Florestan, în timp ce în jurul lor oraşul întreg forfoteau de teama şi speculaţiile.

Pe când lumina după-amiezii începea să pălească, Jim termină toate pregătirile. Un gardian trecuse de două ori pe-acolo şi aruncase o privire în celulă: o dată ca să-i aducă o tavă cu mâncare şi a doua oară ca să ia tava – şi de fiecare dată îl văzuse pe Jim stând, aparent apatic, pe saltea. Mâncase gulaşul rece şi unsuros cu găluşte doar ca să se menţină în putere. Se prefăcuse letargic şi neajutorat, iar acest lucru se dovedise folositor; şi urmărise rutina paznicului, ceea ce se dovedise a fi şi mai folositor. Şi în tot acest timp deşirase răbdător puloverul său de lână.

Firul era deosebit de rezistent: subţire şi lunecos, tors

foarte strâns şi greu de sesizat în lumina aceea cenuşie. Când termină de

deşirat puloverul, Jim tremura de frig, lipsit de căldura acestuia, dar se afla în posesia a opt gheme de lână. Însă cum le putea folosi?

Şuierând încetişor, alese cea mai lungă şi mai dură aşchie de lemn din scândurile patului rupt. Aceasta avea un vârf foarte ascuţit, iar el se aşează şi rulă pe îndelete în jurul celuilalt capăt al aşchiei destulă lână cât să improvizeze un mâner confortabil; şi iată că avea un pumnal.

Se întoarse către zidul celulei, unde observase câteva pietre în jurul cărora cimentul se măcinase. Folosind o altă bucată de lemn pe post de pârghie, scoase din zid o piatră de mărimea capului său şi întinse mâna în golul din zid ca să caute ceea ce-l interesa de fapt: bucăţele mărunte de piatră şi moloz. Scoase câteva mâini de pietriş până ce găsi o piatră rotundă de mărimea unui ou de gâscă, apoi ascunse restul de pietriş sub saltea şi împinse la loc în zid piatra mai mare pe care o scosese iniţial.

În continuare, înnodând de mai multe ori firul răsucit de lână, reuşi să confecţioneze o mică plasă în care ar fi încăput perfect piatra rotundă. Legă apoi plasa de un soi de mâner improvizat pe care-l făcuse împletind trei fire de lână, apoi împletind între ele trei astfel de împletituri: un soi de coardă împletită din nouă fire de lână, care forma un laţ pentru încheietura mâinii sale de care atârna un obiect suficient de greu cât să năucească un cal – dacă era mânuit cu dibăcie. Exersă mişcările de mai multe ori pe saltea până ce muşchii lui se obişnuiră cu greutatea.

Aşadar, acum avea două arme. Când termină, afară era deja întuneric, iar el era însetat şi înfrigurat. Probabil că nu intenţionau să-l lase să moară de foame, altfel de ce i-ar mai fi adus mâncarea mai devreme? Probabil că trebuiau să

vină din nou cu masa, la un moment dat. Se gândi să bată tare în uşă şi să strige ca să le atragă atenţia, dar decise că acest lucru i-ar fi putut pune în gardă, trezindu-le suspiciunea, iar el intenţiona să-i surprindă relaxaţi, aşteptându-se să-l vadă apatic, aşa cum îl văzuseră înainte. Mai bine să

aştepte, îşi spuse el şi, după ce scutură bine salteaua ca să îndepărteze insectele, ascunse pumnalul în ciorap, se culcă ghemuindu-se şi, la fel ca o pisică, adormi liniştit într-o clipă.

Adelaide tocmai terminase de ajustat mica lampă ce le fusese lăsată în încăpere şi se încruntă, rozându-şi nervoasă unghia degetului mare.

— Ai terminat de făcut piesele?

— Mai am puţin.

— Hai mai repede.

În lipsa altor obiecte care ar fi putut să o ţină pe Majestatea Sa departe de starea de agitaţie, Becky sugerase o partidă de şah. Improvizaseră, aşadar, o tablă de joc – în praful depus pe podea –, iar Becky se apucase să confecţioneze nişte piese de şah folosind bucăţele de hârtii răsucite şi bordura destrămată a perdelelor de stambă. Nu era uşor, şi reuşise deja să-şi rupă o unghie tăvălind jumătate din pioni prin funinginea din şemineu – ca să-i înnegrească.

— Am rămas fără ciucuri, zise ea. Avem nevoie de patru ciucuri pentru regi şi regine, iar eu am doar doi. Uite ce, nu am putea să-l împuşcăm pe gardian şi să fugim de aici?

— Dacă va avea loc un schimb de focuri, poţi să fii sigură că am să trag. Dar nu o să împuşc gardieni. El face doar ceea ce i se spune. El nu face însă ceea ce-i spun *eu,* înţelegi? Poate că o să-l împuşc, la urma urmei. Unde sunt nebunii?

— Nebunii?

— Nu ai făcut niciun nebun. Dă-te la o parte, lasă-mă pe mine să încerc.

Dându-şi părul după ureche, Adelaide îngenunche în praf şi începu să meşterească. Becky se apropie de fereastră. Afară era aproape întuneric, dar văzu mai mulţi soldaţi care tocmai ieşeau în curte, luminându-şi drumul cu un felinar. Îi privi apatică şi constată că aceştia dădeau la o parte zăpada, eliberând un petic de pământ

lângă zid, în celălalt capăt al curţii. Doi dintre ei se apucară să sape

O groapă mică şi pătrată, iar alţi patru soldaţi aduseră un stâlp lung şi greu pe care îl sprijiniră de zid.

Dintr-odată, Becky îşi dădu seama îngrozită ce era şi se întoarse imediat lângă Adelaide ca să-i distragă atenţia.

— Cum te descurci?

— Am făcut nebunii, zise Adelaide ridicând ochii. Poţi să-ţi dai seama care sunt, pentru că au chestiile astea mici pe cap. Unde e pistolul ăla? Se ridică şi-l scoase din geanta de voiaj a lui Becky. Doamne, e greu, nu-i aşa? Câte gloanţe sunt în el? Şase. Tare aş vrea ca domnişoara Lockhart să fie aici. Ea ar şti ce să facă.

— Sunt sigură de asta.

Becky înghiţi în sec; îşi aminti de mama ei şi o imagine plăcută

I se ivi în minte: sufrageria sărăcăcioasă de acasă, atât de familiară şi primitoare, culorile mamei împrăştiate pe masă la lumina unei lămpi şi o brioşă înfiptă în prăjitor, bunica în scaunul ei, dând din cap, şi Tom-Tom torcând pe vatră… Era o imagine atât de vie încât o podidi plânsul şi trebui să inspire adânc ca să-şi revină.

— Nu are niciun rost să plângi, Becky, spuse Adelaide punând din nou pistolul în geantă. Încearcă să te aduni. Eu

n-am mai plâns de... nici nu mai ştiu de când. Oh, ba da, îmi amintesc. Ultima dată când am plâns a fost în Shepherd Market, la doamna Catlett.

— Domnişoara...

Becky se opri, încurcată.

Ea m-a găsit moartă de foame pe străzi. M-a luat la ea acasă, m-a hrănit şi m-a spălat... Nu puteam înţelege de ce la început. Am aflat însă, nu după mult timp. Atunci am plâns – când mi-am dat seama cât de tare decăzusem, cu toate că mă întindeam pe cearşafuri de mătase. Aş fi putut ajunge şi mai rău. Am avut noroc să ajung la bătrâna Bessie Catlett, şi nu în altă parte. Ea slujise la Curte, cunoştea tot felul de duci, conţi şi alţi nobili, ştia să flirteze, ştia cum să-i încânte... Ea ne-a învăţat, ne-a instruit şi a avut grijă

să fim sănătoase. Aducea un doctor o dată pe lună să ne examineze. Dar o biată fată – cea care-mi era prietenă – s-a infectat. În aceeaşi zi a fost alungată. Bessie Gatlett nu cheltuia niciodată bani pe medicamente pentru cineva. Ea nu voia să aibă fete care să stea degeaba când străzile erau pline de atâtea altele care ar fi putut lucra. Aşa că biata Ethel a fost aruncată în stradă. M-am întrebat de multe ori ce s-o fi întâmplat cu ea. Sper că o duce mai bine şi că şi-a găsit un om decent, dar, la naiba, sunt atât de puţini...

— Şi atunci l-ai cunoscut pe prinţ?

— Da. Lin bogătaş a dat o petrecere acolo, iar Rudi nu a vrut – înţelegi tu – să se alăture celorlalţi. Aşa că el şi cu mine am stat doar de vorbă. Era atât de drăguţ... Ei bine, ştii restul.

— Şi cât ai stat acolo?

— Aproape doi ani.

— Dar ce făceai înainte de asta?

— Am uitat. Privi brusc în podea. Vrei să jucăm şah?

Becky se aşează în genunchi în faţa ei, de cealaltă parte a „tablei de şah”. Era semiîntuneric, aşa că aduse mica lampă şi o aşeză pe podea.

— Am să-ţi ofer un avantaj, zise Adelaide. Dă-i drumul; tu eşti cu albele, tu începi.

Becky auzi dinspre curte un vag ciocănit repetitiv. Începu să spună tot felul de aiureli ca să acopere acest zgomot şi mută pionul regelui două câmpuri în faţă. Adelaide îşi strânse părul peste cap şi începu să se concentreze, oftând satisfăcută.

Jim se trezi. Se auzea zornăit de chei de cealaltă parte a uşii, iar o rază slabă de lumină trecea printr-o fantă a vizorului, într-o clipă fu treaz, iar mâna lui dreaptă căuta piatra. Uşa se deschise cu un scârţâit. Urmări cu ochii întredeschişi fiecare mişcare a gardianului. Acesta îşi lăsă lampa în faţa uşii, pe pardoseală, apoi intră în celulă cu o tavă cu mâncare.

238

Şi mai bine, era doar un singur gardian. Mai devreme veniseră doi. Un strop de noroc, în sfârşit…

Prudent, gardianul îi aruncă mai întâi o privire lui Jim, apoi aşeză tava pe podea. Nu era atât de naiv încât să se întoarcă cu spatele la deţinut, dar era prea bătrân ca să se poată mişca repede, iar atunci când Jim se rostogoli brusc de pe saltea şi sări în picioare, învârtind piatra ca pe un lasou, gardianul nu reuşi să se ferească la timp.

Jim trebui să-şi facă puţin curaj: nu-i plăcea să-i lovească pe oameni în cap. Dar gândul la Adelaide îl făcu de-a dreptul nemilos, şi piatra îl izbi pe bărbat în tâmplă, lăsându-l lat.

Jim smulse apoi inelul cu chei de la cingătoarea bărbatului. Luă o felie de pâine din tava cu mâncare şi o îndesă în buzunar pentru mai târziu, apoi se strecură pe uşa celulei şi ieşi pe coridor.

Cheia celulei era uşor de găsit printre celelalte din mănunchi: era cea mai mar şi mai ruginită. Jim îl încuie pe bărbat înăuntru ca măsură de precauţie, apoi ridică lampa şi se îndepărtă pe coridor, păşind silenţios în pantofii săi cu talpă de cauciuc, fără să lase piatra din mână.

Când ajunse în capătul coridorului, se opri, cu urechile ciulite, apoi se îţi după colţ. La capătul unui rând de trepte se vedea o uşă întredeschisă, iar înăuntru era lumină. Urcă tiptil scările, se opri şi ascultă la uşă. Nu se auzea decât foşnetul unor hârtii. Privi prin crăpătura uşii şi zări spatele unui bărbat care stătea aplecat deasupra unei mese, apoi acesta se mişcă, iar Jim constată că răsfoia un ziar.

Aşează lampa pe podea fără să facă vreun zgomot, îşi puse piatra în buzunar, cu laţul la îndemână şi îşi scoase din ciorap pumnalul improvizat.

Apoi, silenţios ca o pisică, păşi pragul camerei de gardă. Focul ardea în sobă, iar pe plită fierbea un ibric de cafea. Înainte ca bărbatul să audă ceva, mâna lui Jim îi acoperi gura, iar vârful ascuţit al pumnalului de lemn îi împunse ameninţător gâtul.

— E de-ajuns să faci un zgomot sau o singură mişcare, şi cuţitul ăsta o să te spintece, îi şopti Jim.

Gardianul încremeni. Era un bărbat îndesat şi greoi, cu faţa roşie şi respiraţie şuierătoare de fumător.

— Acum apleacă-te şi scoate-ţi bocancii. Fără mişcări bruşte. Pumnalul e în continuare la gâtul tău, aşa că e de-ajuns să tresari.

Bărbatul făcu întocmai.

— Acum ciorapii, zise Jim şi îl împunse mai tare cu cuţitul ca să-l încurajeze.

Gardianul îşi scoase şi ciorapii, deşi se simţea destul de prost în această privinţă: nu se mai spălase demult pe picioare. Jim nu avea însă timp să-şi exprime regretele

pentru acest neajuns. Şi apoi văzu trofeul: un revolver într-un toc, agăţat într-un cui în spatele uşii.

— Bagă-ţi ciorapul în gură. Da, în gură, în întregime. Repede!

Bărbatul execută ordinul – ce-i drept, fără prea multă tragere de inimă. Jim făcu un salt şi luă pistolul din toc înainte ca bărbatul să poată reacţiona. Văzu că era încărcat.

— În regulă, zise el. Scoate-ţi ciorapul din gură, ca să poţi vorbi, iar, dacă intenţionezi să strigi, un glonţ îţi va străpunge inima înainte să poţi scoate vreun sunet. Şi acum spune-mi: ce este locul acesta?

— E castelul, zise bărbatul cu o voce tremurătoare.

— Unde este regina?

Gardianul deschise gura şi o închise la loc, dar, involuntar, aruncă o privire în sus.

— La etaj, spuse Jim. Înţeleg. Unde anume?

Gardianul nu deschise gura.

— Pune-ţi ciorapul în gură, îi spuse Jim.

Ferocitatea sa era probabil destul de evidentă, pentru că gardianul execută fără întârziere comanda, apoi Jim îl lovi cu toată puterea în fluierul piciorului. Din gâtul bărbatului ieşi un geamăt înăbuşit.

— Doare? Ei bine, data viitoare o să-ţi rup un deget, şi *atunci* să vezi durere. Scoate din nou ciorapul şi spune-mi unde se află.

240

Cu ochii în lacrimi de durere, gardianul îşi scoase din gură ciorapul de lână ud de salivă şi murmură:

— Tot înainte pe coridor este o scară. E la etajul patru. Vechile apartamente ale guvernatorului. O uşă mare, dublă.

— Şi care e cea mai rapidă cale de ieşire de aici?

— Capătul palierului, la acelaşi etaj, pe uşa servitorilor, apoi pe scări. Ieşirea de la bucătărie. Te rog…

— Pune-l la loc. Grăbeşte-te sau am să te fac să-l înghiţi.

Având întipărită o expresie deznădăjduită pe faţa sa lătăreaţă, gardianul îşi îndesă ciorapul din nou în gură. Acesta îi atârna dezgustător printre buze.

— Acum ridică-te în picioare şi întoarce-te cu spatele.

Mişcându-se foarte lent, bărbatul făcu întocmai, iar Jim îi înfăşură rapid în jurul capului firul de lână de pe unul dintre ghemele pe care le avea în buzunar, ca să-i fixeze căluşul.

— Pune-ţi mâinile la spate.

Îi legă degetele mari ale bărbatului între ele, apoi foarte strâns de o ţeavă din fier ce ieşea din perete. Firul de lână era la fel de rezistent ca o sfoară de bici – bărbatul nu ar fi reuşit să-l rupă de unul singur.

După ce aruncă o privire rapidă în jur pentru a se asigura că bărbatul nu avea la îndemână vreun obiect pe care să-l răstoarne ca să facă zgomot, Jim îi trimise o bezea, luă lampa şi pistolul, apoi plecă.

*

— Şah, zise Adelaide. Nu eşti atentă deloc.

— Abia pot vedea. Ce-i ăsta? Un nebun? Parcă era pion acum un minut! Şi, mai mult de-atât, era unul de-al meu!

— Fă cum crezi, spuse Adelaide punându-l înapoi şi mutând altă piesă. Şah mat. Am preferat să trag de timp. Mai vrei să jucăm o partidă?

Becky se ridică în picioare, căscă se întinse şi se zgribuli. Nu avea idee cât era ceasul; era înfrigurată, flămândă, obosită şi moartă de

frică – şi apoi, se gândi ea, Adelaide îi venea mai mult în ajutor decât ea lui Adelaide. Era timpul să-şi câştige salariul, însă habar nu avea cum să facă asta.

Verifică lampa, ca să vadă dacă nu trebuia schimbat fitilul, pentru că acesta începuse să pâlpâie. Probabil că rămăsese fără ulei.

Trebuia să se aplece ca să vadă mai bine, iar Adelaide începuse să strângă bucăţelele de hârtie şi de stambă cu care jucau, când amândouă auziră acelaşi sunet venind dinspre uşă: un râcâit, hâr şâit insistent printre declicuri Adelaide se ridică în picioare şi îşi netezi fusta.

Apoi încuietoarea se deschise şi clanţa se mişcă.

— Jim! strigă Becky, iar el ridică imediat degetul la buze.

Era nebărbierit, murdat şi plin de vânătăi; pe frunte avea o tăietură urâtă, iar părul îi era răvăşit. Într-o mână ţinea un pistol, iar în cealaltă o lampă. Chipul lui exprima duritate, o hotărâre nemiloasă, aşa cum ea nu mai văzuse niciodată. Era formidabil.

Iar Becky mai era conştientă şi de altceva, şi întoarse repede capul spre Adelaide ca să se convingă. Ceva deosebit de ciudat, ca o scânteie electrică, părea că se produse între Jim şi Adelaide atunci când privirile lor se întâlniră. Era ceva de ordin fizic, precum un miros animalic. Cei doi se priveau cu atâta intensitate încât lui Becky i se părea că uitaseră complet de ea şi de locul în care se aflau întemniţaţi. Dar Jim clipi în cele din urmă şi, spre marea ei surprindere, făcu o plecăciune adâncă.

— Majestatea Voastră, rosti el încet. Vă rog să vă puneţi mantiile – dacă le aveţi, bineînţeles, apoi urmaţi-mă şi încercaţi să nu faceţi zgomot. Becky, mai ai pistolul acela? În regulă. Să nu tragi cu el decât atunci când îţi voi spune. Cel mai important lucru acum e să ne strecurăm neobservaţi. O să vorbim mai târziu.

Îşi aruncară mantiile pe umeri într-o clipă. Becky luă geanta de voiaj şi îl urmară pe Jim ieşind tiptil din încăperea care fusese

temniţa lor în castel, care acum nu era nimic altceva decât o temniţă mai mare.

Două minute mai târziu, căpitanul îl trimise pe unul

dintre oamenii săi în camera de gardă, ca să le transmită celorlalţi să-l aducă pe Jim afară. La vederea soldatului cel voinic în picioarele goale, zbătându-se legat de ţeava din perete şi pe cale să-şi înghită unul din ciorapi, acesta începu să râdă; dar gemetele şi sunetele guturale ale soldatului, ochii bulbucaţi şi eforturile disperate al acestuia îi îngheţară râsul pe buze.

— Unde s-a dus? îl întrebă el trăgând ciorapul din gura tremurândă a bărbatului.

— Sus, în camera ei, a reginei, apoi a ieşit prin bucătărie. Stai puţin! Ce i-a făcut lui Trautman? El nu s-a mai întors din celula prizonierului de când i-a dus mâncarea…

Du-te *tu* să vezi! Grozav gardian mai eşti, nu aş vrea să fiu în locul tău atunci când căpitanul va afla toate astea…

Nou-venitul se împiedică de bocanci atunci când ieşi pe uşă. Înjură, apoi îi ridică şi-i aruncă spre gardian.

— Ai face bine să te încalti odată.

Şi se îndepărtă în goană ca să dea alarma.

*

Coridoare interminabile, şiruri neîntrerupte de trepte, arcade, bolţi, portaluri, nişe, ferestre cu gratii de fier şi, la un moment dat, un hol a cărui podea prăfuită de lemn era suficient de mare – îşi spuse Jim – ca să poată găzdui o partidă de cricket.

Coloane masive din piatră se ridicau până la tavanul deosebit de înalt, sculptat cu motive florale stilizate. Ferestrele imense, înnegrite de praf – ale căror ochiuri de geam erau sparte din loc în loc de zeci de ani – vegheau de la înălţime oraşul acoperit de zăpadă şi toţi trei se opriră cu respiraţia tăiată ca să admire frumuseţea peisajului hibernal.

Dar îşi recăpătară suflul atunci când zăriră nişte gărzi tăcute aliniate de-a lungul zidului din spatele lor.

Degetul lui Jim se încordă pe trăgaci, şi apoi sesiză sclipirea stinsă şi rece de armuri inofensive.

Dar pe unde ar fi putut să iasă din castel?

Reuşiseră să se rătăcească în acel labirint îngrozitor.

— Hei, Jim? şopti Adelaide.

— Poftim?

— Îţi aminteşti fabrica de cărbune animal? Atunci când fugeam ca să scăpăm de doamna Holland.

— Nu voi uita niciodată.

Nici eu. Mă gândeam… aici cel puţin e destul de curat.

— Asta nu ne-ar folosi la nimic dacă ne vor prinde. Să încercăm pe uşa aceea de acolo…

La capătul unui coridor cu tavanul înalt şi boltit, se vedea un rând de trepte late şi joase pavate cu dale de piatră care duceau la un etaj inferior. Coborâră tăcuţi, ca trei fantome, singura lumină pe care o vedeau fiind pâlpâitul slab al lămpii pe care Jim încerca să o camufleze, ca să nu-i dea de gol.

— Aici… ce-i asta? întrebă el oprindu-se lângă o fereastră.

Fereastra dădea spre grădină sau mai bine zis spre ruinele unei grădini. Copaci fără frunze şi arbuşti uscaţi ridicau spre cer braţe scheletice încărcate cu zăpadă, nişte statui din plumb, o fântână arteziană acoperită de gheaţă şi ruinele unei pergole alcătuiau un tablou pustiu şi dezolant.

Mai important însă era faptul că fereastra se afla la numai trei metri de sol, şi dincolo de zidul grădinii era o stradă publică mărginită de case vechi cu geamuri luminate.

— Ţine pistolul, îi zise lui Adelaide, iar el îşi scoase din ciorap pumnalul de lemn.

După câteva secunde şi un scârţâit ruginit, geamul se deschise, iar aerul pe care-l traseră în piept era proaspăt şi reconfortant.

— Ce facem? Doar nu *sărim?* întrebă Becky.

— Sunt doar trei metri până la sol şi vom ateriza pe zăpadă. Tu prima, apoi regina, iar eu ultimul. Când vei ateriza, ai grijă să ţii genunchii îndoiţi şi să te rostogoleşti imediat. Aşa nu-ţi vei scrânti glezna. După ce te ridici, am să-ţi arunc geanta. Haide, nu mai sta pe gânduri, sari!

Încurcată de fusta grea şi de mantia lungă, Becky se chinui să se urce pe pervaz şi căzu mult mai repede decât se aştepta. Aterizã cu o bufnitură în zăpadă, cu faţa în jos, şi icni înfundat, dar se ridică teafară imediat ce-şi recăpătă suflul.

Jim îi aruncă bagajul, apoi o ajută pe Adelaide să sară – mult mai delicat decât o făcuse în cazul ei – îşi spuse Becky.

Adelaide căzu uşor pe pământ, aterizând cu gingăşia unei păsări, şi se rostogoli, aşa cum o instruise Jim. Într-o clipă era din nou în picioare. Jim umbla la mânerul ferestrei. Becky nu putea să vadă ce anume făcea, dar, după ce sări în cele din urmă, acesta începu să caute ceva prin zăpadă şi ridică un ghem de lână închisă la culoare. Un capăt al firului rămăsese undeva deasupra, iar, atunci când trase de el, fereastra se clinti şi se închise singură.

Jim rupse firul şi îşi băgă ghemul în buzunar.

— Nu putem să ascundem urmele pe care le lăsăm în zăpadă, spuse el, dar nu are rost să le atragem atenţia lăsând fereastra deschisă. Să mergem spre uşa aia şi aveţi grijă să rămâneţi în umbra zidului... aşa.

După ce-şi recuperă lampa, porni primul pe lângă zidul grădinii.

— Staţi în spatele acestui tufiş. Nu ieşiţi până ce nu deschid uşa.

Când se uită la lacătul încuietorii, înţelese că nu era nevoie să facă nimic; acesta era acoperit de un strat gros de rugină. Luă pumnalul, îl introduse prin belciugul lacătului şi răsuci cu putere. Desigur, inelul metalic, foarte fragil,

cedă pe loc, şi iată – uşa se deschise dând la iveală strada din spatele ei.

245

Adelaide şi Becky străbătură în fugă zăpada afânată şi i se alăturară lui Jim. Câteva secunde mai târziu, mergeau cu paşi grăbiţi pe strada îngustă.

— Aveţi vreo idee unde ne aflăm? întrebă Jim.

— Bănuiesc că vom ajunge la râu dacă mergem pe strada asta… spuse Becky cu o urmă de îndoială.

— Iată stânca! exclamă Adelaide.

Se opriră să o admire. Printre clădirile înalte, undeva la distanţă, stânca încununată cu zăpadă strălucea semeaţă sub cerul întunecat.

— Desigur, ne vom ghida după ea, zise Jim. O să mergem mai întâi la Cafe Florestan. Haideţi mai cu viaţă, şi trageţi-vă glugile pe cap.

*

Cincisprezece minute mai târziu, Becky şi Adelaide stăteau în umbra intrării. Jim se aplecă şi luă de jos nişte zăpadă cu care îşi şterse faţa. Când socoti că se ştersese în mod rezonabil de praf, deschise uşa cafenelei şi păşi în căldura ameţitoare a vaporilor de bere.

Localul era plin, dar se simţea o atmosferă încărcată; clienţii discutau, însă nu se auzea niciun hohot de râs; peste tot se vedeau numai feţe triste şi încruntate. Vreo doi-trei curioşi ridicară privirea atunci când Jim îşi făcu drum printre mese, îndreptându-se spre colţul unde obişnuiau să se adune studenţii. Puse mâna pe umărul lui Karl.

Acesta sări în picioare.

— Jim! Slavă Domnului! Vino şi stai jos…

— Încă nu. Ce mai faceţi, domnilor? Karl, vino afară pentru o clipă.

Karl îl urmă afară fără să protesteze.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el cu voce scăzută. Ştii că regina a dispărut? Circulă tot felul de zvonuri. Se spune că Godel o va împuşca… Cine-i aici?

Adelaide îşi trase gluga de pe cap şi făcu un pas înainte, astfel încât lampa de gaz suspendată deasupra uşii localului să-i lumineze faţa.

246

Karl tresări şi dădu să facă o plecăciune, dar Jim îl prinse de braţ şi-i spuse:

— Nu aici. Ascultă, trebuie să mergem înăuntru. Camera din spate e sigură? Tocmai am evadat de la castel. Avem nevoie de mâncare, băutură şi căldură, dar nu putem intra pur şi simplu să ne aşezăm la o masă.

Karl încuviinţă.

— Lasă-mă un minut. O să-l trimit pe Matyas să deschidă uşa din spate – trebuie să o luaţi pe-acolo, pe aleea aia.

Karl intră înapoi, iar două minute mai târziu uşa din alee se deschise. După încă un minut, Karl îi duse pe toţi trei într-o cameră mică încălzită de o sobă din porţelan, cu masa acoperită de o pânză în carouri pe care ardea o lampă. O pisică vărgată torcea într-un balansoar.

Karl alungă pisica din scaun, şi Adelaide se aşeză numaidecât.

— I-am spus lui Matyas, proprietarul. Va păstra tăcerea. Aduce imediat nişte supă şi o sticlă cu vin. Vă pot lua mantia, Majestate?

Se auzi o bătaie timidă în uşă. Karl deschise, şi proprietarul îşi făcu apariţia cu o tavă imensă, pe care o aşeză pe masă înainte să facă o plecăciune în faţa lui Adelaide. Era un bărbat îndesat, cu ochi albaştri, în vârstă de vreo cincizeci de ani, care părea la fel de uimit de prezenţa reginei sub acoperişul său ca un copil în ziua de Crăciun.

— Doamnă… Majestatea Voastră… sper că veţi ierta

aceste aranjamente umile... orice doriţi, e de-ajuns să mă anunţaţi şi veţi avea de îndată. Sunteţi în siguranţă aici, Majestate, la fel ca în propriul dumneavoastră palat.

Sper că mai bine ca acolo, zise Adelaide în cea mai bună germană de care era în stare. Dar sunt sigură că nu am avut parte niciodată de o primire mai frumoasă. Vă mulţumesc.

Proprietarul se înclină din nou şi plecă. Adusese pâine, supă şi vin şi, în timp ce mâncau toţi trei, Karl găsi nişte pahare şi destupă sticla.

247

— Dumnezeule, făcu Jim, asta a fost cea mai bună supă din viaţa mea! Aş putea să mănânc o tonă. Când aţi mâncat ultima dată voi două?

— Azi-dimineaţă, răspunse Becky. Jim, au încercat s-o otrăvească! Pe regină!

Ea le spuse totul, iar Jim schimbă câteva priviri sumbre cu Karl. Karl le povesti apoi despre lupta din Grotă şi despre cei doi studenţi care muriseră. Jim avea o expresie sălbatică.

— Mai e şi femeia, zise el. Nu ar fi trebuit să o lăsăm să dispară aşa, în întuneric.

— Nimeni nu ar fi putut să o oprească, spuse Karl. Am cercetat împrejurimile de mai multe ori. Am vorbit cu pescari şi luntraşi şi le-am cerut să o caute în caz că acel curs de apă se varsă în râu, dar...

Karl tăcu, pentru că auzi o bătaie în uşă. Se ridică în picioare; la fel şi Jim, ţinând pistolul ridicat.

Karl deschise uşa. Un student intră, abia trăgându-şi sufletul, şi se înclină stânjenit când o văzu pe Adelaide.

— Vă cer iertare, zise acesta cu o voce tremurândă. Vin de la gara Tristan-Briicke. Au blocat-o – nimeni nu are voie să mai staţioneze acolo – şi numeroase trenuri sosesc dinspre nord. Am reuşit să mă ascund şi să văd ce se

petrece acolo: trupele germane se dau jos din tren. Sunt sute de soldaţi înarmaţi. Am venit într-un suflet să vă spun… dar, Majestatea Voastră… ce se petrece?

— Mulţumesc, Andreas, spuse Karl. Bine lucrat. Dar, în timp ce rostea aceste cuvinte, Karl părea buimac, de parcă erau prea multe evenimente cărora nu ştia cum să le facă faţă. Se întoarse spre Jim şi îl întrebă: Ei bine, *acum* ce facem?

— Ascultaţi, interveni Adelaide. Câţi dintre prietenii voştri sunt acum în cafenea?

— În jur de doisprezece.

— Sunt înarmaţi?

— Majoritatea. Vor lupta indiferent dacă sunt înarmaţi sau nu.

— Sunt sigură de asta, Herr von Gaisberg, spuse ea. Dar voi avea nevoie de ajutorul lor, pentru că am un plan. M-am tot gândit la el, la castel, ca să-l opresc pe baronul Godel, dar acum e şi mai urgent să-l punem în aplicare. Mă refer la steag, desigur.

Jim o privi înţelegând în cele din urmă. Ea îi văzu rânjetul şi continuă:

— Atâta timp cât vulturul va fi în mâinile mele, Razkavia va fi independentă. Vreau să fac ce a făcut Walter von Eschten în 1253. Noi nu putem apăra stânca aşa cum a făcut Walter – nu împotriva mortierelor sau a mitralierelor Gatling. Dar putem duce steagul la Wendelstein şi să-i adunăm pe oameni acolo. Deci, asta e ceea ce vreau să fac. Mă veţi ajuta?

Karl se ridică înflăcărat şi încuviinţă cu o mişcare fermă din cap.

— Mă duc să-i aduc pe ceilalţi! zise el şi plecă.

Jim o privea pe Adelaide pierdut în admiraţie. Aşa murdară şi nearanjată cum era, pentru el era mai frumoasă

decât orice altă fată pe care o cunoscuse în viaţa lui şi în acelaşi timp era aceeaşi fiinţă mică şi fragilă ca o umbră pe care o văzuse cu atâţia ani în urmă, când ea păşise pentru prima dată în biroul şefilor săi cău tând-o pe Sally. Hotărârea care o purtase atunci acolo – când era atât de speriată încât abia putea să vorbească – era aceeaşi care o susţinea acum; dar în prezent ea era simbolul unei naţiuni, mândră, furioasă şi încântătoare. Ea îi zâmbi, iar el ştia că zâmbetul ei însemna: *Am încredere în tine, Jim. Putem face asta.* Îi zâmbi şi el.

Apoi, unul câte unul, studenţii din Richterbund se adunară în mica încăpere aglomerată din spatele Cafenelei Florestan. Aceştia îngenunchează în faţa reginei lor, Adelaide, şi îi sărutară mâna pentru a consfinţi pactul făcut. Se aşezară apoi înjurai mesei arancându-şi unii altora priviri peste umăr şi străduindu-se pe cât posibil să nu strice ornamentele de pe bufet cu coatele lor neîndemânatice în timp ce o ascultau.

249

Adelaide le vorbi repede prin intermediul lui Becky. Le spuse că aveau să salveze steagul ţării lor – cea mai sacră emblemă a naţiunii pentru ca acesta să nu cadă în mâinile duşmanilor. Cine nu voia să ia parte la acest plan era liber să plece acum cu onoarea nepătată, iar cei care rămâneau ar fi putut să nu mai prindă un nou răsărit. Niciunul dintre ei nu se mişcă, iar, când văzu acest lucru, regina începu să clipească repede şi întoarse capul într-o parte. Apoi rosti în germană:

— Vă mulţumesc, domnilor! Mă aşteptam la curaj din partea voastră, dar voi mi-aţi dat mai mult: mi-aţi dat speranţă. Vă rog să vă aşezaţi ca să discutăm cele mai bune soluţii pentru reuşita acestui plan.

Regina se aşează, iar ei se adunară în jurul ei, stând cocoţaţi pe braţele scaunelor sau cu picioarele încrucişate,

pe podea.

Trebuie să hotărâm până la cel mau mic detaliu ce avem de făcut, zise ea. Deci, dacă cineva dintre voi cunoaşte anumite amănunte despre funicular, alte căi de acces până la stâncă sau orice altceva folositor, vă rog să vorbiţi, pentru Dumnezeu. Oh, şi dacă mie mi se întâmplă ceva… dacă mi se întâmplă ceva, steagul va fi preluat de Herr von Gaisberg. El va fi următorul *Adlertager.*

Studenţii încuviinţară la unison hotărârea reginei. Karl părea că ar fi vrut să spună ceva, dar preferă să tacă. Obrajii lui erau în flăcări.

Jim interveni:

— În regulă, domnilor. Vorbiţi. Dacă discutăm acum tot ce trebuie, vom evita eventualele neplăceri de mai târziu. Cine e primul?

CAPITOLUL 17
Funicularul

Prin tot oraşul zvonurile se răspândeau precum o scânteie care aprindea mii de fitile. În cafenele, *Bierkeller, Weinstube,* în saloane private şi bucătării, în holurile hotelurilor sau în foaierul operei, la fiecare colţ de stradă sau piaţă publică, o mulţime de voci rosteau şi o mulţime de urechi ascultau:

— Zece mii de soldaţi germani…

— Arme în vagoanele trenurilor!

— Regina a fugit cu un iubit…

— Contele Thalgau a murit! S-a sinucis!

— Ba nu – e arestat!

— Aţi auzit despre tratat? Aveau de gând să ne vândă suveranitatea! Nu e de mirare că nu voiau să-l facă public!

— Nu ar fi trebuit să o împuşte în acest fel…

— Să oâmpuşte? Regina a fost împuşcată?

— La castel. Am văzut garda intrând acolo. Au trebuit să-i convingă pe mulţi dintre soldaţi, dar chiar şi aşa jumătate

dintre ei au refuzat să se supună ordinelor!

— Nu o să credeţi asta – prinţul Leopold trăieşte. Vărul meu e lacheu la palat, iar el spune că Leopold are o boală teribilă care l-a desfigurat, dar că a ieşit din ascunzătoare ca să-şi salveze ţara în ultimul moment!

251

— Aţi auzit…

Şi aşa mai departe.

În anumite locuri din oraş străzile gemeau de mulţime. O mare de oameni se aduna în faţa gării – de exemplu – de unde trupele germane încă nu-şi făcuseră apariţia, deşi zgomotul echipamentului descărcat din vagoane răsuna până departe. O altă mulţime – mai puţin concentrată, dar mai furioasă – începuse să se deplaseze spre palat (aşa cum fac mulţimile, schimbătoare în privinţa simpatiilor politice), strigând: „O vrem pe regină! O vrem pe regină!” Indivizi care nu aveau nicio idee despre ce voiau de fapt cu zece minute mai devreme erau acum mânaţi de dorinţa să o vadă pe Adelaide şi să o apere împotriva – ei bine, împotriva *cui* nimeni nu ştia să spună; dar se simţeau însufleţiţi de dorinţa de a o apăra împotriva cuiva.

La palat, baronul Godel încerca să ţină situaţia sub control – fără a şti însă, de la un minut la altul, care era, de fapt, situaţia. Invazia germană îl luase prin surprindere: el nu se aştepta să-i vadă mărşăluind peste graniţele ţării, ci crezuse că aveau să-l susţină de la distanţă atunci când l-ar fi readus pe Leopold pe tron. Nu acesta fusese planul. Căutând pe cineva pe care să-şi verse furia, dăduse buzna în apartamentele contelui şi contesei Thalgau. Contesa încercase să-i ţină piept, dar el intrase cu forţa în dormitorul contelui, ca să-l găsească pe bătrân zăcând cu faţa în jos, crispată de durere, ochii umbriţi şi mustaţa zbârlită ca un mănunchi de fân. Până şi Godel fusese uluit de schimbarea bruscă a înfăţişării bătrânului războinic.

Care a fost aranjamentul pe care l-ai făcut cu Berlinul? întrebă baronul. Insist să-mi spui imediat.

Contele îl privi o clipă, apoi închise ochii.

— Unde e regina? întrebă răguşit.

— Naiba să te ia, Thalgau! Răspunde la întrebare! Ce înţelegere ai avut cu Bismarck?

252

Contele oftă. Era un oftat profund, mai mult un geamăt, prin care întreg sufletul părea că-i iese din trup.

— Nu am avut nicio înţelegere cu Bismarck, ci cu bancherul său. Trebuia să-l înştiinţez ce conţinea tratatul cu douăzeci şi patru de ore în avans, asta-i tot. În schimb... mi-a oferit o sumă de bani. Regret amarnic. Nu am ştiut... ar trebui să mă împuşc... dar ce ai făcut dumneata, Godel... prinţul Leopold... e de o mie de ori mai rău... *Unde este regina? Ce ai făcut cu ea?*

În timp ce-l întreba aceste lucruri, contele se ridică susţinut de propria voinţă şi îl înfruntă pe Godel ca un spectru, atins de o paloare funebră. Godel făcu un pas înapoi.

Dar, înainte să-i poată răspunde, un consilier intră grăbit în încăpere, salută stângaci şi-i întinse o bucată de hârtie şambelanului, care o luă cu degete tremurătoare.

— *De la Generalul Von Hochbergpentru baronul Godel...* citi el. Cine e acest general von Hochberg?

— Ofiţerul aflat la comnanda forţelor germane, bâigui secretarul. Acest mesaj a fost adus personal de la gara Tristan-Briicke acum un minut.

Şambelanul citi:

Înţeleg că instrumentul prin care este transferată autoritatea legală e steagul care flutură pe stâncă. Vă rog să aranjaţi ca îrjtr-o oră acesta să ajungă în posesia mea – la trenul care staţionează în gara Tristan-Briicke. Dacă cererea mea nu va fi îndeplinită, trupele mele vor intra în

posesia acestuia folosind forţa.

Godel se clătină pe picioare. Hârtia îi căzu din mână, iar el se prinse de braţul tânărului secretar. Apoi îşi reveni şi ignorându-i pe conte şi pe contesă, se repezi afară pe uşă cu secretarul după el.

253

Pe la jumătatea coridorului, şambelanul se opri brusc. El era un bărbat subtil, prudent şi foarte temut, care nu era obişnuit să acţioneze sub influenţa primului impuls, iar, atunci când era nevoit să o facă, se simţea nesigur. Îi făcu semn tânărului consilier să se apropie.

— Ei vor steagul, îi spuse. Ei vor ca *eu* să le dau steagul. Dar, dacă l-aş avea, dacă ar fi în mâinile mele…

Ochii lui îl îndemnară pe tânăr să răspundă în locul său:

— Nu ar mai trebui să îl daţi lor deloc? făcu acesta.

— Chiar aşa. Acum, ascultă cu mare atenţie. Vreau imediat o trăsură la Intrarea de Vest care să mă ducă la stâncă. Apoi spune-i infirmierei să-l trezească pe prinţul Leopold şi să-l îmbrace. Imediat ce va fi gata, să fie transportat într-o caleaşcă închisă la gara de la Grădina Botanică. Ai priceput?

Secretarul repetă instrucţiunile. Godel continuă:

— În cele din urmă du-te la gara Tristan-Brucke şi aranjează ca o locomotivă să fie ataşată Trenului Regal astfel ca acesta să ajunge în gara de la Grădina Botanică, apoi să plece spre Praga.

Şi, pentru numele lui Dumnezeu, să nu-i laşi pe germani să-şi dea seama ce vrei să faci.

— Locomotiva – Trenul Regal – Grădina Botanică Praga, repetă îndatoritor secretarul, apoi se îndepărtă în grabă.

Baronul Godel îşi şterse fruntea şi se îndreptă rapid către apartamentele sale ca să-şi facă bagajul.

În apartamentele Thalgau, contesa ridică de pe jos bucata de hârtie pe care baronul o scăpase din mână şi o

citi cu voce tare pentru soţul ei.

Contele ascultă cu un aer sumbru şi apoi spuse:

— Minna, soldatul acela a plecat de la uşă? Mai suntem încă sub arest?

Ea verifică de îndată.

— Nu e nimeni, îi zise contelui.

— Unde mi-ai pus binoclul?

Probabil că a fost prea mult pentru el, îşi spuse ea. Golise, din grijă, gloanţele din revolver ceva mai devreme, atunci când disperarea şi aversiunea faţă de propria persoană atinseseră cote maxime, dar cu binoclul nu-şi putea face rău. Îi aduse, aşadar, cutia îmbrăcată în piele şi se aşeză alături, obosită.

Pe străzile întunecate, Adelaide şi micul grup de studenţi îşi făceau drum spre stânga. Haosul era în altă parte: strigăte îndepărtate, zgomot de geamuri sparte şi la răstimpuri câte un pocnet – probabil o armă de foc. Grupul avansa discret, furişându-se pe cărări pline de zăpadă sau pe alei înguste, în cea mai mare linişte.

Când ajunseră la poalele stâncii, fiecare luă în primire câte un obiectiv. Unul dintre studenţi plecă spre gara Tristan-Brucke, ca să le raporteze ce se petrecea acolo; un altul plecă să facă rost de o trăsură şi de cai. Karl împreună cu alţi patru studenţi se postară pe partea opusă, ca să înceapă ascensiunea pe cărarea pe care Adelaide purtase steagul în ziua încoronării. Situaţia era mai periculoasă pentru ei întrucât riscau să fie văzuţi – toată acea porţiune de stâncă fiind perfect vizibilă atât dinspre râu, cât şi dinspre podul care-l traversa.

Restul echipei – adică cei însoţiţi de Jim, Becky şi Adelaide – se îndreptară către staţia de funicular.

Nu aveau de gând să se folosească de el: ar fi fost chiar mai uşor de descoperit decât cei care urcau pe cărare. În

afară de asta, ar fi însemnat să-l implice şi pe şeful staţiei, şi nu voiau să rişte. Totuşi, trenul funicular mergea pe şine montate pe nişte grinzi orizontale de ancorare care urcau pe peretele lateral al stâncii precum o scară, şi pe liniile acelea căţărătorii ar fi fost mult mai greu de observat.

Când ajunseră la mica staţie de funicular, găsiră casa şefului de staţie – care servea drept casă de bilete, cât şi sală de aşteptare – întunecoasă şi liniştită. Unul dintre vagoane staţiona pe platformă,

la capătul unui cablu foarte lung care-l unea cu celălalt vagon din vârful stâncii.

Becky trebuia să rămână jos, ascunsă în spatele tufişurilor din zona liniilor.

— Uite, îi spuse Jim întinzându-i un ghem de lână.

— Pentru ce este asta?

— Ca să ne dai semnale. Îl ţii bine de un capăt şi tragi tare de el dacă se iveşte vreo primejdie. Fritz o să-l desfăşoare treptat, pe măsură ce urcăm.

Becky legă capătul firului de lână bleumarin de arătătorul ei ca să se asigure că nu avea să-l scape printre degete. Apoi Adelaide, adunându-şi poalele mantiei, se căţără peste gardul de lemn şi pe povârniş, ţinându-se de şine, mai sus de vagon. Exista o singură cale pentru funicular – folosită atât la urcare, cât şi la coborâre. La jumătatea liniei, acolo unde se întâlneau cele două vagoane, drumul se despărţea în două formând o buclă, vagoanele virând apoi cu precizie unul pe lângă celălalt.

— Mult noroc! zise încetişor Becky. *Viei Gliik!*

Se aşeză pe o grindă din lemn scoasă din uz, la adăpostul tufişurilor. La nivelul ochilor ei erau roţile vagonului, care păreau foarte înclinate, orientate în sus pe şine, iar de cealaltă parte a barelor de protecţie, staţia era cufundată în linişte, cu obloanele trase şi acoperişul plin de zăpadă

strălucind vag sub cerul întunecat.

Un mic pârâu curgea la picioarele ei. Îşi cufundă mâna şi duse apoi la buze apa rece ca gheaţa, spunându-şi: „Walter von Eschten a băut apă din pârâul acesta atunci când lupta aici…”

Capătul firului de lână din mâna ei se mişca şi vibra uşor pe când ceilalţi escaladau stânca.

La jumătatea drumului, ghemul de lână se termină. Fritz îl strigă pe Jim, iar acesta îi întinse altul. Fritz legă capetele celor două fire.

256

Stratul de zăpadă era gros pe grinzile de lemn pe care călcau. Erau mult deasupra acoperişurilor caselor din apropiere, iar Jim se temea să nu-i vadă cineva. De pe acest versant al stâncii nu se vedeau nici străzile sau pieţele principale din oraş şi nici catedrala, podul sau palatul. În schimb, acoperişul din fier şi sticlă al gării Tristan-Briicke se desluşea vag în depărtare, iar lui Jim i se păru că era cam multă agitaţie în faţa acesteia.

La umbra tufişurilor din spatele lor se auzea clipocitul unui pârâu şi înţelese că acesta provenea din acelaşi izvor care alimenta rezervorul de apă al vagonului de pe culme.

— Cum funcţionează funicularul? îl întrebă în şoaptă pe studentul de lângă el în timp ce urcau.

— Rezervorul vagonului din vârf se umple cu apă şi atunci devine mai greu decât cel de la poale, aşa că. Porneşte în jos trăgându-l pe celălalt sus. Mecanicul controlează viteza cu un dispozitiv de frânare. În timp ce pasagerii se urcă şi coboară din vagon, el se ocupă de alimentarea rezervorului din vârf şi îl goleşte pe cel de la bază. Simplu.

— Şi îl menţine pe cel din vârf din tot timpul?

— Nu ştiu asta. Doar nu te gândeşti să coborâm cu el?

— Eram doar curios.

Nu mai spuseră nimic până nu se apropiară de mica staţie din vârful stâncii. Vagonul de deasupra lor părea că stătea să o ia la vale în orice moment amenințând să-i strivească, iar Jim era bucuros să păşească în afara şinelor şi să se caţăre pe platforma de îmbarcare. Ca şi vagonul de funicular, aceasta era împărţită în două secţiuni, la nivele diferite. Fritz se ghemui ascunzându-se la nivelul inferior al platformei, cu ghemul în mână, în timp ce Jim, Adelaide şi ceilalţi urcară pe trepte către platforma superioară.

Aceasta era la acelaşi nivel cu vârful propriu-zis al stâncii, locul unde fusese încoronată Adelaide. În centrul acesteia era suportul steagului. În această zi drapelul flutura ţeapăn, probabil îngheţat

bocnă. Singura construcţie care mai exista în vârful stâncii era ghereta santinelei.

Garda steagului era formată din doi soldaţi care stăteau de pază câte patru ore şi făceau cu schimbul, zi şi noapte. De cele mai multe ori singura lor misiune era să stea nemişcaţi în poziţie de drepţi şi să arate cât mai protocolar, dar, atunci când era frig, gardienii mărşăluiau energic înainte şi înapoi ca să nu îngheţe.

O mică portiţă separa platforma staţiei de funicular de vârful stâncii. Fără să iasă din umbra acoperişului platformei, Jim începu să se târască până ce ajunse aproape de portiţă. Santinelele făcuseră o cărare în zăpadă pe mica platformă, în jurul steagului; putea auzi tropăitul cadenţat al bocancilor, dar pentru moment aceştia erau ascunşi vederii, după zidul staţiei de funicular.

În spatele lui Jim veneau Adelaide şi ceilalţi. Fiecare student ţinea în mână un pistol.

Dintr-odată la urechile lor ajunse o comandă răstită:

— *Halt!* Cine-i acolo?

Ei nu erau încă vizibili, aşa că trebuia să fi fost vorba

despre echipa de pe celălalt versant al stâncii. Înainte ca Jim să poată reacţiona, Adelaide se apropie iute de portiţă şi spuse clar:

— *Die Konigin* – Regina.

Jim fu lângă ea într-o secundă. Soldatul se întorsese confuz, iar puştile lor se îndreptau când asupra lui Karl – care se apropia de vârf –, când asupra lui Adelaide, care deschidea portiţa.

— Losă puşca jos! îi spuse Karl soldatului. Nu vezi pe cine ai în faţă?

Amândoi soldaţii rămăseseră cu gurile căscate, zgâindu-se la

Adelaide care făcu un pas înainte în timp ce-şi descoperea capul. Un student ridică o lampă astfel încât soldaţii să-i vadă faţa. Unul se uită la celălalt, neîncrezător, dar colegul său, copleşit de uimire, îşi prezenta deja arma. Primul se mai gândi câteva clipe, după care procedă la fel.

— Mi-aş fi dorit ca Becky să fie aici, murmură Adelaide. Jim, spune-le că poruncesc să coboare steagul jos, pentru că ţara a fost invadată şi că-l vom duce la Wendelstein, iar dacă vor să salveze această ţară spune-le că sunt liberi să ni se alăture.

Jim traduse cu ajutorul lui Karl. Cei doi soldaţi se uitară unul la altul, iar pe faţa lor se citea nedumerirea.

— Dar, Majestate, *Adlerfahne* stă aici pe tot timpul vieţii unui monarh! Noi suntem aici ca să-l păzim, nu ca să-l dăm jos!

Adelaide încuviinţă din cap, iritată, apoi spuse:

— Ştiu. Iar voi sunteţi nişte gărzi de nădejde. Dar acesta e motivul pentru care *am venit* aici, înţelegeţi? Am să car steagul cu mâna mea. Dacă nu-l vom duce de aici…

Adelaide se opri, pentru că dinspre gară se auzi o rafală de arme de foc, urmată de bubuitul unui tun. Capetele

tuturor se întoarseră în direcţia aceea. Jim traduse iute cuvintele ei şi adăugă: Cei care trag sunt trupele armatei germane. Un trădător de la palat a încercat să o pună pe regină sub arest şi a invitat armata germană să ne invadeze. Ei aveau de gând să o împuşte pe Majestatea Sa, dar am reuşit să evadăm la timp. Acum – vreţi să faceţi aşa cum v-a cerut şi să daţi steagul jos?

Unul dintre bărbaţi ridică ochii spre steag, privindu-l cu tristeţe.

— Suntem aici să păzim steagul! spuse el. E mai important decât orice rege sau regină! E aici de cinci sute de ani şi în tot acest timp… în tot acest timp au existat aici bărbaţi ca mine, care l-au păzit, iar… eu *nu pot,* Majestate! Chiar dacă trupele germane sunt acolo, în vale, noi trebuie să veghem pentru ca drapelul să fluture în continuare pe stâncă!

Adelaide înţelese destul cât să-şi dea seama ce trebuia să-i răspundă.

— Ai dreptate, spuse ea. Iar dacă Walter von Eschten ar fi în viaţă, ar fi mândru de dumneata, aşa cum sunt şi eu. Dar el nu a avut de înfruntat tunuri ca acelea din gară…

Căci tocmai atunci alt tun bubui. Puteau auzi şi strigăte acum, iar fumul se ridica ameninţător lângă gară.

— Dacă steagul rămâne aici, continuă Adelaide într-un amestec de germană şi engleză, ţara nu va rezista mai mult de o oră. Dacă urcă aici acum, am să-i înfrunt alături de voi pentru ca steagul să fluture în continuare. Dar, dacă îl vom duce departe, ei nu vor putea susţine că sunt învingători – pentru că nu vor avea steagul! Şi gândiţi-vă ce a făcut Walter von Eschten atunci, demult? El a coborât drapelul şi l-a dus la Wendelstein, vă amintiţi? La castelul de acolo. S-a luptat cu cei din Boemia şi i-a învins. Deci, asta *vom face şi noi.* Vom duce drapelul la Wendelstein. Poporul acestei ţări

va şti ce înseamnă asta, şi atunci toţi ni se vor alătura, ca să învin gem armata germană. Înţelegeţi? Veniţi cu noi! Mergeţi cu mine la Wendelstein şi salvaţi steagul!

Urmară câteva secunde de linişte. Nimeni nu se mişca; în mintea soldatului indecis se dădea o luptă între disciplina şi imaginaţia sa şi în cele din urmă, după vreo jumătate de minut imaginaţia învinse.

El luă poziţia de drepţi cu arma la picior şi salută.

— Soldat Schweigner, zise el. La comanda dumneavoastră, doamnă!

Caporal Kogler, spuse celălalt. Suntem cu dumneavoastră, Majestate.

Adelaide bătu încântată din palme.

— Aşa vă vreau! Daţi repede steagul jos, şi apoi…

Se întoarseră brusc spre suportul drapelului. În acest timp, Jim auzi un fluierat uşurel venind dinspre platforma inferioară şi alergă la portiţă.

— Becky trage de fir! îi şopti Fritz cât putea de clar. Se întâmplă ceva în vale!

Jim sări pe platforma pe care stătea ascuns Fritz şi amândoi priviră în josul povârnişului. Şina funicularului, umbrită de tufişuri,

tăia povârnişul ca o săgeată până la staţia de la poale, bucla de trecere pe care o făcea la jumătatea drumului fiind singura deviaţie.

— Se vede mişcare pe platformă, şopti Fritz. Sunt doi – mai mulţi –, se urcă în vagon! Au de gând să vină sus!

De sub vagonul care staţiona lângă ei, Jim şi Fritz auziră un zdrăngănit, iar vagonul se zdruncină uşor pe loc datorită sistemului de frânare prins de şine. Apoi se auzi sunetul apei gâlgâind în rezervor.

— Deschide uşile vagonului, spuse Jim. Iute!

Alergă înapoi spre trepte, se urcă pe platforma

superioară şi îl găsi pe Karl şi alţi doi studenţi când aceştia deschideau portiţa. Auziseră şi ei zgomotul apei din rezervor.

— Repede! O să coborâm cu vagonul în timp ce ei urcă; e controlat din vale…

În spatele lui Karl, cei doi soldaţi coborau steagul cu o atitudine solemnă. Adelaide îi ajuta, împăturindu-l ca pe un cearşaf proaspăt spălat, deşi încercările ei se dovediră extrem de dificile, pentru că drapelul era îngheţat bocnă.

— Grăbiţi-vă! le spuse încetişor Jim. Suntem în pericol! Să mergem! Aduceţi steagul pe platforma funicularului!

Adelaide tocmai împăturea ultimul colţ, pentru a-i da o formă compactă. Niciunul nu voia să se urnească din loc înaintea ei; soldaţii îşi luară din nou puştile, iar studenţii stăteau deoparte ca să-i facă loc…

Dinspre vagon se mai auzi un zdrăngănit, semn că greutatea în continuă creştere a acestuia forţa din ce în ce mai tare dispozitivul de frânare.

Adelaide făcu primul pas. Nerăbdător, Jim o cuprinse protector, luând-o aproape pe sus ca să treacă de poartă. Karl ţinu poarta deschisă, iar cei care veneau în spatele lui Adelaide trecură şi ei în cea mai mare viteză, unii sărind gardul. Toate cele patru uşi ale vagonului de funicular era larg deschise, iar ei se înghesuiră înăuntru exact în momentul în care vagonul porni în jos pe povârniş.

— Închideţi uşile fără zgomot şi ţineţi capetele la cutie! zise Karl. Mai bine aşezaţi-vă pe podea ca să nu fiţi văzuţi!

Tremurând de nelinişte, Becky stătea ghemuită sub un tufiş încărcat de zăpadă, urmărindu-i pe cei trei bărbaţi: baronul Godel şi un secretar tânăr cu joben şi un ofiţer cu sabie la brâu şi cască cu panaş, se urcară în vagon, urmaţi de şeful de staţie morocănos, care îşi încheia grăbit nasturii de la tunică.

Fata îşi scoase firul de lână de pe deget; acesta îşi îndeplinise misiunea. Ea ştia că Fritz simţise semnalele ei pentru că-i răspunsese, dar era îngrijorată că nu putea vedea nimic din ce se întâmpla sus, pe culme. Şeful de staţie verifică tensiunea cablului, apoi împinse levierul de frână înainte, iar vagonul se porni brusc, zdrun cinându-se. Se mişca mult mai uşor în timpul zilei, pentru că roţile nu erau îngheţate. Şi totuşi, începu să urce povârnişul, iar Becky ieşi din tufişuri şi se căţără printre grinzi, furişându-se pe platformă ca să vadă mai bine.

Ajunse la timp ca să vadă modul spectaculos în care vagonul inferior viră la stânga, făcându-i loc celui aflat în coborâre să vireze spre dreapta, ca să ajungă din nou, în cele din urmă, pe linia principală. Gândindu-se că vagonul care cobora avea să fie gol, ea nu-i acordă prea mare atenţie; încerca să distingă ceva pe culme. Atunci când vagonul se opri însoţit de scârţâitul frânelor, ea privea tot în sus, concentrată, şi tresări uimită când cele toate patru uşi se deschiseră şi douăsprezece siluete negre coborâră în faţa ei.

— Cum? Oh, Dumnezeule, Jim! Tu eşti?

— Da. Trebuie să o luăm din loc. *Repede.* Probabil că în acest moment se zgâiesc la suportul steagului, şi…

— Grinda! spuse Becky.

— Care grindă?

— Am putea să o aşezăm de-a curmezişul, pe linii, şi…

Fata făcu un salt şi se întoarse în locul în care aşteptase ascunsă, în tufişuri. Karl şi un alt student o urmară ca să o ajute. În acest timp auziră zgomotul apei eliberate din rezervorul vagonului. Apa o vărsa probabil într-un canal de scurgere aflat undeva sub şine. Ei ridicară grinda pe care şezuse Becky şi o traseră afară din tufişuri, până pe şine.

Vârâţi-o sub roţile vagonului, strigă disperată Becky,

ignorând juliturile sau zgârieturile cu care se alegea.

Încă doi studenţi li se alăturară, iar grinda se rostogoli pe şine, în faţa roţilor, dar fără să le blocheze de tot – chiar în momentul în care cablul se tensionă –, şi vagonul se puse în mişcare.

— La o parte! strigă Karl şi o trase la timp pe Becky de pe şine.

Vagonul începu să urce povârnişul clătinându-se şi trăgând grinda după el.

Cu un ultim efort, ceilalţi doi studenţi reuşiră să ridice grinda şi să o proptească de-a curmezişul, între grinzile de ancorare care susţineau şinele. Vagonul se opri brusc, zdruncinându-se, iar cablul începu să zbârnâie precum coarda unei harpe.

Veniţi înapoi aici, repede, le strigă Jim încetişor, iar ei se căţărară peste şine şi înapoi pe platformă, ajutaţi de ceilalţi. Ascul taţi-mă acum, continuă Jim. Willi şi Michael s-au întors din recunoaştere. Nici urmă de trăsură sau de cai, dar Trenul Regal aşteaptă pregătit pe o linie de rezervă.

Bănuiesc că cineva vrea să fugă cu el din ţară, dar, dacă ajungem acolo înaintea lor, am putea prelua comanda. Acum ne vom despărţi în două echipe: eu, soldatul Schweigner, Becky şi regina; caporalul Kogler, Karl şi grupul său; ceilalţi sunteţi pe cont propriu, îndreptaţi-vă spre gară. Ne întâlnim sub statuia… nu ştiu a cui o fi, femeile alea goale… ştiţi voi care. E aglomeraţie peste tot, va trebui să ne prefacem că nu ne cunoaştem şi să vorbim în şoaptă. Dar am un plan. Acum plecaţi! Repede!

Se împrăştiară în câteva secunde. Jim o ajută pe Adelaide să coboare treptele lunecoase până în stradă, apoi – ţinând în braţe

voluminosul pachet din mătase la fel ca pe un copil – ea se alătură grupului îndreptându-se către gară. Jim îşi nota

ceva în carneţel din mers.

*

Vârful Stâncii din Eschten se întrezărea de la ferestrele apartamentelor contelui Thalgau, tronând mult deasupra acoperişurilor din oraş. Bătrânul conte lăsă deoparte binoclul şi se îndreptă de spate.

— Minna! strigă el. Uniforma mea. Te rog să o pregăteşti, draga mea!

Contesa se ridică. Până atunci aţipise îngrijorată pe sofa.

— Dar ce ai de gând să faci?

— Mă spăl, mă bărbieresc şi mă îmbrac, apoi mă duc la grajduri să caut un cal.

— Nu te simţi bine!

În viaţa mea nu m-am simţit mai bine ca acum, zise el.

Contele era pământiu şi avea ochii roşii. Mâna lui dreaptă tremura vizibil şi se deplasa cu dificultate. Dar, după felul în care stătea în faţa ei cu bărbia ridicată şi cu spatele drept, ea înţelese ce avea de gând şi recunoştea în sinea ei că era ceea ce se cădea. Privirea ei se înceţoşă; nu-l mai vedea clar. Ea nu vedea în el un trădător. Tot ce vedea acum era soldatul tânăr şi mândru pe care-l iubea de mai bine de patruzeci de ani acesta era încă acolo, în sufletul lui.

Se duse repede să-i pregătească cea mai bună uniformă şi pantalonii strâmţi, de culoare verde-închis, cu vipuşcă lucioasă; tunica cu nasturi aurii şi şnur; chipiul înalt de culoare neagră, cu panaş roşu; cizmele de călărie şi mantia; cingătoarea, sabia lungă şi încovoiată de cavalerie.

Îl ajută să se îmbrace. Mâna lui stângă era amorţită – nu îşi putea încheia singur nasturii de la tunică, dar ca să nu-i rănească orgoliul, contesa se ocupă imediat de ei, fără a mai deschide subiectul.

— Fetiţa mea, spuse răguşit contele şi o mângâie pe obraz.

Îşi pregăti apoi tocul din piele şi revolverul, şi, după ce îl reîn cărcă, îl prinse la cingătoare, iar în cele din urmă îşi trase mantia neagră peste umărul stâng.

O privi în ochi. Nu le era uşor să vorbească. Totuşi, micile intimităţi oferite de ritualul simplu al îmbrăcării – încheierea nasturilor, perierea hainelor, atitudinea sinceră şi mândră, precum şi gestul simplu de tandreţe – mâna lui care-i mângâia obrazul – aceste lucruri atârnau mult mai greu în balanţă decât ruşinea.

Îi sărută părul sur şi plecă.

Generalul german îi dăduse lui Godel o oră ca să-i aducă steagul, iar pentru el cuvântul era sfânt. După şaizeci de minute, când văzu că nu apărea nimeni cu steagul, generalul ceru să-i fie adus calul.

Lăsând pe mâinile subalternului său harababura de la gară, generalul şi aghiotantul său plecară folosind o ieşire laterală. Tânărul ofiţer consultă harta oraşului şi îi arătă generalului ceea ce-l interesa, apoi acesta îşi mână calul în direcţia stâncii.

— Ştii, Neumann, îi zise aghiotantului în timp ce-şi croiau drum pe străzile pline de mulţime. Cred că mai e ceva la mijloc. Nu m-ar surprinde ca individul acela, Godel, să aibă un plan de rezervă în favoarea lui. Cu atât mai bine.

— Dar de ce, domnule?

— Politica, băiete dragă. Dacă există într-adevăr ceva de care ar trebui să fie salvaţi – iar noi îi vom salva –, ieşim basma curată. Aceea e stânca? Acolo unde e vagonul ăla pe culme? Unde sunt oameni cu felinare?

Priviră mai bine printre acoperişurile caselor. Generalul îşi trase calul înapoi făcând politicos loc unui cuplu de tineri care treceau grăbiţi: o fată zveltă acoperită cu o mantie cu glugă, care purta – se pare – un copil în braţe, şi un tânăr îmbrăcat într-o jachetă de postav cu braţul trecut protector pe după umerii fetei.

— Se pare că ceva nu e în regulă acolo, în vârf, zise tânărul ofiţer. Priviţi. Cred că linia funicularului nu e în funcţiune sau aşa ceva.

Generalul avea aceeaşi părere. Scuturã hăţurile, şi copitele calului răsunară pe dalele de piatră, în timp ce se îndreptau în galop spre staţia de funicular.

Cam pe la ora aceea doi fraţi trecuţi de prima tinereţe, tâlhari de râu specializaţi în spargerea clădirilor de pe mal, încărcând prada într-o barcă înainte de a vâsli mai departe, găsiră un cadavru agăţat în vâslele lor. Cadavrele scoteau bani frumoşi – dacă le duceai la Şcoala de Anatomie înainte să se descompună –, aşa că merita să abandoneze temporar planul cu depozitul de tutun şi să ridice cadavrul la bord.

Şi era un cadavru pe cinste: păr negru, buze roşii, linii frumoase. Era şi normal să te simţi dezamăgit atunci când – după ce scoteai corpul din apă – acesta revenea la viaţă, tuşind şi eliminând apa din plămâni. Aproape se simţeau tentaţi să-i aplice o lovitură în cap ca să facă din ea un cadavru adevărat, dar aceşti fraţi erau, de fapt, nişte oameni sensibili.

În timp ce Miroslav vâslea spre casa lor dărăpănată din Centrul Vechi, Josef îi frecă răbdător mâinile şi o ajută pe femeie să se ridice în capul oaselor, ducându-i la buze o ploscă cu rachiu de prune. Ea începu să respire normal şi la un moment dat deschise ochii.

— Cred că se va face bine, Slava! spuse Josef. Da, da, draga mea, încearcă să respiri adânc, o să fii curată şi uscată în câteva minute. Ai avut mare noroc că noi tocmai dădeam o tură cu barca, nu-i aşa? Aproape am ajuns acasă. O să fie bine acum…

Statuia la care se referea Jim era o reprezentare alegorică a Păcii, care primea omagii din partea Artei şi Comerţului – un monument turnat în bronz, aşezat pe un soclu din

marmură.

266

Nu părea să aibă vreo legătură cu Compania de Căi Ferate, dar cele trei nuduri durdulii şi vesele erau un loc de întâlnire preferat de mulţi, iar acum – când mulţimea începea să ia în zeflemea trupele germane, care se adunaseră la intrarea în gară – Pacea, Comerţul şi Arta erau mai populare ca niciodată. Mai mulţi tineri se căţăraseră pe monument, iar unul stătea călare pe umerii confortabili ai Păcii, ameninţând cu pumnii şi strigând obscenităţi invadatorilor.

Aşadar, nu era prea greu pentru Jim şi ceilalţi să se strecoare neobservaţi printre rebeli. Vorbi cu Anton mai întâi:

Anton, tu rămâi în oraş. Ia aceste notite – sunt doar câteva cuvinte – baza pentru o broşură. Încearcă să le tipăreşti în cât mai multe exemplare, apoi împarte-le peste tot: lipeşte-le pe ziduri, strecoară-le pe sub uşi; trebuie să ajungă în tot oraşul. Lucrul cel mai important acum este ca oamenii să afle ce s-a petrecut. Regina a fost arestată la ordinele lui Godel şi era cât pe ce să fie executată, dar ea a scăpat şi a dus steagul într-un loc sigur – la fel ca Walter von Eschten – la Wendelstein. Steagul e liber – acesta e mesajul. Nimeni nu trebuie să creadă că s-a predat sau că a trădat ţara. Fă asta imediat!

Anton încuviinţă din cap, făcând un soi plecăciune în faţa lui Adelaide şi dispăru.

Jim îi făcu un semn lui Karl, care spuse:

— Acum trebuie să ajungem urgent la liniile de rezervă din partea dreaptă a gării, undeva în spatele hotelului de acolo. Vedeţi unde este postul de manevră. Michael spune că Trenul Regal e tras acolo în faţă, iar locomotiva cu aburi e gata de plecare. Cu siguranţă, Godel avea de gând să fugă, dar noi i-am luat-o înainte. Unchiul lui Willi e mecanic

de locomotivă; el ştie bine cum funcţionează, iar soldatul Schweigner ştie şi el – vor lua în primire locomotiva. Lucrul cel mai important este să o urcăm pe regină la bord. Imediat ce va fi în tren, vom pleca indiferent dacă restul grupului vor ajunge sau

nu la timp. Aşa că despărţiţi-vă acum, vedeţi cum ajungeţi acolo şi mult noroc!

Le luă cinci minute să-şi croiască drum prin mulţimea adunată în jurul hotelului şi să se strecoare pe strada din spatele acestuia; douăzeci de secunde să pătrundă în holul pustiu şi treizeci ca să iasă de acolo; apoi se treziră pe un peron mic şi murdar, sub un turn de apă, şi la numai o sută de metri distanţă – în faţa unui post de manevră înnegrit se aflau cele două vagoane cafenii ale Trenului Regal. Aburul ieşea pe coşul micuţei locomotive, iar ei rămaseră pe loc privind siluetele întunecate ale lui Wiui şi soldatului Schweigner – înfăşurat în mantaua sa – care săreau în cabina acesteia.

— În regulă, să mergem, zise Jim şi coborâră alergând povârnişul de la capătul peronului, apoi traversară porţiunea cu pietriş până la tren.

Studentul Michael îi aştepta lângă uşa deschisă a vagonului. Le spuse în şoaptă:

— O să rămânem aici ca să blocăm celelalte trenuri cât vom putea. Linia asta duce la Andersbad, iar până acolo drumul e liber. Succes!

Mai multe mâini se întinseră spre ei ca să-i tragă la bord, iar Michael le făcu semn cu mâna celor din locomotivă. O altă mână flutură în semn de răspuns şi, cu o smucitură, trenul se puse în mişcare. Reuşiseră să scape.

CAPITOLUL 18
Întunericul de dinaintea zorilor

Strigăte, agitaţie şi focuri de armă, însă trenul prindea viteză şi în scurt timp trecu de pe linia de rezervă pe linia principală. În urma trenului rămăseseră două siluete negre pe fundalul alb al zăpezii, care se îndepărtară în grabă să schimbe macazul.

Jim se relaxă şi privi în jur.

Se aflau în capătul celui de-al doilea vagon. Nu putea să vadă mare lucru înăuntru, pentru că singura lumină provenea de afară, dar, în cele din urmă, Karl scăpără un chibrit şi aprinse o lampă cu gaz. Pe măsură ce flacăra lămpii se stabiliza, interiorul vagonului devenea vizibil: un salon spaţios şi confortabil, cu scaune pluşate, podea mochetată şi lambriuri din lemn de mahon.

Adelaide depuse cu grijă steagul pe una dintre mese. După ce-l aranjă, ridică ochii:

— Domnule Von Gaisberg, zise ea, vrei să le spui tuturor să vină aici, te rog?

Apoi o zări pe Becky, cu faţa albă ca varul din cauza epuizării, abia ţinându-se de spătarul scaunului.

— Stai jos, îi zise, aşezându-se şi ea. Mai aşteaptă doar un minut, poţi să adormi după aceea, dar acum vreau să mă adresez tuturor.

Karl reveni împreună cu alţi cinci studenţi şi cu caporalul Kogler. Ea le ceru să se aşeze, iar ei ascultară – caporalul într-o poziţie deloc confortabilă, din cauza puştii.

Adelaide le vorbi, iar Becky traduse.

— V-aţi descurcat foarte bine cu toţii. Am fost şi suntem la un pas de a pierde steagul. E evident ce căuta baronul Godel pe vârful stâncii. Dar steagul se află încă în posesia noastră, Razkavia e încă independentă, iar eu sunt în continuare regină. Iată ce vom face. O să ducem trenul acesta la Andersbad – acolo duce linia –, apoi vom merge direct la garnizoană. Am să vorbesc cu trupele de acolo şi

am să fac apel la oamenii loiali din oraş ca să mă susţină. Trebuie să ajungem apoi la vechiul castel de la Wendelstein. Toată ţara va şti ce înseamnă asta.

Karl tuşi uşurel.

— Wendelstein e numai la câţiva kilometri de Schwartzberg, Majestate. Contele Otto…

Studentul ezită. Adelaide îl încurajă:

— Continuă.

— Ei bine, sunteţi sigură de atitudinea acestuia faţă de dumneavoastră? Cu toţii ştim că se aştepta să urmeze la tron. A fost cumva implicat în acest complot?

Chipul reginei deveni aspru, iar ochii ei întunecaţi aruncau săgeţi. Jim şi Becky cunoşteau prea bine această expresie.

— Nu ştiu ce va face contele Otto. Am fost regină îndeajuns de mult timp ca să cunosc importanţa steagului şi ce anume a făcut Walter von Eschten la Wendelstein. Şi contele Otto cunoaşte. Va fi decizia sa de partea cui să lupte. Mai are cineva vreo întrebare?

Se uită în jur. Feţele pe care le vedea erau sumbre. Nimeni nu spunea nimic.

— Prea bine. Acum cu toţii avem nevoie de odihnă. Sugerez să dormim până ajungem la Andersbad. Vă puteţi instala confortabil oriunde vreţi. Şi vreau să vă mai spun că sunt mândră de voi…

Becky se afla în acel stadiu al oboselii în care începi să-ţi imaginezi tot felul de lucruri sau poate să vezi anumite ciudăţenii care în mod normal sunt invizibile. I se părea că vede pe chipul lui Adelaide o expresie aparte atunci când îl privea pe Jim – lucru

valabil şi pentru Jim, de altfel – o expresie sălbatică, dar în acelaşi timp tandră şi lacomă, timidă şi cumva *animalică* – un amestec ciudat din toate. Cei doi nu-şi puteau lua ochii

unul de la celălalt. După ce regina şi Becky trecură împreună în primul vagon. Becky aprinse lampa în compartimentul de dormit, o surprinse pe Adelaide rozându-şi nervoasă o unghie, cu obrajii în flăcări şi respirând grav.

— Du-te şi-l cheamă pe Jim, fu tot ce îi spuse.

Fata îl chemă, iar când se întoarse însoţită de el, Adelaide tocmai desfăcea micul săculeţ din catifea pe care i-l ceruse lui Becky cel din sertarul biroului. Dimineaţa aceea, în care se treziseră în apartamentele ei de la palat, părea atât de îndepărtată! Jim tremura. Ochii lui verzi erau roşii de nesomn, dar străluceau, aprinşi de emoţie, la fel ca ai lui Adelaide. Într-adevăr, se gândi Becky, e absolut indecent; dacă se vor atinge vor exploda…

Apoi Adelaide îi surprinse pe amândoi.

— Voiam să fac asta de ziua mea, dar nu sunt sigură când pică şi, oricum, cine ştie dacă vom supravieţui până atunci. Şi dacă vreunul din voi va refuza, am să-i scot ochii, pentru că – ce naiba – eu sunt regina şi pot să fac ce-mi place. Acum, Jim, trebuie să îngenun chezi. Haide, în genunchi!

El se aşeză încet în genunchi, iar ea scoase din săculeţ o stea din aur – o decoraţie superbă prinsă de o panglică din mătase verde.

— Acesta e Ordinul Sf Ştefan. E un ordin nobiliar. Asta înseamnă că ai rang de nobil: baron sau ceva de genul, nu-mi amintesc prea bine ce anume. Pentru tot ce ai făcut de la început – pentru regele Rudolf şi pentru ţară, nu pentru mine.

Pentru prima dată în viaţa lui, Jim rămase fără glas. Ochii lui străluceau – Becky credea că era furios, dar se înşela. El luă mâna pe care Adelaide o ţinea întinsă spre el şi o sărută.

Adelaide îi aranjă panglica în jurul gâtului şi se întoarse spre Becky.

— Acum tu, zise ea. Am una şi pentru tine. Scotoci în săculeţ şi scoase o medalie din aur prinsă cu o panglică stacojie. Apropie-te, îi spuse.

Becky se apropie, iar Adelaide îi prinse decoraţia în piept.

— E înaltul Ordin al Vulturului Roşu, zise ea. Clasa a Doua. E pentru civili. Pentru că ai fost o interpretă atât de bună. Acum du-te să te culci în celălalt compartiment, Becky. Vreau… vreau să vorbesc cu…

Becky se retrase, iar în timp ce închidea uşa, auzi un oftat sau un geamăt – aşa ceva –, sau poate amândouă. Sincer, se simţea înlăturată, dar nu pentru că fusese trimisă să doarmă în celălalt compartiment, ci pentru că cei doi îşi doreau atât de mult să fie singuri ca să… ce anume? Ştia, dar roşi când se gândi la asta. Ei îşi doreau acest lucru cu o intensitate de care nu putea decât să se minuneze. Poate că nu era destul de matură ca să înţeleagă; poate că pasiunea venea după mai mulţi ani de experienţă sau poate că trebuia să apară o persoană anume pe care încă nu o cunoscuse şi cu care…

Cu obrajii îmbujoraţi şi medalia prinsă în piept – înaltul Ordin Cavaleresc al Vulturului Roşu, Clasa a Doua – Becky adormi. Trenul spulbera pufăind liniştea hibernală a nopţii.

În cabina locomotivei, studentul Willi verifica mecanismele de control. Manometrul de presiune oscila în jurul valorii de 75 de kilograme pe centimetru pătrat – o valoare destul de scăzută, dar pe de altă parte şi nivelul apei era scăzut. Nu fusese timp să umple rezervorul. Să încerce să alimenteze cazanul cu mai mult combustibil, ca să ridice presiunea? Ar fi trebuit poate să se oprească undeva ca să găsească apă, dar unde? Oricum, dacă mergeau cu viteză scăzută, riscau să fie prinşi. Era o adevărată dilemă. Şi nu era singura. Să fi fost linia liberă într-adevăr? Nu mai erau alte trenuri în grafic, dar o cursă

specială ar fi putut apărea oricând, şi nu puteau schimba macazul după bunul lor plac.

272

Şi mai era şi soldatul Schweigner. Lui Willi îi venea greu să se înţeleagă cu acesta. Se ocupase de umplerea cazanului cu combustibil şi avusese grijă de foc, dar vorbise foarte puţin, iar atunci când Willi îl întreba ceva, soldatul răspundea monosilabic. Acum stătea în uşa locomotivei, pe partea stângă, cu capul în afară şi mâna pavăză la ochi pentru a evita fumul şi ninsoarea deasă care începuse din nou.

Fulgi mari de nea intrau roind în cabina locomotivei, iar Willi se simţea norocos stând atât de aproape de cazan, chiar dacă acesta duduia infernal.

Curios să vadă unde se aflau, scoase capul pe partea dreaptă – în timp ce soldatul Schweigner făcea acelaşi lucru pe partea stângă şi puse mâna pavăză la ochi. Nu era decât întuneric, viscol şi vuietul infernal al locomotivei, iar în secunda următoare studentul primi o lopată în moalele capului – o lovitură atât de puternică încât auzi clopoţei – sau era doar imaginaţia lui? Brusc se văzu în genunchi, încercă să se prindă de ceva, dar totul se petrecea cu încetinitorul în capul lui, şi apoi veni o altă lovitură care îi aminti toată durerea pe care prima abia dacă apucase s-o răspândească.

— Regina, îngână el, dar nu mai putu continua, pentru că era cu faţa lui în jos, apoi simţi că alunecă şi vântul îl desprinde din locomotivă într-un întuneric profund, cu pietriş şi rădăcini de copaci şi gheaţă, iar sub gheaţă – apă, o apă adâncă.

Sodatul Schweigner se ridică tremurând. Abia mai putea să ţină lopata în mână. Dar îşi făcuse datoria sau mai bine spus, doar prima parte a acesteia; pentru restul nu mai trebuia să aştepte prea mult.

Apucă ferm mânerul, mai azvârli câteva lopeţi de cărbune în cazan şi închise uşa acestuia. Verifică viteza: 40 de kilometri la oră, dar urma un povârniş. Presiunea creştea. Căută conducta de abur şi găsi supapa de siguranţă, pe care o distruse apoi cu o lovitură de lopată. În timp ce locomotiva încetinea până la 32 de kilometri la oră, iar acul indicatorului de presiune atinse punctul maxim,

soldatul Schweigner sări din cabina locomotivei şi se rostogoli pe un dâmb acoperit de zăpadă, oprindu-se cu răsuflarea.

Încercă să se ridice ţinându-se de copacul în care se izbise şi se şterse de zăpada la ochi ca să îndepărteze. Trenul trecu pe lângă el şi se îndepărtă, prinzând viteză după creasta dealului. Acum urma o coborâre abruptă – Schweigner cunoştea bine această rută. Nu putea prezice când avea să explodeze boilerul; erau în mâinile Domnului, de acum încolo.

Gemând, escaladă povârnişul şi porni târşâindu-şi picioarele în direcţia orăşelului Sf. Wolfgang, care se afla la mai puţin de un kilometru distanţă – unde ştia că avea să găsească un oficiu telegrafic.

De la subsolul unui atelier tipografic din cartierul Universităţii, mai multe persoane ce cărau teancuri de foi volante pe care nu se uscase încă cerneala se strecurau pe străzi vârându-le în mâinile trecătorilor, în cutii poştale ori prin buzunare sau lipindu-le pe zidurile caselor, pe stâlpii de iluminat sau pe uşi.

Din loc în loc oamenii se opreau să le citească sau îşi trăgeau de mânecă vecinii şi arătau cu degetul semn în sus, spre stâncă:

— Regina a luat steagul! A plecat cu el la Wendelstein precum Walter von Eschten!

— Ce lovitură de teatru! E la fel ca în Evul Mediu!

— Asta o să le vină de hac…

Străzile erau pline de oameni nedumeriţi; în unele locuri se trăgea cu arma. Comandantul forţelor germane, generalul Von Hochberg, îşi ţinea în rezervă cea mai mare parte a trupelor, pentru că era sigur că la un moment dat armata Razkaviei s-ar putea răzgândi şi ar veni să susţină micile grupuri de civili care-i ameninţau cu puştile lor de vânătoare şi cu bolovanii din caldarâm.

De îndată ce aflase ce se petrecuse pe vârful stâncii, îl pusese pe baronul Godel sub arest. Şambelanul, surprins şi amărât, nu avusese de ales.

274

Imediat după aceea, generalul Von Hoehberg, văzând că izbucnise un incendiu în cartierul bancar trimise o companie de grena dieri cu ordin să stingă focul şi să-i protejeze pe civili; şi tocmai se pregătea să plece ca să se ocupe de baricadele din zona universităţii când un maior agitat apăru călare însoţind o trăsură acoperită.

— Domnule general! Priviţi pe cine avem aici! L-am găsit lângă gara de la Grădina Botanică.

Generalul privi înăuntru unde se afla prinţul Leopold însoţit de infirmiera trimisă de Godel.

— Cine e?

— Prinţul Leopold, spuse infirmiera speriată, încercând să-l protejeze pe prinţ şi temându-se să nu fie acuzată de ceva.

— Ah! Acum înţeleg.

Generalul înţelegea acum restul planului baronului Godel. Aruncă o privire chipului demn de milă al prinţului şi se întoarse spre maior.

Du-l pe bietul om înapoi la palat, dă-i o duşcă mare de rachiu şi lasă natura să-şi urmeze cursul. Neumann, unde eşti? Hai să rezolvăm problema cu baricadele acelea…

Între timp, studenţii cu broşurile înaintau prin Centrul

Vechi pe alei, străduţe încâlcite şi prin curţi înguste, cu mesajul lor de evadare şi speranţă. Miroslav Kovaly, unul dintre bătrânii tâlhari de râu, era în stradă căutând ceva de-ale gurii pentru oaspetele lor pescuit din apă, când un tânăr îi îndesă în mână o broşură.

— Uite, tataie! Citeşte asta! Du-l acasă şi arată-l familiei!

— Aşa am să fac. Mulţumesc…

Trenul se legăna ameninţător pe şine, iar Jim se trezi. Braţul său înţepenise sub capul lui Adelaide. Ea dormea încă, iar când el încercă să-şi retragă braţul, ea protestă murmurând:

— Nu pleca…

Dar el o sărută şi sări din pat, scuturându-şi puţin umerii ca să se dezmorţească. Nu avea nicio îndoială: trenul se clătina ca o barcă

prinsă într-o furtună. Şocurile erau atât de puternice încât săculeţul din catifea al lui Adelaide şi jacheta lui căzuseră din cuier.

— Trezeşte-te! îi spuse el şi o scutură uşurel de umăr. Haide, iubito… pentru Dumnezeu…

— Ce este?

Adelaide se ridică moleşită în capul oaselor, simţi mişcările bruşte ale trenului şi se agăţă de braţul lui, surprinsă. Jim, ce se petrece?

— Cred că trenul a scăpat de sub control. Am să mă duc în faţă să verific. Îmbracă-te şi vezi de steag. Rămâi lângă pat. Dacă trenul sare de pe şine măcar vei ateriza pe moale.

Îşi puse iute jacheta, îşi legă şireturile pantofilor, apoi o luă în braţe.

Te iubesc, îi mărturisi. Înţelegi? Mai mult decât orice pe lume. Viaţa, moartea, Razkavia, Anglia – sunt nimic pe lângă acest sentiment. Nu ţi-am spus până acum, dar

trebuia să o fac.

Faţa ei era îngropată în scobitura gâtului său. Îi mângâie părul negru, atât de bogat şi parfumat, apoi o auzi spunând:

— Jim, dintre toţi bărbaţii pe care i-am cunoscut, te-am iubit numai pe tine şi te iubesc din prima zi în care te-am văzut la firma Lockhart şi Selby… de atunci nu am încetat să te iubesc. Te iubesc, Jim…

Trenul fu zguduit de o explozie, care le aminti de dimineaţa însorită din St. John’s Wood Street – cea petrecută cu câteva luni în urmă pentru că răsunase de parcă ar fi explodat o bombă. O secundă mai târziu urmă o hurducătură grozavă, mai puternică decât cele anterioare şi vagonul se zgudui sărind de pe şine, apoi se răsturnă – moment în care amândoi fură aruncaţi în perete, deşi nu mai ştiau dacă acela era peretele, tavanul sau podeaua. Urmă o luptă disperată cu aşternutul şi mirosul însoţit de şuierul unei scurgeri de gaz, apoi flama unor cărbuni încinşi, căldura degajată de fierul înroşit…

276

Jim îşi adună forţele şi făcu un ultim efort. Piciorul îi era prins, încercând să se elibereze, căzu pe spate şi sparse un ochi de geam. Se ridică din nou, o găsi pe Adelaide aproape inconştientă, cu o tăietură la tâmplă, şi o eliberă dintr-o singură mişcare.

Ea era în cămaşa de noapte. Jim zări în mormanul de cearşafuri mantia ei de culoare neagră şi o trase, apoi, ridicându-se, se lovi cu capul de geamul de deasupra lui şi trase o înjurătură înainte să-l spargă.

— Vino aici, spuse el şi o ridică. Era la fel de uşoară ca un copil. O împinse cu putere prin golul ferestrei, apoi o ajută să se caţăre singură. Repede! îi spuse. Fugi, îndepărtează-te de locomotivă, mă duc după Becky, mai strigă el şi în acelaşi moment zări una din cizmele reginei. Era desculţă în

zăpadă. Vagonul răsturnat scânteia roşu-aprins, iar şuieratul gazului se auzea din ce în ce mai tare. După câteva secunde de căutări, Jim găsi şi perechea cizmei, apoi ieşi din trenul răsturnat cu amândouă în mână.

— Întoarce-te! o strigă el. Du-te şi ia steagul! Grăbeşte-te!

Adelaide încuviinţă din cap, se uită la el cu acei ochi negri atât de dragi şi îşi trase cizmele în picioare orientându-se spre cel de-al doilea vagon, mai departe de primul. La urechile lui Jim ajunseră alte voci şi apoi se iviră braţe şi capete, şi trupuri care se salvau din vagonul avariat, dar el se întoarse, păşind pe carcasa răsturnată şi îndreptându-se iute spre următoarea uşă. Apăsă clanţa, deschise uşa şi strigă:

— Becky! Becky! Unde eşti?

Ea răspunse destul de calmă din întuneric:

— Nu striga. Cred că mi-am rupt ceva. Braţul sau coasta, clavicula, nu mai ştiu. Nu mă pot mişca.

Jim se lăsă în jos şi bâjbâi prin întuneric până ce-i atinse braţul, care era întins pe lângă corp. Înţelese că era prinsă sub patul de sus, care se desprinsese din peretele de lemn. Jim ridică de un capăt al patului şi o întrebă:

— Acum poţi să te mişti?

Becky încercă, adunându-şi puterile, dar scoase un strigăt de durere, apoi încercă din nou, în timp ce el ridica patul de deasupra cât putea de mult. După ce reuşi să iasă, Jim îl lăsă din nou să cadă.

— Ai cizmele în picioare?

— Nu…

— Vei avea nevoie de ele.

El întinse mâna şi începu să caute prin jur până ce le găsi; le aruncă afară prin deschizătura uşii de deasupra lor, apoi o cuprinse cu mâinile de talie, ca să o ridice. Fata

leşină. O ridică mai uşor aşa şi simţi că avea coastele rupte când o lipi de trupul lui, dar continuă să o împingă neîndurător până ce partea superioară a corpului ei ajunse în exterior; apoi se căţără deasupra vagonului şi o trase afară. Majoritatea studenţilor ieşiseră deja din cel de-al doilea vagon. Caporalul Kloger tocmai îi întindea îngrijorat drapelul lui Adelaide, care văzu că una dintre margini era ruptă. O fâşie de mătase de un roşu-aprins atârna acum din steagul împăturit.

— Toată lumea e teafară? întrebă ea.

— Michael e mort, zise Gustav cu o voce tremurătoare. Are gâtul rupt. E mort…

În spatele lui, doi studenţi ridicau cu grijă trupul lui Michael, pe care îl transportară apoi până sub copaci şi-l acoperiră cu o pătură. Jim puse mâna pe umărul lui Gustav şi-l scutură uşurel. Karl întrebă:

— Unde e Willi? L-aţi văzut cumva în cabina locomotivei?

Priviră de-a lungul şinelor deformate. Strălucirea jăraticului era sinistră, trunchiurile negre ale copacilor iţindu-se din întuneric ca nişte aripi scheletice ale unui decor macabru. Jim, în starea de delir şi epuizare în care era, nu ar fi fost deloc surprins să-l vadă în acel moment pe Henry Irving1 ivindu-se în sania sa din *Clopotele,* sau dacă toţi copacii s-ar fi dat la o parte alcătuind un cadru de tablou

1 Renumit actor britanic (n.tr.)

ca să-i facă loc să treacă lui Louis dei Franchi, rănit după duelul său fatal din *Fraţii Corsicani.*

— Adună-te, îşi spuse el şi scutură din cap. Willi nu e de găsit, rosti el în germană, şi nici soldatul acela, cum se numeşte…

— Schweigner! zise caporalul. El nu a fost convins de la început! La naiba, ar fi trebuit să mă urc şi eu cu el în

locomotivă…

— Nu avem timp să mai îndreptăm lucrurile acum, zise Jim. Luaţi repede din vagoane tot ce aveţi nevoie.

Ca şi cum ar fi vrut să-i întărească spusele, o limbă de foc se ridică brusc în spatele lor. Gazul scurs luase foc, iar forţa combustiei îi făcu să se clatine pentru o clipă.

În timp ce doi dintre ei se căţărau din nou pe vagon ca să-şi recupereze armele, Jim îl întrebă pe caporal:

— Ştii unde suntem?

— Nu departe de Andersbad. Uite, acolo e un indicator.

Pe trunchiul unui copac era bătută în cuie o tăbliţă dreptunghiulară cu însemnele şterse ale Companiei de Căi Ferate Razkaviene.

Jim privi mai departe de locomotiva în flăcări, cu mâna straşină la ochi, şi nu văzu decât o depresiune cu numeroase rânduri ascendente de pini maiestuoşi pierzându-se în întuneric.

— Înseamnă că nu suntem prea departe de castel, zise el.

— E chiar în vârful dealului, auzi o voce gâtuită undeva mai jos de el, iar când privi într-acolo o zări pe Becky şezând pe o buturugă şi ţinându-se de coaste.

— Dacă e atât de aproape, vom ajunge destul de repede acolo, spuse Adelaide. Trebuie să ducem steagul sus…

Se opri din vorbit şi ascultă acelaşi sunet pe care-l auzeau toţi: zgomotul cadenţat al unei locomotive cu aburi undeva în depărtare, venind dinspre capitală. Noaptea era liniştită, iar trenul era destul de departe încă, dar zgomotul era inconfundabil.

— Nu avem de ales, zise Jim. Plecăm imediat într-acolo.

Karl interveni:

— Dar frăulein VVinter?

Becky tăcea. Jim îi putea vedea lacrimile strălucindu-i pe

obraz.

— Te poţi mişca? o întrebă încetişor.

Ea clătină din cap.

— Lăsaţi-mă aici. O să mă ascund, găsesc eu o soluţie.

— Nu te prosti! o certă Adelaide. Doar nu crezi că aş putea permite aşa ceva. Nu are rost să mai comentezi, nu avem timp pentru asta. Aduceţi nişte pături din vagoane, haideţi. Improvizaţi o targă!

Karl şi alţi doi studenţi săriră înapoi în vagoane în timp ce Jim şi caporalul Kogler smulseră doi copăcei de pe care tăiară crenguţele.

Două minute mai târziu, Becky era întinsă pe o pătură legată între două beţe. Era nespus de dureros, iar când cei patru care cărau targa începură să se poticnească pe povârnişul abrupt, abia se putea stăpâni să nu urle.

Dar înaintau – aşa zdrenţuiţi şi obosiţi cum erau – şi în scurt timp ajunseră destul de departe de calea ferată, mergând printre copaci. Jim privi în urmă. Locomotiva în flăcări încă se mai vedea din locul acela. Îşi ciuli urechile. Zgomotul celuilalt tren se auzea mult mai distinct. Părea să fi redus viteza – ceea ce însemna că văzuseră deja rămăşiţele trenului regal sau că se aşteptau să le vadă probabil că cineva îi avertizase. Schweigner… Ridică din umeri.

— Cât mai avem până la castel? îl întrebă pe Karl.

— E în vârful dealului. Suntem pe drumul cel bun.

— Aş vrea eu *săfim* pe un drum sau măcar pe o cărare. Terenul ăsta e al naibii de anevoios. Haideţi! Vreţi să mai facem schimb, băieţi?

Cei patru purtători ai târgii cedară bucuroşi sarcina lui Jim, Karl, Gustav şi caporalului. Becky nu se mişca, dar Jim auzea câte un geamăt aproape insesizabil care spunea totul despre durerile pe care le îndura.

— Nu mai avem mult, fetiţo, o încurajă el, ştiind însă că era o minciună.

Peste bolovani şi rădăcini de copaci, alunecând pe alocuri pe muşchi îngheţat, sărind peste gropi camuflate de zăpadă, urcau, împleticindu-se, fiecare dintre ei concentrându-se asupra bucăţii de pământ de la picioarele lor. Nuanţe vagi de gri şi negru erau tot ce puteau vedea. După un timp, genunchiul la care Jim se rănise cu mulţi ani în urmă zvâcnea de durere, dar continua să meargă – cu ghetele pline de zăpadă şi faţa zgâriată de crengi, încercând să ţină băţul de la targă cât mai drept.

În faţa lui păşea Adelaide, strângând steagul la piept. Regina mormăia concentrată un lung şir de imprecaţii, numai pentru tine.

Apoi sesizară o schimbare în zgomotul cadenţai al trenului care se apropia. Se auzi un scârţâit prelung de frâne şi şuierul aburului, deşi zgomotele erau aproape complet estompate de copaci.

— Au ajuns la tren, zise Karl.

— Nu vă opriţi, spuse Jim şi merseră mai departe.

Biata Becky părea să fi leşinat din nou, pentru că nu se mai auzea nimic din pătura groasă. Jim o privi cu tristeţe. Fără îndoială, era periculos să o transporte aşa – coastele rupte i-ar fi putut perfora un plămân. Acesta era doar un mic aspect al întregului dezastru. Practic, era sigur că aveau să moară cu toţii – acolo, în acel colţ al Europei uitat de lume – pentru o cauză care era deja pierdută. Dan Goldberg avea dreptate: Germania sau Austria avea să învingă Razkavia, era inevitabil.

Şi dacă puteai identifica atât cauza, cât şi efectul cu oarecare acurateţe, îşi spuse el, puteai reuşi să urmăreşti firul evenimentelor mergând invers spre sursa problemei; şi acesta s-ar fi putut afla la mii de kilometri distanţă şi cu mulţi ani în urmă, în registrele vreunui bancher sau în copilăria unui prinţişor frustrat; dar cel mai probabil existau

un milion de astfel de fire – şi dacă oricare dintre acestea s-ar fi răsucit sau s-ar fi rupt în mod diferit, consecinţele ar fi fost şi ele diferite. Nu exista o logică a lucrurilor, se gândi Jim; totul era haotic, întâmplător. Nu erau decât o bandă de amărâţi

zdrenţăroşi care voiau să ducă o bucată dreptunghiulară de mătase într-un morman de ruine şi aveau să moară apărând-o. Din moment ce nimic nu avea sens, această acţiune părea să semnifice la fel de mult ca oricare alta.

Ascensiunea deveni ceva mai uşoară. Copacii se răriseră. Cerul încă nu se luminase, dar era ceva în aer care anunţa apropierea zorilor – o prospeţime, o schimbare în direcţia vântului. Era destul de rece. Jim simţi sudoarea rece pe faţă.

— Hai să schimbăm, zise cineva şi cei patru purtători pasară din nou beţele celor care se odihniseră între timp. Jim aruncă o privire către Adelaide. Aceasta mergea cu capul plecat, iar mantia ei se ţâra pe jos, udă la poale. Avea cămaşa ruptă, iar marginile de dantelă ale acesteia erau murdare de noroi, însă ţinea steagul la piept cu îndârjire.

— Eşti bine, fetiţo? o întrebă el.

Adelaide dădu capul pe spate şi ridică bărbia. În lumina dinaintea zorilor – acea oră a fantomelor, când lumea devine gri – ochii ei magnifici străluceau negri, plini de emoţie.

— Da, murmură ea. Cât mai avem?

— Nu ştiu, nu mai e mult.

Jim o luă de mână şi o ajută să urce ultimul dâmb abrupt acoperit de zăpadă. Ajunseră la marginea pădurii. Rămaseră pe loc printre copaci, studiind priveliştea ce li se deschidea în faţă: un lanţ de munţi sălbatici cu văi abrupte. Cerul care atârna deasupra lor era greu de zăpadă, având o culoare metalică, întunecată, în tonuri gri-vineţii. Chiar în

faţa lor, pe o colină acoperită de zăpadă imaculată, se aflau ruinele castelului Schloss Wendelstein pe care Adelaide le văzuse ultima dată sub soarele fierbinte al unei după-amiezi de toamnă. Locul arăta acum mult mai dezolant: turnul se înălţa direct spre cer ca un ultim dinte dintr-o gură ştirbă, liniile zidurilor năruite abia distingându-se sub stratul de zăpadă.

În stânga se vedea o cărare care cobora spre castel pierzându-se apoi în pădure, către oraş. Întunericul se adunase sub crengi; lumea era învăluită în tăcere.

Şi în linişte, după ce cercetară cu atenţie împrejurimile, prin zăpadă. Drumul era mai lin aici, se deplasau mai uşor, dar le era frig şi înaintau lent – căci stratul de zăpadă le ajungea până la genunchi. Becky se trezise şi ceruse să fie aşezată jos, iar Karl o ajută să meargă. Le luă aproape zece minute să traverseze cei aproape patru sute de metri până la primul zid năruit al castelului.

Nu ar fi folosit la nimic să se refugieze în turnul castelului, pentru că acesta era precum o cochilie goală. Acoperişul se prăbuşise în interior, iar parterul era acoperit cu mormane de moloz năpădite de rugi.

Adelaide privi în jur şi era clar că nu încetase deloc să mai fie regină. Acum mai mult ca niciodată, era regină şi avea un cuvânt de spus.

— Luaţi unul dintre beţele acelea de la targa cu care aţi cărat-o pe Becky şi puneţi steagul pe el – ăsta e primul lucru pe care trebuie să-l faceţi apoi ridicaţi-l şi fixaţi-l printre bolovanii de acolo. O să fiu mai fericită când o să-l văd fluturând din nou.

Nu aveau cu ce să lege steagul, dar Jim îşi aminti de ultimul său ghem de lână. Caporalul ridică din sprâncene când auzi că trebuiau să folosească un mijloc atât de rudimentar, dar firul de lână se dovedi destul de bun.

Oricum, steagul nu flutura; atârna inert în lipsa vântului, bordura de jos târându-i-se sfâşiată prin zăpadă. Jim şi Gustav legară cele două beţe unul de altul folosind nişte fâşii rupte din pătură, apoi ridicară steagul mai sus, măcar să nu mai atârne pe pământ.

Era important să se încălzească. Jim tremura rău de tot, rămas fără pulover de când evadase din închisoare, iar Adelaide, chiar dacă era înfăşurată în mantia ei groasă, tremura şi ea. Jim o puse să se aşeze lângă Becky, astfel încât să se încălzească reciproc.

283

Apoi caporalul Kogler salută şi spuse timid:

— Vă cer iertare, Majestate. Nu ştiu dacă ar trebui să vă spun, dar am făcut ceva rău. Ştiţi, e atât de frig uneori acolo sus, pe stâncă, încât atunci când suntem de gardă luăm cu noi ceva de băut. În mod normal cred că m-aţi putea trimite în faţa Curţii Marţiale, dar nu m-am atins încă de sticlă, iar, dacă asta v-ar putea ajuta să vă încălziţi, pe dumneavoastră sau pe tânăra domnişoară, sunteţi bine-venite să…

Caporalul scoase din buzunar o sticluţă plată şi uzată din metal şi îi deşurubă dopul.

— Ţuică de prune, zise el. Bunica mea din Erolstein o face. Nu aţi gustat vreodată ceva mai bun, vă asigur.

Adelaide îl privea încruntată. Se făcuse lumină, în sfârşit, iar ei puteau vedea aproape perfect.

— Eşti un om rău, zise ea. Dă-o încoace. Nu pot permite ca santinelele mele să tragă la măsea când sunt de gardă. Sunt absolut şocată. Luă o duşcă, clipi, inspiră adânc şi înghiţi de mai multe ori, apoi adăugă: Dar te iert. Poţi să-i transmiţi bunicii dumitale că o voi numi Furnizor al Casei Regale. Becky, ia şi tu o înghiţitură, haide.

Adelaide ridică sticluţa la buzele fetei. Becky scoase un geamăt când se mişcă, iar Adelaide o întrebă:

— Vrei să te întinzi, draga mea? O să-ţi fac loc. Ia tu tot restul păturii, mie mi-e numai bine şi cald…

Dar Becky clătină din cap. Adelaide se lipi mai tare de ea.

— Nu ai din întâmplare şi vreun cârnat în buzunar? îl întrebă Gustav pe caporal. Imaginează-ţi cum ar fi. O bucată de cârnat gros, cu bucăţele de slănină ca nişte perle şi bine prăjit la exterior…

— Eu nu vreau, zise Karl. Mai bine dă-mi o plăcintă. Ştrudel cu mere. Cu un praf de scorţişoară, zahăr pudră şi multă frişcă deasupra.

— Prea greţos, zise altul. Eu vreau carne. O farfurie cu gulaş din carne de vânat – bucăţi mari în sos – tinută mai întâi la marinat cu

ceapă, usturoi şi ardei, aşa cum o prepară la Florestan, cu smântână deasupra – şi găluşte…

— Nu, nu, te înşeli, spuse altcineva. Cea mai bună e pâinea. Fierbinte şi proaspătă, abia scoasă din cuptor. Rupi coaja, şi din pâine ies aburi, şi o duci la gură, şi…

— Destul, interveni Adelaide. Nu putem mânca vorbe şi ne faceţi mai multă foame. Cât de departe e oraşul? E la numai un kilometru de aici, nu-i aşa? O să trimitem pe cineva jos, în vale, ca să cumpere nişte pâine şi alte lucruri după ce se deschide brutăria. Iar între timp…

Dar nu mai apucă să spună nimic. Adelaide observase o mişcare la marginea pădurii, chiar pe dâmbul de pe care coborâseră spre castel. Studenţii, Jim şi caporalul sesizară expresia ei şi se întoarseră în direcţia aceea. Se ridicară imediat, iar Adelaide puse mâna pe steag. Becky, ghemuită sub pătură, îşi dorea din toată inima să poată sta alături de ei – încerca din toate puterile, dar nu era în stare – în timp ce se pregăteau să apere steagul împotriva soldaţilor din trupele germane, în uniforme cenuşii, care, unul câte unul, se iveau de după copaci cu puştile la piept şi înaintau spre

ei prin zăpadă.

CAPITOLUL 19
Fantomele

Becky simţi printre gene primul fulg de nea. Clipi, şi acesta dispăru, dar imediat simţi alţii, mai mari. Cerul era destul de luminos acum, iar când privi în sus, văzu clar fulgii pufoşi care începuseră să cadă spre pământ. Soldaţii care se iveau din pădure vreo sută sau chiar mai mulţi – deveniră fantomatici printre vălurile de fulgi învârtejiţi, de parcă cineva ar fi sfâşiat un milion de perne.

Becky credea că are vedenii sau că visează. Acea lume hibernală – în două culori: alb şi gri, părea să se mişte fără oprire şi să plutească la nesfârşit, iar siluete de pe cealaltă lume treceau prin ea, deveneau vizibile pentru câteva secunde, apoi piereau din nou. Acesta era locul în care luptase Walter von Eschten, şi iată-l că apărea din nou acum – o siluetă gigantică înconjurată de cavalerii săi cu panaş. Era încă aici după atâta timp. Becky era nespus de mândră că ei le veneau în ajutor. Pentru că mai erau şi *alte* siluete călare pe cai care treceau printre zidurile năruite ale castelului, ivindu-se din ceaţa albă. Jim şi ceilalţi le observaseră şi ei, de asemenea, şi le priveau buimăciţi.

Becky stătea şi privea acest spectacol cu inima bubuindu-i ca un ciocan între coastele dureroase. Fantoma din fruntea soldaţilor se apropie de Adelaide şi se opri în loc atunci când Jim sări în faţa ei să o apere, cu pistolul în mână.

— Englezul! se auzi o voce groasă şi profundă, dar în care se putea distinge o urmă de amuzament, o voce care nu putea aparţine în veci unei fantome: vocea contelui Otto von Schwartzberg.

Becky îşi îndepărtă zăpada din ochi, străduindu-se să

vadă şi să audă, şi i se păru că o vede pe Adelaide întinzând mâna bărbatului, iar uriaşul se aplecă să i-o sărute.

— Vere, spuse Adelaide, credeam că ai plecat în Africa la vânătoarea de lei.

— Oh, aici e distracţia mai mare. Am auzit de trucul cu steagul – tare asta, să-l furi chiar de sub nasurile lor! Şi ce loc ar fi fost mai potrivit decât Wendelstein?

— De unde ai aflat?

— Un fidel supus de-al tău mi-a spus totul, zise Otto şi se trase într-o parte.

În spatele lui stătea – pământiu de durere şi oboseală, însă foarte demn, în poziţie de drepţi contele Thalgau. Sub privirea pătrunzătoare a lui Adelaide, contele îşi lăsă ochii în pământ, apoi bătrânul războinic îngenunche şi îşi scoase de pe cap chipiul negru, astfel încât zăpada începu să cadă pe părul lui cărunt.

Majestatea Voastră, rosti el răguşit. Am greşit. V-am trădat şi mi-am trădat ţara. Nici nu vă pot spune cât îmi este de ruşine. Dumneavoastră… aveţi o inimă mai bună decât a mea. Aţi acţionat din instinct şi aţi făcut bine, iar eu am greşit. Dar nu o să vă mai dezamăgesc de acum încolo. Vă rog să aveţi încredere în ce vă spun, Mâjestate, iar eu voi lupta alături de dumneavoastră până la moarte. Fiecare strop de sânge, fiecare minut care mi-a mai rămas de trăit sunt ale dumneavoastră şi vă implor să mă iertaţi şi să mă lăsaţi să vă slujesc aşa cum trebuie.

Vocea bărbatului tremura şi se stinse în cele din urmă. Ea întinse mâna spre el, iar bătrânul i-o sărută cu ardoare.

— Sigur că vă iert. Acum vă rog să vă ridicaţi şi să faceţi cum spune domnul Taylor.

287

— Deci, dumneata eşti generalul, îi zise Otto lui Jim, foarte amuzat de această descoperire, iar apoi. Văzând

steaua de aur cu panglică verde, adăugă: Felicitările mele, baroane!

— Vă mulţumesc, conte. Aţi venit să staţi de vorbă sau să luptaţi? îl întrebă Jim.

— Să lupt. O să vorbim mai târziu, în timpul micului dejun. Câţi sunteţi?

— Şase oameni... o puşcă şi şase pistoale. Cam atât. Când vom rămâne fără gloanţe o să aruncăm cu pietre.

Otto se uită în jur. Becky, urmărindu-l dintr-un colţ al peretelui, acolo unde stătea ghemuită, era încă nesigură de ceea ce vedea: bărbatul părea să penduleze înainte şi înapoi, între secolul al nouăsprezecelea şi secolul al treisprezecelea, între Otto şi Walter, între aer şi ninsoare.

5

— Am înţeles, zise el întorcându-se din nou spre Jim. Ei bine, baroane, din moment ce te afli la comandă, îţi ofer douăzeci şi patru de oameni, toţi înarmaţi cu puşti – şi în plus: eu şi arbaleta mea. Câte gloanţe ţi-au mai rămas?

— Doar şase.

— Ţine asta, atunci.

Otto îşi trase sabia din teacă şi îi întinse mânerul lui Jim ţinând-o de vârf. Jim o apucă de mâner şi îl salută pe conte ridicând mânerul la frunte în stilul clasic, apoi prinse sabia la centura de la brâu.

— Cu toţii aşteptăm cu nerăbdare acel mic dejun, zise Jim.

Şi atunci Becky îl văzu pe Jim transformându-se în general. De parcă făcea de-o viaţă acest lucru, el îşi postă oamenii printre ruine, unul ascuns aici, alţi doi acolo, concentrându-i pe cei mas mulţi în centru, în spatele zidului nu prea înalt din faţa steagului. Otto îl urmărea încuviinţând tăcut din cap.

În cele din urmă, Otto întrebă:

— Şi regina?

— Eu voi rămâne lângă steag, zise ea.

— Ai grijă să-ţi fereşti capul, verişoară. Dar fetiţa asta trebuie să se ascundă în turn.

Becky era mult prea slăbită ca să mai protesteze. Hm, fetiţă, ca să vezi... Dar contele Otto o ridică în braţe ca pe un copil şi o ascunse în spatele mormanului de pietre din spatele uşii, în interior.

— Nu trageţi decât la comanda mea, le spuse Jim.

Fu ultima imagine clară din mintea lui Becky; După aceea urmă un moment de tăcere profundă, în care ninsoarea se învolbura, iar fulgii roiau în milioane de direcţii – atât de mulţi încât ameninţau să o sufoce, şi chiar şi cele mai apropiate siluete erau cenuşii, fantomatice.

Apoi auzi un sunet ce semăna cu pocnetul artificiilor într-o noapte de iarnă la o petrecere în grădină, auzit prin ferestre de un copil aflat în casă, la căldură.

Focul de armă răsuna înăbuşit şi chiar suportabil datorită nenumăraţilor fulgi pufoşi ce cădeau din cer. Apoi se auzi alt foc, apoi altul; mici explozii – poc, linişte, poc – păreau inofensive, de parcă armele nu ar fi produs decât vreo câteva scântei.

Dar cu fiecare pocnet era lansat un glonţ şi fiecare glonţ ţâşnea înaintea sunetului precum un şoim eliberat din mâna vânătorului. Gloanţele străbăteau direct aerul şi fulgii zdrenţuiţi, lăsând tunele invizibile de foc în urma lor – care se risipeau azvârlind zăpadă în sus sau în jos chiar şi la mult timp după ce gloanţele se turtiseră deja de vreo piatră sau intraseră adânc în pământul rece.

Becky, cu pieptul în flăcări şi mintea îngheţată, era conştientă de acel vârtej al detaliilor, care păreau nişte piese împrăştiate ale unui mozaic.

Piesele alcătuiseră cândva o imagine şi aveau să o alcătuiască din nou, dar acum imaginea nu mai era întreagă.

Văzu un soldat înarmat cu o puşcă, înveşmântat complet în verde, ca un vânător, făcând un salt şi îngenunchid în spatele unui zid nu prea înalt, de unde ridică puşca pentru a ţinti prin vârtejul de alb.

289

Auzi tânguirea unui glonţ care ricoşase într-o piatră.

Văzu apoi două siluete care se mişcau cu dificultate prin zăpada înaltă până la genunchi, împiedicându-se în paltoanele lungi şi folosindu-se de puştile pe post de bastoane sau proptele.

Văzu vechiul steag fluturând uşor atunci când o boare de vânt din straturile superioare de aer atinse faldurile îngheţate şi o văzu pe Adelaide ridicând ochii spre steag la fel ca un copil mândru de părintele său.

Auzi o ciocnire metalică sonoră, din nou, icnete, lovitură, un geamăt, un strigăt stins, încă o ciocnire, o lovitură, un icnet.

Văzu un panaş – un bărbat cu un coif de armură –, un cal în cabraj, copite ridicându-se în aer.

Văzu apoi o mână zvâcnind, cu palma deschisă. Văzu degetele încleştându-se şi relaxându-se complet. Palma rămase deschisă, ţeapănă şi, în mai puţin de un minut, fu acoperită de fulgi de zăpadă, ca monedele din palma unui cerşetor. La început fulgii se topiră, dar după un timp rămaseră întregi, învăluind treptat palma până nu mai rămaseră la vedere decât degetele, apoi unghiile, apoi patru moviliţe şi, în cele din urmă, nimic.

Îl văzu pe Otto von Schwartzberg aplecându-se în dreptul unui bărbat rănit – ca un uriaş în faţa unui copil –, apoi îl ridică pe rănit din zăpadă şi îl transportă la adăpost.

Îl văzu încordându-se şi ridicând faimoasa lui arbaletă, apoi trase; auzi vâjâitul şi hohotul de râs pantagruelice când săgeata nimeri ţinta.

Văzu un soldat cu o faţă lătăreaţă, roşie, şi cu ochi

spălăciţi; văzu uimirea de pe chipul acestuia în momentul în care vârful unei săbii trecu pe rând prin fetru, serj, lenjerie, piele, ca să pătrundă în cele din urmă între coaste şi să-i stingă flacăra din inimă.

Îl văzu pe Jim plin de sânge, sărind de pe bolovanii din jurul steagului, îndreptând ţeava pistolului într-o anumită direcţie, trăgând de două ori, apoi apăsând pe trăgaci pentru a treia oară şi

aruncând în cele din urmă pistolul gol în faţa unuia dintre cei care se apropiau de el prin zăpadă, iar bărbatul căzu la pământ. Îl văzu pe Jim trecându-şi sabia dintr-o mână în cealaltă pentru echilibru, apoi lansându-se din nou în atac şi începând să spintece, să înjunghie, să pareze – ca o fantomă cenuşie în luptă cu umbrele.

Văzu sânge; văzu cum un dâmb acoperit de nea se îmbibă de purpură; văzu picături de sânge scurgându-se grele şi topind albul prin căldura roşie – lăsând găuri întunecate ca nişte răni în stratul de omăt.

Îl văzu apoi pe contele Thalgau – curajul bravului bătrân în faţa inamicului. Era neclintit în luptă chiar dacă nu mai avea putere. Îl văzu ridicând ochii spre Adelaide şi simţindu-i recunoştinţa, şi continuând să lupte cu îndârjire, neînfricat, până ce se cufundă în întunericul greu al morţii.

Becky îşi aminti de pistolul pe care-l avea în geantă şi – gemând de durere – îl scoase. Trase, tinându-l cu ambele mâini, şi simţi o bucurie sălbatică atunci când un bărbat căzu la pământ.

O văzu pe Adelaide – chiar în momentul în care aceasta era rănită de un glonţ – era mic şi negru, de mărimea unei albine, croindu-şi drum prin aerul îngheţat şi cuibărindu-se în pieptul ei. Văzu şuvoiul de sânge şi o mână palidă întinzându-se după steag, îl văzu pe Jim prinzând-o în braţe şi steagul înclinându-se şi căzând. Îl văzu pe Otto

repezindu-se să-l prindă şi fluturându-l deasupra capului într-o mână, eliberându-şi calea în timp ce în cealaltă ţinea pistolul.

Îl văzu pe Jim aplecat deasupra trupului lui Adelaide cu ochi fioroşi de felină, demonici, scăpărând de furie. Jim părea să se lupte cu aerul, tăind, hăcuind, despicând, înjunghiind, iar cerul şi văzduhul înţesat de ninsoare păreau să se rotească şi să se strângă în jurul lui, pline de umbre periculoase care-l prindeau în gheare, îl ridicau şi-l târau, îl trăgeau în jos, luptându-se cu el, atacându-l.

Apoi totul se cufundă în tăcere.

291

Cerul cernea în continuare fulgi din înalt, acoperind cu ei crăpăturile din ziduri, aşezându-i pe ochi sau pe dinţi, acoperind fiecare chip cu un strat subţire care deveni cu o mască de carnaval şi apoi nimic – doar o suprafaţă netedă. Sângele care înflorise în zăpadă – la fel ca în poveştile străvechi – se disipa în nuanţe de roz, apoi, cedând albului supremaţia, dispărând complet. Soldaţi şi studenţi, trupuri şi bolovani, vânători şi cai erau acum doar nişte moviliţe sub zăpadă.

Dar apărură nişte voci. La început, crezu că erau frânturi dintr-un vis ori un fragment de conversaţie de pe altă lume – mai bine zis de pe lumea cealaltă.

— ...pierit...
— ...i-am auzit trăgând dinspre fermă...
— ...contele Otto von Schwartzberg...
— ...mort! Atât de mulţi...
— ...o uniformă germană...
— ...din trenul din vale...
— ...regina? Nu, cu siguranţă...
— ...un nobil – uite – panglica cu steaua...
— ...respiră?.
— ...nu poate fi în viaţă...

— ...rachiul! Adu repede...

— ...nu-i pot descleşta degetele...

— ...o strânsoare de babuin – în regulă, suntem prieteni – ia o înghiţitură...

— ...contele Otto – steagul e la el...

— ...a trimis un om în vale după ajutor...

— ...ce-a fost asta? Ai auzit o voce...

— ...în turn – repede...

— ...vie!

Pentru că Becky dorise să vorbească, chiar dacă doar unor fantome. Un bărbat apăru în pragul uşii: era bătrân şi avea mustaţă. Părea îngrijorat. O văzu şi se întoarse să cheme pe cineva în ajutor,

apoi încercă să se caţăre, neputincios, întinzându-se spre ea o mână cu degete tremurânde, făcându-i semn să vină spre el – la fel ca un bunic care îndeamnă cu blândeţe un copil mic să se apropie ca să fie luat în braţe.

Atunci înţelese că totul se sfârşise.

CAPITOLUL 20

Clinica elveţiană

Oamenii din Andersbad se ocupaseră atât de transportul supravieţuitorilor, cât şi al celor morţi, fie ei germani sau razkavieni. Era o călătorie tristă, friguroasă şi inconfortabilă, iar Institutul Medical al midi staţiuni deveni din ce în ce mai aglomerat, cu oameni răniţi care zăceau pe coridoare sau inconştienţi prin saloane, în clinica de hidroterapie sau în saună. Doctorii munceau din greu, dar ei erau obişnuiţi să stea mai mult pe la casele nobililor, tratându-i pe arhiduci de gută sau pe baroni de indigestie, şi nu să vindece răni de sabie sau de glonţ.

Apele medicinale erau bune, dar nu miraculoase, aşa cum erau prezentate în broşuri. Directorul ordonă

personalului medical să-i împartă pe pacienţi în trei: cei care mai puteau aştepta, cei care ar fi murit oricum şi cei pe care puteau fi salvaţi dacă intrau în operaţie cât mai curând. Se concentrară asupra celor din urmă. La ora trei şi jumătate după-amiaza, medicii ajunseră lajim.

— Mă mir că nu i-au venit de hac amicului ăsta? zise chirurgul. Două gloanţe…

— Trei. Zise asistenta sa. Lăsând un obiect să cadă într-un bol de porţelan cu un clinchet sonor.

— Trei gloanţe, patru răni – tăieturi de sabie? Se pare că are nevoie de nişte copci. Leziuni multiple, vânătăi… Cine e?

— Nu-i ştiu numele. Are la gât Ordinul nu-ştiu-care; o fi un nobil, ceva.

— De-al lor sau de-al nostru?

— Oh, de-al nostru. Ai lor sunt curaţi şi spilcuiţi.

— Ţine-l sub observaţie. Ai mai găsit vreo rană?

Un tânăr masiv, cu o tăietură lungă peste un ochi şi clavicula ruptă, îşi făcu loc cu greu prin mulţimea din holul în care Becky zăcea întinsă pe o sofa, într-un separeu, ameţită de durere.

— Frăulein Winter…

— Karl! Eşti chiar tu? Slavă Domnului! Eşti…

— Se vor ocupa de fractura mea peste puţin timp. Altfel sunt bine. Cum este…

— Ai auzit dacă…

— Regina? Nu ştiu. Am văzut-o căzând! Cred că au dus-o la Camera cu aburi. Acolo îi duc pe cei care…

Ea ştia ce voia să spună: cei care erau morţi.

— Oh, nu… Dar tu ce ai de gând să faci?

— Mă voi alătura contelui Otto. El mi-a spus să vin aici ca să fiu pansat, apoi să-l însoţesc pe dealurile de la Neustadt, dar cred că va mai dura un timp până ce vor reuşi să-i

trateze pe cei ca mine care mai pot să meargă. Acum trebuie să plec.

— Ai grijă! Te rog, ai grijă!

Karl îi vorbise încetişor, stând ghemuit lângă ea, iar acum îi luă mâna şi i-o sărută formal.

— Cu bine, Frăulein Winter.

— Oh, te rog, spune-mi Becky! Dacă ai să pleci…

— Mi-aş dori foarte mult să te revăd, Becky. Când toate astea…

Erau timizi, încurcaţi. Apoi ea zări nişte uniforme trecând prin mulţimea adunată la uşă: nişte uniforme curate, deloc murdare

sau ude; oricum, nu le mai văzuse până atunci, să fi fost uniforme germane?

— Fii prudent, îi şopti ea. Du-te. Contele Otto va fi un comandant bun. Te rog să rămâi în viaţă…

Karl îi mai sărută o dată mâna şi plecă.

Câteva ore mai târziu, doctorul nu voia să o asculte.

— Odihniţi-vă, îi spuse el. Staţi liniştită. Nu trebuie să faceţi efort. E cel mai bun leac pentru coaste rupte. Se vor vindeca, dar dacă vă agitaţi aşa…

— Nu vedeţi că din cauza dumneavoastră sunt mai agitată ca înainte? strigă Becky. Vreau să aflu unde este! E moartă sau vie? Nu puteţi să-mi spuneţi nici măcar atât?

— Cine? Nu ştiu la cine vă referiţi. Cred, Frăulein, că ar fi mai bine să vă prescriu un somnifer. În aceste momente, prea multă agitaţie poate…

— Regina! Regina Adelaide! E moartă sau vie? *Trebuie* să-mi spuneţi! Eu sunt asistenta ei, însoţitoarea ei, prietena ei – sunteţi mult prea crud. *Trebuie* să-mi spuneţi!

Doctorul se întoarse spre sora medicală:

— Soră, te rog, adu-mi nişte tinctură de valeriană de la farmacie. Şi nişte sirop de papaverină.

Imediat ce asistenta plecă, doctorul duse o mână la fruntea lui Becky şi zise încetişor:

— E vie, dar nu se ştie dacă va scăpa teafară. A fost foarte grav rănită: un glonţ i-a trecut la mai puţin de doi centimetri de inimă. Nu suntem siguri dacă se va putea recupera; o vom trimite la altă clinică. Dacă o vom ţine aici, cu siguranţă va fi arestată din nou. Acum, de exemplu, poliţia germană scotoceşte tot spitalul, şi am mai avut şi o femeie nebună, care... Frăulein?

296

Becky nu mai avea nevoie de tinctura de valeriană; la auzul cuvântului *teafără,* sistemul ei nu reuşi să absoarbă valul imens de uşurare. Adormi brusc.

Doctorii care se ocupau cu trierea nemiloasă a pacienţilor în cele două categorii – cei care aveau să trăiască şi cei care aveau să moară – o încadraseră pe Adelaide fără să ezite în ultima categorie – asta dacă nu era deja moartă. Îi aşezaseră trupul firav şi rece în saună, şi abia târziu în după-amiaza aceea se ivi o schimbare. Un îngrijitor care întindea pe un pat trupul unui nefericit auzi un suflu uşor, iar când se întoarse observă tremurul pleoapelor, buzele întredeschise şi mişcarea aproape insesizabilă a degetelor femeii.

Nouăzeci de secunde mai târziu un doctor îi lua pulsul şi după alte două minute alţi doi colegi de-ai acestuia veneau să o consulte.

— Ar trebui să o operăm?

— Da, de urgenţă.

— Şi ce se va întâmpla apoi?

— Vă referiţi la politică?

— Am auzit că au încercat ieri să o execute. A fugit cu steagul. I l-a dat lui Schwartzberg. Dacă află...

— Oraşul e în haos. Nu dă nimeni ordine decât generalul german. Asta am auzit.

— Dacă ei află că trăieşte…

— O vor vrea înapoi pe tron. Ea e simbolul independenţei ţării – chiar mai mult decât steagul, aş spune.

— Ar obliga-o să se supună.

— Ea nu ar face aşa ceva!

— Atunci ar trimite-o la închisoare şi ar lăsa-o să moară de foame. Nu o vor lăsa să trăiască.

— Ei bine, noi nu o putem lăsa să moară.

— De acord… Ce *trebuie* să facem?

— O vom opera. Apoi o vom trimite în secret în Austria. La clinica lui Schwannhofer din Viena.

— În Elveţia ar fi mai bine. Austriecii…

— Ar putea să o folosească drept monedă de schimb. Da, o observaţie justă. Cunosc pe cineva în Trinkhalle Kreuzlingen; la St. Johann…

— Excelent. Haideţi; să o ducem în sala de operaţii.

Şi patru zile mai târziu, Jim Taylor şedea într-un scaun cu rotile, privind gânditor nişte patinatori pe gheaţă din faţa ferestrelor mari ale verandei străjuite de coloane care ducea în Kreuzlingen, un oraşul elveţian situat pe malul unui lac.

Înăuntru era un aer greu, de spital – o combinaţie de linişte mormântală, conducte cu aburi şi săpun carbolic.

În vase mari din sticlă, pe lângă mesele din răchită, creşteau ferigi viguroase, iar un domn mai în vârstă întoarse pagina unui ziar după cinci minute de studiu, făcând un zgomot enervant. Jim îl privi încruntat.

Muzica lui Strauss şi Suppe interpretată de un trio de coarde răzbătea prin uşa deschisă de la Trinkhalle1 şi cele câteva aplauze politicoase care urmară acoperind zgomotul paşilor care se apropiau. Tânăra blondă într-o blană de vulpe se aşează pe banca de fier aflată la doi metri de Jim, aşteptând răbdătoare ca acesta să se întoarcă şi să o vadă.

El arăta palid şi obosit. Pe genunchi avea o pătură. Dar părul lui blond era proaspăt pomădat, gulerul său înalt de mare crai era imaculat, iar jacheta verde-închis cu trei nasturi extrem de elegantă.

La un moment dat, întoarse capul şi o recunoscu pe buna lui prietenă, exclamând uşor:

— Sally!

1 Construcţie înjurul unui izvor de apă minerală, unde vizitatorii veniţi la băi se pot relaxa, pot socializa şi consuma apa direct de la sursă (n. red.)

Întinse spre ea amândouă mâinile. Ea i le strânse bucuroasă şi se aplecă spre el să-l sărute.

— Ce *s-a întâmplat? întrebă,* Sally Goldberg. Adelaide e…

— Stă la pat. Nu are voie să se mişte. Să-ţi spun…

Jim se opri zărindu-l pe chelnerul care stătea atent lângă ei. Acesta ţinea în mână o tavă pe care erau nişte pahare şi o carafă cu apă sulfuroasă de la izvor.

— Tu eşti prea sănătoasă pentru poşirca asta, iar eu sunt prea bolnav, îi zise Jim lui Sally. Să comandăm mai bine nişte supă clară de vită. *Fleischbruhe, bitte,* îi spuse el chelnerului, care murmură politicos şi se îndepărtă în grabă.

— Ţi s-a adresat *cum?* întrebă mirată Sally.

— Mi-a spus „baron”. Titlul e autentic. A fost aproape ultimul lucru pe care l-a făcut ea înainte de confruntare. Nu a… eu nu am… nu ar fi fost corect să refuz. Iar ea avea dreptul să ofere acest titlu – fiind regină, înţelegi tu. După ce m-au îngrijit la Andersbad şi m-au trimis aici, singurul lucru după care m-au putut identifica a fost panglica pe care o aveam la gât, pentru că eram inconştient. Chelnerii sar imediat, în faţa lor sunt baron, dar când ne vom întoarce acasă voi fi iarăşi Jim. Ce te-a adus aici? Nu ştiam că te-ai întors din America.

— Ne-am întors mai devreme decât plănuiserăm. Şi primul lucru pe care l-am văzut la întoarcere a fost asta. Scoase din geantă un articol decupat dintr-un ziar. Am telegrafiat Institutului Medical din Andersbad, iar ei mi-au spus unde te-au trimis. Şi iată-mă.

Jim luă din mâna ei articolul şi citi:

CĂDEREA UNUI STRĂVECHI REGAT Regina Cockney a fugit Dispariţia Vulturului Roşu

Veşti despre anexarea Regatului Razkaviei de către

Imperiul German. Această ţară mică, ceva mai mare decât

Berkshire, a fost independenta încă din 1276, dar revoltele civililor din ultimele zile şi apelul cancelarului, baronul Von Grodl, pentru ajutor, au impus necesitatea unui răspuns din partea autorităţilor gemane.

Un regiment de grenadieri pomeranieni este încartiruit acum în capitala ţării, Estenburg. Continuă discuţiile cu privire la intrarea ţării în Uniunea Vamală Germană şi la guvernarea ei de la Berlin.

Razkavia a devenit un obiect de mare interes cu şase luni în urmă, la încoronarea ultimului rege, Rudolf al II-lea. Cititorii îşi pot aduce aminte de faptul că acesta a fost asasinat la ceremonia de încoronare şi că locul său a fost luat de către regină, soţia lui – o englezoaică. Regina Adelaide a domnit vreme de şase luni, dar nu a mai fost văzută în capitală de mai multe zile.

Au dispărut, de asemenea, mai multe obiecte de valoare ale Trezoreriei din Razkavia, inclusiv străvechiul drapel al ţării.

Jim rupse furios ziarul şi-l aruncă pe jos.

— Toate scriu acelaşi lucru! Se sugerează că a dat bir cu fugiţii şi a jefuit trezoreria ţării! Mincinoşi nenorociţi…

— Aşa m-am gândit şi eu. Am adus-o pe doamna Winter cu mine. Apropo, ea e acum cu Becky. Acum povesteşte-mi tot ce s-a întâmplat.

— Mamă, doar nu crezi tot ce scriu ziarele. Crede-mă *pe mine,* fiica ta. Am fost *acolo.* Oh, a fost atât de *aproape,* mamă! Mai era o zi, şi tratatul ne-ar fi asigurat independenţa şi siguranţa pentru totdeauna! Iar oamenii o iubeau; să fi văzut cum am luptat – la final…

Mâinile doamnei Winter se desprinseră de mâinile fiicei sale ca să aranjeze pătura pe care Becky o mototolise din cauza agitaţiei.

— Nu am s-o iert niciodată pentru faptul că te-a pus în pericol. Dacă m-aş fi gândit la…

— Mamă, trebuie să o ierţi dacă vrei să-ţi mai vorbesc vreodată. A fost hotărârea mea să o urmez, nu mi-a poruncit să o fac. Şi nu

ea a cauzat pericolul, ci a fost trădată. Ai *citit* ziarele? Nu mi-aş fi închipuit că pot scrie astfel de lucruri. Credeam că nu e permis, credeam că trebuie să scrie doar adevărul. E o adevărată cruzime, mamă, după câte a făcut ea pentru ţară. Dar contele Otto ştie toate astea. Iar oamenii care au luptat… ştiu şi ei. Of, mamă, oare când vor asculta oamenii?

Frâu Winter nu sda.

În după-amiaza aceea, Sally Goldberg îi făcu o vizită consulului britanic. Acesta era un bărbat durduliu destul de repezit, iritat într-o oarecare măsură că fusese chemat din biroul său, unde cataloga fericit specimenele de floră alpină culese şi uscate peste vară.

— Da? Cu ce vă pot ajuta, doamnă?

— Mă întreb dacă-mi puteţi da vreo informaţie privind atitudinea guvernului britanic faţă de invazia din Razkavia. Avem vreun reprezentant la Berlin? Dar rezidenţii britanici?

Sunt în siguranţă acolo? Şi ce-mi puteţi spune despre atentatul la viaţa reginei, care este de origine britanică?

— Îmi permiteţi să vă întreb care este interesul dumneavoastră?

— Mă interesează din punct de vedere politic.

— Înţeleg. Ei bine, Razkavia nu se numără printre preocupările guvernului Majestăţii Sale. Din câte ştiu, sunt puţini rezidenţi britanici acolo, dar, fără îndoială, interesele acestora sunt apărate foarte eficient de către reprezentanţii Majestăţii Sale în capitală. Ce altceva vreţi să ştiţi? Despre Berlin? Oh, da. Politica guvernului Majestăţii Sale a fost încă din cele mai vechi timpuri de a încuraja dezvoltarea relaţiilor cu marile puteri. Germania e o naţiune de importanţă imensă – nu ar fi în interesul nostru să ne amestecăm în ceea ce este, înţeleg eu, o problemă de politică internă a Germaniei. Şi, în sfârşit, care era următorul subiect? Ah, da – faimoasa Regină Cockney. Ei bine, vedeţi, aşa se întâmplă de obicei în cazul unui regim învechit,

corupt şi slăbit de probleme – aceste orânduiri cad pradă primului şarlatan aventurier care le câştigă încrederea.

Înţeleg că a fugit cu jumătate din tezaurul ţării – nu aţi citit în ziare? Era dansatoare sau mai rău de-atât. Probabil că e deja în drum spre Brazilia. Oricum, a fost subiectul unor poveşti amuzante. Dar, pentru Dumnezeu, doamnă de Goldberg, nu este treaba Serviciului Diplomatic să ofere protecţie unor infractori de rând, oricât ar fi ei de pitoreşti. Nu, munca diplomaţilor e serioasă şi, dacă-mi este permis să o numesc aşa, o treabă pentru adulţi. Regina Cockney nu ne interesează. Mai este ceva…

— Înţeleg. Vă mulţumesc. Nu, nu mai vreau nicio informaţie. Bună ziua!

În timp ce lumina zilei pălea deasupra lacului, asistenta

intră ca să-i schimbe hainele lui Adelaide şi să-i spună că avea un vizitator.

— Doar o oră la dispoziţie, îi spuse asistenta. Nu trebuie să vă agitaţi. Trebuie să vă odihniţi.

Adelaide se încruntă, dar fuseseră buni cu ea în locul acela şi, în orice caz, nici măcar nu avea destulă energie ca să protesteze. Asistenta o ajută să se ridice şi îi aranjă cămaşa de noapte înainte de a părăsi tăcută încăperea.

În faţa patului erau nişte ferestre lungi care se puteau deschide când era vreme frumoasă, deasupra unui balcon cu vedere spre lac. Adelaide nu era însă impresionată de frumuseţea acestui peisaj, dar după trei zile în care zăcuse în faţa aceleiaşi imagini ajunsese să considere schimbările de lumină sau vreme aproape la fel de fascinante ca diplomaţia. Era oricum o compensaţie având în vedere că trebuia să zacă atâta timp nemişcată. Şuierul îndepărtat şi grav al unei sirene o făcu să privească spre stânga şi văzu luminile ultimei nave cu aburi ce părăsea debarcaderul tăind apele întunecate ale lacului.

— Adelaide?

302

Nu putea fi decât Jim. Inima începu să-i bată mai repede şi întoarse capul spre el. Bastonul lui de Malacca, cravata de mătase, ochii lui verzi, plini de tandreţe şi atât de ironici…

— Măi să fie, zise ea. Elegant, dar deloc ţipător…

— Aşa cum a spus şi maimuţa când şi-a pictat fundul roz…

— Şi şi-a legat coada cu verde. Oh, Jim, te iubesc!

— Mă bucur să aud asta. Am venit pentru un sărut.

El se aplecă, iar ea se ridică. Erau mult prea trişti pentru un sărut pasional, dar ştiau că aveau timp destul pentru asta; amândoi aveau aceeaşi senzaţie, de parcă ar fi gândit la unison: că zidul închisorii dispăruse ca prin farmec lăsând

la vedere un peisaj superb, că nu mai existau obstacole în calea lor, că nu-i mai urmărea nimeni. Erau liberi.

— Aşază-te lângă mine, zise ea.

— Nu cred că aş putea să-mi sui picioarele pe pat. Amândoi o s-avem de tras cu recuperarea.

Cu mare efort, Jim aduse un scaun lângă pat şi se aşeză luând-o de mână.

— Eu nu am bani, Jim. Nu-mi pot permite să plătesc toate astea. Nu ştiu ce se va întâmpla când…

— Am eu. Termină cu văicăreala.

— De unde-i ai? Eşti cumva bogat?

— Jocuri de noroc. Şi câte ceva din ceea ce am scris, ca să nu mai pun la socoteală povestea cu investigaţiile private de unde mai scot şi de acolo un ban. Ai fi surprinsă să afli cât am adunat. Avem destul cât să putem plăti până ce ne vom întrema. Apoi am să câştig mai mult. Vom avea nevoie dacă ne vom căsători.

— Ne vom căsători? Dar când am luat această hotărâre?

— Când erau pe tren. Nu ai voie să te răzgândeşti. Asta nu e permis.

— Prea bine.

Stătea liniştită în pat, iar fericirea îi pulsa în vene. Luminile vaporaşului cu aburi se îndepărtau încet spre Friedrichshafen, pe ţărmul german.

303

— Jim, spuse ea, vreau să-mi spui ceva, cu toată sinceritatea. Aş vrea să o întreb şi pe Becky. De fapt, *sunt hotărâtă* să o întreb. *Am fost* regină, nu-i aşa? A fost adevărat?

— Da.

— Şi m-am descurcat bine?

— Ai fost cel mai bun lider – fie acesta rege sau regină – pe care l-ar fi putut găsi Razkavia vreodată. Ai fost magnifică.

— Bine. Aşa mi se părea şi mie, dar… Acum tu crezi că ar trebui să mă întorc acolo şi să lupt? Voi fi o regină în exil sau am terminat cu asta?

— Îţi aminteşti bătălia de la Wendelstein?

Îmi amintesc frigul. Şi zăpada din cizme. Îmi aduc aminte când am înfipt steagul în mormanul acela de pietre… şi ţuica bunului caporal, dragul de el. Şi bietul conte… Şi Otto ivindu-se din viscol. Am crezut că era o fantomă. El mi-a zis verişoară, nu-i aşa?

— Aşa e. Îţi aminteşti când ai fost împuşcată?

— Nu, doar o bubuitură şi s-a făcut întuneric.

— Ei bine, tu ai căzut într-o parte, iar eu te-am prins, în vreme ce steagul a căzut în cealaltă parte. Tu îl ţineai în mână. Atunci când a căzut, Otto l-a prins. Dumnezeule, omul acela e un uriaş! Flutura steagul deasupra capului ca pe o batistă – acesta e ultimul lucru pe care l-am văzut.

— Aşadar, el este *Adlerträger* acum!

— Aşa se pare.

— Nu mai sunt eu… sunt liberă. Liberă. Oh, mulţumesc Domnului pentru asta!

— Să înţeleg că nu ţi-a plăcut să fii regină?

— Mi-a plăcut să am puterea de a hotărî anumite lucruri… Să-i fac pe toţi acei diplomaţi să fie de acord în privinţa tratatului. Oh, mi-a plăcut asta la nebunie, Jim! A fost cea mai grozavă misiune din lume. Dar… Tot protocolul acela, eticheta. Era sufocant. Nu cred că aş fi putut rezista prea mult timp.

Adelaide zâmbi.

— De ce zâmbeşti?

— Când eram mică – acolo, pe Burton Street; tu, domnişoara Lockhart şi domnul Garland. Îmi amintesc ziua aceea în care doamna Holland a intrat şi m-a prins. Eu fusesem la o plimbare cu bătrânul Trembler Molloy, care m-

a dus să văd Palatul Buckingham. Mi-a zis că aveam o întrevedere cu regina, care urma să ne invite la ceai, iar eu l-am crezut. Dar când am ajuns acolo, înţelegi, drapelul regal – Royal Standard – nu era arborat. Şi el a spus: „La naiba! Probabil că a plecat peste weekend. Nu mă miră”. Iar cât am fost regină m-am gândit că ar fi fost amuzant să fac o vizită la Palatul Buckingham. Doar că aievea, de această dată. Covorul roşu, garda de onoare, tot tacâmul. Dar acum nu cred că voi mai avea ocazia.

— Ai fi regretat amarnic după aceea. Regina nu e decât o cotoroanţă seacă, din câte am auzit. Mai degrabă aş prefera să fumez şi să schimb o vorbă cu Prinţul de Wales.

— Da! Cred că lui i-ar plăcea la Andersbad, nu crezi?

— Ar trebui să renoveze mai întâi Cazinoul pentru vizita lui.

— În regulă. O să facem asta… Nu, nu o să o facem, nu-i aşa? Totul s-a sfârşit. Jim, am văzut ziarul de astăzi. Am rugat-o pe soră să mi-l aducă, iar neobrăzata asta şmecheră mi-a adus un ziar german, doar că am păcălit-o. Pot citi germana mai bine decât engleza. Am văzut ce scriu despre mine.

— Da, dar sunt doar minciuni. Toţi ştiu asta.

— Toţi cei care au fost *acolo* ştiu asta. Dar pentru tot restul lumii, eu sunt Regina Cockney, o ticăloasă nenorocită…

— Care se ţine de escrocherii.

— Care se ţine de găinării, da, şi de astfel de lucruri. Doar o şar latancă de doi bani. Trebuie să fiu prudentă, Jim, şi să nu mă înfurii prea tare. Îmi bate inima mai repede.

Ignorându-şi propriile răni, Jim se urcă lângă ea în pat şi o cuprinse cu braţul stâng, punându-şi mâna dreaptă pe pieptul ei fragil, în dreptul inimii. O putea simţi – se zbătea ca o pasăre în colivie.

— Mă simt mai bine, zise ea.

— Am un plan pentru ca adevărul să iasă la iveală, spuse el după un minut.

— Cum?

— Am să scriu o carte. Nu ceva sângeros sau şocant; o carte serioasă, istorică, documentată despre negocieri şi tratat. O să scriu acolo tot ce-ţi aminteşti şi tot ce-şi aminteşte Becky, apoi voi merge la Viena şi voi sta de vorbă cu reprezentanţii Austriei. O să trec totul acolo negru pe alb. Apoi am să scriu cum ai fost trădată şi ce s-a întâmplat exact cu steagul. Asta îl va ajuta şi pe Otto. Va putea să revendice dreptul său la tron.

Adelaide se lipi de el fără să spună nimic. Respiraţia ei se domoli, iar când o privi, văzu că avea ochii închişi. Se minună în faţa genelor negre, lungi şi curbate, de felul în care – precum penelul muiat în negru al unui pictor – acestea mângâiau obrajii ei mătăsoşi şi îmbujoraţi. Respiraţia lui îi răsfira uşor părul des şi parfumat şi pentru moment – îşi spuse – era tot ce voia: să stea aşa şi să o ţină în braţe i-ar fi fost de-ajuns.

La parter, doctorii îşi analizau însemnările înainte de vizita de seară; bucătarii îşi preparau sosurile, întindeau aluatul pentru prăjituri sau tocau legumele; muzicienii începeau să sosească pentru concertul care urma să aibă loc în Trinkhalle; îngrijitorii, asistentele de la saună şi maseurii se ocupau de ultimii lor pacienţi din ziua aceea.

Becurile electrice erau aprinse în jurul patinoarului şi mai mulţi bărbaţi măturau gheaţa pentru patinatorii care urmau să sosească mai târziu în seara aceea ca să se plimbe lunecând dintr-o parte în alta lăsând în urma lor aburii respiraţiei.

Inspectorul Calităţii Apei îşi terminase analizele zilnice şi închidea laboratorul, ca în fiecare seară. La subsol, în camera pompelor, inginerii răsuceau robinetele care făceau ca apa din izvor să se colec

teze în rezervoarele igienice pentru stocare ale fabricii de îmbuteliere. Acestea trebuiau umplute peste noapte pentru ca în ziua următoare să fie pregătite pentru schimbul de dimineaţă.

Cei de la casa de bilete a companiei de transport pe apă se pregăteau să încuie pe timpul nopţii, iar controlorul, care întâmpinase o problemă, era bucuros să predea ştafeta şefului său.

— Ea a venit cu vaporul de la Friedrichshafen şi spune că şi-a pierdut biletul. Ei bine, nu-mi pot asuma răspunderea în acest caz. Eu îi spun că trebuie să plătească, pentru că aşa e regulamentul, iar ea îmi spune că a plătit deja pe cealaltă parte. Aşa că eu zic…

Bine, bine. Unde e?

Controlorul făcu un semn cu capul către sala de aşteptare, unde şedea „problema”: o femeie între două vârste, în haine ponosite, cu ochii negri şi tenul închis la culoare, având un coş în poală. Părea a fi italiancă sau hispanică.

— Vedeţi, problema este că – adăugă controlorul pe un ton confidenţial – eu nu cred că are vreun ban. Cred că minte. Dacă mă întrebaţi pe mine…

— Nu vreau să te întreb, îi zise şeful şi deschise uşa sălii de aşteptare. Doamnă, trebuie să închidem. Înţeleg că v-aţi pierdut biletul.

Femeia păru să facă un efort pentru a-şi canaliza atenţia asupra lui în locul a ceva interesant. Avea o expresie ciudată: era confuză, părea prinsă între vis şi realitate.

— Da?

Femeia se ridică şi aşteptă ca şeful controlorilor să spună altceva.

— Ei bine, este un formular pe care l-aţi putea completa.

Cu cât o privea mai bine, cu atât i se părea mai ciudată –

aproape nebună, putea spune. Iar timpul trecea şi el trebuia să ajungă la concertul din seara aceea unde urma să cânte la trombon alături de Kreuzlingen Silver Bând, şi…

— Oh, nu mai contează, zise el în cele din urmă. Veniţi, am să vă conduc, afară.

307

În timp ce-i ţinea uşa ca să treacă, bărbatul observă că femeia nu se mai spălase de ceva vreme şi că purta o conversaţie foarte animată ce ea însăşi. În coş nu avea altceva decât o foarfecă lungă.

— E nebună, îi zise el controlorului în timp ce o urmăreau traversând strada.

Femeia verifică apoi un indicator şi începu să urce dealul spre clinică.

— Nu are rost să pierdem timpul certându-ne cu una care nu e sănătoasă la cap. Haide, să încuiem.

Becky se plimba pe veranda cu coloane înalte împreună cu doamna Goldberg, urmărindu-i pe bărbaţii care măturau gheaţa.

— Cum merge recuperarea? întrebă Sally.

— Încă mai am dureri. Se pare că ei nu pot face mare lucru pentru coastele rupte. Le lasă pur şi simplu să se prindă singure. Dar cel puţin nu am făcut pneumonie – aşa cum se întâmplă uneori. Cred că sunt la fel de puternică precum un cal. Doar că mă simt atât de… confuză… frustrată…

— Îmi pot imagina.

— Ştii, înainte să înceapă toate astea obişnuiam să citesc romanele de un penny pe care le ilustra mama şi mă prefăceam că sunt Deadwood Dick sau Jack Harkaway înfruntând tot felul de tâlhari sau capturând piraţi. Voiam atât de mult să fac lucruri măreţe, captivante, curajoase! Şi acum am făcut toate astea. Am luat parte la negocieri diplomatice importante şi am evadat dintr-un castel, apoi

am luptat... Am tras cu un pistol şi poate chiar am omorât pe cineva... şi eu... nu cred că există cineva care să fi avut parte de şase luni mai palpitante. Ştii ce simt?

— Un gol.

— Exact. Un gol imens, copleşitor. Mă simt secătuită de puteri. Totul a fost pentru nimic. *Trădarea...* Adelaide a muncit atât de mult şi atâta vreme, şi era atât de *aproape...* Şi în tot acest timp cineva uneltea

să-i submineze puterea. Se juca cu ea! Se juca cu întreaga ţară până şi cu baronul Godel. Şi nici măcar nu ştim cine a fost acela.

— A fost un bărbat pe nume Bleichroder, zise doamna Goldberg.

Becky o privi uimită.

— Cine e? Şi de unde ştii?

— Este bancherul prinţului Bismarck. Dan, soţul meu, a strâns până acum o mulţime de informaţii la dosarul acestui om. Bleichroder e un soi de spion, un agent secret, un... Care e cuvântul acela idiş? Un *macher.* Un intermediar. În aparenţă bancherul e un bătrân gentleman curtenitor, aproape orb. Este evreu, deci nu e acceptat de către societatea germană – mai ales de către cei de la curte, dar se ocupă de afacerile lui Bismarck de ani de zile. Pur şi simplu se pricepe la astfel de lucruri. Imediat ce a auzit toate astea, Dan a ghicit că a fost mâna lui Bleichroder. Se pare că Bismarck e angajat într-o luptă cu Reichstagul – parlamentul german iar sabotarea tratatului a făcut parte din planul lui prin care a reuşit să-i păcălească pe toţi. Dar ne-am dat seama prea târziu ca să vă putem avertiza, desigur. În ziarele americane nu a apărut nimic.

Becky îşi şterse o lacrimă de furie.

— Deci, toate greutăţile pe care le-am înfruntat au fost o consecinţă a unui plan de care nu am ştiut niciodată,

organizat la sute de kilometri distantă... Oh, e o mare cruzime! Razkavia nu a avut nicio şansă!

— Tu, Adelaide şi Jim i-aţi dat cea mai bună şansă pe care ar fi putut-o avea. Aţi făcut tot ce v-a stat în putinţă prin imaginaţie, inteligenţă şi curaj, dar forţa învinge întotdeauna. Mai ales când e vorba despre o asemenea forţă.

— Pentru totdeauna? Nu există speranţă pentru altceva decât forţă?

— Nu pentru totdeauna. Pentru un timp. La un moment dat, apar fisuri, iar centrul îşi pierde puterea. Oamenii îşi amintesc cum au fost pe vremuri şi simt că vor să-şi controleze din nou propriul

destin. Vezi tu, Becky, viaţa nu stă pe loc, vezi tu. Viaţa e dinamică. Totul se schimbă. În asta constă frumuseţea ei...

Se opriră la capătul verandei. Bărbaţii care curăţau gheaţa tocmai terminau de finisat cu măturile lor luciul suprafeţei sticloase şi călcau în mers de rac pe gheaţă până ajunseră la platforma de lemn din exterior.

— Ce va face Adelaide? continuă Sally. Am întâlnit-o o dată pe fosta regină a Sardiniei. Aceasta a avut o viaţă îngrozitoare. A rămas ancorată în trecut şi s-a implicat în nenumărate conspiraţii pentru redobândirea tronului. Era mereu înconjurată de fanatici în zdrenţe care fuseseră exilaţi. A îmbătrânit, biata de ea, fără să-şi trăiască viaţa. Sper că Adelaide nu va face la fel.

— Eu cred că ştiu ce va face, zise Becky. Nici ea nu ştie încă, iar eu nu i-am menţionat nimic. Dar în prima dimineaţă a negocierilor, când a intrat în Camera de Consiliu, a arătat exact ca o actriţă pe scenă. Le-a atras atenţia tuturor şi s-a jucat cu ei, şi este atât de isteaţă... E o stea. Nu m-ar surprinde deloc dacă s-ar apuca de teatru.

— Ce idee bună! Iar Jim ar putea să scrie piese special

pentru ea. Iar tu vei merge la universitate. Sunt atâtea lucruri de făcut, Becky lucruri care merită… Uite, au început să aranjeze scaunele pentru orchestră. Mergem să ne schimbăm pentru cină?

Becky se simţea înviorată de discuţia cu doamna Goldberg. Ea era aşa cum visa Becky să devină într-o zi; ea îi demonstrase că *era posibil*; îi retrezise speranţa şi reuşise să-i redea optimismul, pentru viaţa nu se oprea aici. Când auzise ce făcuse Jim cu puloverul tricotat de ea, izbucnise în râs. Râsul ei părea să spulbere tot întunericul din lume, de parcă întregul univers ar fi fost doar un joc vesel de lumini.

Becky părăsi veranda şi urcă încet scările până în camera ei, acolo unde se odihnea doamna Winter. În curând aveau să aşeze la masă şi poate că Jim avea să li se alăture. Într-o zi sau două, Adelaide urma să se ridice din pat. Probabil că mai trebuia să treacă un timp

până ce avea să se recupereze complet: fără patinaj – nici pentru ea şi nici pentru Becky, care tânjea să dea o tură pe gheaţă – tânjea să încerce măcar.

Visând cu ochii deschişi, ea ajunse pe coridorul lung – atât de liniştit şi apăsător – la capătul căruia se afla camera ei – la trei uşi distanţă de Adelaide. În timp ce trecea prin dreptul uşii de la casa scării de serviciu, se opri ca să facă loc unei asistente cu braţele pline de pături, care tocmai intrase pe coridor. Aceasta iuţi dintr-odată pasul. Poate pentru că Becky era prea relaxată şi calmă în comparaţie ori din cauză că Jim i-o descrisese atât de detaliat pe Carmen Ruiz, sau poate pur şi simplu din întâmplare – ceva în atitudinea femeii care mergea în faţa ei, acum la doar câţiva metri distanţă – îi atrase atenţia lui Becky: *pantofii.*

Erau purtaţi şi murdari!

În acel templu al igienei… Şi cu siguranţă boneta femeii

era pusă strâmb şi, dacă ea tocmai…

Becky trase aer în piept şi încercă să strige: *Hilfe! fiii Hiffe! 1* Dar coastele o dureau îngrozitor şi nu îi permiteau să scoată vreun strigăt. Din gâtul ei nu ieşi decât un horcăit. Asistenta îl auzi şi se întoarse, aruncă păturile pe jos şi se repezi la ea ca un animal sălbatic. Becky văzu sclipirea foarfecii ridicate deasupra capului, apoi văzu o gură rotundă de un roşu strident şi dinţii albi. Întinse mâna după mânerul celei mai apropiate uşi – oriunde, numai să fie în siguranţă, să se ascundă…

Se prăbuşi într-o cameră întunecoasă cu miros persistent de fenol. Chinuindu-se să se ridice de pe podeaua lucioasă, ea încercă să o împingă pe femeie – care, după ce-şi pierduse echilibrul din cauza întoarcerii bruşte, căzuse peste picioarele ei. Femeia ridică din nou foarfecă şi coborî brusc braţul, cu putere. Foarfecă se înfipse o dată, de două ori, de trei ori. Becky se feri într-o parte, se răsuci şi îşi

1 Ajutor!

simţi fusta pironită de podea. O apucă pe femeie de păr – era unsuros şi încâlcit, iar boneta îi căzu imediat. Se luptă cu ea smucindu-se într-o parte şi-n alta – ca un călăreţ pe un cal sălbatic – până ce simţi că foarfecele ieşise din podea, apoi se prinse de capătul băncii din laborator care era deasupra ei şi încercă să se ridice icnind de durere…

Dar banca nu era fixată în podea, aşa că începu să se încline – mai întâi un obiect greu alunecă jos, un altul se vărsă, căzu şi se făcu ţăndări, apoi marginea grea a băncii începu să se bălăngăne în faţa lui Becky, ameninţând să-i vină peste picioare; apoi Carmen Ruiz se aruncă din nou asupra ei ţinând în mână teribila armă.

Marginea băncii o lovi pe femeie în gât, mai jos de ceafa, ca o ghilotină. Lovitura o lăsă inertă. Foarfecă se opri la un centimetru de gâtul lui Becky, apoi se făcu linişte. Nu se

mai auzeau decât picăturile de lichid care se scrugeau pe podea.

Becky nu se putea mişca.

Picioarele îi erau prinse sub trupul greu al femeii. Capul lui Carmen se odihnea în poala ei într-un unghi atât de ciudat încât Becky înţelese că era moartă. Marginea băncii masive de stejar rămăsese înţepenită pe gâtul femeii. Valuri de durere invadară pieptul fetei, care începu să pulseze: erau mai puternice ca niciodată; nu mai putea nici măcar să geamă.

Cineva avea să vină curând.

Mâna ei stângă era ţintuită la spate, dar dreapta i se odihnea în poală, lângă obrazul lui Carmen. Era ud. Faţa femeii era plină de lacrimi. Cu un gest mecanic, Becky încercă să le şteargă.

Oh! Durerea asta! Era de neînţeles… Ştia că era la un pas să-şi piardă cunoştinţa, între vis şi realitate. I se părea că doarme şi era atât de obosită! Frânturi de imagini începură să-i bântuie mintea, ca nişte apariţii dintr-un spectrum de lumini – imagini care se aprindeau, păleau şi dispăreau într-o clipă sau fuzionau… Şi-o imagina pe Carmen Ruiz intrând în clinică şi căutând vestiarul asistentelor;

găsind o uniformă de rezervă, deghizându-se în grabă, verificând lista pacienţilor ca să vadă pe unde trebuia să se furişeze. Îl văzu pe prinţul Leopold rătăcind pe coridoarele pustii ale palatului, strigând în camerele goale şi reci după servitorii care fugiseră – fantomele copilăriei sale. Văzu apoi jocurile pe care le jucase cu Adelaide: prinţesa de tinichea, zarurile, piesele şi pionii de şah, abandonate, adunând praf. Văzu proprietarii de magazine din Centrul Vechi măturând cioburile de sticlă spartă de pe străzi şi pe contesa Thalgau îmbrăcată în negru, cu faţa palidă de tristeţe, împachetând încet lucrurile contelui; şi pe studenţii din Richterbund

adunându-se tăcuţi la Cafe Florestan ca să aştepte veşti despre Karl şi Gustav şi despre cei care muriseră. Şi-l imagină pe generalul german – acum guvernator, administrator de provincie sau cum s-o fi numind – un bărbat viclean, protocolar şi necruţător (cel puţin aşa îl concepea mintea ei) –, convocând oficialităţi la palat şi împărţind responsabilităţi, rezolvând fiecare problemă şi ocupându-se de noii săi supuşi. Îl văzu pe şeful staţiei de funicular supraveghind doi muncitori în timp ce aceştia ridicau de sub roţile vagonului o grindă mare de lemn. Văzu birouri cu uşile din nou deschise, funcţionari care-şi muiau tocurile în călimări, chelneri scuturând şervete de firimituri, fiice aliniate ca să-şi sărute tatăl devotat, cafea măcinată, pâine coaptă, bere cu spumă în halbe de lut. Şi mai văzu un stâlp fără steag, văzu că nimeni nu mai privea în sus, spre stâncă; văzu ziarele noi care apăreau la standuri, cumpărate şi citite cu voioşie şi nerăbdare.

Văzu un tânăr pe un cal, cu braţul într-o bandulieră, pe o cărare ce urca prin pădure. Văzu un uriaş cu mustaţă neagră şi mâinile pline de cicatrici întinzând binoclul unui camarad arătându-i un mic fort pustiu acoperit cu zăpadă, în vale, printre pini. Văzu o peşteră în munţi, un foc aprins, o strivă de puşti lângă stâncă, un steag străvechi strălucind în lumina flăcărilor roşii.

313

Dar erau doar visuri. Atunci când un doctor trecu pe coridor şi observă uşa deschisă a laboratorului, descoperi cea mai stranie privelişte: o femeie moartă, cu capul în poala unei fete care adormise.

ARBORELE GENEALOGIC AL FAMILIEI REGALE DIN RAZKAVIA

(monarchs in capitals)

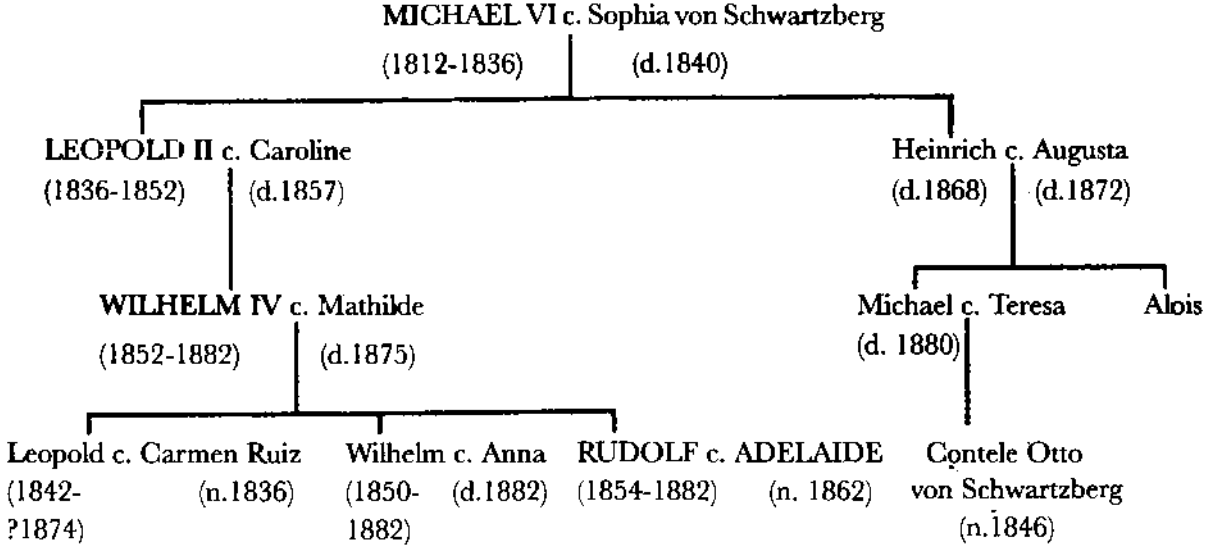

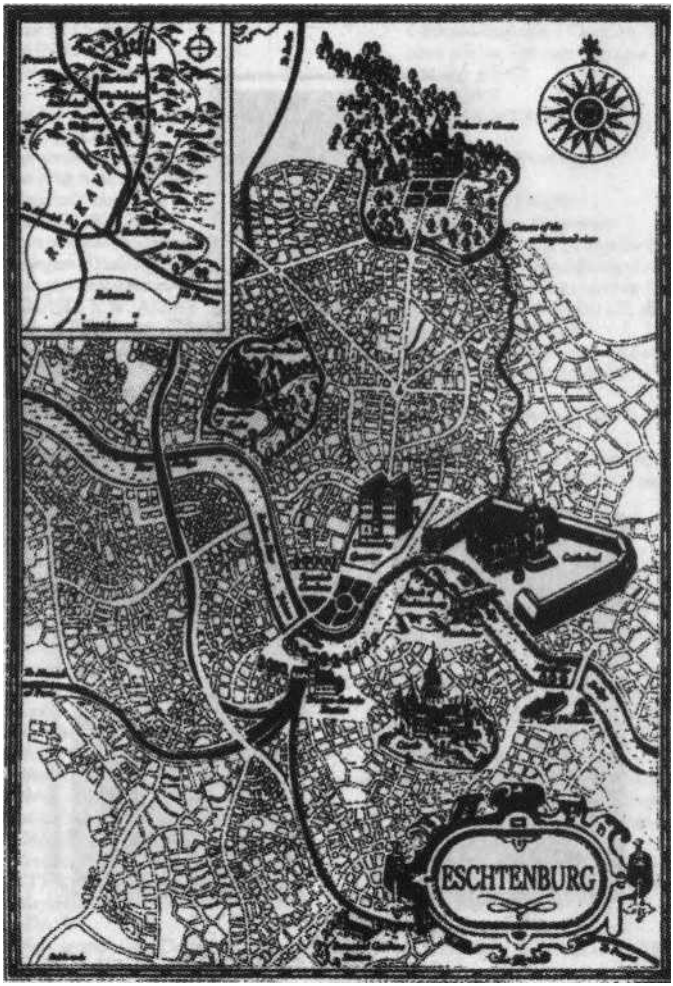

— Sfârşitul seriei Sally Rockhart —